

Giới thiệu Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác

Truyện Nếu Như Yêu của tác giả Thanh Sam Lạc Thác giống như một lát cắt ngang qua cuộc đời hiện thực, biểu hiện đầy đủ những sắc thái của yêu thương.

Vì yêu nên hy sinh, vì yêu nên khoan dung, vì yêu nên tha thứ, vì yêu nên mạnh mẽ, vì yêu nên điên cuồng,... "Nếu như yêu" là một câu chuyện xúc động, đầy tính nhân văn và tình người về quá trình đi tìm nguồn gốc xuất thân của hai cô gái, xoay quanh họ là những mối quan hệ gia đình, bạn bè, công việc, có mâu thuẫn, có hiểu lầm, có xung đột, giận hờn.

Nhưng trên hết là lòng bao dung, tình yêu thương nhân ái giữa con người với con người luôn tràn đầy. "Nếu như yêu" hãy biết hy sinh, cảm thông, chia sẻ và yêu thương lẫn nhau, đừng để lại những niềm hối tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1 -1

Đúng vậy, tôi có thể tỏ vẻ như không để ý, không quan tâm, nhưng thực tế bề ngoài tôi lại thiếu cái vẻ thản nhiên ấy. Tận sâu trong lòng, tôi đã sớm biết rõ câu chuyện mà hàng xóm đang bàn tán hoang đường đến thế nào. Tốn bao nhiêu sức lực, lừa gạt bản thân bao lâu, thì ra đều vô ích.

Hà Từ Hàng

1

Lần đầu tiên gặp Hứa Khả, tôi cảm thấy chị ấy là một cô gái ngốc nghếch mang gương mặt khá ái. Bạn đừng trách tôi vô đoán, nếu nghe được cuộc đối thoại giữa chúng tôi, chắc chắn bạn sẽ thấy đầu óc chị ấy có vấn đề.

Đó là buổi chiều của một ngày trung tuần tháng Giêng, ánh nắng ấm áp lạ thường, dù nhiệt độ không cao lắm. Tôi ngồi trong vườn tắm nắng và đọc sách, còn chú chó Lai Phúc nhà tôi đang nằm ngủ bên cạnh. Cuốn sách tôi đang đọc hết sức vô vị, cố gắng lắm mới đọc hết một nửa, cuối cùng tôi không thể nào đọc tiếp được nữa liền vứt sang một bên, thẩn thờ ngắm nhìn bầu trời trong xanh. Cánh cổng bỗng bị đẩy ra, một cô gái trẻ vóc dáng cao gầy bước vào.

“Chào em!”

Lai Phúc nghe thấy tiếng động, nó mở mắt ra, đồng dục sữa lên hai tiếng, sau đó đổi tư thế và tiếp tục ngủ. Con chó lười biếng này, tôi đã sớm biết rằng muốn nó trông nhà chỉ là hy vọng hảo huyền thôi.

“Chào chị.”

“Có thể cho chị xin ngụm nước được không?” Cô gái xa lạ nói với giọng điệu vô cùng hào hứng. “Chị khát quá!”

Chỗ rẽ của khu phố này chính là siêu thị nhỏ nhà ông Vương, ở đó bày bán đủ loại nước ngọt, nước khoáng, vì thế một người con gái trang điểm xinh đẹp, ăn mặc thời trang đến nhà người lạ xin nước thì quả là chuyện hiếm có. Có điều, tôi vẫn phải đứng dậy bước vào nhà rót một cốc nước mang ra cho cô gái lạ. Cô gái ngồi xuống, hai tay bưng lấy cốc nước, hỏi tôi: “Con chó của em tên là gì?”

“Lai Phúc.”

Lai Phúc là loại chó nhà, có bộ lông màu vàng đất, trên lưng có mấy vết sẹo do bị các con chó khác tấn công, đôi mắt vô hồn, dáng vẻ của nó không có điểm nào dễ thương cả, nên tôi thực sự kinh ngạc khi chị ấy thấy thích thú với con chó này. Chị ấy cười và nói: “Cái tên hay quá, còn nhớ lúc nhỏ chị rất thích đọc truyện tranh “Nàng tiên hoa”, cô công chúa Tiểu Bội có một chú chó tên là Lai Phúc và một chú mèo tên là Mimi rất đáng yêu.”

“Em chưa đọc truyện đó, nhưng ở vùng này họ nói rằng: mèo đến thì khó, chó đến thì sang. Cho nên khi nhặt được nó, em chỉ thuận miệng đặt cho nó cái tên này thôi.”

“Cây lạp mai của nhà em nở hoa thơm quá, chị đứng tận ngoài cổng mà vẫn ngửi thấy.”

Ở góc tường nhà tôi đúng là có trồng hai cây lạp mai, mấy hôm nay liên tục nở hoa, mùi hương thơm nồng. “Mùa đông năm nay không lạnh lắm, nếu không thì hoa còn thơm hơn nữa cơ.” Tôi đáp.

“Bên cạnh là cây gì vậy?”

“Cây dâu.”

“Là loại cây trồng để hái lá nuôi tằm phải không?”

Tôi gật đầu.

“Ngày còn bé, chị thích nuôi tằm lắm, nhưng đi kiếm lá dâu rất khó. Nhà em trồng cây dâu thế này, không còn phải lo chuyện kiếm lá dâu cho tằm ăn nữa rồi.”

Tôi ghét tất cả bọn côn trùng sâu bọ ngo ngoáy béo múp míp, nhà tôi cũng chẳng bao giờ nuôi tằm, nhưng nghe chị ấy nói thế, tôi chỉ biết lắc đầu.

“Ngày còn bé, chị sống ở miền Bắc, nhà chị cũng có một cái sân, trước sân trồng một cây ngân hạnh rất to, đến mùa thu, lá cây rụng xuống, lúc đó cảm nhận được sự giao mùa thật rõ rệt.”

Tôi luôn ghét tiết giao mùa giữa thu và đông, lúc ấy sân nhà tôi rụng đầy lá dâu, quét không hết. Hơn nữa, thời tiết cũng chuyển dần sang lạnh, không mấy dễ chịu. Nhưng vì tôi không muốn làm cho chị ấy mất hứng nên chẳng nói thêm câu nào. Chị ấy lại nhìn bụi hoa trồng dưới mái hiên nhà, thốt lên: “Những chậu hoa trà kia được cắt tỉa đẹp quá!”

Tôi chỉ cười không nói gì, chị ấy nhìn đông nhìn tây, có chút ngại ngùng, cầm cốc nước uống từng ngụm nhỏ, sau đó hỏi tôi: “Em ở nhà một mình à?”

Nếu như không phải vì chị ấy xinh đẹp, trên tay lại đang xách chiếc túi da màu đen mà tôi chỉ có thể nhìn thấy trên tạp chí thời trang, khoác một chiếc áo choàng ngắn bằng lông cừu, quần bò dài với một đôi靴 màu nâu, cả người toát lên dáng vẻ sang trọng, cao quý, thì chắc chắn tôi sẽ nghĩ rằng chị ấy là một kẻ buôn người, đang muốn mời chào bắt cóc tôi. Tôi cười híp mắt, đáp: “Đúng vậy.”

“Thế... em... người nhà em đi đâu rồi?”

Tôi trả lời thật thà: “Bố em đang đi công tác, hai ngày nữa mới về, còn ông đang ngủ trưa.”

“Năm nay em bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám.”

“Giờ này đáng lẽ em đang ở trường chứ, sao lại ở nhà thế này?”

“Em trốn học.”

Chị ấy ngó người trước câu nói của tôi. Tôi cười, lắc đầu, nói: “Em trêu chị đấy, mặc dù em hay trốn học thật nhưng bây giờ đang là kỳ nghỉ đông, em vừa mới về nhà hôm kia.”

“Ồ.”

Tôi đợi xem chị ấy sẽ làm gì tiếp theo, không ngờ chị ấy nói tiếp: “Chị tên là Hứa Khả, còn em?”

“Hà Từ Hàng.”

“Từ Hàng, cái tên rất đẹp, nghe vừa đáng yêu, vừa mạnh mẽ.”

Tôi cười. “Cái tên này thật châm biếm thì có, giống như kiểu “biển khô vô biên lấy đâu ra từ hàng phở độ”(1)”

Nghe thấy tôi nói thế, chị ấy lại một lần nữa ngẩn người.

“Chị uống có một cốc nước nhà em, không cần phải khen hết cây nhà em đến tên của em thế đâu. Chị còn khát nữa không?”

Chị ấy lắc đầu, đặt cốc nước xuống rồi nói: “Chị muốn thuê một phòng ở nhà em.”

“Chị là khách du lịch à? Đi về phía Bắc khoảng bảy kilomet là đến khu du lịch của dòng họ Chu, bây giờ không phải mùa du lịch, giá thuê nhà nghỉ ở đó rất phải chăng.”

“Chị đã xem bài báo viết về dòng họ Chu rồi, dân làng ở đó vẫn giữ được phong tục tập quán truyền thống, có thời gian chị sẽ đi xem. Có điều, chị muốn thuê phòng ở đây, tại nhà em.”

“Tại sao? Đừng có nói là chị đẩy cổng bước vào, nhìn thấy cây dâu khiến chị nhớ lại kí ức tuổi thơ; cây lạp mai đang đúng thời điểm nở hoa khiến chị muốn cao hứng làm thơ; cốc nước em rót đã cứu mạng chị, hay con người em nhìn vô cùng thân thiện nên chị bỗng cảm thấy gần gũi như được trở về nhà mình đấy nhé. Nói cho chị biết, em không dễ bị lừa thế đâu.”

Nghe tôi nói thế, chị ấy có vẻ rất ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh lại, lấy từ chiếc túi da màu đen một xấp tiền, đưa cho tôi rồi nói: “Ba nghìn tệ, một mình chị ở trong một tháng, bảo đảm không gây rắc rối cho em, có được không?”

Tôi nhìn chị ấy như sinh vật ngoài hành tinh, chị ấy nhìn tôi, rồi lại mở túi. “Nếu không đủ, chị gửi thêm hai nghìn tệ nữa.”

“Đủ rồi, đủ rồi, không cần lấy thêm nữa.”

Con Lai Phúc hình như đã ngủ đẫy giấc, nó nhồm đậy, lắc lắc thân mình, rồi thờ ơ bước đi như không có chuyện gì liên quan đến nó.

Ở cái thị trấn nhỏ không có bất cứ nguồn tài nguyên du lịch nào này, nếu có cho thuê hai phòng trên gác nhà tôi, mỗi tháng cũng chẳng được đến một nghìn tệ, thế nên căn nhà nhỏ bé này chỉ cần mỗi ngày thu về ít nhất hai mươi tệ là tốt lắm rồi. Tôi chẳng thể nào nhẫn tâm tiếp tục tăng giá, sau khi nhận tiền, tôi bắt đầu quan sát chị ấy. Sắp đến Tết rồi, chị ấy còn không mang theo hành lý, thế mà lại muốn ở lại trong cái thị trấn bé nhỏ, nhằm chán này hẳn một tháng.

Tôi chắc chắn đây thần kinh nào đó của chị ấy có vấn đề, như thế thì thật lấy làm tiếc cho cái vóc dáng xinh đẹp của chị.

(1) Đây là cách nói chơi chữ của nhân vật. “Hà” vốn có nghĩa là họ Hà, nhưng cũng đồng nghĩa với từ “từ đâu tới”, còn “Từ” là “từ bi”, “Hàng” là “con thuyền”. “Phổ độ” là chờ mọi người qua sông. Ý của câu nói đó là: “Biển khổ vô biên, lấy đâu ra con thuyền từ bi, yêu thương chờ tất cả mọi người sang sông?”. “Từ hàng phổ độ” cũng là cách nói của nhà Phật.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1 - 2

2

Triệu Thủ Khác mắng tôi qua điện thoại: “Chị ta từ đâu đến, là người thế nào em còn không biết, thế mà dám để chị ta ở nhà em à?”

“Dù sao trong nhà còn nhiều phòng trống mà.”

“Để một người lạ vào nhà mình ở, em có bị điên không đấy?”

“Em muốn xem xem chị ấy định làm gì.”

“Em đúng là rồi hơi.”

“Đúng vậy, rồi hơi còn có lực sát thương mạnh hơn cả tò mò đấy ạ.”

“Đã rồi hơi như vậy, sao không học hành chăm chỉ đi, mới học kỳ đầu tiên đã trốn học rồi, anh không hiểu nổi em đang muốn làm gì nữa.”

“Học hành còn chán hơn ấy chứ.”

“Hà Từ Hàng, đúng là không thể nói lí lẽ với em được nữa.”

Anh giận dữ cúp máy.

Tôi có thể hiểu sự nóng nảy của anh.

Triệu Thủ Khác là hàng xóm đối diện nhà tôi, hơn tôi ba tuổi. Năm anh mười hai tuổi, cha anh qua đời, mẹ anh là dì Hồng đã một mình nuôi anh khôn lớn. Dì Hồng làm nhân viên bưu điện ở thị trấn, là một quả phụ khá xinh đẹp, mặn mà. Vài năm trước, tôi cảm thấy dì có chút tình ý với bố tôi, nhưng sau đó tình cảm này không hiểu sao lại lụi tắt.

Chúng tôi sống quá gần nhau, cảm giác như tôi đã quen anh từ khi lọt lòng, cho dù tôi có cố gắng nhớ cũng không thể nhớ được anh đã trở thành giám hộ của tôi từ lúc nào, thậm chí còn quản tôi chặt chẽ, nghiêm khắc hơn cả bố tôi. Lúc còn ở nhà, anh đốc thúc tôi học hành chăm chỉ, nghiêm túc để thi đại học, đến khi đỗ đại học, anh lại điều khiển từ xa cho tôi điền vào phiếu nguyện vọng học chuyên ngành báo chí.

Tháng trước, mấy ngày liền tôi lười biếng nằm ở kí túc không đi học, không biết tại sao việc đó lại đến tai anh, anh đích thân chạy đến trường tôi, mắng tôi tể tát, bọn bạn cùng phòng kí túc nghe thấy thế cũng không dám ho he nửa tiếng. Sau khi anh đi khỏi, bọn chúng nhao nhao lên tiếng, nhất loạt cho rằng giọng điệu và dáng vẻ của anh khi mắng mỏ tôi chẳng khác nào bố chúng, nhưng về mặt dùng từ thì “đẳng cấp” hơn hẳn.

Tôi cứ nghĩ rằng anh không thêm quan tâm đến tôi nữa, nhưng hôm trước, anh lại chủ động giúp tôi xách hành lý ra trạm xe buýt, lạnh lùng nói: “Có lẽ em không quen với cuộc sống ở tỉnh, học kỳ này coi như anh bỏ qua, em về nhà nghỉ ngơi cho tốt, qua Tết thì không được học hành chểnh mảng nữa, phải nghiêm túc, chăm chỉ đấy.”

Tôi lúng túng không biết làm thế nào, cảm nhận được sự quan tâm của anh dành cho mình, tôi không định giận anh nữa mà chỉ “Ừ” một tiếng, rồi nói thêm: “Vậy lúc nào anh về nhà?”

“Chắc vài hôm nữa.” Anh ấy vừa học vừa làm nên thời điểm trước Tết vô cùng bận rộn.

Dường như anh và tôi đã làm hoà, nhưng việc hôm nay hình như anh rất giận tôi thì phải. Tôi không thể không cho rằng tính cách giận của anh ngày càng có xu hướng gia tăng.

Hứa Khả bước ra từ căn phòng mà tôi sắp xếp cho chị ở, hỏi tôi: “Ông em đâu rồi?”

Tôi nhìn ra ngoài, rồi vội vàng chạy như bay ra cổng, kéo ông đang định đi đâu đó lại, sau đó nhân tiện đóng luôn cửa cổng, nói to: “Ông ơi, áo khoác ông còn chưa mặc, ông lại định đi đâu đấy?”

Ông nheo nheo đôi mắt đắp dính, mờ đục, nhìn tôi, ậm ừ nói: “Ông muốn ăn bánh gạo nhân đường đỏ.”

Tôi đỡ dành ông: “Người bán bánh gạo đã đi từ lâu rồi, ngày mai cháu sẽ mua cho ông, được không?”

Ông vẫn còn bán tín bán nghi. Tôi dứt khoát kéo ông vào nhà, mặc áo bông cho ông, bảo ông ngồi xuống, rồi đưa ông một túi bánh quy. Ông có vẻ không vui, nói: “Cái này không ngon.”

“Ông ăn tạm vậy, chẳng còn cái gì khác đâu.”

“Ông muốn ăn bánh gạo nhân đường đỏ.”

Tôi nói qua loa: “Mai hẵng ăn, mai hẵng ăn ông nhé!”

Hứa Khả thấy vậy nói chen vào: “Bánh gạo nhân đường đỏ bán ở đâu? Chị đi mua giúp ông nhé!”

Tôi liếc nhìn chị. “Chị nghĩ em keo kiệt, lười biếng không muốn đi mua cho ông sao? Ông bị bệnh tiểu đường, cho dù có thèm ăn bánh gạo nhân đường đỏ thì cũng chịu, chỉ có thể ăn bánh quy không đường thôi.”

Hứa Khả bỗng cảm thấy xấu hổ, nói: “Xin lỗi.”

“Cô gái này từ đâu ra vậy?”

Ông nội đột nhiên hỏi Hứa Khả, chị ngập ngừng một lát rồi trả lời: “Ở trên tỉnh, phía đông của tỉnh.”

“Cô đến đây là muốn hỏi về đường tình duyên hay tương lai?”

Hứa Khả ngạc nhiên nhìn sang tôi. Tôi xua tay, giải thích: “Trước đây, ông em vốn được coi là thầy bói có tiếng, rất nhiều người tìm đến ông nhờ xem bói, có lẽ bây giờ ông già rồi nên lẫn lộn, cứ nghĩ chị đến đây để nhờ xem bói.”

“Ồ, ra vậy, ông ơi, không phải cháu đến đây xem bói đâu ạ.”

Ông tôi dường như không để ý đến câu nói này, nhìn Hứa Khả hồi lâu, nói giọng trầm đục: “Muốn thấp đèn đi tìm lửa, chi bằng cứ im lặng, chớ lao tâm làm gì.”

“Câu này nghĩa là gì ạ?”

Tuy nhiên lúc này ông nội lại hoàn toàn tập trung chú ý vào chiếc bánh, ngồi xuống chăm chú ăn, không hề đáp lại chị ấy. Chị ấy nhìn tôi, một lần nữa, tôi xua tay thờ dài. “Đừng hỏi nữa, hình như ông đã quên những gì vừa nói rồi. Chị sống ở đây thì nên biết, đầu óc của ông em không minh mẫn lắm, có lúc cứ thức dậy là đòi ăn, có lúc còn lẫn lộn trên đất như một đứa trẻ. Ông em nói năng cũng lộn xộn lắm, lúc nhớ lúc quên, chị đừng để ý làm gì.”

Hứa Khả lại nhìn ông, ông đang yên lặng ngồi ăn bánh rất điềm đạm. Dáng người gầy yếu, mái tóc bạc cắt ngắn, ông mặc chiếc áo bông màu xám sạch sẽ. Tôi biết, trông ông thế này hoàn toàn vô hại, không giống như khủng điên chút nào, thế nên tôi đành phải bổ sung: “Đợi vài hôm nữa là chị sẽ biết ngay thôi. Em dặn trước, cho dù ông em có tỏ ra đáng thương thế nào, chị cũng đừng cho ông em ăn linh tinh đấy!”

Hứa Khả gật đầu, do dự nói: “Ông em nhìn chưa đến bảy mươi nhĩ, nhìn rất đẹp lão.”

“Chị cũng thật biết khen, ông em chỉ mới sáu mươi bảy tuổi thôi.”

Chị tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên. “Thế bố em năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Năm mươi lăm tuổi.” Thấy miệng chị há hốc, tôi phì cười, giải thích: “Thực ra, ông là sư phụ của bố em. Em gọi là ông Trương. Ông nội em đã qua đời trước khi em được sinh ra một năm, chị nhìn kia, đó là ảnh treo tường của ông và bà em đấy. Em không được gặp ông, nhưng hình như bố em trông rất giống ông ấy.”

Chị gật đầu, nhìn chăm chú vào khung ảnh của ông nội tôi, còn tôi lại nhìn chăm chăm vào chị. Dáng người chị nhìn nghiêng quá là đẹp, mái tóc được uốn

hơi xoắn rất tự nhiên, vàng trán đầy đặn, đôi mắt to hơi sâu làm nổi bật chiếc mũi cao thẳng tắp khiến tôi âm thầm ngưỡng mộ. Tôi nhìn chị chăm chú như đang thưởng thức cái đẹp, còn chị thì chăm chú nhìn vào khung ảnh của một ông lão đã qua đời gần hai mươi năm làm gì chứ?!

Đường như chị phát hiện ra ánh mắt của tôi nên ngoảnh đầu lại, còn da mặt tôi cũng khá dày nên chẳng thêm dịch chuyển ánh mắt của mình đi chỗ khác.

“Bố em làm nghề gì?”

Tôi cười xấu hổ. “Người thất nghiệp của thị trấn.”

“Ồ.” Ánh mắt của chị hình như đang di chuyển đi đâu đó, rồi chị chỉ lên những nhạc cụ treo trên tường. “Những cái này đều là của bố em à?”

“Đàn tì bà là của em, còn những cái khác đều là của bố em. Bố em chơi nhị hồ rất hay, các nhạc cụ khác chơi cũng khá, ông còn thích hát Kinh kịch nữa cơ.”

“Đa tài quá! Chữ “Phúc” cũng là do bố em viết à?”

“Vâng.”

Nhìn những dòng chữ viết một cách cẩn thận tỉ mỉ, hài hoà treo ngay trên bàn học cạnh cửa sổ, Hứa Khả khẽ đọc:

“Thương yêu cùng tụ hội

Do nhân duyên hợp thành

Sống ngập tràn âu lo

Mạng như sương trên cỏ

Vì yêu nên lo,

Vì yêu nên sợ

Nếu không có yêu thương

Thì không còn lo sợ.”(2)

“Đây là kinh Phật à?”

“Nói chính xác ra thì đó không phải kinh Phật, mà là Phật gia kệ ngữ, trong cuốn “Điều sắc vương cầu pháp kệ”.

“Bố em có tin vào Phật không?”

Tôi lắc đầu. “Không tin, em chưa thấy bồ thấp hương cầu khẩn bao giờ. Đoạn kệ này em thấy bố chép khá nhiều lần, chắc chỉ đơn thuần là thích thôi. Đúng rồi, có dạo ông ấy còn chép “Tư trị thông giám”(3) đấy.”

Chị ấy vẫn đứng xem đoạn kệ, lâu đến nỗi khiến tôi cảm thấy kỳ lạ. Chị ngẩng đầu, hơi mỉm cười, nói: “Hình như có ý nghĩa sâu xa nào đó. Phía bên ngoài của câu đối cũng là bố em viết đấy à? Chữ “Lệ” được viết rất công phu, đúng là một người có vốn văn hoá sâu sắc.”

Tôi cảm thấy rất buồn cười, nhưng lại gật đầu, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, bố em không có bằng cấp, nhưng lại rất hiểu biết về văn hoá. Trong phòng chỗ nào cũng có sách của ông ấy, hơn nữa bố em còn có tài trồng hoa, cây cảnh. Cây hoa trà, lạp mai trong sân đều là do bố em chăm sóc, cắt tỉa. À, đúng rồi, em quên hỏi chị năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay chị ba mươi tư tuổi.”

Tôi thực sự kinh ngạc, ngờ người trong giấy lát.

“Sao thế?”

“Ồ, không sao ạ, đúng là không thể nhìn ra, em cứ nghĩ chị cùng lắm chỉ hai mươi tám tuổi thôi.”

Chị cười. “Cảm ơn câu nịnh của em.”

“Không phải em nịnh đâu, chị quả là biết cách chăm sóc sắc đẹp, hoàn toàn không thể nhận ra tuổi thật.”

“Chị không để ý người ta có nhận ra tuổi hay không, phụ nữ ở mỗi giai đoạn đều có vẻ đẹp khác nhau. Ngoài ba mươi tuổi chính là giai đoạn đẹp nhất của người phụ nữ đấy.”

Tôi nhìn chị chăm chăm, mặc dù không trang điểm nhưng da của chị vẫn trắng nõn, chiếc áo khoác ngắn chưa cài cúc để lộ chiếc áo bó màu xanh đen

bên trong, cho thấy một vòng eo thon gọn, vừa toát lên dáng vóc thanh xuân, vừa thể hiện phong thái mặn mà, đầm thắm, quả thật đó là “phong thái” đẹp nhất mà tôi từng biết. Tâm trạng tôi loạn cào cào, những ý nghĩ lộn xộn từ đầu tuôn đến, khiến tôi không biết nắm bắt thế nào, hơi thở của tôi bỗng đứng không tự chủ được trở nên dồn dập. Chị chú ý đến dáng vẻ khác thường của tôi, kinh ngạc hỏi: “Em thấy không khoẻ à?”

Tôi lắc đầu, cảm thấy cực kì hối hận khi nhận tiền của chị và cho chị thuê phòng, đột nhiên, tôi thấy mình cần một không gian yên tĩnh ngay lúc này.

(2) Nguyên văn:

“Nhất thiên ái hội

Vô thường nan đắc cửu

Sinh thế đa nguy cụ

Mệnh nguy vu thần lộ.

Do ái cố sinh ưu

Do ái cố sinh bố

Nhược ly vu ái giả

Vô ưu diệc vô bố.”

(3) Tư trị thông giám: Là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên, khoảng ba triệu chữ. Tác giả chính của cuốn sử này là Tư Mã Quang - nhà sử học thời Tống.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1 - 3

Type-er: Linh Phan

Cánh cổng một lần nữa bị đẩy ra, con Lai Phúc sủa lên hai tiếng “gâu gâu” muồn thuở rồi thôi. Một mái tóc màu vàng rồi bù ló vào. Tôi bước ra, dường như không tin vào mắt mình. “Chu Nhuệ!”

Cậu ta hỏi nhỏ: “Bố cậu có nhà không?”

Tôi lắc đầu, cậu ta liền lập tức thu lại cái dáng vẻ định co căng chạy của mình, nghênh ngang bước vào, còn tiện tay xoa đầu con Lai Phúc. Từ trước đến nay con Lai Phúc luôn không thích người ngoài thân thiết với nó nên đã tránh đầu qua một bên. Còn “gừ gừ” trong cổ họng tỏ ý phản đối.

“Ái chà, con chó đáng ghét nhà người cũng kiêu ngạo gớm, chẳng bày tỏ tình cảm chào đón người lâu ngày không gặp chút nào, cẩn thận không tao cho mày vào nồi lẩu bây giờ.”

Con Lai Phúc căn bản chẳng thèm để ý đến lời đe dọa kia, nó ve vẩy đuôi lững thững bỏ đi.

Chu Nhuệ là bạn học cùng trung học với tôi, hơn nữa còn ngồi cùng bàn. Học xong lớp Mười một, cậu ta được gia đình cho sang Anh du học, sau đó tôi và cậu ta thỉnh thoảng có nói chuyện qua mạng. Mấy hôm trước, ở trên mạng, cậu ta còn phàn nàn đồ ăn ở bên Anh là để dành cho heo ăn, thời tiết bên đó khiến người ta buồn bực, chán ngán. Thế mà hôm nay cậu ta lại xuất hiện trước cổng nhà tôi, bảo làm sao tôi không kinh ngạc.

Cậu ta nhìn tôi từ trên xuống dưới vẻ sẫm soi. “Này, hình như cậu cao lên thì phải?”

“Ừ, bây giờ tôi cao một mét bảy mươi rồi.”

“Thế là chỉ thấp hơn tôi có sáu centimet thôi à. Stop, stop ngay, không được phép cao thêm nữa, con gái con đưa cao lên ghê chẳng ra cái thể thống gì đâu.”

Tôi đã mười tám tuổi rồi, khả năng cao thêm chắc cũng khó. Tôi hỏi cậu ta: “Cậu về nghỉ đông đấy à?”

“Nghỉ đông gì đâu, tôi tự về đấy.”

“Ồ, cậu trốn học mà cũng thần nhiên gớm?”

Cậu ta mĩa mai nói: “Ngày học kỳ đầu tiên không biết người nào trốn học hơn nửa kỳ, còn không biết xấu hổ đi nói người khác. Dù sao tôi cũng kiên trì ở Anh được hơn một năm đấy.”

Tôi bị cậu ta nói trúng tim đen, cứng miệng không đáp được câu nào. Thấy vẻ mặt hiểm có đó của tôi, cậu ta đắc ý cười ha ha, giờ tay ra nắm lấy bả vai tôi. “Tôi nhớ cậu chết đi được, thế nên mới vượt muôn trùng đại dương, đường xá xa xôi về đây thăm cậu đấy, làm cậu cảm động sắp khóc rồi phải không?”

“Cảm động cái con khi.” Tôi hất tay cậu ta ra. “Cậu cẩn thận đấy, kéo bị bố mẹ đánh cho què cẳng, lúc ấy thì đừng có mà khóc lóc với tôi.”

Cậu ta thản nhiên như không. “Tôi không định nói cho họ biết.”

Tôi nghi hoặc nhìn thì cậu ta xua tay. “Dù sao tiền học phí và tiền sinh hoạt, họ đều gửi cho tôi qua tài khoản, nói chuyện với tôi cũng qua mạng, buru kiện nhà trường có gửi về cũng toàn bằng tiếng Anh, chắc chắn họ xem cũng chẳng hiểu. Chị cần không bị họ phát hiện thì họ làm sao biết tôi ở đâu. Và thế là tôi có thể sống tự do, thoải mái ba, bốn năm, ha ha.”

Chắc, so với cậu ta thì tính tùy tiện của tôi đúng là còn thua xa. Tôi cũng cười. “Bố cậu đang khai thác khu du lịch ở khu đất của dòng họ Chu cách đây vài kilomet, không muốn bị họ phát hiện thì cậu đừng nên chạy đến đây mới phải chứ.”

“Tôi đã bảo là tôi nhớ cậu mà.”

“Tôi thấy trong bao nhiêu ảnh chụp, cậu trái ôm phải ấp các em da trắng tóc vàng, tôi có ngờ mới tin lời cậu nói.”

Bộ dạng của cậu ta lúc này trông rất cả lơ phát phơ, dường như mặc kệ tôi có tin hay không. “Dù sao tớ cũng không muốn ở Anh thêm nữa, trông đáng vẻ của cậu hình như cũng không thích học đại học cho lắm, hay là chúng ta cùng đi Bắc Kinh hoặc Thượng Hải chơi một chuyến, muốn đi đâu thì đi, dù sao tiền bố mẹ tôi cho cũng đủ cho hai chúng ta chi tiêu thoải mái.”

Ý nghĩ hoang đường này nhất thời cũng làm tôi hơi động lòng, nhưng chỉ là nhất thời thôi. Tôi đang định nói thì chị Hứa Khả bước ra. “Chàng trai, dụ dỗ con gái như vậy là không tốt đâu.”

Chu Huệ ngăn người, ngoảnh sang hỏi tôi: “Ai thế?”

“Khách thuê phòng.”

Cái anh chàng này vẫn cứ tỉnh bơ như trước, chẳng cảm thấy bất ngờ trước việc nhà tôi có thêm khách trọ, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười xảo trá, cậu ta nói với chị Hứa Khả: “Tôi dụ dỗ cô ấy, chị đừng có nói buồn cười thế, cô ấy không lừa bán tôi đi là tôi đã cảm ơn lắm rồi.”

Tôi giận giữ đập cho cậu ta một cái, mắng: “Mẹ cậu xông vào nhà tôi nói với tôi những lời này đã đành, cậu cũng nói tôi như vậy là sao hả? Cậu nói xem, tôi lừa cậu cái gì, lừa tiền hay lừa sắc?”

“Xin lỗi, xin lỗi, là tôi nói linh tinh. Tôi chưa quen mùi giờ chênh lệch, lại chưa ăn uống gì, vừa đói vừa mệt nên đầu óc lú lẫn. Cho tôi ăn cái gì đi mà, xin cậu đây Tiểu Hàng!”

Tôi vào bếp nấu mì tôm, Chu Huệ xị mặt ra nói: “Ồ Anh, tôi toàn phải ăn cái thứ này, cậu nữ đối xử với khách từ phương xa về như thế sao?”

“Tôi không ném gói mì tôm khô để cho cậu ăn sống và tổng cậu ra khỏi nhà là đã khách sao với cậu lắm rồi đấy!”

Nói như vậy, nhưng tôi vẫn luộc thêm cho cậu ta một quả trứng và còn cho thêm một đĩa thịt bò khô mà bố tôi làm vào bát mì, lúc này cậu ta mới tỏ vẻ hài lòng. Ăn no nê xong, gấp một cái rờ dãi, cậu ta tự nhiên như ruồi leo lên cái cầu thang hẹp nhà tôi, rồi nằm vật xuống cái giường nhỏ trên gác, ngủ một giấc say như chết.

“Bạn trai của em à?” Chị Hứa Khả hỏi tôi.

Tôi lắc đầu. “Bạn học cùng lớp ngày trước, bây giờ coi như là bạn thân của em.”

“Cậu ta vì em mà từ nước Anh bỏ về đây...”

Tôi bật cười. “Chị nghe cậu ta thì có mà bán thóc giống đi mà ăn. Thực ra cậu ta không thích học hành, không muốn ra nước ngoài, đam mê lớn nhất là chơi bời, may mà gia đình cậu ta cũng khá giả để cho cậu ta “đốt tiền”. Cái ý nghĩ giả vờ đi du học nhưng vẫn ở lại trong nước chỉ có cậu ta mới nghĩ ra, ngộ nhờ để bố cậu ta phát hiện, không đánh cậu ta như từ mới lạ.”

“Chị cảm thấy cậu ấy rất thích em.”

“Cái cậu ta thích là có người cùng chơi với cậu ta thôi. Mà này, chị đã ba mươi tư tuổi rồi, thế mà đầu óc cũng lằng mằng phết, thật lạ đấy nha.”

Chị cười, nói: “Em chỉ mới có mười tám thôi, thế mà ăn nói cứ như bà cụ non, cũng hơi kỳ lạ đấy nhé!”

“Nhà chị ở thành phố à?”

Chị gật đầu.

Trong lòng tôi đoán già đoán non, nhưng lại chẳng nắm được cái gì cụ thể, đành dứt khoát hỏi thẳng: “Chị kết hôn rồi à?”

Chị gật đầu lần nữa.

“Thế...thế con chị mấy tuổi rồi?”

Chị lắc đầu. “Anh chị chưa có con, cũng không định có con.”

“Em ủng hộ chủ nghĩa DINK(4), sau này em sẽ không lấy chồng, đương nhiên cũng không muốn sinh con.”

Chị nhìn tôi với vẻ bất ngờ, hoài nghi hỏi: “Em còn trẻ thế, sao đã có suy nghĩ như vậy chứ?”

“Nếu phải nói những lời hoa mỹ, em có thể nói ới chị rằng: Không hỏi ý kiến của bọn trẻ mà đã đưa chúng đến thế giới này, thật sự là một hành động tàn nhẫn.”

“Từ Hàng, chúng ta thật may mắn khi được sinh ra trong thế giới này và được hưởng thụ cuộc sống vui vẻ, tươi đẹp này đây.”

Tôi cười hi hi nói với chị: “Em đã bảo đó là những lời hoa mỹ mà. Nguyên nhân thật sự là em rất ích kỷ, rất dễ chán, không thích chăm sóc một sinh linh nhỏ ngày đêm quấy khóc, bày bừa khắp nơi.”

“Suy nghĩ của chị lúc mười tám tuổi cũng rất khác bây giờ.”

“Em có thể hiểu là chị đang ám chỉ em rất trẻ con không?”

“Chị không nghĩ em trẻ con, thật đấy.”

Có thật hay không cũng không quan trọng, tôi nào có để ý lắm đến suy nghĩ của một người khách trọ đâu cơ chứ. Nhưng chỉ có mình tôi biết, nếu so về độ tuổi tâm lý thì đầu óc tôi vượt xa cái tuổi mười tám kia, vì trong đó chưa rất nhiều điều, có những ý nghĩ điên cuồng mà ngay cả tôi cũng có lúc không thể chấp nhận được. Nhưng trước mắt, cái tôi nghĩ đến nhiều nhất là: lúc nào bố tôi mới trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 1 - 4

Type-er; Linh Phan

4

Hai ngày trôi qua thật yên tĩnh, nhưng hình như cũng dài vô tận.

Sau khi ở trọ nhà tôi, thấy tôi không có ý nấu cơm, chị Hứa Khả đã chủ động xuống bếp nấu nướng. Nghe chị ấy nói muốn đi mua một ít gia vị, tôi lắc đầu, bảo: “Em chưa bao giờ nhìn thấy mấy loại như húng quế, hồi hương, bách hợp tươi cả, chắc chắn người ta cũng chẳng bán gia vị thích hợp làm món thịt bò bít tết của chị đâu. Những món ăn này chế biến thì rắc rối, lại còn phải có gia vị đầy đủ. Chị Khả, chúng ta ăn những món dân dã, đơn giản như thịt xào ớt, canh trứng cà chua không được sao?”

Chị ấy đành phải làm những món ăn có sẵn nguyên liệu trong nhà theo ý kiến của tôi. Chị ấy trông có vẻ như tiểu thư khuê các, mười ngón tay không phải đụng bất cứ việc gì, nhưng khi nấu ăn mới biết rất có phong cách, kiên quyết không dùng mì chính, cũng cho rất ít dầu ăn và muối. Các món ăn có vị hoàn toàn thanh đạm, may mà tôi và Chu Nhược đều không phải là người có yêu cầu cao trong việc ăn uống, cậu ta chỉ cần đứng bữa có cái gì bỏ vào mồm là được, còn tôi thì chỉ cần không phải xuống bếp nấu nướng thì đều vui vẻ bụng bát ăn. Ông Trương cũng giống như mọi ngày, không nhìn trời nhìn đất thần thờ, nói lảm nhảm những câu chuyện không đầu không cuối thì sẽ ngồi ngủ gật hoặc cầu nhàu chuyện ông không được ăn một số thứ. Lúc thì tôi đưa cho ông bánh quy, lúc lại pha cho ông một cốc bột lúa mạch không đường, cuối cùng ông mới yên lặng được.

Chẳng hiểu sao tôi cảm thấy rất nóng ruột, thế nên Chu Nhược nói gì với tôi, tôi cũng chẳng thèm đáp lại, chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cổng. Đáng tiếc, ngoài mẹ của anh Triệu Thủ Khắc là di Hồng đến nhà tôi sau khi tan sở thì chẳng có ai nữa cả.

Di Hồng chắc chắn đã nghe tin tức từ điện thoại của con trai, thế nên mới bước vào nhà đã hỏi han tỉ mỉ lai lịch của chị Hứa Khả. Tôi đứng bên nhìn chăm chú, rồi cảm thấy bất ngờ khi phát hiện ra rằng, chị nói chuyện với tôi rất cởi mở, chân thành, nhưng khi đứng trước người phụ nữ trung niên sắc sảo, chị lại tỏ ra khách sáo, giữ khoảng cách nên di Hồng không nắm bắt được nhiều thông tin về chị, về mặt nói chuyện của chị với di Hồng cũng hoàn toàn khác khi nói chuyện với tôi. Mặc dù chị đã không thoả mãn được trí tò mò của di Hồng nhưng cũng đủ để người ta cảm thấy chị không phải là loại

người có lai lịch bất minh, lòng dạ hiểm ác.

Buổi chiều ngày thứ ba, cuối cùng bố tôi cũng trở về, vừa đẩy cổng vào nhà, ông đã cười ha hả gọi tôi: “Tiểu Hàng, bố mua được bắp dê tươi đấy, tối nay có thể làm món lẩu dê rồi!”

Tuy nhiên, khi ông nhìn thấy Chu Huệ và Hứa Khả thì ngẩn người. Chu Huệ miễn cưỡng chào: “Bác Hà.”

Bố tôi lườm cậu ta một cái, không thèm để ý đến cậu ta mà quay sang nhìn chị Hứa Khả. Chị Hứa Khả cũng tỏ ra rất kinh ngạc, người đàn ông hơn năm mươi tuổi này đã từng rất cao to, bây giờ bắt đầu có dáng dấp của một ông già, vóc người bệ vệ hơn, lưng hơi còng xuống, bộ vest màu đen rề tiền hơi rộng, đầu đội mũ mỏ vịt, đi đôi giày da đen xám, một tay xách túi da đã sờn mép, một tay xách túi gai đang nhỏ nước máu lông tống xuống nền đất, trông chẳng khác gì các ông già sống ở nông thôn, so với hình tượng đa tài đa nghệ am hiểu nhạc cụ, hội họa mà tôi khoe khoang lúc trước đúng là khác xa một trời một vực.

Tôi chẳng nói chẳng rằng, xăm xăm bước đến giằng cái túi lưới trong tay bố vứt xuống đất, sau đó kéo ông ra khỏi cổng, đi thẳng một mạch hết đoạn đường nhỏ mới dừng lại.

Bố tôi ôm ngực thở dốc. “Bố mày có đánh thẳng nhóc đó đâu, thằng ôn đó đã có bố nó xử lí, mày lo lắng cái gì?”

“Không phải chuyện của Chu Huệ. Bố nói thật cho con biết, người phụ nữ ngồi trong sân nhà mình có phải là mẹ con không?”

Bố tôi kinh ngạc, giờ tay sờ trán tôi, nói: “Mày không bị sốt đấy chứ?”

Tôi giận đùng đùng hất tay bố ra. “Con hỏi bố, người đó có phải là mẹ con không, bố phải làm cho rõ mọi chuyện, bố phải...”

Bố tôi bực bội trợn mắt nhìn tôi. “Mày bị ma quỷ ám à, bố đã bảo mày là đừng nghĩ nhiều về chuyện đó nữa mà mày không nghe bố. Bố nói cho mày biết, cô ta tuyệt đối không phải là mẹ mày, bố chưa từng gặp cô ta bao giờ.”

Nỗi lòng giấu kín trong hai ngày qua của tôi bỗng dưng trút hết sạch, ngồi bệt ở bậc thềm bên vệ đường, tâm trạng tôi lúc này không biết là thất vọng hay chua xót.

Bố tôi cũng ngồi xuống, thờ dài. “Sao con lại nghe di Hồng lảm nhảm lảm nhảm miệng ấy làm gì, chẳng nhẽ sau khi uống rượu xong, di ấy nói linh tinh một câu thì con sẽ tin bố không phải là bố của con à?”

“Con nói những lời này bao giờ? Con chỉ muốn biết...”

Tôi bỗng im bặt. Thực ra tôi muốn biết cái gì, ngay cả bản thân cũng không rõ, nhưng bố thì hiểu ý của tôi.

“Làm gì có ai hề gặp người phụ nào lại nghĩ người đó là mẹ mình cơ chứ?”

“Hôm trước, chị ấy tự nhiên ở đâu chạy đến nhà mình nói muốn thuê phòng. Bố thử nghĩ xem, cái thị trấn bé tí nhà mình thì làm gì có chỗ nào chơi, phòng của nhà chúng ta cũng đâu có đẹp để được như nhà họ Chu đâu, chỉ đáng để vào đó sống ảm đạm thôi. Điều quan trọng là chị ấy luôn hỏi thăm về bố, tỏ ra rất tò mò về bố.”

Bố tôi nhúm mày. “Con cho cô ta thuê phòng à?”

“Chị ấy bỏ ra ba nghìn tệ thuê một tháng, con có lý do gì mà từ chối chứ?”

Bố tôi cười. “Nghĩ ngờ người ta là mẹ mình, thế mà còn nhận tiền của người ta.”

Tôi thẹn quá hoá giận. “Nhận tiền là chuyện xảy ra trước khi nghi ngờ.”

“May mà mày không nghi ngờ bố mày ra ngoài trăng hoa với cô ta, bây giờ cô ta tìm đến tận cửa gây chuyện.”

Dù trong lòng vô cùng chán nản nhưng tôi cũng không nhịn được bật cười. “Thôi đi, người ta là dân thành phố, trẻ trung, xinh đẹp, có khả năng để ý đến bố không? Cùng lắm bố chỉ dụ dỗ được mấy bà thím hàng xóm thôi.”

Bố tôi không giận, trái lại còn cười khì khì, tôi biết ông chỉ muốn trêu chọc cho tôi vui, nhưng nỗi chua xót như một con lũ quét qua trong lòng tôi khiến tôi không thể kiềm chế được, nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống là chảy. Bố lấy ống tay áo lau nước mắt cho tôi, nhưng tôi không đồng ý, vùi cả khuôn mặt vào ngực bố mà chùi. Bố tôi không biết làm thế nào, dỗ dành: “Được rồi, được rồi, bố chỉ có bộ vest “mời” này thôi đấy!”

“Con sẽ mua cho bố bộ khác!”

“Giọng điệu hùng hổ gớm, mày lấy tiền đâu mà mua?”

“Hừ, con vừa nói con kiếm được ba nghìn tệ đấy thôi!”

“Một người không biết lai lịch thế nào mà mày dám cho người ta vào nhà sống thế hả?”

“Chẳng lẽ trả lại tiền cho người ta?”

“Trả lại đi, bảo người ta đến nhà nghỉ mà ở, đồng tiền mà có vấn đề thì cầm cũng không hay đâu con ạ.”

“Chị ấy không phải là mẹ con, cũng chẳng phải là bồ của bố, chị ấy gặp vấn đề gì là việc của chị ấy. Với lại, nhìn tướng mạo chị ấy, con nghĩ không phải là người xấu đâu.”

Bố lườm tôi. “Mày lại thế rồi, bảo mày học điều hay lẽ phải thì mày vào tai trước ra tai sau, còn những chuyện xem tướng xem số linh tinh ông Trương kể thì mày thuộc vanh vách.”

“Được rồi, không nhắc đến tướng số nữa, chị ấy nặng chưa đến năm mươi cân, tay mảnh khảnh trời gà không chặt thế thì gây ra được chuyện gì, chắc là một cô gái thành thị gặp vấn đề về tình cảm, muốn tìm một nơi yên tĩnh để ở tạm thôi. Số tiền này không nhận đúng là quá phí!”

“Lúc thì nghĩ người ta là mẹ mình, lúc lại nghĩ người ta gặp vấn đề về tình cảm, đầu óc mày cũng linh hoạt giỏi!”

Nếu bố tôi biết những ý nghĩ thực sự trong đầu tôi, có lẽ sẽ chẳng nói như vậy.

Lúc bố và tôi quay về nhà, Chu Huệ đã biến đi đâu mất tăm mất dạng. Bố tôi nhìn chị Hứa Khả, chỉ thấy chị ấy nhìn bố tôi mỉm cười. “Chào chú Hà, cháu mạo muội đến làm phiền gia đình mình mấy ngày, mong chú không để bụng ạ.”

Tôi nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ, bố tôi không có biểu cảm nào khác thường, chỉ gật đầu, nói: “Không có gì.”

Càng không có biểu hiện gì đặc biệt thì nỗi nghi ngờ trong lòng tôi càng lớn. Từ nhỏ tôi đã biết bản lĩnh của bố, đó là hay trừng mắt khi nói dối, hoặc nếu bị vạch trần điều gì cũng thần nhiên như không, cho dù bố chỉ nói năng qua loa hay thê thốt, tôi đều không tin. Chị Hứa Khả dường như cũng có điều gì giấu diếm, ánh mắt của bố tôi cũng nhìn lướt qua chị ấy, trong ánh mắt ấy dường như chứa đựng biết bao điều muốn nói, thần thái này của bố chẳng giống bình thường chút nào!

Tôi rủa thầm trong bụng: “Giả vờ, hừ, có giỏi thì cứ đóng kịch với mình mãi đi!”

Tôi đi tìm Chu Huệ. Ra khỏi thị trấn nhỏ, ở bãi đất rộng sừng sững ba nhà xưởng bằng khung thép bị bỏ hoang đã lâu, chiếm gần ba mươi mẫu, quả nhiên cậu ta ở đó.

Bãi đất công nghiệp này thuộc về bố Chu Huệ là Chu Anh Hùng. Chú ấy là một trong những người giàu đầu tiên ở thị trấn này. Từ việc buôn bán hàng hoá đến việc thấy bất cứ thứ gì có thể kiếm ra tiền là làm. Sáu, bảy năm trước, với khí thế bùng bùng, chú ấy đã huy động vốn liếng của đại gia đình xây dựng công xưởng và tuyên bố hết sức hãnh diện. Không ngờ, những người Hồng Kông đầu tư hợp tác với chú đã đoán được suy nghĩ của chú, nhập khẩu về cho chú dây chuyền sản xuất với máy móc cũ kỹ, lạc hậu, nhưng họ cứ khẳng khẳng đảm bảo sẽ cho ra những sản phẩm tốt nhất để xuất khẩu. Thế nhưng sau đó họ biến mất không tăm tích. Bố Chu Huệ cố gắng duy trì nhà xưởng hơn một năm thì đóng cửa, những công nhân không nhận được tiền lương đã vơ vét hết những thứ có giá trị trong công xưởng đem đi bán lấy tiền nên giờ công xưởng đã trống trơn, chẳng còn lại thứ gì. Bố Chu Huệ thuê một ông lão hơi nghễnh ngãng trông coi công xưởng cho có người, đương nhiên việc này không thể ngăn nổi con trai của ông là Chu Huệ vào đây nghịch ngợm. Lúc còn học ở thị trấn, cứ sau khi tan học về, chúng tôi lại chơi trò trượt patin trong nhà xưởng rộng rãi đó, lúc nào chán thì chơi trò nhặt linh kiện cũ hỏng ném vào chai thủy tinh hoặc uống bia, hút thuốc.

Trong công xưởng rộng rãi đó, Chu Huệ đã xếp các chai bia rỗng thành một hàng thẳng đứng, coi đó là trò chơi bowling, chơi rất tuyệt.

“Cậu muốn chơi trò này nên mới từ nước Anh chạy về đây hả?”

Cậu ta cười. “Bố tôi rất ghét cái xưởng này, vì chính nó đã làm cho ông suýt khuynh gia bại sản, mỗi lần đi qua đây, mặt ông lại chảy dài ra. Nhưng tôi thì rất thích nó.”

“Về ăn cơm thôi.”

“Bố cậu không lấy gậy đánh tôi đã tốt lắm rồi, còn cho tôi ăn cơm sao?”

“Bố tôi không đánh cậu đâu, cùng lắm chỉ nói vài lời mát mẻ thôi. Hồi nhà cậu bị phá sản, bố mẹ cậu không có thời gian quản lý cậu, cậu chẳng ăn cơm ở nhà tôi suốt đây thôi, bữa cơm này đã là gì.”

Chu Huệ thờ dãi. “Thế nên tôi mới càng cảm thấy có lỗi với cậu và bố cậu. Mẹ tôi ấy mà... đúng là chẳng ra sao cả.”

Phải nói rằng bố của Chu Huệ là một người rất tài giỏi, sau vài năm trả nợ, nhà họ Chu lại làm ăn phát đạt, trở nên giàu có. Năm lớp Mười, mẹ Chu Huệ đã gửi cậu ta lên thành phố học ở một trường quốc tế, mới học được nửa kỳ, cậu ta đã trở về, nặng nề muốn học lại trường cũ. Không biết nghe ai treu chọc, mẹ cậu ta nghĩ rằng cậu ta trở về trường cũ là do tôi xúi bẩy, thế nên đến tận nhà tôi, vút một nắm tiền, bảo bố tôi dạy dỗ con gái nghiêm khắc, đừng mắc bệnh mơ mộng hão huyền. Tôi đuổi bà ta ra khỏi nhà, sau đó cứ lần nào gặp Chu Huệ là tôi lại tay đánh chân đá. Cái cậu Chu Huệ này cũng thật buồn cười, chẳng buồn chống trả, chỉ giờ hai tay ôm đầu, làm bao cát cho tôi trút giận, nên tôi cũng không nỡ đánh nặng tay. Từ đó về sau, bố tôi nhìn thấy người nhà họ Chu đương nhiên chẳng có thiện cảm gì.

“Yên tâm đi, tôi nói với bố rằng cậu sắp cuốn xéo rồi.”

“Bác ấy nói gì?”

“Bố tôi bảo cậu vui vẻ cuốn xéo đi mới lạ!”

Chu Nhuệ cười đến nỗi ho sặc sụa. “Người hiểu tôi chỉ có mình bác Hà.”

“Không phải cậu nói muốn đi Thượng Hải hoặc Bắc Kinh ngao du một chuyến sao? Còn không đi đi, lẽ nào cậu muốn bố cậu đến đánh cho gãy răng à?”

“Tôi muốn cậu đi cùng với tôi, không thì tôi lặn lội từ xa về đây làm gì?”

“Đi với cậu có khác gì bỏ trốn?” Tôi cũng cười. “Thế thì đến lượt tôi bị bố tôi đánh gãy chân thôi.”

“Sao có thể, bác Hà có bao giờ đánh cậu đâu, trước kia cậu nghịch như giặc, đến tôi còn không thể chấp nhận được, thế mà bố cậu cũng chẳng mắng cậu câu nào.”

Đúng là thế thật. Chuyện hồi nhỏ không nói làm gì, nhưng chuyện tôi vào đại học, sau đó trốn học, bố tôi biết mà cũng chỉ hỏi tại sao, tôi thộn mặt ra nói rằng chẳng tại sao cả, chỉ là không thích đi học thôi, bố tôi nghe thấy thế cũng chẳng nói gì. Tất cả mọi người đều cảm thấy tôi bướng bỉnh một cách vô lý, còn bố lại bình tĩnh và bao dung đến mức khó tin, nghĩ tới điều đó, tôi cảm thấy hơi khó chịu.

“Được rồi, được rồi, đừng ở đây nói lung tung nữa, ngày mai cậu đi đi!”

“Nói cho tôi biết, ở trường đại học xảy ra chuyện gì à?”

“Không liên quan đến cậu.”

“Cậu xem cậu gầy như thế kia, hai ngày nay nói chuyện với tôi, tâm trí cậu cứ để tận đâu ấy, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Đúng là hai ngày qua tôi có rất nhiều tâm sự, chẳng có tâm trạng nào mà để ý đến cậu ta, nhưng tôi cũng không muốn giải thích.

“Đừng có đoán mò.”

“Có phải tên gốc Triệu Thủ Khác bắt nạt cậu không?”

“Tôi đã bảo là không liên quan đến cậu mà lại, cậu cứ muốn dò hỏi làm gì?”

“Không liên quan đến tôi? Cậu nghĩ tôi từ Anh chạy về đây là vì làm gì?”

Tôi giật nảy mình. “Này, cậu không có tâm trạng học hành, muốn làm một kẻ phá gia chi tử cũng không liên quan đến tôi, tôi không phải là loại con gái “hồng nhan họa thủy”(5), không gánh vác nỗi trách nhiệm này đâu đấy.”

Cậu ta tức đến nỗi thoáng chốc lông mày đã nhíu chặt, nhưng rồi cũng ngay lập tức bình tĩnh lại, nhún vai, nói: “Yên tâm đi, tôi bảo đảm không xảy ra chuyện như vậy đâu. Đi thôi, về nhà ăn cơm nào.”

Tôi thấy hơi nghi ngờ, ngày trước chỉ vì chút chuyện cùn con, bọn tôi có thể vác gậy đánh nhau, chửi nhau không thiếu lời nào, nhưng sao hôm nay cậu ta lại dễ dàng chịu thua và bỏ qua như vậy?

Tất cả mọi người đều kỳ lạ thật đấy, tôi phải cảnh giác mới được.

(5) hồng nhan họa thủy: ý chỉ người có sắc đẹp là mầm mống gây ra tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 1 - 5,6

Type-er: Linh Phan

6

Chị Hứa Khả cả đêm không về nhà.

Dự báo thời tiết nói tận bên Siberia có đợt gió mùa đông bắc, thế mà nó tràn về thật, lại còn hắt ở nước Trung Quốc mới lạ. Những cơn gió rít gào khắp nơi đến nỗi chiếc lá vàng khô trên cành dâu cũng phát ra tiếng xào xạc. Mùa đông là thời điểm tôi ghét nhất trong năm, nằm trong bóng tối, đắp một chiếc chăn bông ấm áp, thế mà tôi vẫn cảm thấy cái rét thấm vào da thịt, ngay cả trong không khí cũng có thể ngửi thấy mùi lạnh giá.

Buổi sáng ngủ dậy, tôi chạy ra quét sân. Bố tôi đánh răng súc miệng xong cũng bước ra, ngạc nhiên cười. “Sao hôm nay lại chăm chỉ thế?”

“Con không ngủ được.”

“Lại nghĩ ngợi lung tung gì à?”

Tôi rầu rĩ. “Bố thì lúc nào chẳng cho rằng con nghĩ ngợi lung tung, thế bố còn hỏi làm gì.”

“Con đừng có suốt ngày để ý những chuyện vụn vặt được không hả?”

“Con cũng muốn giống bố, vô tư cười ha ha trước mọi việc, chuyện gì cũng bỏ qua một bên như thế lắm, nhưng con không làm được.”

Bố cuối cùng cũng bực bội. “Nếu bố mày có thể thật, cũng không cần mày lãng phí thời gian nghĩ đến những chuyện vô bổ đâu.”

Bố tôi vung tay đi vào phòng, tôi cầm cái chổi đứng ngăn người ở đó, sau lưng tôi có giọng nói vang lên: “Từ Hàng, chị thấy bố em rất quan tâm đến em đấy.”

Tôi ngoảnh đầu lại, chị Hứa Khả đã về nhà, trên người khoác một chiếc áo choàng màu đen của nam giới, tóc tai hơi rối, trông chẳng ra sao cả. Chẳng hiểu sao, tôi lại thấy bực mình, cười nhạt. “Em cũng thấy chồng chị rất quan tâm đến chị, sao chị không theo anh ấy về?”

Đến lượt chị ấy bị lời tôi nói làm cho sững sờ. Đúng lúc đó, có người đẩy mạnh cánh cổng, gọi bố tôi rất to: “Thầy Hà, thầy Hà ơi!”

Bố tôi nghe tiếng gọi bước ra, người đó vội vàng nói: “Bà lão nhà họ Trần đã không được trọng dụng nữa rồi, ông mau qua đó đi.”

Bố tôi đáp lại một tiếng, sau đó bước vào nhà, rồi nhanh chóng đi ra, trên người đã thay một bộ vest, xách cặp, cùng người kia vội vã bước đi.

Chị Hứa Khả có chút ngạc nhiên, hỏi: “Không được trọng dụng là thế nào?”

Tôi giải thích sơ qua: “Là sắp chết, là hấp hối, là sắp trút hơi thở cuối cùng.”

Chị ấy càng kinh ngạc hơn, hỏi tôi: “Chú Hà là bác sĩ ư?”

Tôi lắc đầu. “Hôm qua chị hỏi bố em làm nghề gì, ông ấy có trả lời rõ cho chị không? Nếu là bác sĩ thì nói ra quá đơn giản còn gì.”

Chu Nhuệ vác cái đầu bù tóc rối bước ra, cười, nói: “Bác Hà được gọi là thầy.”

Chị Hứa Khả mơ hồ. “Thầy chẳng phải là chỉ tên gọi chung chung hay sao?”

Một cơn gió bắc thổi tới làm Chu Nhuệ lạnh run cầm cập, ôm chặt lấy hai vai, giải thích: “Em biết ở trên phố, nhưng người công nhân, người thợ làm công việc chân tay thì gọi là sư phụ. Nhưng ở quê em, thầy (6) là chỉ những người làm nghề cúng bái. Bác Hà làm những công việc trong tang lễ như bố trí linh đường, tổ chức cho bà con xóm giềng chia buồn với gia quyến, viết cáo phó, chọn ngày hoàng đạo tốt lành, hay xem huyết mộ, phong thủy, tế lễ dọc đường, v.v...”

Cậu ta nói một lèo khiến chị Hứa Khả càng thấy khó hiểu. “Chủ trì việc tang lễ không phải là những người xuất gia tu hành như hoà thượng hay sao?”

“Thầy của bác Hà là ông Trương, ngày trước đúng là hoà thượng một trăm phần trăm, bốn tuổi đã xuất gia, có pháp danh là Thích Diên, nghe cứ như là một bậc đại sư bước ra từ trong phim võ thuật. “Chu Nhuệ cười hi hi nói tiếp. “Nhưng về sau ông ấy lại hoàn tục, còn ăn mặn, kết hôn và sinh con, nhưng mọi người vẫn gọi ông là thầy Trương. Bác Hà tiếp nối nghề nghiệp của ông nên theo lẽ tự nhiên thành thầy Hà.”

Tôi thấy chị Hứa Khả vẫn đứng ngăn người ra, liền hỏi: “Chồng chị đâu rồi?”

“Anh ấy về thành phố rồi.”

“Chị thật sự muốn ở đây hết một tháng à?”

“Có phải chị làm phiền đến các em không?”

“Đương nhiên là không. Có điều em chẳng thể hiểu nổi, có vẻ như chồng chị rất quan tâm đến chị, với độ tuổi của chị, chắc chắn cũng đang phải đi làm, có một công việc bận rộn, cho dù có nghỉ phép cũng hoàn toàn có thể đi tìm một nơi nào đó thật đẹp để và thoải mái để nghỉ ngơi, sao lại rảnh rỗi đến mức một thân một mình ở nơi này?”

“Chị có một vài việc muốn làm rõ, có lúc chỉ ở một mình mới làm được.”

Câu nói của chị khiến tôi cảm thấy thật mơ hồ. Tôi đương nhiên không biết rốt cuộc chị định ám chỉ điều gì, nhưng tôi biết, chị cũng giống như tôi, có lúc phải dựa vào chính mình để đi tìm đáp án.

“Tiểu Hàng, em đừng hiểu lầm, chị thật sự không có thành kiến gì về công việc của chú Hà cả.”

Tôi bật cười. “Chị Khả, chị nghĩ nhiều quá rồi, người khác có thành kiến với bố em hay không, em không quan tâm. Em không hề cảm thấy tự ti về việc làm của bố, mặc dù công việc của ông ấy không giống mọi người, nhưng đối với em thì việc nào cũng như nhau cả thôi.”

“Cậu ta chẳng biết tự ti là gì đâu.” Chu Nhuệ cười ha ha. “Trước đây em ăn cơm ở nhà cậu ta, cậu ta còn khuyến khích em, bảo rằng nhà em bị phá sản rồi, việc học hành của em cũng chẳng ra sao, thôi thì làm đồ đệ của bác Hà, sẽ không bị chết đói đâu. Nói thật, lúc đó em cũng rất nhiệt tình, đáng tiếc là bác Hà không thu nhận.”

Khuôn mặt chị Hứa Khả ánh lên vẻ băn khoăn. “Chú Hà chỉ làm mỗi công việc này thôi sao?”

“Từ lúc em hiểu chuyện thì bố em đã làm việc này, chẳng thấy ông làm việc khác bao giờ. Em có hỏi ông, ông nói là lực bất tòng tâm, hướng hồ ông chẳng thể làm người trí thức, cũng chẳng kham nổi việc nhà nông, chỉ có học cái này là được, cũng đủ nuôi cả gia đình.”

“Chị không hiểu lắm về chuyện này, nhưng chị nghĩ với học thức của chú Hà, làm thầy giáo cũng không vấn đề gì.”

“Bố em có học sư phạm đâu, cũng lắm chỉ làm được ông giáo dạy lớp bỏ tức thôi, rồi có mà hít bụi phấn cho ung thư phổi, thời gian cố định, thu nhập cũng ít, làm sao tự do tự tại như nghề này được?”

Thường ngày tôi đâu có nhiệt tình biện hộ cho bố như thế này, nhưng bây giờ tôi rất muốn chứng kiến tận mắt, muốn biết vì sao chị Hứa Khả lại tỏ ra hiếu kỳ với bố tôi như vậy. Quan niệm về giá trị nghề nghiệp của tôi đúng là khiến chị Hứa Khả phản đối, chị vừa muốn bày tỏ thái độ không hề thành kiến, nhưng cũng không đồng ý với suy nghĩ của tôi nên về mặt chị thể hiện rõ sự mâu thuẫn.

“Đương nhiên, nghề nghiệp không phân biệt sang hèn, nhưng...”

Tôi có thể nhận thấy chị đang cố gắng điều chỉnh lại tư duy, nhưng chắc chắn chị vẫn cho rằng, công việc này không thể coi là thích hợp, hoặc có thể nhắc đến trước chỗ đông người, hơn nữa tôi cũng cảm thấy chị thực sự lấy làm tiếc cho bố tôi. Tôi không hiểu tại sao chị ấy lại tưởng tượng bố tôi sẽ là người như vậy và muốn tìm kiếm điều gì ở bố tôi.

Tôi cười khi khi, nói: “Không cần nói ‘nhưng’, nói thẳng ra, nghề nghiệp đương nhiên là phân biệt sang hèn rồi, lúc đó bố em cũng thấy khó khăn khi gọi tên cho cái nghề này. Có điều, bố em cũng nói rằng nếu lúc đầu ông muốn, ông đã có thể trở thành một thầy bói xem tướng số, tử vi rồi gặp phải đủ hạng người, mà ông lại không thích phán xét lung tung về cuộc đời của người khác, can thiệp vào sự lựa chọn của họ, chẳng bằng làm công việc thu xếp an nghỉ cho người đã khuất, có khi còn thiết thực hơn.”

Chị Hứa Khả nói với giọng kính nể: “Chú Hà đúng là người suy nghĩ chín chắn, chị thì nông cạn quá!”

Bà chị này mặc dù hơn tôi rất nhiều tuổi, nhưng ở một số phương diện tôi lại cảm thấy sao chị ấy ngây thơ thế. Tôi nghĩ mình không nên nói lung tung để làm loạn ý nghĩ của chị nữa, tránh mang tiếng là ác. Tôi cười khô. “Chị đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì, bố em chỉ vì mưu sinh thôi mà.”

Buổi chiều, trời càng trở nên âm u, lạnh buốt như sắp có tuyết rơi. Tôi ra lệnh cho Chu Nhuệ cởi ngay cái áo choàng quân đội bằng bông mà cậu ta lấy ở phòng bố tôi ra. “Tôi phải mang nó cho bố mặc.”

Cậu ta đành phải cởi ra và ấn vào tay tôi, khuôn mặt khổ sở nhìn tôi. “Vậy tôi thì sao?”

“Ai bảo cậu chỉ mặc một cái áo khoác mỏng chạy về đây giữa mùa đông thế này, cứ thế mà chịu rét thôi, chịu không nổi thì nghèo chứ sao.”

“Cậu ác thật đấy, tôi không thể bảo bạn cùng phòng ở Anh gửi quần áo về đây được, mua ở cửa hàng trên thị trấn thì sợ bố tôi biết tôi đã trở về.”

Chị Hứa Khả nói xen vào: “Thế này đi, chị cũng có việc muốn lên thị trấn, chị có thể mua giúp em hai cái áo khoác.”

“Chị Khả mới đúng là người tốt.”

Nhìn chị ấy cởi áo khoác của mình ra và bảo Chu Nhuệ mặc vào để đo xem kích thước chiều dài chênh lệch bao nhiêu, tôi nghĩ chị ấy đúng là tốt hơn tôi rất nhiều.

Năm ngoái, ở thị trấn có mở một siêu thị rất lớn, còn có một vài cửa hàng chuyên bán hàng hiệu trong nước và một vài cửa hàng bán quần áo lẻ. Tôi chỉ cho chị Hứa Khả xem, nhưng chị lại bảo: “Thời tiết lạnh quá, chúng ta đem áo cho chú Hà trước nhé!”

Tôi cười. “Chị muốn xem bố em đang làm gì chứ gì?”

Chị ấy hơi ngại, nói: “Hy vọng em không nghĩ sự tò mò của chị là quá đáng.”

“Không đâu, đi nào!”

Bà cụ Trần sống ở toàn nhà ba tầng gần trung tâm thị trấn, vừa bước vào sân nhà bà, chị Hứa Khả đột nhiên đứng sững người.

Thời tiết rất lạnh, nhưng cổng và cửa đều mở toang. Đứng từ ngoài sân, có thể nhìn thấy bà cụ được đặt nằm trên một cái phản kê giữa phòng khách, mặc áo thượng thọ, trên mặt che một tờ giấy màu vàng, người nhà và họ hàng đều ngồi xung quanh khóc than, đốt giấy, thắp hương, còn những người khác thì đi ra đi vào vô cùng bận rộn. Bên ngoài sân, có người đang căng bạt, có người đang mắc dây điện, có người thì vận chuyển đồ đạc như thức ăn,

nước đóng chai, thuốc lá, bàn chơi mạt chược, bàn ghế... mọi thứ đều vô cùng lộn xộn. Ở một góc sân, bố tôi đang hướng dẫn mấy bà gấp giấy vàng mã. Mọi người vừa bận rộn làm việc vừa nói cười rôm rả, hoàn toàn không để ý đến bà cụ vừa từ giữa cỏi đời đang nằm bất động chỉ cách họ mấy bước.

Tôi nhìn ngắm vẻ mặt ngạc nhiên của chị Hứa Khả, rất lâu sau về mặt ấy mới bình thường trở lại. “Sao... sao lại náo nhiệt thế nhỉ?”

“Nếu chị thật sự muốn xem náo nhiệt thì nên đợi đến tối hãy qua, ở đây sẽ tổ chức ăn cỗ, sau đó có một buổi biểu diễn nhạc, hát những ca khúc thịnh hành, diễn kịch, những người trông linh cữu còn chơi mạt chược nữa.”

“Làm như thế không phải sẽ ảnh hưởng đến việc bày tỏ nỗi đau xót của người thân ư?”

“Phong tục của địa phương là như vậy đấy. Thêm nữa, vì bà cụ Trần qua đời lúc tuổi rất thọ nên không phải tỏ ra quá đau buồn, người nhà cảm thấy tổ chức tang lễ cho bà cụ càng náo nhiệt thì càng chứng tỏ là những người con có hiếu.”

“Nhưng...”, chị định nói gì nhưng ngừng lại, rồi cuối cùng vẫn nói: “Nhưng ít nhất cũng phải quét dọn sạch sẽ gọn gàng chứ!”

“Trong ba ngày không được quét dọn, sau khi đem đi hỏa táng mới được dọn dẹp.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó còn phải ‘làm bảy ngày’, tức là tính từ ngày mất, cứ bảy ngày, con trai, con gái của người chết tập trung lại làm lễ cúng bái, thầy cúng sẽ tính xem ngày nào ‘xấu’ thì phải làm một cái lễ đặc biệt để hoá giải oan nghiệt, sớm được siêu thoát, đủ bảy lần bảy là bốn chín ngày thì làm lễ cúng ‘bốn chín ngày’. Sau đó, vào cái Tết đầu tiên sau ngày mất của người đã khuất, người thân và họ hàng còn phải đến thăm hỏi, thắp hương, sau Tết Nguyên Tiêu thì phải chuyển phòng thờ, Tết Thanh Minh thì đi tảo mộ, Tết Vu Lan thì thắp hương, đốt vàng mã.”

“Sao em biết nhiều tục lệ thế?”

Tôi cười, nói: “Hồi em còn nhỏ, bố không yên tâm để em ở nhà một mình nên đi đâu, làm gì bố cũng dẫn em theo, cho nên em được chứng kiến nhiều. Nếu là con trai, chắc chắn em đã nối nghiệp bố rồi. À, đúng rồi, người thành phố tổ chức tang lễ thế nào ạ?”

Chị bỗng nhiên trầm mặc. “Mẹ chị mất nửa năm trước, sau khi dán cáo phó, bà con họ hàng thân thích đến dự lễ truy điệu tại nhà. Mẹ chị là bác sĩ phụ sản nên bệnh viện cũng tổ chức lễ truy điệu tại nhà tang lễ, ngoài bạn bè, đồng nghiệp, còn có các bệnh nhân trước đây mẹ chị đã chữa bệnh cũng đến đưa tiễn, sau khi hỏa táng, phần tro được an táng tại Lăng Viên.”

Nghe ra thì đúng là trang trọng hơn rất nhiều và nghi thức thì đúng là một tang lễ nên có. Nhưng từ hồi tôi hiểu chuyện đã được chứng kiến rất nhiều cảnh ồn ào náo nhiệt như thế này, đối với cái chết, tôi đã có cảm giác dửng dưng từ lâu. Tôi bước đến đưa áo khoác cho bố, tiếp nhận câu trêu đùa của bà thím bên cạnh, cảm ơn và từ chối lời mời ở lại dùng cơm, sau đó đi ra.

“Mỗi làng quê có phong tục riêng, chị không muốn tỏ ra là mình khác người, nhưng cảnh này thì chị không thể chấp nhận nổi.”

“Không phải tất cả đều náo nhiệt như thế này đâu. Nếu chị muốn chứng kiến cảnh trang nghiêm thì sáng mai có thể đến xem cảnh đưa ma. Nói thật, bố em trong những lúc ấy trông rất xúc động.”

Mua áo xong, trên đường về nhà, chị Hứa Khả luôn trong trạng thái trầm mặc không nói năng gì.

Phải có một trái tim rất dịu dàng thì mới có thể dễ xót thương như vậy. và một người phụ nữ ba mươi tư tuổi muốn có được tâm hồn dịu dàng như thế thì chắc chắn tâm hồn đó luôn được nâng niu, chăm sóc. Chắc chắn chị ấy sinh ra trong một gia đình tốt đẹp như vậy, từ nhỏ đến lớn đều được yêu thương, chăm sóc, được hưởng nền giáo dục tốt nhất, học trường đại học tốt nhất, sau khi tốt nghiệp lại làm một công việc tốt, sau đó được một người đàn ông tốt cầu hôn rồi kết hôn, nên chị ấy mới có một tâm hồn rộng mở đến vậy.

Đến khi tôi bằng độ tuổi chị ấy chắc hẳn phải chai lì lắm rồi.

Nhưng nếu quả thật có chai lì thì có gì đáng vui mừng chứ. Nghĩ đến đó, tôi cụt hết cả hứng.

“Em không có ý định thăm dò gì đâu, nhưng em muốn hỏi chị một câu thôi, đương nhiên chị không trả lời em cũng được.” Tôi dừng lại trước cổng nhà mình. “Chị đến đây, ở nhà em, không phải là không có mục đích, đúng không?”

Nghe tôi hỏi vậy, chị ấy sững người trong giây lát. “Em thông minh lắm, Tiểu Hàng. Đúng là chị có mục đích khi tìm đến nhà em.”

Tìm tôi đột nhiên thất lại, ngay cả giọng nói cũng run run: “Tại sao?”

“Theo chị đoán”, chị ấy nói từng chữ từng chữ thật chậm rãi, “bố em, chú Hà, có lẽ cũng là bố của chị.”

(6)Thầy: nguyên gốc từ này trong tiếng Trung là “sư phụ”, dịch giả chuyển sang từ “thầy” theo cách gọi dân gian của Việt Nam.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 1 - 7

Type-er: Linh Phan

7

Tôi nhìn chị Hứa Khả, chị ấy cũng nhìn tôi, khuôn mặt căng thẳng như đang đợi tôi gật đầu công nhận thân phận của chị. Nhưng tôi chỉ buột miệng: “Ồ đây gió to quá, chị vào nhà đi.”

Chị ấy vội hỏi tôi: “Thế còn em?”

“Em ra ngoài một lát.”

Tôi bỏ lại chị mà đi thẳng, thực ra cũng chẳng đi xa mấy, chỉ qua một con ngõ nhỏ, đến nhà dì Hồng.

Món sườn xào chua ngọt dì Hồng làm ngon tuyệt, ngay mà không ngấy, vị mềm ngọt, tôi ăn một mạch hết hơn nửa đĩa, đến nổi tay và miệng dính đầy mỡ, dì Hồng nhìn tôi ăn ngon lành thế thì cười rạng rỡ.

“Dì cứ tưởng con không đến nhà dì ăn cơm nữa.”

“Ai bảo dì thế, ngửi thấy mùi sườn xào chua ngọt là con có mặt ngay mà.”

“Con không giận dì nữa ư?”

Tôi cười. “Con chẳng bao giờ giận những người nói thật với con.”

“Lúc đó dì say quá, con mà nói thế, bố con càng không thêm nhìn mặt dì.”

“Được rồi, được rồi, lúc đó dì uống quá nhiều, nói gì cũng không phải là thật.”

Dì Hồng làm bộ thờ phào một cái. “Con nghĩ như thế mới đúng, nhưng bố con lại mắng dì té tát, dì sợ đến nỗi trong khoảng thời gian này chỉ đến nhà con lúc ông ấy không có nhà thôi.”

Từ nhỏ tôi đã biết tôi sống trong một gia đình rất khác mọi người.

Bố tôi là một ông “thầy”, hay nói chính xác hơn là người lo việc tang lễ. Công việc này không biết phải giới thiệu với người khác như thế nào. Thu nhập của bố cũng chỉ đủ duy trì cuộc sống. Tuy nhiên, bố tôi lại có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt dễ coi, giọng nói trầm ấm dễ nghe, nói năng rất có khí chất, hơn hẳn những người đàn ông quanh làng nên rất được các bà các cô yêu mến. Đừng nói là phụ nữ nông thôn, ngay cả dì Hồng, một quả phụ có công việc ổn định như vậy mà cũng rất có cảm tình với bố tôi. Bố không phải là người bản địa, khoảng hai mươi năm trước, bố và ông Trương đã cùng nhau đến đây định cư, ông Trương thì đúng là dân ở đây nhưng luôn đi khắp nơi. Dưới sự tác hợp của ông Trương, bố tôi kết hôn với cô cháu gái họ xa của ông Trương, tuy nhiên, hai người không có tình cảm sâu sắc, chưa đến hai năm đã ly hôn, sau đó bên cạnh ông bỗng xuất hiện một đứa bé sơ sinh. Đó là tôi, người khác có hỏi, bố tôi thân nhiên nói đó là con gái của ông, không giải thích thêm bất cứ điều gì.

Đương nhiên, tôi cũng không thể là do cô cháu gái họ của ông Trương sinh ra. Vì sau đó cô ấy đã tái hôn, sống cũng rất ổn, cô ấy còn dẫn con về thăm họ hàng, thấy tôi, cô ấy cũng chẳng thêm ngước mắt lên nhìn.

Lúc tôi đã hiểu chuyện, nghe các bà, các thím trong xóm nói rằng: Tôi là con của bố với một người phụ nữ đã có chồng, mà chồng cô ta đang đi làm ở miền Nam xa xôi, và bố tôi đã mang tôi về đây, một mình nuôi tôi khôn lớn. Sinh ra với thân phận là đứa con ngoài giá thú đương nhiên không hay chút nào. Tuy nhiên, tiêu chuẩn đạo đức ở cái thị trấn nhỏ của tôi cũng không chặt chẽ lắm, một mặt quan niệm của người dân ở đây rất bảo thủ, nhấn mạnh đến sự bền vững của gia đình, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, coi khinh tất cả những điều trái với quy luật tự nhiên. Nhưng mặt khác, họ cũng có thái độ khá khoan dung, độ lượng với chuyện này. Điều vô lý là họ rất thích đem những chuyện không hay của nhà người khác ra để bàn tán, cười nhạo, nếu có chủ đề nào mới, không ai là không thích bôi móc, phán xét.

Người có quyền phát ngôn nhất là ông Trương, từ đó đến nay, bố tôi luôn sống cùng ông, cho dù bố tôi đã ly hôn với cô cháu gái họ của ông nhưng chưa bao giờ thấy hai người cãi nhau.

Đáng tiếc, ông Trương là một người nghiện rượu, trước kia, ông thường tán gẫu với tôi về những thứ chẳng ra đâu vào đâu như xem mặt, xem tay, xem bói, nghiên cứu về sinh thần bát tự, phong thủy. Đến lúc tôi bắt đầu quan tâm hỏi đến thân phận của mình thì bệnh đăng trí của ông xuất hiện, kèm theo cả bệnh tiểu đường. Chuyện duy nhất mà ông quan tâm là đồ ăn, nói năng lúc nhớ lúc quên, lúc đúng lúc sai, lúc bệnh nặng còn hỏi tôi và bố tôi là ai, thế nên đương nhiên ông chẳng thể nói lại lịch của tôi cho tôi biết.

Tôi đã từng thẳng thắn hỏi bố tôi về chuyện này, về mặt ông vô cùng bình thản khi nghe tôi hỏi, rồi lạnh nhạt bảo: “Bảo mày luyện đánh đàn không đánh, bảo mày luyện viết chữ thì mày nói đau tay, cả ngày chơi với những người ngồi lê đôi mách, nghe những thứ vớ vẩn, lớn lên rồi cũng thành đứa lảm lòi thôi con ạ.”

Rốt cuộc thì ông cũng không trả lời câu hỏi của tôi và tôi cũng đột nhiên mất hết cả hứng truy hỏi. Không phải là tôi sợ bố mắng, vì bố cũng khá cung chiều tôi, lúc nghiêm khắc nhất cũng chỉ sầm mặt xuống giáo huấn vài câu rồi thôi. Nhưng tôi bỗng nghĩ, tôi muốn chứng thực điều gì cơ chứ? Có một bà mẹ là kẻ phản bội chồng có con với người khác thì chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì, nếu bà ta không muốn thừa nhận, tôi cần gì phải đi tìm người ta, bắt người ta thừa nhận?

Tôi lớn thêm một chút thì được người ta coi là một đứa trẻ bướng bỉnh, kỳ quái, vui giận thật thường, đang yên đang lành cũng trở mặt được ngay, như khi người ta lấy chuyện này ra bàn tán, cười nhạo ngay trước mặt tôi vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, đó là tôi có một người bố rất thú vị, rất đặc biệt, ông đối xử rất tốt với tôi. Tôi cũng chẳng lấy làm ngượng mộ cho lắm cái cuộc sống nhảm chán, trầm lặng của những đứa có một gia đình hoàn chỉnh, nói tóm lại, tôi chẳng có cảm giác thiếu thốn hay đáng tiếc khi không có mẹ.

Năm nay, tôi đã thi đỗ đại học. Trước khi tôi lên thành phố, bố tôi đã làm một bữa cơm tối rất thịnh soạn, còn mời cả dì Hồng đến chia vui. Chúng tôi đều uống rượu Dương Mai do chính bố tôi ủ lấy. Xem ra, bố tôi rất vui, uống thoải mái đến nỗi say bết nhè rồi lên giường đi ngủ. Dì Hồng cũng uống rất nhiều, nằm với tôi trên giường tre trước sân nói chuyện phiếm, khen tôi rất giỏi thì mới thì đỗ đại học như vậy, sau đó đi thờ dài, nói: “Ông ấy đã không uống công khi mang cháu về đây, Tiểu Hàng ạ.”

Tôi lập tức cứng đờ người. Dì Hồng vẫn nói đều đều: “Cháu là một đứa biết điều, hãy học thật giỏi, sau đó làm việc và phải thật hiếu thuận với bố đấy.”

Không biết bao lâu, tôi mới cố gắng kiềm chế bản thân, từ từ ngồi dậy, nghẹn ngào hỏi: “Nói như vậy thì cháu đúng là không phải con ruột của bố?”

Dì Hồng đã say đến nỗi mơ mơ màng màng, miệng phát ra mấy tiếng ậm ừ, sau đó thì chẳng nói gì nữa.

Đến hôm sau tỉnh dậy, đi một mực chối những điều đã nói hôm trước, còn bố tôi thì nói thẳng thừng là lần sau không muốn đi đến chơi nữa. Nhưng tôi biết, chắc chắn đó không phải là những lời nói lung tung trong lúc say rượu.

Thế nên chuyện người phụ nữ nhân lúc chồng đi làm xa, có quan hệ bất chính với bố tôi chỉ là chuyện tưởng tượng. Lúc bạn không hề mong đợi thì sự thật lại đến một cách vô cùng đơn giản, giống như một trò đùa.

Nhưng có trò đùa nào lại làm tan nát cõi lòng như vậy chứ?

“Dì Hồng, nếu dì là mẹ cháu thì tốt biết mấy. Cháu có thể danh chính ngôn thuận, ngày nào cũng bảo dì làm những món ngon cho ăn.”

“Có phải là mẹ cháu hay không thì không có gì khác nhau đâu, chỉ cần ngày nào cháu cũng đến đây ăn là được. Tiểu Khác không có nhà, một mình dì nấu ăn cũng cảm thấy buồn.

“Tại sao dì không kết hôn với bố cháu?”

“Cháu ăn đi, đừng có nói lung tung nữa.”

“Cháu nói thật mà, dì Hồng, trước đây rõ ràng dì có tình cảm với bố cháu, đừng tưởng cháu không biết chuyện này. Không phải dì ghét cháu là con chồng đấy chứ? Cháu biết thân biết phận, không ngăn cản hai người đâu mà.”

“Con ghê cái gì chứ?” Dì “xì” một tiếng. “Dì một mình nuôi Tiểu Khác, lẽ nào người ta nhìn dì với con mắt khác?”

“Thế thì là dì chê bố cháu không có nghề nghiệp tử tế chứ gì?”

“Có gì đâu mà phải chê. Nghề nghiệp của ông ấy đúng là cũng... nhưng dì đã qua cái tuổi ham hư vinh rồi, không nhất thiết cần một người đàn ông có công việc vẻ vang. Mình làm mình hưởng là tốt nhất.”

“Thế thì phải có một nguyên nhân gì chứ?”

Dì Hồng ngập ngừng: “Từ trước đến giờ bố cháu có bao giờ bảo muốn kết hôn với dì đâu.”

“Dì muốn ông ấy đem hoa đến, quỳ xuống cầu hôn á? Thế thì dì hơi quá rồi đấy nhé! Hai người đều cần nhau, dì lại thân thiết với bố cháu nữa, chỉ cần dì biểu lộ một chút tình ý, rồi áp dụng chiến lược lấy lùi để tiến, không phải sẽ “nắm được thóp” bố cháu sao?”

Dì Hồng vừa tức vừa buồn cười. “Cái con nhóc này, trong đầu một đứa con gái như cháu toàn chứa cái gì thế hả?”

“Ôi, dì xấu hổ gì chứ? Cháu có nói lời nào vượt quá giới hạn đâu.”

“Được rồi, dì biết rồi, thứ nhất là bố cháu không có thái độ rõ ràng; thứ hai là dì cũng đã có tuổi rồi, những chuyện mà con người muốn làm càng ngày càng nhiều, tính toán được mất, nhưng quan trọng nhất là... Tiểu Khác không tán thành chuyện dì tái hôn.”

Tôi thực sự kinh ngạc. “Hả? Câu này mà anh ấy cũng nói ra được, anh ấy ích kỷ quá!”

“Cũng không thể coi đó là ích kỷ được, thằng bé này nó không giống cháu, từ nhỏ đã hay suy nghĩ rồi.”

“Đi đừng bao che cho anh ấy, nói thẳng ra là anh ấy rất ích kỷ.”

Di Hồng thở dài. “Cháu không hiểu đâu, Tiểu Hàng. Di chỉ có mỗi đứa con trai này, nó rất quan trọng đối với Di. Di đã ở vậy, đã trải qua những năm tháng trẻ trung của đời người phụ nữ bao nhiêu năm là vì nó, đến khi già rồi lại không nghe theo lời khuyên của nó mà tái giá, thế thì những năm tháng thu tiết như vậy thật uổng phí, chi bằng cứ trước sau trọn vẹn vẫn hơn.”

Tôi cười ha ha. “Di Hồng, di mới có bốn mươi tám tuổi thôi mà, trông di vẫn còn xinh đẹp, thướt tha lắm, mà cũng đã đến tuổi về hưu đâu, thế mà đã muốn làm bà nội ầm chầu rồi ư?”

“Ồ cái thị trấn này, những người chưa đến năm mươi tuổi làm bà nội, bà ngoại còn ít à? Đã xế chiều mà cứ muốn rực rỡ làm sao được?”

“Vâng, di vì lý do này mà không muốn kết hôn. Thế còn bố cháu thì sao? Tại sao bố cháu lại ly hôn với cô cháu gái của ông Trương ạ?”

“Con trai của ông Trương không nói năng gì với bố cháu, mà bố cháu lại muốn chăm sóc cho ông Trương suốt đời nên đã chấp nhận bữa cuộc hôn nhân đó. Tuy nhiên, người phụ nữ ấy không có văn hoá, coi trọng tiền bạc hơn tất cả, bố cháu lại có nhiều tâm sự, hai người cả ngày không thể nói chuyện với nhau, thế nên làm sao sống với nhau được.”

“Ồ, vậy ạ.”

“Hơn nữa, con người của bố cháu, di cũng không biết là ông ấy đang nghĩ gì. Với điều kiện của ông ấy như vóc dáng cao lớn, có học thức, muốn kiếm tiền cũng không khó, chỉ cần không đòi hỏi quá cao, muốn tìm một người vợ tương xứng cũng chẳng khó gì. Có điều, bố cháu lại khiến gì có cảm giác ông ấy muốn sống độc thân hơn.”

“Từ nhỏ di đã biết ông Trương – sự phụ của bố cháu rồi, khi bố cháu đến thị trấn này, di cũng biết ông ấy, lẽ nào bố cháu không kể với di chuyện tình cảm trước đây của ông ấy à? Ví dụ như đã có người phụ nữ nào khác hoặc thích ai chẳng hạn...”

“Chuyện tình cảm? Đừng nói lung tung nữa, nếu di và bố cháu thật sự nói được với nhau những chuyện ấy thì đã chẳng còn là hàng xóm như hiện nay. Bố cháu đúng là có thể cười đùa với mọi người về bất cứ chuyện gì, ngoại trừ những chuyện thầm kín trong lòng.” Di Hồng lắc đầu, nói tiếp: “Điểm này của bố cháu cũng khiến di cảm thấy ái ngại. Tiểu Hàng à, di nói thật với cháu nhé, cho dù là đàn ông hay phụ nữ, cho dù già hay trẻ, chẳng ai muốn kết hôn với người mà mình chưa hiểu rõ cả.”

Nghe thì rất có lý, nhưng đối với tôi lại chẳng có tác dụng gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 1 - 8

Type-er: Linh Phan

8

Dạ dày của tôi được lấp đầy bằng món sườn xào chua ngọt, nhưng trong tim tôi thì vẫn trống hoác. Gió Bắc hình như đang luồn lách vào cả người tôi và cứ thế gào thét.

Tôi lao đảo bước về nhà, Chu Nhuệ đang ngồi trong phòng tôi chơi game, chẳng buồn ngoảnh đầu lại, hỏi:

“Cậu chạy đi đâu đấy?”

Tôi ợ lên một cái, nói: “Đi tìm chỗ ăn chực.”

Cậu ta ăn chực nhà tôi thành thói quen rồi nên không cảm thấy việc tôi đi ăn chực có gì là lạ và cũng không hỏi gì thêm, tiếp tục chúi đầu vào chơi game. Tôi nằm trên giường ngắm cậu ta, dưới ánh đèn, cậu ta rất tập trung, trên khuôn mặt tuấn tú hiện rõ sự căng thẳng. Bảo cậu ta căng thẳng chắc chỉ có những lúc chơi trò truy sát trong game, chứ ông bố vô cùng hung dữ và bà mẹ suốt ngày cầu nhàu có bao giờ làm cậu ta căng thẳng đâu, vì họ không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cậu ta.

Cái điệu bộ thờ ơ mặc kệ, không để ý gì của tôi hoàn toàn là giả vờ, còn cậu ta mới đúng thật là con người chẳng để ý gì sát.

Tôi bực bội nghĩ, đương nhiên, cậu ta biết rõ mình là con một trong gia đình, cho dù cậu ta làm gì, bố mẹ cậu ta cũng chẳng thể nói nổi, mà bây giờ cậu ta có bỏ học giữa chừng như vậy cũng chẳng sao, vì cậu ta có cảm giác an toàn, còn tôi có quá nhiều lý do để dằn vặt. Tôi có đầy đủ điều kiện để tha thứ cho cái tật hay lo lắng của mình.

Nhưng tôi biết như vậy cũng chẳng thể khuyên nhủ cậu ta được. Tôi đã từng chứng kiến Chu Nhuệ lúc sa sút nhất. Bố cậu ta lúc đó bị phá sản vì xây

nhà xưởng, còn mẹ cậu ta cũng đang bận rộn phụ giúp chồng gánh vác công nợ, chẳng có lòng dạ nào quan tâm đến cậu ta. Từ một đứa trẻ lúc nào cũng đầy tiền tiêu vặt bỗng trở thành đứa không có cả com mà ăn, đến bữa trưa chỉ biết đến nhà ăn uống canh miễn phí, sau đó chạy đến sân vận động nằm phơi nắng. Tôi lạnh lùng nhìn cậu ta như thể được hai ngày, sau đó bước đến đá cậu ta một phát, rồi lấy chiếc bánh bao mang từ nhà dúi vào tay cậu ta. Cậu ta nhận lấy, ngồi bật dậy, ăn ngấu ngiến, không hề có ý định từ chối.

“Này, đây là bữa trưa của con Lai Phúc nhà tôi, nó không muốn ăn nên cậu mới gặp may đấy.”

Cậu ta cười ha ha. “Ồ, thế thì tôi phải cảm ơn con Lai Phúc nhà cậu!”

Thấy cậu ta ăn rất vui, tôi cũng mừng, quên mất rằng tôi định mắng cậu ta một trận, báo thù việc cậu ta bảo tôi là con búp bê xấu xí tóc xù.

Buổi trưa ngày hôm sau, cậu ta tự động theo tôi về nhà, còn bảo là để tôi khỏi mất công đưa com đến trường cho cậu ta. Cứ như vậy, cậu ta ở nhà tôi, ăn com nhà tôi gần một năm, thích làm gì thì làm, thích ăn thì ăn, cho dù có cãi nhau với tôi cũng không tức giận bỏ đi nữa, mà cũng chẳng có vẻ e dè kiểu ăn nhờ ở đậu. Cái kiểu thân nhiên như không của cậu ta khiến bố tôi tức phụt khói, nửa đùa nửa thật nói rằng cả đời cậu ta nếu không đi đường vòng thì chắc chẳng làm nên nghiệp lớn.

Còn tôi cùng lắm cũng chỉ đến nhà dì Hồng ăn ké món móng giò vì là hàng xóm với nhau từ khi tôi sinh ra, dì ấy với bố tôi cũng có ít nhiều tình cảm nên đối xử rất tốt với tôi.

Đúng vậy, tôi có thể giả bộ như chẳng để ý đến điều gì, nhưng tôi lại không thể tỏ ra thân nhiên được.

Thực ra, tận sâu trong cõi lòng, tôi hiểu rõ chuyện hoang đường mà hàng xóm truyền tai nhau, tôi đã phải mất bao nhiêu sức lực, lừa gạt bản thân bao nhiêu lâu, giờ mới vỡ lẽ thì ra chỉ là vô ích.

Trong lúc mơ màng, tôi có cảm giác ai đó đang vuốt má mình, tôi lập tức tỉnh dậy, hằm hằm đẩy Chu Nhuệ đang đứng trước mặt. “Cậu có tin là tôi đuổi cậu ra ngay bây giờ không?”

Vội về mặt vô tội, cậu ta nói: “Tôi có phải loại người nhân lúc cậu ngủ say lên lút sờ mó cậu đâu, làm sao cậu lại khóc thế hả?”

Lucsnayf tôi mới phát hiện khoe mắt vẫn còn ướt đầm, tôi lấy ống tay áo quệt đi, rồi thầm nghĩ mấy hôm nay đúng là mình rất kỳ lạ, động một tí là chảy nước mắt, mềm yếu đến nỗi bản thân cũng không thể chấp nhận nổi.

“Rốt cuộc là làm sao?”

“Chẳng làm sao cả.” Tôi cầm câu đáp.

“Ngày trước cậu không thế, có chuyện gì cậu cũng kể hết với tôi.”

Đó chỉ là ảo giác, giống như dì Hồng cảm giác bố tôi chẳng bao giờ mở lòng với ai vậy, tôi cũng thế. Tôi bực bội hay vui mừng đều nói ra miệng, có lúc giống như người đang lâm nhâm vậy, nhưng có bao giờ nói thật lòng mình với bất cứ ai đâu.

“Cậu không giống tôi. Tiểu Hàng, cậu chưa bao giờ làm những chuyện vô trách nhiệm, bừa bãi cả. Tôi biết chắc chắn là cậu đã gặp chuyện không vui, nếu không thì đã không từ trường chạy về đây. Cứ để trong lòng không nói ra, cẩn thận bị ung thư đấy!”

Tôi điên tiết. “Không biết nói thì cậu im miệng cho tôi nhờ, để tôi yên tĩnh được không hả?”

Cậu ta lườm tôi, rồi bỗng chạy ra ngoài, lát sau lại chạy vào, nhét vào tay tôi túi chườm nóng. Tôi ôm chặt lấy, lẩm bẩm: “Thật là ghét cái mùa đông này!”

“Tôi cũng ghét mùa đông ở nước Anh lắm!”

“Chu Nhuệ, có phải tôi là người kém cỏi lắm hay không?”

Chu Nhuệ nhìn tôi đầy vẻ hoài nghi. “Cậu hy vọng tôi nói cho cậu biết cậu kém cỏi chỗ nào à? Vậy thì cho một vài gợi ý đi, không tôi lại tiện miệng nói ra những điều không nên nói, rồi cậu lại trả thù tôi.”

Tôi nhắm mắt lại không thèm để ý đến cậu ta. Cậu ta liền huých tôi một cái, cười. “Này, rõ ràng cậu biết là cậu có kém cỏi hơn nữa thì tôi vẫn thích cậu mà, sao lại còn hỏi vấn đề này.”

Tôi vốn rất cảm động, nhưng lại bật ra tiếng cười khổ não. “Có phải vì tôi cho cậu ăn com nhờ một năm không? Thế thì cậu tốt hơn Lai Phúc đấy, tôi nhét nó về, nuôi nó năm, sáu năm rồi mà nhìn thấy tôi nó còn lười vẫy đuôi cơ đấy.”

Cậu ta trừng mắt lườm tôi, tôi đợi cậu ta trở mặt mắng mỏ, nhưng cậu ta chỉ nhún vai. “Sớm muộn cũng có ngày tôi cũng giống Lai Phúc đá đít cậu, lúc đó cậu sẽ biết thế nào là hối hận.”

Tôi không nhịn được bật cười ha ha. “Có phải cậu mơ tưởng đến cảnh đó không?”

“Ừ, thế nên bây giờ tôi mới cố gắng đối xử tốt với cậu, để cậu quen dựa dẫm vào tôi.”

“Tôi nói thật với cậu nhé, nếu cậu không có một khuôn mặt đẹp trai, suốt ngày gây sự chú ý, vênh vang kiêu ngạo, chỉ khiến người ta thấy ghét, lại đòi đến nỗi hai mắt lồi ra, không nói nên lời thì tôi đây đã không thèm ném hai cái bánh bao cho nhà cậu.”

Cậu ta tỏ vẻ vui mừng hoan hỉ. “Tôi biết ngay là cậu thêm nhỏ dãi nhan sắc của tôi mà lì, no problem(1), tôi chấp nhận, cậu cứ lợi dụng thoải mái.”

Tôi bỗng lùi về phía sau dựa người vào thành giường. “Thật sự phục cái da mặt dày của cậu. Cậu muốn cảm ơn thì cảm ơn bố tôi ấy, không cần phải cảm ơn tôi đâu. Nếu ông ấy mở miệng nói đuổi cậu đi, tôi đã tiễn cậu ra khỏi nhà từ lâu rồi.”

“Được rồi, được rồi, tôi không chấp nhận động cơ của cậu, tôi cũng chẳng muốn nhắc đến chuyện này nữa. Có muốn tắm nắng một trận đã đời không?”

“Tắm kiểu gì? Lấy một cái gương thật to ra á?”

“Tôi đưa cậu đi Hải Nam chơi vài ngày cho nhẹ lòng, ở đó nhiều nắng lắm, có thể nằm trên bãi biển vừa tắm nắng vừa uống nước dừa, đảm bảo bao nhiêu phiền muộn sẽ trôi tuột.”

Cũng giống như lần trước cậu ta đề nghị tôi đi cùng, trong lòng tôi cũng hơi dao động. Cậu ta như nhìn thấu tim gan tôi, càng mạnh dạn thuyết phục: “Tâm trạng buồn bực thực ra có liên quan rất nhiều đến thời tiết đấy. Tôi có đọc qua một bài viết là: Tại sao tỷ lệ tự sát ở quốc gia có chế độ phúc lợi cao và an nhàn như Phần Lan lại cao như vậy, đó là vì mùa đông ở đất nước đó quá dài, cơ hội tắm nắng quá ít. Phải ở trong cái chăn bí bách này, chỉ bằng ra ngoài đi dạo, Tôi nói thế có đúng không nào?”

Tôi gật đầu khiến cậu ta bất ngờ. “Vậy đợi bác Hà về, cậu nói với bác ấy chuyện này xem sao nhé! Đây, bác ấy sẽ không tức giận đến nỗi giữa mùa đông giá rét này cũng đuổi cổ tôi ra ngoài đây chứ? Mà nếu không đuổi thì bộ dạng này của cậu càng khiến bác Hà lo lắng đấy.”

“Hừ, ông ấy phải lo nhiều chuyện lắm, đâu đến lượt lo cho tôi.”

“Tiểu Hàng, xin lỗi, chị không làm phiền em đấy chứ?”

Hứa Khả đứng trước cửa phòng tôi, lặng lẽ nhìn tôi, tôi cũng nhìn chị ấy.

Lúc chị ấy vừa đến, tôi đã từng đoán lung tung rằng vị khách xinh đẹp, lạ hoắc này có lẽ là mẹ của tôi, vì một lý do nào đó mà phải bỏ rơi tôi, sau mười tám năm, lương tâm day dứt nên trở lại thăm tôi, muốn nhận tôi. Thậm chí tôi còn nghĩ ra bao nhiêu cảnh tượng mùi mẫn, cứ dụ như chị ấy với đôi mắt đầm lệ kể ra hết sự thật, còn tôi thì không hề động lòng, lạnh lùng đáp lại: “Không cần đâu, không có mẹ tôi vẫn sống rất tốt.”

Nhưng bây giờ tôi không biết giữa tôi và chị ấy, ai tưởng bở hơn ai.

Tôi mết mõi nói: “Em đã bị làm phiền rồi. Nhưng chẳng thể trách chị được, sớm muộn gì cũng có ngày này thôi. Chu Huệ, cậu lên tầng trên đi, tôi có chuyện muốn nói với chị ấy một lát.”

Ánh mắt nghi hoặc của Chu Huệ lướt nhìn hai người chúng tôi, rồi không nói năng gì, cậu ấy bước ra ngoài. Chị Hứa Khả bước vào, ngồi xuống, tôi lật một góc chăn lên, nói: “Chị đắp chăn vào đi, buổi tối trời lạnh lắm.”

Chúng tôi đắp chung chăn và ngồi sát vào nhau, lắng nghe gió bắc thổi qua đám lá cây còn sót lại trên cành, mang theo hơi lạnh thê lương của mùa đông.

“Chị nói rằng mẹ chị là bác sĩ, còn bố em chỉ làm công việc mà chạy ở một thị trấn nhỏ. Khoảng cách giữa họ lớn đến nỗi dùng năm ánh sáng cũng không đo đếm được, như vậy hai người họ làm sao ở bên bên nhau được?”

(1)no problem không vấn đề

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 2 - 1

Type-er: Linh Phan

Cảm xúc vui buồn xen lẫn, đáp án mà tôi muốn biết còn có ý nghĩa gì nữa đây, tình yêu đúng là thứ tình cảm khiến người ta không biết nên làm thế nào khi chưa đạt được thì tìm mọi cách để có nó, khi có nó rồi thì lại hy vọng có nhiều hơn và muốn vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Hứa Khả

Rất nhiều người, ngoài việc thích vuốt ve, xoa má trẻ con thì họ còn thích hỏi một câu thật tàn nhẫn và nhảm chán: “Cháu yêu nó hơn hay mẹ hơn?”

Lúc còn nhỏ, đã có người đến hỏi những câu như vậy và tôi luôn trừng mắt lên nhìn họ, không chịu trả lời. Bọn họ nghĩ tôi xấu hổ, rụt rè, nhưng thực ra tôi đang suy nghĩ nghiêm túc. Chỉ tiếc một điều là tôi không thể đưa ra câu trả lời nào, vì họ đều là bố mẹ của tôi, tôi cần phải yêu họ, tuy thích là tình cảm phù hợp hơn cả, nhưng đối với cả hai người, ngay từ đầu tôi đã không thích.

Khi lớn lên, tôi mới bắt đầu dần dần kính trọng, thậm chí thương mẹ, và cảm nhận được tình yêu của mẹ đối với tôi. Đồng thời, tôi cũng bắt buộc phải thừa nhận một thực tế là: mối quan hệ giữa tôi và bố không tốt chút nào.

Không thể trách bố được vì từ nhỏ tôi đã sống cùng với ông bà ngoại ở miền Bắc, gần gũi, thân thiết với di hơn cả mẹ. Đến độ tuổi đi học, tôi mới được đón về ở cạnh bố mẹ. Họ đối xử với tôi rất tốt, nhưng không bao giờ tỏ ra gần gũi, thân thiết với tôi. Khi tôi đã bước qua giai đoạn có thể tâm sự, trò chuyện vô tư với người khác thì không có cách nào bù đắp lại được nữa.

Bố mẹ tôi đều không phải là những người dễ gần, và tính cách của hai người cũng hoàn toàn khác nhau. Tính tình bố tôi rất cứng nhắc, ông ấy có thể vỗ đùi cười ha ha trước những cảnh vui nhộn trong phim nhưng không bao giờ bày tỏ chút tình cảm yêu thương nào với người nhà. Ông là người sống khuôn phép, đặc biệt đối với tôi và em trai tôi là Từ Đông, tính ông nghiêm khắc đến nỗi chúng tôi không thể hiểu được. Ông chưa bao giờ ngồi tâm sự với hai chị em tôi, có chuyện gì không hài lòng là mắng mỏ nghiêm khắc, hay hầm hầm tức giận. Mẹ tôi lúc đó chỉ biết im lặng, lằm lằm và nhẹ nhàng giải thích. Mẹ tôi không giống các bà mẹ thông thường, mà giống người chấp nhận thực tế về một sự uly thác bí mật nào đó để chăm sóc con cái cho hết trách nhiệm. Dù là công việc gia đình hay công việc bận rộn ở cơ quan, mẹ đều sống rất có trách nhiệm, đến nỗi tôi cảm giác nếu có muốn yêu cầu mẹ thể hiện sự yêu thương với mình thì đó thực sự là một ảo tưởng, một suy nghĩ viển vông.

Dù sao không có ai trên đời này là hoàn hảo cả!

Cuối mùa đông năm ngoái, mẹ tôi đi khám và phát hiện bị mắc bệnh ung thư phổi. Căn bệnh phát triển rất nhanh, từ lúc phát hiện ra đến lúc mẹ mất chỉ trong vòng năm tháng. Mẹ tôi mới chưa đến năm mươi sáu tuổi, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mẹ lại ra đi sớm như vậy nên người cứ thất thần đờ đẫn mãi. Việc ma chay hoàn toàn do chồng tôi là Tôn Á Âu và em trai là Hứa Từ Đông lo liệu, tôi không đủ sức đưa ra bất cứ ý kiến nào.

Vào ngày cuối tuần sau khi mẹ mất, tôi lấy lại tinh thần, về qua nhà bố, định giúp ông lo liệu việc nhà, quét dọn sạch sẽ nhà cửa.

Nhà cửa rất bề bộn, bừa bộn đúng như tôi đoán, nhưng điều làm tôi bất ngờ là cô tôi, em gái của bố, đang ngồi giữa phòng khách với một đồng tử rất to, bên trong nhét đầy đồ, đến kéo khoá còn khó. Cô tôi từ dưới què lên dự đám tang, chắc đang chuẩn bị về. Tôi liếc nhìn qua thì thấy phía trên cùng của cái túi chưa kéo khoá hết kia là chiếc áo choàng lông màu tím than của mẹ. Giật mình, tôi bước đến lật lên, bên dưới còn có chiếc khăn choàng tôi mang từ Ý về. Trong túi còn có mấy cái áo len được xếp ngay ngắn với một chiếc chăn lông cừu mà trước đây tôi vác từ New Zealand về, vì mấy chuyện mua đồ linh kinh này, tôi còn bị Tôn Á Âu trêu cho một trận.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

“Mang về nhà, ở đây cũng có ai dùng đến đâu!”

Tôi tức đến nỗi câu nhàu thốt lên: “Nhưng cô đã được cháu đồng ý đâu?”

Bà cô ấy làm như không hiểu gì, vặn lại: “Tại sao tôi phải được sự đồng ý của cô? Cô ăn nói kiểu gì đấy hả? Tôi lấy ít đồ chẳng đáng tiền này mà cũng phải xin phép một đứa đáng tuổi cháu hay sao?”

Bố tôi nghe tiếng ầm ĩ thì bước ra, cau mày, nói: “Cái cợ cái gì thế?”

Tôi quay sang bố, chấy vấn: “Cô ấy dựa vào cái gì mà lấy quần áo của mẹ con mang đi?”

“Để lại cũng có ai mặc đâu.”

Nước mắt đã ứa vòng quanh chỉ chực trào ra ngoài, tôi trách móc: “Bố thật tàn nhẫn. Mẹ mất mà đến một giọt nước mắt bố cũng không chảy, còn tùy tiện cho người khác những di vật của mẹ.”

Bố tôi không nói không rằng, nhưng bà cô đã nhảy chồm lên. “Mày cũng chẳng phải là người nhà này, làm gì có tư cách mà nói câu ấy!”

“Im ngay!”

Người nổi cáu không phải là tôi, mà là bố tôi, bà cô sợ giật bắn người, lắp bắp nói thêm: “Con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, ý em muốn nói là như vậy đấy.”

Bà cô tôi từ trước đến nay luôn có ý gây rối, tôi cũng chẳng muốn nói qua nói lại với cô làm gì. Tôi chỉ thầm nghĩ, cô cũng là con gái nhà họ Hứa đã đi lấy chồng, thế mà chuyện gì của nhà anh trai cũng muốn xen vào như chuyện của mình, đúng là mâu thuẫn đến nực cười! Lúc này, tôi chỉ bức mình nhìn bố. Hình như bố cũng chưa bao giờ nhìn thấy tôi nổi nóng như lúc này. Và lại, dù sao tôi cũng đã trưởng thành và kết hôn rồi, ông không thể nào mắng tôi là “mất dạy” như trước kia được nữa. Ông chỉ né tránh ánh mắt của tôi, nói với bà cô: “Đừng đứng đấy nói linh tinh nữa, để tôi đưa cô ra ga.”

Cô tôi bước ra mà mặt vẫn hầm hầm, tuy không mang theo cái túi vừa nãy nhưng trong tay vẫn xách một túi hành lý và hai chiếc túi to chẳng kém gì.

Cánh cửa bị bà cô đóng rầm một cái, căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Đây là căn hộ gồm hai phòng khách, ba phòng ngủ mà bố mẹ tôi mua lại của cơ quan, cách bệnh viện nơi mẹ làm việc rất gần. Phòng ốc cũng khá rộng rãi, nhưng cách bài trí lại đơn giản, cũ kỹ, giống hệt như những năm 80 của thế kỷ XX.

Bố tôi làm cán bộ trong một doanh nghiệp lớn, mẹ là bác sĩ, hai người họ có chế độ đãi ngộ rất tốt, nhưng mua lại một căn hộ với giá phúc lợi như vậy vẫn còn phải cắn răng cố gắng lắm mới mua được. Nói ra chắc cũng chẳng ai tin, chỉ có tôi và em trai là hiểu rõ. Quê bố tôi là một vùng núi nghèo, bố lại đồng anh chị em, hơn nữa chỉ có một mình ông ở thành phố, thế nên mọi việc chăm sóc ông bà nội khi ốm đau hay ma chay ông đều phải lo liệu. Sau đó ông còn phải gửi tiền về giúp đỡ anh chị em ở quê, thậm chí cả cháu chắt và một số bà con họ xa. Thế nên mười mấy năm qua, gia đình tôi dường như chẳng dành dụm được gì.

Mẹ vốn là người tiết kiệm, sau khi tôi đi làm, có ít tiền dư dả, tôi bắt đầu mua sắm một ít quần áo đẹp và đồ trang sức biếu mẹ, nhưng mẹ lúc nào cũng kêu ca, trách mắng tôi lãng phí. Tuy thế, mẹ cũng là người thích đẹp và có địa vị trong cơ quan nên khi mặc những bộ đồ tôi mua, khuôn mặt mẹ cũng ánh lên niềm vui và mẹ cũng tỏ ra rất nâng niu, quý trọng những món đồ đó.

Nghĩ đến đồ trang sức, tôi liền chạy ào vào phòng ngủ, mở ngăn kéo đầu giường, bên trong trống không đúng như tôi dự đoán.

Trở ra phòng khách, tôi cầm chiếc áo choàng lên, nhớ rất rõ đây là món quà tôi đã tặng mẹ nhân dịp sinh nhật năm mười lăm tuổi. Gia đình tôi từ trước tới nay không đề ý, không coi trọng sinh nhật. Thế nên, đừng nói đến thổi nến, ăn bánh ga tô, mà ngay cả bát mì trường thọ cũng chẳng bao giờ có. Khi tôi đưa túi quà tặng mẹ, mẹ còn lúng túng khó xử, và tỏ ra lạnh lùng khiến tôi thất vọng. Nhưng một tháng sau, mẹ bỗng bảo tôi: “Đồng nghiệp bảo mẹ mặc chiếc áo này rất vừa, rất đẹp.”

Nói xong, khoe miệng mẹ còn vương nụ cười, gương mặt mẹ bỗng bừng sáng, sinh động hẳn lên. Giữa hai mẹ con tôi rất ít khi có những lúc nói chuyện tâm sự như vậy, nghĩ đến đó, nước mắt tôi cứ thế chảy ra, rồi lăn chầm xuống chiếc áo.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đến lúc Từ Đông đi làm về, nó ngồi xuống bên cạnh tôi, hai tay nắm lấy vai tôi. “Chị, sao chị khóc thế?”

Nghe tôi kể những chuyện vừa xảy ra, nó thờ dãi, chẳng nói câu nào. Tôi hỏi nó: “Chắc em thấy chị sống mệt mỏi, ích kỷ lắm phải không?”

“Ích kỷ á? Đương nhiên là không rồi. Trước đây, em họ chưa tự ý lấy cái máy tính xách tay chị mới mua, thế mà chị có nói gì đâu. Em biết tâm trạng chị đang buồn, em cũng vậy. Có điều, dù sao họ cũng là người thân của chúng ta...”

Tôi bực mình, nói: “Mười mấy năm nay, bọn họ qua lại như nước chảy, xin hết cái họ đến cái kia, từ cái nhỏ là hạt giống gieo trồng, đến cái lớn là tiền đóng học, tiền xây nhà, tiền khám bệnh, tiền mừng con trai lấy vợ, con gái gả chồng, thậm chí cả tiền phạt sinh đẻ vượt kế hoạch và bọn họ đều được đáp ứng đầy đủ thông qua bố. Đến khi mẹ bị bệnh, nhà mình vẫn phải tiếp đón họ, sắp xếp nơi ăn chốn ở cho họ, chỉ sơ suất một chút là họ đã phàn nàn, trách móc. Đùng có bảo chị là em cũng coi họ là họ hàng đúng nghĩa đấy.”

Từ Đông cười khổ sở. “Đúng vậy, em thấy mấy người trong họ quả thật là đáng sợ, mẹ mình đã phải hi sinh rất nhiều. Nhưng bao nhiêu năm qua, em nghĩ chị cũng phải quen với việc đó như em. Em đoán chị vẫn bất mãn với bố lắm.”

Em trái kém tôi sáu tuổi có lẽ nhưng lại phân tích rất tài tình nguyên nhân ẩn chứa phía sau tình cảm mà tôi bộc lộ qua nét mặt, bình tĩnh nhìn thấu được vấn đề, có được khả năng này có lẽ là do quá trình đào tạo, rèn luyện để giúp nó trở thành một bác sĩ nội khoa như bây giờ. Những ngày qua, sự bất mãn của tôi đối với bố đã tích tụ đến mức độ ko thể coi nhẹ.

“Mẹ vì ông ấy, gia đình ông ấy mà hy sinh, chịu đựng tất cả, nhưng ông ấy chẳng coi ra gì, ko có một chút thương tiếc, đau đớn nào, thậm chí còn có tâm trạng đề tính toán xem mua loại thuốc lá nào để tiếp đón những người đi đưa đám, phải đặt nhà hàng ở đâu để mời họ ăn cơm, cảm tạ họ cho khỏi thất lễ.”

“Chị...dù gì những chuyện đó cũng phải có người lo liệu chứ!”

“Điều làm chị mình ngạc nhiên nhất là, khi từ mộ mẹ trở về, ông ấy bước vào nhà là bật ti vi lên xem rất chăm chú.”

“Không phải chị không biết bố ít giao tiếp, ko có nhiều sở thích, cũng ít bạn bè, đến trò chơi cờ qua mạng cũng không thích, bao nhiêu năm nay xem ti vi là trò giải trí duy nhất của bố mà.”

“Điều chị không thể chấp nhận được là ông ấy lại có tâm trạng giải trí ngay được.”

“Không thể thì biết làm sao? Chị thích nhìn thấy bố lúc nào cũng khóc lóc, không ăn không ngủ túc trực bên bàn thờ của mẹ, không nói không rằng, tuần nào bắt kê mưa nắng cũng đến mộ mẹ thăm viếng, rồi sống lặng lẽ cô độc đến chết ư? Có lẽ làm như vậy sẽ phù hợp với cách nghĩ của chị, nhưng bố ko phải là người như thế, liệu có miễn cưỡng được không?”

Tôi giận dữ trừng mắt lên nhìn Từ Đông. “Em coi chị là kẻ ngốc đấy à? Chị không yêu cầu ông ấy phải như vậy, nhưng con người ông ấy, trái tim cứng như đá của ông ấy, lẽ nào là hợp lý ư?”

“Bố không phải là loại người như chị nói. Trong thời gian mẹ bị ốm, bố đã chăm sóc mẹ hết lòng.”

“Họ là vợ chồng, chăm sóc lẫn nhau không phải là bổn phận, trách nhiệm ư?”

“Chị, em là bác sĩ nội trú, đã nhiều lần chứng kiến người nhà bệnh nhân vì nhiều lý do khác nhau mà ko muốn chăm sóc bệnh nhân đấy.”

“Em không thể lấu những trường hợp đặc biệt đó ra để bao biện cho hành vi của bố là tốt đẹp, cao quý được.”

“Em chỉ nói sự thật thôi. Chị tin em đi, bố đã quen sống như vậy rồi, chị không thể yêu cầu ông ấy từ bỏ thói quen bao năm và dùng tư duy của chị để xử lý những vấn đề ông ấy gặp phải được.” Sau đó, nó dịu giọng nói: “Em biết những uất ức, bức bối trong lòng chị bao năm nay giờ mới bộc phát. Còn chuyện mấy chiếc áo, chị cũng không thể mang hết về treo ở nhà làm kỷ niệm được, cũng phải có cách xử lý chứ, chị hà tất phải tức giận về chuyện ấy làm gì.”

Tôi mệt mỏi dựa vào ghế xô pha. “Hôm đó, chị đã nói với bố là không nên tính toán giá cả mua phần mộ làm gì, anh Á Âu cũng bảo chị đòi hỏi quá khắt khe, có lẽ đàn ông bọn em sống thực tế hơn nên mới nghĩ chị hay chuyện bé xé ra to.”

“Ngay cả anh rể mà chị cũng trách thì thật không công bằng, thời gian qua bao nhiêu việc nhờ có anh ấy đã cố gắng hết lòng hết sức mới xử lý được ổn thoả như thế.”

Nghĩ đến mối quan hệ gần đây giữa tôi và Á Âu, tôi nhất thời chẳng thể nói được câu nào.

Từ Đông nắm chặt vai tôi, chân thành nói: “Chị, em biết chị có yêu cầu rất cao đối với mọi việc, chị hãy sống thoải mái, khoan dung một chút. Em cũng nhớ mẹ như chị, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, chúng ta vẫn phải đối mặt với hiện thực. Tháng sau, các chú thím sẽ đến, chỉ bằng chị em mình dọn dẹp, sắp xếp di vật của mẹ một chút, chị muốn giữ lại đồ gì của mẹ thì mang về nhà chị, tránh để...”

Em trai không nói tiếp, nhưng tôi hiểu nó muốn nói gì bèn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 2 - 2

Trước khi mẹ mất một tháng, tôi phát hiện Á Âu có quan hệ mờ ám với một cô gái.

Hôm đó, tôi tan làm về nhà thay quần áo, chuẩn bị đến bệnh viện trông mẹ, lúc vội vàng đã cầm nhầm điện thoại của anh. Đúng lúc ấy có một tin nhắn gửi đến, màn hình khoá xuất hiện tin báo, hiện lên dòng chữ: “Em yêu anh, giây phút ở trong lòng anh, thời gian như ngừng trôi, em muốn mãi mãi dừng lại ở giây phút đó thôi...” Tôi cứng đờ người, lúc tôi còn chưa định thần lại được, Á Âu đã bước đến, nhét điện thoại của tôi vào tay tôi, rồi tiện tay lấy luôn điện thoại của anh ấy, về mặt không có chút gì khác lạ. “Đi thôi, để anh lái xe đưa em đến bệnh viện.”

Tôi luôn nghĩ rằng giữa vợ chồng với nhau nên giữ sự tin tưởng và tôn trọng. Từ khi quen nhau đến khi lấy nhau, chưa bao giờ tôi xem điện thoại hay hòm thư của anh. Nhưng tin nhắn này lại viết chan chứa yêu thương như vậy, tôi không thể nào chịu nổi. Ngày hôm sau, lúc anh đi tắm, thấy điện thoại của anh đặt trên tủ đầu giường, tôi đã mở ra kiểm tra. Thậm chí anh còn không đặt mặt khoá khoá màn hình, nhưng tin nhắn đó thì đã bị xoá.

Người con gái đó là ai, hai người đã thăm thiết đến mức độ nào rồi mà tôi không hề hay biết. Tôi chỉ biết một điều là: tôi đã phát hiện ra sự mờ ám của bọn họ, còn anh thì đã nhận ra sự nghi ngờ của tôi.

Chuyện xem trộm điện thoại, khi đã có lần đầu thì sau đó tôi cũng không còn áy náy và tìm đủ lý do viện cớ nữa. Một thời gian sau, tôi còn mở điện thoại anh xem nhiều lần nữa, nhưng không có bất cứ dấu vết gì để lại. Ngoài cảm giác xấu hổ, thậm chí tôi còn nghi ngờ không biết có phải bản thân bị ảo giác vì áp lực chăm sóc mẹ quá nặng nề không nữa.

Nhưng dù sao chúng tôi đã kết hôn được gần sáu năm. Anh là người đầu gối tay ấp của tôi, tôi quen thuộc tất cả thói quen, cử chỉ của anh, quen mỗi động tác nhỏ vô tình của anh, cả biểu cảm dù nhỏ nhất nhất của anh. Sự thân nhiên đến cứng nhắc của anh khiến tôi không thể thuyết phục nổi bản thân hãy coi mình như con đũa điều rúc đầu xuống cát, coi mọi chuyện như chưa hề xảy ra.

Bệnh của mẹ mỗi lúc một nặng khiến tôi thờ không ra hơi, tôi chẳng còn hơi sức đâu để truy cứu chuyện này. Người bạn thân nhất của tôi là Hạ Vân đã di cư sang New Zealand, tôi chẳng thể vì chuyện này mà gọi điện qua bên đó kể lể cho cô ấy nghe để giảm bớt một mối trong lòng. Thế nên, tâm trạng của tôi vô cùng nặng nề, tăm tối.

Điều đó chắc cũng là một trong những nguyên nhân khiến tôi phản ứng khá gay gắt trước hành động của bà cô.

Tôi bê hai thùng giấy to về nhà, bên trong toàn là di vật của mẹ. Tôi bê thùng giấy đó để vào thùng cất đồ, dự định lúc nào tâm trạng bình tĩnh lại sẽ sắp xếp sau.

Lúc này Á Âu không có ở nhà. Anh là tổng giám sát tiêu thụ sản phẩm của một doanh nghiệp nước ngoài, phải làm thêm giờ và đi công tác thường xuyên. Căn phòng trống trải, yên tĩnh khiến tôi cảm thấy bất an.

“Nếu mày không thể hoá giải nghi ngờ trong lòng, sao không đợi anh ấy về nhà, ngồi xuống và hỏi thẳng anh ấy, để anh ấy cho mày một lời giải thích hợp lý.” Tôi lúc đầu tự phủ định ý nghĩ chợt nảy ra này. Tôi có thể hoàn toàn chắc chắn, anh ấy sẽ hoàn toàn phủ nhận và còn thể hiện cho tôi thấy sự đa nghi của tôi thật nực cười.

Từ trước đến nay, tôi không phải là người giỏi tranh luận vì tôi được sinh ra trong một gia đình không bao giờ cãi nhau.

Bố tôi không có thói quen làm bất cứ việc gì trong nhà, cứ đi làm về là ông ngồi trên ghế xô pha, bật ti vi lên xem đến khi ăn cơm, ăn xong lại tiếp tục xem, đến khoảng mười một giờ thì lên giường đi ngủ. Mẹ và tôi làm tất cả việc nhà, sau khi đã ra ngoài đời đi làm, tôi đề nghị thuê giúp việc theo giờ, nhưng bố tôi lấy làm ngạc nhiên và bức bối nói: “Có cần mất tiền oan thế không?” Ông không hề nghĩ cho người vợ đã làm việc ở bệnh viện cả ngày một mõi vất vả, đương nhiên càng không nghĩ cho con gái cả ngày đi làm, về nhà lại phải làm một đồng việc vất vả cùng mõi mết.

Bố thì luôn đều đặn gửi tiền về quê, khiến cuộc sống của chính gia đình ông cũng trở nên eo hẹp, khổ sở, vậy mà mẹ không nói một tiếng nào/

Họ hàng dưới quê bố lên thăm, không khi nào tay không ra về, họ thích thứ gì là lấy thứ ấy, còn mẹ chỉ biết trầm mặc không nói.

Cháu gái, cháu trai bên họ nhà bố lên thành phố kiếm việc làm, hầu hết đều đến nhà tôi sống. Có một chuyện vô lý nhất là, thằng em họ lên thành phố Hán Giang họ và cũng chỉ đủ điểm vào lớp trung bình. Học phí của nó do bố tôi phụ trách không nói làm gì, đã thế nó còn nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Tốt nghiệp xong, nó nhảy việc bao nhiêu chỗ, mỗi lần chuyển việc, nó chỉ làm chưa đến nửa tháng, mà lâu nhất cũng không quá ba tháng, tính ra đã sống ở nhà tôi gần hai năm. Ấy thế mà nó còn không biết liêm sỉ, dẫn bạn gái về ăn cơm, rồi ngủ với nhau qua đêm. Đến lúc đó, bố tôi không thể chịu nổi nữa mới đi tìm nhà trọ, cho nó ra bên ngoài, tiền thuê phòng trả hết. Tê mà mẹ tôi từ đó đến cuối không nói lời nào.

Nếu tình trạng này xảy ra ở nhà người khác, chắc chắn đã cãi cọ bà ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận to, không yên cửa nhà ấy chứ. Thế nhưng tôi chưa bao giờ thấy bố mẹ tôi cãi nhau. Hay nói đúng hơn, từ trước tới giờ, bố tôi luôn cho rằng mình không làm cái gì quá đáng, còn mẹ tôi không bao giờ lên tiếng phản đối, hoàn toàn nín nhịn chấp nhận. Sống trong môi trường đó, tôi và Từ Đông dường như hoàn toàn mất đi khả năng cãi nhau, gặp phải chuyện gì không vừa ý, phản ứng của chị em tôi chắc sẽ khiến mọi người rất kinh ngạc, đó là bỏ ra ngoài, nếu không bỏ ra ngoài được thì chọn cách im lặng.

Thói quen này đem lại rất nhiều lợi ích cho tôi trong công việc. Tôi phụ trách quản lý nguồn nhân lực của một công ty nước ngoài, hằng ngày phải xử lý rất nhiều công việc vụn vặt, giao tiếp với đủ hạng người, nhưng lúc nào cũng giữ được thái độ mềm mỏng, hoà nhã.

Tuy nhiên, là một người vợ đang chờ đợi mọi hoài nghi, tôi chỉ còn cách tự đấu tranh với bản thân. “Chẳng lẽ mày phải đi theo dõi anh ấy?” Đương nhiên, việc này tôi càng không thể làm được.

Nếu cứ thế mặc cho những đau khổ, buồn bã bủa vây, một mình lặng lẽ nhắm nháp nỗi buồn, sợ rằng tôi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mất, thế nên tôi gắng gượng lấy lại tinh thần, sắp xếp đồ vào túi adidas và đi bơi, môn thể thao đã lâu ngày tôi không ngó ngàng gì đến. Bơi một mạch hai nghìn mét, tôi mệt đến nỗi toàn thân đau nhức, sau đó tôi đi ăn tối, về nhà đọc sách, uống một viên thuốc an thần mà Từ Đông kê cho và lên giường nằm ngủ.

Trong cơn mê mẫn, tôi thấy mình lạc đến một nơi tối tăm, âm u, tôi chạy thục mạng, không mục đích, chẳng nhìn thấy con đường quay về, không biết lúc đó cảnh vật thay đổi thế nào, giống như bị bỏ rơi một mình dưới đáy biển sâu, không thấy đâu là bến bờ. Cuối cùng cũng được một đôi tay nắm lấy, tôi mở mắt ra, Á Âu đang ngồi cạnh giường nhìn tôi và lau mồ hôi trên trán tôi.

“Em gặp ác mộng à?”

Tôi giờ tay lên thì anh liền phủ người xuống ôm lấy tôi.

“Mùi thuốc lá kinh quá!”

“Anh đang định đi tắm.”

“Đợi lát nữa hãy đi.”

Bình thường tôi đều từ chối không cho anh lại gần sau khi đi tiếp khách về mà người nồng nặc các loại mùi, Nhưng lúc này, tôi bỗng cảm thấy mình rất cần hơi thở, sự ấm áp và trọng lượng của cơ thể anh. Anh nhẹ nhàng nằm lên người tôi, đầu vùi vào cổ tôi.

“Á Âu!” Tôi khẽ gọi tên anh, anh luồn ngón tay vào mái tóc tôi coi như trả lời, rồi anh nắm lấy sợi tóc thật nhẹ nhưng rất chặt. Cảm giác như được kéo, được lôi đó cứ thế lan đến tận trái tim. Tôi nhẹ nhàng hỏi: “Anh còn yêu em không?”

Cơ thể anh bỗng hơi co lại, lát sau mới thấy anh nói: “Tại sao tự nhiên lại hỏi câu đó?”

Tôi im lặng chờ đợi câu trả lời, cuối cùng anh nói: “Đương nhiên rồi, anh yêu em mà, Khả Khả.”

Anh rất ít khi nói những lời như thế, thời khắc này cũng giống như tôi đang ép anh nói ra. Tâm tư vô cùng hỗn loạn, tôi không biết mình muốn có câu trả lời thì có ý nghĩa gì. Tình yêu đúng là một thứ tình cảm mà người ta không biết nó biết chán, khi không có được thì bất chấp tất cả để có; khi có được rồi thì lại hy vọng có nhiều hơn và muốn mãi mãi không bao giờ thay đổi.

“Là kiểu tình yêu không bảo đảm đúng không?”

Anh cười nhẹ, hơi thở nóng sực phả lên làn da tôi, khẽ nói: “Anh trao cái thân anh cho em đã là sự không bảo đảm nhất mà anh từng biết.”

Tôi cũng không nhịn được bật cười, kèm theo một chút chua xót và tự giễu: “Đúng, đúng, em phải biết quý trọng, phải cất giữ chu đáo không cho phép bất cứ người nào cướp đi.”

“Nếu em chịu mặc cảnh phục, anh cũng không tiếc để em giam giữ anh đâu.”

Tôi nắm anh một cái, anh bật cười thành tiếng. “Xem em kia, chẳng biết phối hợp trên đùa chút nào cả.”

Anh thì lúc nào cũng muốn trêu chọc tôi. Bây giờ còn đỡ, chứ so với ngày trước, tôi chẳng khác gì nữ tu sĩ. Bàn tay anh bắt đầu do thám vào áo ngủ của tôi và dần di chuyển khắp nơi, nhưng tôi kịp thời giữ lại. Cho dù có muốn thân mật cỡ nào, tôi cũng không thể tiếp nhận anh mà coi như không có chuyện gì xảy ra.

Anh cảm nhận được sự từ chối của tôi, cười khỏ. “Lấy một cô vợ nghiêm túc, có lúc muốn chết quá. Biết rõ là em làm bất cứ việc gì cũng phải hợp tình hợp lý, nhưng vẫn mơ hồ em phải có một cái gì đó bộc phát không theo lẽ thường, nhưng không biết là lúc nào thì nó mới bộc phát, tâm lý sợ hãi này còn mạnh hơn nhiều so với việc có đôi vợ chồng cãi nhau tăng trên, nhưng tăng dưới đợi mãi chưa thấy chiếc giày còn lại của cô vợ bị ném xuống.”

“Em rất muốn phối hợp để thỏa mãn anh, nhưng em không biết em nên bộc phát thế nào mới phù hợp với mong muốn của anh.”

Anh chống hai tay lên, nhìn tôi từ trên xuống, ánh mắt tôi cũng dần dần dịch chuyển, từ cổ áo đang mở cúc của anh, đến yết hầu, cằm, rồi đến môi. Anh có cái cằm và đôi môi mỏng rất quyến rũ, lúc này đang mím chặt.

Di tôi đã có lần thì thầm với tôi rằng: “Tướng mạo của anh chàng Á Âu nhà con chẳng có gì phải chê cả, rất đẹp trai, nhưng lại không đến mức nhìn mà khiến người khác coi nhẹ khí chất bên trong, chỉ có điều môi nó mỏng quá, không thể tránh được có chút bạc tình.” Lúc đó tôi không cho là như vậy, bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy thật hỗn loạn, mâu thuẫn.

Anh bỗng dùng hai tay giữ chặt đầu tôi, bờ môi mỏng, nóng ẩm khẽ sát lại mạnh mẽ hôn tôi. Mùi rượu, mùi thuốc lá và cả mùi cơ thể anh bao phủ lấy tôi, vừa quen thuộc vừa xa lạ, trong phút chốc tôi bỗng thấy hoang mang. Sau nụ hôn thật dài đó, anh nhìn tôi, một lúc lâu sau mới nói: “Về tin nhắn đó, anh muốn nói rõ với em..”, tôi nín thở chờ đợi, anh nói tiếp: “...em không cần phải để tâm đâu.”

Đây đương nhiên không phải là một lời giải thích thành khẩn, nhưng dường như đó đã là sự nhượng bộ của anh, đáng lẽ tôi nên truy vấn: Cô ta là ai, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Nhưng tôi sợ câu hỏi của tôi sẽ kéo theo rắc rối khác, khi hai vợ chồng đã đi đến bước chót vót và giải thích tận cùng thì sẽ không còn cách nào quay lại nữa.

Tôi lánh người ra khỏi người anh, ngoảnh đầu sang một bên.

“Khả, Khả, em phải biết, anh không thích cãi nhau vì một chuyện không đâu.”

Tôi mặt mũi nói: “Đương nhiên là em biết, lý do anh kết hôn với em là vì em không biết cãi nhau...”

Đúng vậy, đây là câu nói mà sau khi kết hôn không bao lâu, trong một lần uống rượu về anh đã nói. Nhận giải thưởng “Âm thầm chịu đựng xuất sắc” do chồng trao tặng, có lẽ không một bà vợ nào cảm thấy vui vẻ, tôi cũng vậy, cảm giác thất bại cứ thế bủa vây lấy tôi. Đợi sau khi anh tỉnh rượu, tôi hỏi lại anh thì anh cười ha hả, bảo tôi là lời nói của một người say rượu mà cũng coi là thật ư. Sau đó thì tôi không có cách nào quên được câu nói ấy của anh, bây giờ nghĩ lại mới thấy thấm thía. Từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ cố gắng tỏ ra mình là một người phụ nữ cam chịu, bao dung, chỉ là tôi không biết cãi cò mà thôi. Vậy mẹ thì sao? Lúc nhỏ, tôi đã từng thấy ông bà ngoại cãi cò, sau đó lại làm lành, thậm chí chứng kiến chuyện đó thường xuyên, thế nhưng tại sao mẹ tôi luôn luôn thể hiện sự cam chịu, chấp nhận hết thảy, không bao giờ nổi nóng? Lẽ nào mẹ sống vì tương lai của chị em tôi? Cứ nghĩ đến điều này, bao nhiêu cảm xúc lại trào ra, mắc nghẹn ở cổ họng, không thể nào thốt nên lời.

“Nhưng em cứ chiến tranh lạnh với anh như vậy cũng chẳng ra làm sao cả.”

“Cuộc sống này có ra sao đâu, chỉ cần nhắm mắt một cái là tất cả lại trở về với cát bụi.”

Câu trả lời của tôi khiến anh sững sờ, vẻ mặt bỗng dịu dàng trở lại. “Anh biết em vẫn còn buồn vì sự ra đi của mẹ, anh xin lỗi.”

Tôi bỗng thấy mũi mình cay cay, nhưng không thể khóc nổi, chỉ biết thất thần nhìn lên trần nhà.

Anh đưa tay lên má tôi, điều chỉnh cho khuôn mặt tôi nhìn vào mặt anh rồi nói: “Em đừng buồn nữa, sinh lão bệnh tử, chúng ta cần phải chấp nhận sự thực.”

“Chính vì cuộc đời con người phải chấp nhận quá nhiều sự thực nên mới cảm thấy thật đớn đau.”

“Chúng mình đi du lịch đi, thư giãn một chút. Lần trước em nhắc đến nước Seychelles, cũng được đấy chứ!”

Tôi bần khoản nói: “Nhưng mẹ vừa mất, hay là để một thời gian nữa.”

“Lẽ nào em muốn chờ tang ba năm? Chỉ cần trong lòng luôn nhớ đến là được, cần gì phải câu nệ như thế chứ!”

“Đi du lịch cần phải vui vẻ, mà em thực sự...” Tôi lắc đầu, không nói tiếp.

Anh đứng dậy rồi nói: “Anh đi tắm đây.”

Tôi bỗng kéo vạt áo anh. “Á Áu, anh bỏ thuốc đi nhé!”

Anh bật cười. “Được rồi, lần sau anh sẽ tắm xong rồi mới vào phòng ngủ, được chưa?”

“Em nói nghiêm túc mà. Anh nhìn mẹ đây...”

Mẹ tôi hút thuốc.

Mẹ là bác sĩ khoa sản được đào tạo chuyên nghiệp nhưng lại nghiện thuốc, hơn nữa là loại thuốc nhập khẩu, chứ không phải loại thuốc lá có hương bạc hà dành cho phụ nữ.

Đương nhiên, lúc làm việc trong bệnh viện thì mẹ tuyệt đối không hút. Buổi tối về nhà, sau khi làm xong việc nhà, mẹ lại phải viết báo cáo, đọc tạp chí chuyên ngành, bận rộn đến tận đêm khuya, nhưng tôi thường thấy mẹ đứng ở ban công hút hết điếu này đến điếu khác. Kiểu hút thuốc của mẹ không phải là hít vào một cái rồi thở ra ngay mà là hít thật sâu, sau đó mới từ từ nhả khói, cảm giác hương thơm giống như hút thuốc phiện vậy.

Bố tôi cũng hút thuốc, nhưng ông lại rất phản cảm khi phụ nữ hút thuốc, ông nói là “chẳng ra làm sao”. Mỗi lần ông nói câu đó, mẹ tôi không đáp lại, trong làn khói vẫn vút, tôi chẳng nhìn rõ biểu cảm của mẹ. Suy nghĩ của tôi rất mâu thuẫn, một mặt cho rằng phụ nữ không cần phải tỏ ra là người thể này thể kia theo tiêu chuẩn đánh giá của đàn ông, mặt khác cũng biết rõ rằng hút thuốc là một thói quen xấu. Tôi và em trai Từ Đông đã khuyên mẹ bỏ thuốc vì sức khỏe, nhưng đa số lần nào mẹ cũng chỉ cười, cố tình lái sang chuyện khác. Có lần tôi nói với giọng nặng nề quá, mẹ nhả ra một hơi thuốc, mỉm cười. “Cả con người mẹ chỉ có một tật xấu này, con không đến nỗi bắt mẹ là người hoàn hảo, không có khuyết điểm gì đâu chứ?”

Bệnh ung thư phổi có liên quan mật thiết với việc hút thuốc lá trong thời gian dài, điều đó dù không nói ra thì ai cũng hiểu. Trong giọng nói của mẹ lúc đó chứa đựng cả một sự cô đơn, quạnh vắng, đến bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn thấy lạnh run người.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 2 - 3

Tôi là một người không có tinh thần thám hiểm, lại hơi mắc bệnh sạch sẽ, không phải kiểu khách du lịch cứ thấy chỗ nào mới lạ là muốn tới. Tôi thích đi đến nơi nào có thời tiết ấm áp, ánh nắng ngập tràn, không có nhiều khách du lịch, có nhiều cảnh đẹp và phòng ốc, tiện nghi khách sạn phải tốt một chút.

Mỗi năm đi du lịch một lần, đối với tôi giống như được đi hưởng tuần trăng mật vậy.

Trong quá trình trưởng thành, người con gái sớm muộn gì cũng phát hiện ra hai điều: Thứ nhất, cảm xúc mãnh liệt không thể kéo dài lâu, muốn cuộc sống hôn nhân lúc nào cũng giống như thuở ban đầu mới yêu là điều không thể; thứ hai, trong tình yêu, chúng ta không thể đòi hỏi sự công bằng.

Nếu phải so sánh thì có lẽ tôi yêu Á Áu nhiều hơn anh ấy yêu tôi. Anh ấy thuộc tuýp đàn ông theo đuổi sự nghiệp, thành công, tình yêu đối với anh ấy chỉ là sự tô điểm, là điều bắt buộc phải có trong cuộc sống vậy. Tôi thừa hiểu rằng, đối với anh ấy, có nhiều việc sẽ được đặt lên trên cả tôi.

Chỉ có khi đi du lịch là không như vậy. Một năm mới có khoảng chục ngày nghỉ ngơi, tạm xa môi trường quen thuộc và cuộc sống vụn vặt thường ngày, tạm gác công việc sang một bên, trong không gian vô cùng thân mật, riêng tư, anh có thể bỏ qua tất cả mọi quy tắc để hưởng thụ cuộc sống vợ chồng và rất quan tâm đến điều này.

Thế nên đương nhiên là tôi rất coi trọng việc đi du lịch, thường chọn trước địa điểm, sắp xếp hành trình, không bỏ sót bất cứ chi tiết nhỏ nào, cố gắng sắp xếp thật chu đáo, hoàn hảo.

Á Áu là người cuồng công việc, lần nào tôi cũng phải “dụ dỗ” bắt anh đồng ý, lúc đó anh mới chịu bỏ ra vài ngày nghỉ ngơi, thế mà lần này, anh lại chủ động nhắc đến. Tôi nghĩ, đúng là quan hệ của chúng tôi đã sang một trang khác rồi.

Tuy nhiên, bây giờ tôi lại không có chút hứng thú nào, không thể vận nổi dây cót tinh thần nữa rồi.

Sự ra đi của mẹ vẫn còn ám ảnh đeo bám tôi, sự ngờ vực về tin nhắn kia vẫn chưa hoàn toàn được xóa tan, đến làm việc tôi cũng chệnh mảng, chẳng có sức lực đâu mà phân tích tình cảm của bản thân, làm gì còn hứng thú để đi du lịch. Tâm trạng vô cùng cảm với mọi thứ thế này cần có thời gian mới dần dần tiêu tan được.

Sự nghiêm túc của Á Áu lần này khiến tôi rất bất ngờ. Vài hôm sau, anh nói với tôi đã đặt xong vé máy bay và khách sạn, một tuần sau xuất phát.

Tôi chẳng có cách nào từ chối, đành phải đến công ty xin nghỉ. Dịp này xin nghỉ chẳng thích hợp chút nào, ba tháng trước công ty tôi có điều một tổng giám đốc mới về, mà có sếp mới đồng nghĩa với việc cung cách làm ăn mới, người nào cũng lo thể hiện cho thật tốt thì đúng lúc đó mẹ tôi lại ốm nặng rồi qua đời khiến tôi xin nghỉ không biết bao lần, là việc hiếu đã đành, đằng này tôi lại xin nghỉ phép năm ngày nữa khiến ông sếp nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ, nhưng cuối cùng vẫn phê chuẩn.

Tôi bàn giao công việc xong, về nhà sắp xếp hành lý, trước tiên cho quần áo vào va li, sau đó đến phòng để đồ lấy mấy món đồ lặt vặt đã dùng hồi đi đảo Saipan. Chúng được để ở tận giá trên cùng, tôi phải cố gắng kiễ chân mới với tới được. Vừa kéo xuống thì chiếc thùng giấy ở bên cạnh cũng rơi xuống theo, đồ đạc bên trong rơi cả vào người, may là không phải đồ nặng.

Tôi ngồi sụp xuống xem, những giấy tờ rơi xuống chân toàn là báo cáo xét nghiệm và bệnh lý của mẹ.

Hôm đó, tôi chỉ lấy những thứ ở ngăn kéo trong phòng mẹ bỏ vào thùng giấy rồi mang về nhà, không hề xem kỹ. Tôi quỳ xuống sắp xếp lại, định vứt vào thùng rác, bỗng vô tình phát hiện ra trong đó có lộn mấy tờ thông báo kết quả kiểm tra của bố. Đây là những tờ thông báo do tôi và Từ Đông kiên trì khuyên bố đi kiểm tra sức khỏe toàn diện sau khi biết mẹ bị ung thư. Sau chuyện này, bố có nói với chúng tôi là kết quả kiểm tra khá tốt, thế nên tôi cũng yên tâm. Tôi cầm lên, thuận tay lật ra xem, định để sang một bên, bỗng định thần lại, nhìn kỹ vào trang đầu tiên viết nhóm máu của bố tôi, là nhóm AB.

Trong thời gian mẹ nằm viện, tôi đã biết nhóm máu của mẹ là nhóm B, còn tôi chắc chắn là nhóm máu O.

Tôi là con gái của bác sĩ khoa sản, là chị gái của bác sĩ khoa nội nên cũng hiểu biết ít nhiều về kiến thức y học. Người bố có nhóm máu AB và người mẹ có nhóm máu B không thể nào sinh ra con gái có nhóm máu O được.

Chắc chắn có sai sót gì đây.

Tôi như người bị sét đánh, chết lặng trong căn phòng chứ đồ nhỏ hẹp, bức bí. Không biết tôi đã đứng như thế bao lâu, đến khi hít thở cũng cảm thấy khó khăn, tôi mới bước ra, cầm điện thoại gọi cho Từ Đông, hỏi thẳng nó: “Em thuộc nhóm máu gì?”

Nó ngập dãi. “Chị cũng học theo bọn con gái, bắt đầu nghiên cứu những thứ vớ vẩn như nhóm máu, chòm sao à?”

“Không. Chị chỉ muốn biết nhóm máu của em.”

Trong điện thoại bỗng yên lặng kỳ lạ, tôi nghe thấy tiếng trái tim mình đập dồn dập, nên cao giọng hỏi: “Từ Đông, nói cho chị biết nhóm máu của em là gì?”

Em trai vẫn im lặng không nói, trái tim tôi nặng như đeo chì, tưởng như nghẹt thở. “Như vậy có nghĩa là em biết rồi.”

Cuối cùng nó cũng chịu mở miệng, vội vàng phủ nhận: “Không không, em chẳng biết gì hết.”

“Chị hỏi lại một lần nữa, nhóm máu của em là gì?”

Nó nói khẽ: “Nhóm B.”

Tôi ngắt điện thoại. Nó không có vấn đề gì, từ nhóm máu đến dáng vóc đều được di truyền từ bố mẹ. Còn tôi, đến lúc ba mươi tư tuổi đầu mới ý thức ra một chuyện: Tôi, hoá ra không phải là con gái của bố mẹ.

Em trai lập tức gọi lại, tôi nghe máy. “Chị, chị đừng có suy nghĩ lung tung.”

“Đúng là chị học khoa y thật, nhưng chị cũng có kiến thức cơ bản về các môn khác. Em đã biết chuyện này từ lâu, thế mà lại giấu chị, lừa gạt chị, Từ Đông!”

“Em không gạt chị, có một nhóm máu gọi là nhóm cis-AB, người mang nhóm máu này thì gen AB nằm trên một nhiễm sắc thể, còn một nhiễm sắc thể khác là gen O, thuộc gen biến dị, và có thể sinh ra con mang nhóm máu O. Bố nằm trong trường hợp đó.”

Tôi bán tín bán nghi. “Trường hợp như em nói chiếm tỉ lệ bao nhiêu?”

“À, không nhiều lắm, nhưng quả thật là vẫn có.”

Tôi lên mạng tìm hiểu, đúng là Từ Đông không thuận miệng bịa ra nhóm máu quái dị đó để đánh lừa tôi, nhưng nó cũng nói trường hợp đó rất hiếm, ở châu Á, một trăm nghìn người mới có một người, đúng nhiên tỉ lệ thấp vẫn có, chỉ có điều tôi không bị thuyết phục. Nó là em trai tôi, tôi đã quá hiểu nó, phản ứng đầu tiên của nó rất kỳ lạ, trực giác đã mách bảo tôi rằng chuyện này có vấn đề.

Một lần nữa tôi gọi lại cho Từ Đông, bảo nó tan làm thì đến nhà tôi.

Lúc nó đến, vẻ mặt tỏ ra lo lắng. “Chị, đừng có để tâm đến vấn đề này nữa, được không?”

“Em để ý thấy nhóm máu của chị không hợp lý từ lúc nào?”

“Cái này có gì mà hợp lý hay không hợp lý. Em...đúng là có nghi ngờ, lúc đó em đang học đại học, học quy luật Mendel, nóng lòng muốn đem nhóm máu

của gia đình đi xét nghiệm”

Tôi nhớ khi em tôi vừa đỗ vào Đại học Y, nó thường xuyên lấy người nhà ra làm các thí nghiệm, đương nhiên cũng không chỉ một lần bất chấp sự phản đối của tôi mà lấy máu ở ngón tay tôi.

“Sau đó thì sao?”

“Chẳng có sau đó gì cả, em đã nói rồi, hiện tượng này khoa học có thể giải thích được, chỉ là khá hi hữu thôi.”

“Từ Đông, em hãy trả lời nghiêm túc cho chị nghe, em có xét nghiệm nhóm máu của bố, và có xác định đúng là nhóm cis-AB không?”

Từ Đông không trả lời.

“Em là người có tinh thần nghiên cứu khoa học, lại học ngành y, gặp được nhóm máu hiếm, sao lại không tiến hành xét nghiệm kĩ càng mà lại đẹp bỏ nghỉ vắn sang một bên như vậy?”

Em trai vẫn không lên tiếng.

“Hay là chúng ta đi làm xét nghiệm DNA đi, chị muốn tin vào khoa học, như vậy chị mới có thể yên tâm được.”

Miệng của em trai càng mím chặt, mãi một lúc lâu chẳng nói năng gì. Trái tim buốt nhói, tôi hỏi nó: “Nếu chị đoán không lầm, từ đặc điểm nhóm máu có thể thấy, ít nhất thì chị tuyệt đối không thể là con đẻ của bố, đúng không?”

“Chị...”

“Đừng gạt chị nữa, Từ Đông, đừng gạt chị...” Tôi nhất thời cảm thấy hụt hẫng, nước mắt cứ thế trào ra, buồn bã nói: “Chắc chắn em biết chuyện gì đó, xin em hãy nói cho chị biết đi!”

Từ Đông nắm lấy bàn tay tôi. “Chị, về chuyện này, lúc đó em rất bối rối, em có hỏi mẹ, mẹ chỉ sầm mặt lại và lần đầu tiên, mẹ đã nổi cáu với em.”

Tôi bàng hoàng, tuy mẹ có đối xử rất nghiêm khắc với hai chị em tôi, nhưng trong ấn tượng của tôi, chưa bao giờ thấy mẹ cáu giận, dường như mẹ luôn có cách kiềm chế tâm trạng của mình.

“Mẹ tát em một cái, rồi nghiêm khắc nói: “Con chỉ cần nhớ chị gái của con là con gái của mẹ là đủ rồi, sau này đừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa.””

Từ Đông lo lắng đến nỗi nói năng không đầu không cuối: “Chị cũng biết là từ trước tới giờ mẹ chưa bao giờ đánh em, tuy thế em cũng không giận mẹ chút nào, em thấy mẹ nói rất đúng, chị là chị gái của em, từ khi em được sinh ra đã biết điều này, nhóm máu thì có thể thay đổi gì chứ?”

Nhưng trên thực tế, tất cả đều đã thay đổi.

Tôi từ chối khi Từ Đông muốn ở lại bên cạnh, chỉ nói với nó là muốn ở một mình. Sau khi nó đi khỏi, tôi đi đi lại lại trong phòng, không thể nào bình tĩnh được.

Không biết đã đi bao nhiêu vòng, tôi bỗng giật mình, lao vào phòng chứ đồ, đồ tất cả mọi thứ có trong hai thùng giấy ra, rồi lật tìm như điên, cuối cùng tôi đã tìm thấy giấy đăng ký kết hôn của họ. Bức ảnh dán bên trên có nét đặc trưng của thời đại đó: Bố tôi mặc áo khoác lính, mẹ mặc áo khoác màu xanh da trời, bên trong là chiếc áo sơ mi hoa giản dị, khuôn mặt hai người đều còn rất trẻ, vẻ mặt dè dặt, dù vai kề vai nhưng giống như hai người xa lạ đi trên đường bỗng nhiên bị kéo lại sát gần nhau vậy. Con dấu trên tờ giấy ghi thời gian là tháng Ba năm 1977, còn thời gian tôi được sinh ra là tháng Tám năm đó.

Bố tôi vốn được sinh ra trong một gia đình nông thôn, cho dù sau khi rời khỏi quân ngũ, đến thành phố làm việc nhiều năm nhưng ông vẫn giữ thói quen sống tiết kiệm, mộc mạc. Mẹ tôi là người không lãng mạn, từ trước tới giờ, họ không thuộc kiểu vợ chồng yêu thương nhau đến mức tổ chức kỷ niệm ngày cưới. Hàng năm, cả gia đình bốn người cùng lăm chỉ ngồi ăn bữa cơm thịnh soạn để chúc mừng sinh nhật mà thôi. Tôi nhìn vào ngày tháng, cố gắng thuyết phục bản thân: Không được nghĩ ngợi lung tung, mang bầu trước khi cưới là chuyện không tốt đẹp gì, sẽ gây ra rất nhiều lời dị nghị, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Tuy nhiên, tôi lại không thể thuyết phục nổi bản thân.

Tôi ngồi phịch xuống nền nhà, trên đất bày la liệt những đồ vật cũ, trong cuốn album dày, các bức ảnh được sắp xếp theo năm: ảnh tôi và em trai đầy tháng, ảnh chúng tôi được một trăm ngày, ảnh chúng tôi được một tuổi, ảnh đi du lịch, ảnh đi học, ảnh tốt nghiệp, còn có cả ảnh ông bà nội, ông bà ngoại chụp cùng chúng tôi; có cả những bức tranh chúng tôi vẽ bằng bút sáp, nhưng bài văn ghép vắn, bâng quơ...

Sự trưởng thành của tôi được ghi dấu trong tất cả những tấm ảnh này, hơn nữa trí nhớ của tôi còn rất tốt, tôi thậm chí còn nhớ rõ lúc chưa đầy hai tuổi, tôi được đặt đứng trên một chiếc ghế nhỏ cạnh bàn nhìn bà nặn bánh, nhưng hạt bột nhỏ li ti bay lên trước mắt tôi, khiến tôi cảm thấy rất vui. Năm ba tuổi, tôi chạy nghịch trong ngõ bị ngã xước cả khuỷu tay để lại một cái sẹo rất to, mãi chẳng mờ. Tôi còn nhớ sau khi em trai chào đời, bố còn bế tôi lên xem em, tôi đã lấy ngón tay sờ nhẹ vào mặt em. Tôi đã trải qua cảm giác đau khổ như thế nào khi trong hai năm liên tiếp ông bà ngoại lần lượt qua đời, nhưng đến sự ra đi của bà nội, vì không cùng sống với bà nên tôi chẳng đau buồn là mấy. Nhà tôi có bao nhiêu họ hàng thân thích đến chơi nhưng không một ai tỏ ra thân thiết với tôi, tôi không thuộc về gia đình này...

Đúng rồi!

Tôi bỗng nhớ đến lời bà cô, trước lúc ra khỏi nhà đã buông một câu đầy bức tức: “Mày cũng chẳng phải là người nhà này...”

Cô ấy đã nói ra rằng thế còn gì, lúc đó tôi chỉ coi chừng cô đang chửi loạn, vì tôi chưa bao giờ hoài nghi việc này.

Cuộc sống của tôi như một vòng tròn nối tiếp, không có bất cứ sai sót nào, nhưng cái người mà tôi vẫn luôn coi là bố đó lại không phải là bố ruột của tôi, hoặc tôi tệ hơn nữa là giữa tôi và gia đình họ chẳng có quan hệ máu mủ ruột rà, tôi chỉ là đứa con được họ nhận nuôi.

Không, không thể nào!

Ông bà ngoại đều bảo rằng tôi có cặp mắt to tròn giống mẹ, còn dì cũng đã từng kể lại rất sinh động lúc mẹ tôi sinh ra tôi khóc nhọc như thế nào: “Dì cùng với ông bà ngoại còn từ Bắc Kinh đến, đúng là không quen với mùa hè ở Hán Giang, chỗ nào cũng nóng như thiêu như đốt. Mẹ con đau bụng đã bảy tiếng rồi mà con vẫn gan lì nằm trong bụng không chịu chui ra, mẹ con đau đến nỗi kêu gào khản cả cổ cầu cứu bác sĩ: ‘Hay mổ cho tôi đi, xin hãy mổ cho tôi với!’ Lúc đó dì mới chỉ là cô gái mười lăm tuổi, vẫn còn ngây thơ nghĩ rằng sinh con là một chuyện rất trang nghiêm và thần thánh, thế nên đứng ở ngoài nghe thấy tiếng mẹ con kêu như chết đi sống lại, trong lòng dì thầm nghĩ: Mẹ kiếp, sau này bất cứ thằng đàn ông nào cũng không thể bắt mình chịu cái tội này được.”

Đương nhiên, sau này dì đã nuốt lời, sau hai năm kết hôn đã sinh được một bé trai khá khinh. Và dĩ nhiên có lý do gì để bịa ra câu chuyện này lừa gạt tôi cả.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 2 - 4

Type-er: Linh Phan

4

Tôi nói với Á Áu là muốn hủy vé máy bay, hoãn chuyến du lịch lại, anh ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Tôi chẳng thể nào nói ra lý do, chỉ nhắc lại câu: “Bây giờ em không có tâm trạng đi du lịch.”

Anh sầm mặt, chẳng nói câu nào mà bỏ ra ngoài.

Tôi biết anh bao giờ có nhiều kiên nhẫn khi làm việc gì, tự mình sắp xếp chuyến đi du lịch này đối với anh đã là sự nhượng bộ đáng kể rồi. Chắc chắn lần này anh nghĩ tôi nói một đằng làm một nẻo và vẫn còn không quên chuyện tin nhắn hôm đó. Thêm nữa là do tôi bị ảnh hưởng của nếp giáo dục truyền thống nên không muốn cãi cọ, làm vậy để hành hạ anh, trừng phạt anh, đúng là ương bướng hết thuốc chữa.

Tôi nghĩ, ít nhất tôi cũng phải tìm xem bố đẻ tôi là ai, như vậy tôi mới có thể giải thích rõ ràng với anh được.

Manh mối duy nhất của tôi chỉ là những đồ đạc có trong hai chiếc thùng giấy.

Lúc còn sống, mẹ không bao giờ để lộ bất cứ điều gì mang tính chất cảm tính trước mặt chúng tôi, di vật của mẹ cũng chẳng có gì đáng kể. Mẹ chỉ giữ lại cuốn sổ ghi chép lúc còn đi học, sau đó có viết một cuốn sổ rất dày về công việc hằng ngày, về ngành y và việc dạy học, không hề ghi chép bất cứ điều gì liên quan đến đời sống cá nhân, riêng tư.

Tôi dành thời gian hai ngày, đồ tất cả những thứ lặt vặt, linh kinh trong đồng đồ đạc của mẹ ra, có ý định chấp nối lại toàn bộ cuộc đời của mẹ.

Năm 1971, mẹ mười bảy tuổi, là một thanh niên trí thức, mẹ được phân công đến Thanh Cương và ở đó gần sáu năm. Năm 1977, mẹ mới trở lại thành phố, sau đó cùng với bố, đang là bộ đội phục viên, lấy giấy chứng nhận kết hôn ở một nơi khác. Bố được vào làm việc ở một doanh nghiệp nhà nước, sau khi sinh ra tôi thì mẹ cũng thi vào trường Y.

Trong album có ảnh chụp tập thể lớp của họ, lớp chia thành bốn hàng, hàng đầu tiên toàn con gái ngồi, mọi người đều mặc quần áo giản dị, vẻ mặt trang nghiêm. Không giống như hồi tôi đi học, hầu hết các bạn cùng lớp đều bằng tuổi nhau, trong tấm ảnh này của mẹ, có ba, bốn bạn học rõ ràng đã bước vào tuổi trung niên, ngoài ra còn có vài người đã hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, gương mặt đều già dặn, có vẻ như họ đã kết hôn và có con rồi. Mẹ tôi đứng lẫn trong số đó, trông chẳng giống một bà mẹ đã có con chút nào, ngược lại nhìn mẹ rất trẻ, đậm chất học sinh.

Những lời ghi trên tấm ảnh kỷ niệm lúc mới tốt nghiệp rất nghiêm túc, đứng đắn, chẳng thể tìm ra manh mối nào. Còn những bức thư mà mẹ giữ lại chỉ liên quan đến công việc, nghề nghiệp của mẹ. Ngoài ra còn có những lá thư khác, nhưng chỉ là những lời thăm hỏi tình hình sức khỏe, hàn huyên thông thường.

Trong một đồng thư, tạp chí y học, cuối cùng tôi cũng tìm thấy một lá thư riêng tư duy nhất, con dấu bưu điện ở Thanh Cương, địa chỉ được viết bằng tay, người nhận là mẹ tôi, người gửi có tên là Mai Tuyết Bình.

Tôi nhớ cái tên này.

Lúc mẹ tôi nằm viện, có lần tôi đi lấy kết quả chụp cắt lớp, sau khi nói chuyện với bác sĩ, biết được tế bào ung thư của mẹ đã lan rộng, càng ngày sẽ càng phải chịu đau đớn nhiều hơn, tâm trạng tôi lúc đó vô cùng nặng nề. Lê bước trở về phòng bệnh, tôi nhìn thấy có một cô đang ngồi trước giường mẹ, mắt mẹ còn ngân ngấn nước. Tính cách mẹ rất kiên cường, chưa bao giờ có tâm trạng bi quan trước mặt những người đến thăm hoặc trước mặt chúng tôi, thế nên tôi rất kinh ngạc, chỉ biết đứng lặng lẽ trước cửa.

Tôi nghe thấy mẹ nói: “Tuyết Bình, em có gặp ông ấy không?”

Cô đó nói: “Có, năm đó vợ anh trai em sinh cháu, em về nhà thăm, vô tình gặp anh ấy, sau đó thỉnh thoảng bọn em cũng liên lạc, nhưng chỉ qua điện thoại, thăm hỏi bình thường thôi.”

“Ông ấy cũng ở thành phố à?”

“Không, anh ấy chỉ đến thăm họ hàng.”

“Thế, ông ấy...có ổn không?”

“Mỗi người đều có tiêu chuẩn đánh giá ổn và không ổn khác nhau, em thấy anh ấy rất điềm tĩnh.”

Giọng của mẹ tôi hơi run: “Không, chắc chắn ông ấy rất hận tôi. Tôi...”

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô đó nắm lấy tay mẹ, ngắt lời bà: “Yến Từ, có những chuyện chúng ta nên quên đi.”

Mẹ tôi là Nghiêm Tiểu Yến, hồi tôi còn nhỏ, hình như bố cũng gọi mẹ là Tiểu Yến, sau khi tôi học trung học, bố tôi gọi mẹ tôi là bà Nghiêm. Tôi và Từ Đông đã lên xi xào bình luận, gọi vợ như thế chẳng khác nào giọng điệu cán bộ nói chuyện với nhau. Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người gọi mẹ thân mật như vậy. Thế rồi tôi bỗng thấy mẹ ra sức lắc đầu, khuôn mặt trong phút chốc nhăn nhúm lại, tội sợ giật nảy mình, vội vàng bước vào, hỏi: “Mẹ, mẹ lại đau lắm phải không?”

Cô ngồi bên cạnh nói: “Tại di cá, di để mẹ cháu bị xúc động, chắc cháu là Khả Khả. Cháu rót ít nước cho mẹ cháu uống đi!”

Tôi vâng lời rót một cốc nước bùng đến, mẹ đã điều chỉnh được nhịp thở bình thường, giới thiệu với tôi: “Khả Khả, đây là di Mai Tuyết Bình, hồi đó mẹ tham gia đội sản xuất ở nông thôn, di ấy đã không quản đường xa đi chuyến xe hơn ba tiếng lên thành phố thăm mẹ đấy.”

“Cháu cảm ơn di Mai.”

Di Mai trông có vẻ già hơn cả mẹ (tất nhiên là trước khi mẹ bị ốm). Di mặc một bộ quần áo rất giản dị, tuy di có vẻ không cầu kỳ hình thức nhưng thần thái rất điềm tĩnh, bình thản. Di mỉm cười, đứng dậy, nói: “Em phải đi lấy thuốc đây, sau đó mới kịp bắt chuyến xe cuối về nhà. Yến Từ, chị nghỉ ngơi cho khỏe nhé!”

Khuôn mặt mẹ tôi ánh lên vẻ phức tạp, muốn nói nhưng lại thôi, chỉ gật gật đầu. “Em ở xa quá, chị không giữ em lại được. Khả Khả, tiễn di Mai giúp mẹ nhé!”

Tôi cùng di Mai bước ra, đến gần thang máy, di nói nhỏ: “Khả Khả, cháu đừng buồn nhé!”

Tôi ngẩn người, nước mắt cứ thế lăn dài. “Di Mai, có phải mẹ cháu đã biết bệnh tình của mình rồi không?”

“Mẹ cháu là bác sĩ, đương nhiên biết rõ mọi người đang giấu mẹ cháu điều gì. Yên tâm đi, về phương diện này, mẹ cháu chắc đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng rồi.”

Nhưng đó là mẹ của tôi, cho dù mẹ có lạc quan thế nào, tôi cũng chẳng thể vì thế mà thờ phào được. Chắc chắn di Mai hiểu rõ cảm giác của tôi, di để lại cho tôi số điện thoại và địa chỉ nhà, dặn tôi chăm sóc chu đáo cho mẹ, có chuyện gì thì lập tức gọi cho di. Tôi gật đầu đồng ý và cũng không hỏi thêm gì về những chuyện quá khứ của họ.

Một tháng sau, mẹ qua đời. Tôi gọi điện cho di Mai và di đã vội vã đến tham dự lễ tang của mẹ. Di nắm lấy tay tôi, nói với tôi và em trai: “Hãy bớt đau buồn đi các cháu. Lần trước di đến, mẹ các cháu đã bảo di, số di bà từ chối các phương pháp trị liệu là vì muốn được ra đi thanh thản, để trong ký ức của con trai và con gái vẫn nhớ đến bóng dáng của một người mẹ khi còn mạnh khỏe.”

Sau lễ tang, di Mai cũng lặng lẽ rời đi.

Lá thư này được viết vào tháng Tám năm 1983, xem nào, lúc đó tôi mới sáu tuổi. Tôi rút phong thư đã ngả màu vàng ố ra, thư được viết bằng loại bút mực màu xanh thẫm nên không bị mờ chút nào, chữ viết nhỏ và đều. Đọc dòng đầu tiên nhắc đến tên mẹ, tôi bỗng thấy sống mũi cay cay.

“Yến Từ!

Nhận được thư của chị, em rất bất ngờ và cũng rất vui. Em đúng là thanh niên trí thức cuối cùng ở lại thị trấn này, nhưng có lý do phức tạp khiến em ở lại, không giống như những điều chị đọc được trong bài báo nói rằng em đã cống hiến hết sức mình cho đất nước, có lẽ phóng viên viết báo đã nói quá lên để bài báo tuyên truyền của họ có ý nghĩa hơn thôi.

Em đã kết hôn, con trai em năm nay đã được năm tuổi rồi. Về lý thì em có thể dẫn theo cả chồng và con trai về thành phố, ở đó vài năm, có lẽ cũng giải quyết được vấn đề hộ khẩu cho họ. Nhưng khi em trở lại thăm nhà, bỗng cảm thấy nơi em sinh ra trở nên vô cùng xa lạ, chồng em cũng không quen, căn bản không thể thích nghi với thành phố này. Anh trai, chị gái của em đối xử với em rất tốt, nhưng họ cũng chỉ là những người làm công ăn lương, điều kiện sống và thu nhập cũng chẳng dư dả gì, không thể tiếp nhận thêm một gia đình ba miệng ăn nữa. Cái nghề tốt nhất mà em tìm được ở thành phố chắc cũng chỉ là công nhân trong một nhà máy nhỏ nào đó. Cân nhắc kỹ lưỡng, em đành phải rời bỏ thành phố. Điều duy nhất em không yên tâm là bố mẹ tuổi đã cao, sức khoẻ đã kém, nhưng may mắn đã có anh trai và chị gái em chăm sóc họ, hiểu thuận với họ.

Mỗi người đều tìm cho mình một vị trí phù hợp trong cuộc sống, ít nhất là ở đây có rất nhiều người cần đến em.

Miền đất Thanh Cương này cũng đang dần dần thay đổi, những thanh niên đi làm ăn xa ngày càng nhiều, em nghĩ cuộc sống đang tiếng lên theo chiều hướng tốt đẹp.

Em không liên lạc nhiều với các bạn học cũ, dù sao việc tham gia vào đội sản xuất ở địa phương là trải nghiệm quá gian khổ, mọi người chưa thể thoát khỏi ám ảnh đó, nên chắc cần một thời gian dài mới có thể tìm lại những tình cảm ngày xưa.

Xin lỗi chị, em không biết tin tức gì của Hà Nguyên Bình cả, theo em biết, anh ấy đã cắt đứt liên lạc với tất cả bạn bè. Nhà anh ấy cách nhà em không xa lắm, năm ngoái, khi em trở về thành phố thăm họ hàng, em đã đến gặp bố mẹ anh ấy. Họ nói anh ấy chẳng liên lạc gì với họ cả, họ cũng chẳng muốn nhắc đến anh ấy làm gì cho bức. Cũng chẳng thể trách họ được, họ đều là người tốt cũng giống như bố mẹ em, cả cuộc đời đều sống chăm chỉ, trung thực, coi thể diện quan trọng hơn cả mạng sống nên chắc chắn không thể chấp nhận chuyện xả ra đối với con trai họ.

Đọc thư của chị, tâm trạng em rất rối bời. Cho dù thế nào, chị cũng đừng trách bản thân đấy. Yến Tử, em không thể thay Hà Nguyên Bình nói tha thứ cho chị, cũng không nghĩ mình có tư cách đánh giá hành động của chị. Sống trong thời đại không thể tự mình quyết định chuyện của bản thân, mỗi người chúng ta đều có những giây phút lầm lỗi mà.

Chuyện đã như vậy rồi, chị không nên lấy quá khứ để dằn vặt bản thân mình nữa. Bây giờ em thực sự tin rằng mỗi con người đều có số phận riêng, chúng ta cần nhìn về phía trước, cần trút bỏ gánh nặng trong lòng, như vậy mới có thể tiếp tục sống được.

Tuyệt Bình.”

Ánh mắt tôi nhìn chăm chăm vào ba chữ: Hà Nguyên Bình.

Cái từ “ông ấy” mà mẹ nhắc đến trong lúc nói chuyện với dì Mai ở phòng bệnh có lẽ là người này!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 2 - 5

Type-er: Linh Phan

Ngày hôm sau, tôi chép lại địa chỉ trên lá thư của dì Mai, quyết định một mình đi đến đó.

Tôi bật thiết bị dẫn đường, lái xe gần ba tiếng đồng hồ đến Thanh Cương, nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục lái xe qua thành phố. Hai bên đường trồng những cây dương rất cao, phòng cảnh hai bên lại giống hệt nhau, nên nhìn về phía trước như không thấy đâu là bến bờ. Tôi cứ lo đi nhầm đường, khi nhìn thấy tấm biển ghi tên thôn Lưu Loan thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Con đường dẫn vào thôn hình như vừa mới sửa lại không lâu, tuy nhỏ nhưng rất bằng phẳng. Trước cổng thôn có một hồ nước nhỏ, đàn vịt đang bơi lội tung tăng. Tôi chọn chỗ đỗ xe rồi bước xuống, bỗng một mùi thơm dịu ngọt lan toả khắp không gian, bao vây lấy tôi. Hít hà một hơi thật sâu, tôi nhìn xung quanh, hoá ra trong thôn trồng rất nhiều cây hoa quế, hoá quế có màu vàng óng nở rộ thật đẹp mắt. Cạnh hồ, có một ông lão và một bà lão đang ngồi đánh mát chược dưới ánh nắng, vài đứa trẻ con tò mò bước đến, đứng ở một khoảng cách nhất định nhìn ngó tôi, sau đó cắn móng tay thì thầm to nhỏ với nhau, chắc là ở đây không phải ngày nào chúng cũng trông thấy người lạ vào làng. Tôi hỏi thăm bà Mai, chúng lập tức trở nên thân thiện, tranh nhau nói:

“Cháu biết, cháu biết, bà Mai là bác sĩ của thôn bọn cháu.”

“Đi theo cháu, cháu sẽ dẫn cô qua đó.”

Nhà dì Mai ở phía Đông của thôn, cánh cổng mở rộng, tôi cứ thế mà bước vào. Lúc đó, tôi nhìn thấy trong phòng có một cậu bé ăn mặc luộm thuộm, bẩn thỉu và dì đang chăm chú xử lý những nốt mụn khắp đầu cậu bé, sau đó quay sang một ông lão trông cũng luộm thuộm không kém đứng bên

cạnh và nói: “Cháu đã nói rồi, phải chú ý vệ sinh sạch sẽ, nếu không, có bôi thuốc cũng không có tác dụng gì.”

Ông lão vâng dạ rồi rít nhưng có vẻ chẳng nghe vào đâu được cái gì.

Tôi mắc bệnh sạch sẽ, thế nên không theo học ngành y giống em trai tôi và mẹ tôi. Đương nhiên tôi không thể cứ đứng giương mắt nhìn cảnh tượng nà, chưa kịp chào di một tiếng, tôi vội vã bước vào sân.

Từ cánh cửa mở rộng nhìn vào bên trong, cuối cùng di Mai đã bôi xong thuốc cho cậu bé. Di còn lấy nước ấm, cẩn thận rửa sạch mặt mũi và những chỗ thuốc dầy ra cho cậu bé, sau đó đưa thuốc chống viêm nhiễm cho ông lão, dặn dò ông cho cậu bé uống thuốc đúng giờ. Khi tiễn họ ra ngoài cửa, nhìn thấy tôi, di kêu lên ngạc nhiên: “Khả Khả, sao cháu lại đến đây?”

Trên đường lái xe đến đây, tôi đã chuẩn bị sẵn những lời thật lễ phép, định trước tiên sẽ cảm ơn di đã đến thăm mẹ, cả việc di đến tham dự lễ tang của mẹ, sau đó mới từ từ hỏi về những chuyện mà tôi muốn biết, nhưng khi đứng trước mặt di rồi, tôi bỗng cảm thấy ý nghĩ của mình thật nhỏ nhen làm sao. Tôi nói: “Di Mai, cháu có chuyện muốn hỏi di.”

Thấy di trầm mặc trong giây lát, tôi đoán được chắc di biết được phần nào mục đích hôm nay tôi đến đây, và chắc không muốn nói gì. Nhưng tôi lại không gọi điện, một mình lặn lội đường xa đến đây, thế nên người phụ nữ hiền lành, phúc hậu này không có cách nào từ chối ngay yêu cầu của tôi, chỉ thờ dãi, nói: “Thời tiết đẹp quá, chúng ta ra ngoài đi dạo nhé!”

Thôn Lưu Loan rất nhỏ, chúng tôi nhanh chóng bước ra khỏi thôn, cảnh vật bên ngoài thật khoáng đạt, trong lành. Bây giờ đang là giữa thu, ánh mặt trời không gay gắt như mùa hè mà nhẹ nhàng suối ấm cho chúng tôi. Chúng tôi ngồi xuống dưới một gốc cây hoa quế, cơn gió thổi qua như thể luôn lách vào tận những khe hở nhỏ nhất trong cơ thể, mang theo bao tâm sự chất chứa trong lòng.

“Không khí trong lành quá!” Tôi thì thầm.

“Đúng vậy, cách xa thành phố ít ra cũng có cái tốt.”

Những bông hoa quế tàn úa theo gió bay xuống tôi vào người tôi, tôi nhặt một bông, đưa lên mũi hít ngửi mùi thơm dịu ngọt đó. “Cháu chưa từng nhìn thấy cây quế nào to như thế này!”

“Trước đây nhà di cũng trồng một cây, còn to hơn cả cây này, tiếc là...” Di Mai lắc lắc đầu, không nói nữa. “Lúc nào rảnh rồi, di rất thích ngồi ở đây.”

Chúng tôi ngồi rất gần nhau, tôi có thể nhìn thấy rõ cả những nếp nhăn ngang dọc và những vết đồi mồi trên khuôn mặt di. Tôi thường được người khác khen là trẻ hơn so với tuổi thực tế, nhưng tôi biết làn da con người một phần do yếu tố bẩm sinh, một phần là do biết cách chăm sóc thì mới có thể giữ được nét tươi trẻ, nhưng đôi mắt thì không thể đánh lừa người khác được. Thời gian không ngừng làm tăng vốn sống cho chúng ta nhưng cũng để lại những dấu vết già nua của năm tháng, mà sự thay đổi đó thể hiện rõ nhất ở đôi mắt. Từ lâu, tôi đã không còn có ánh mắt của một thiếu nữ nữa, vậy mà đôi mắt của di Mai vẫn sáng ngời và điềm tĩnh lạ thường.

“Di Mai, cháu không nghĩ di lại là bác sĩ giống mẹ cháu.”

Di mỉm cười. “Không giống nhau đâu, mẹ cháu là bác sĩ tốt nghiệp đại học chính quy, còn di chỉ là bác sĩ làng, chỉ có thể chữa trị một số bệnh đơn giản cho dân làng xung quanh đây, nếu gặp ca bệnh khó thì phải chuyển lên bệnh viện tuyến huyện hoặc tuyến trung ương.”

Mẹ tôi là bác sĩ, tôi biết nghề y rất cao quý, nhưng cũng vô cùng vất vả, đã thế bác sĩ làng còn vừa nghèo vừa vất vả. Ở đây rất xa thành phố, heo hút vắng vẻ, tôi thực sự không hiểu một người con gái lớn lên ở thành phố sao lại thích sống ở làng quê này và trở thành một phụ nữ nông thôn. Tôi nhanh chóng nhắm tịt trong đầu, từ lúc di về nơi này đến bây giờ đã gần bốn mươi năm, đã quá nửa đời người rồi. Thế mà bây giờ, tôi lại muốn trút những phiền não của tôi cho di, liệu có được không? Nhưng tôi làm thế nào mới có thể thoát khỏi những nghĩ ngờ đang bủa vây quanh mình đây?

“Di Mai, Hà Nguyên Bình là ai vậy?”

“Tại sao cháu lại hỏi đến ông ấy?”

“Cháu tìm thấy một lá thư ngày trước di gửi cho mẹ cháu, trong thư có nhắc đến tên ông ấy.”

Di ngập ngừng một lát. “Ông ấy và di là hàng xóm, là bạn học, năm đó cũng tham gia đội sản xuất nông thôn ở đây.”

“Ông ấy và mẹ cháu... có quan hệ gì ạ?”

“Khả Khả, đó là chuyện cách đây rất lâu rồi, nếu lúc còn sống mẹ cháu không nhắc đến chuyện này, di nghĩ cháu cũng không nên tìm hiểu làm gì sau khi mẹ cháu đã mất.”

“Di Mai, mẹ cháu đã từng là một thiếu nữ và có cuộc sống của mẹ, hoàn toàn không liên quan đến cháu, thậm chí những trải nghiệm tình cảm của mẹ cũng không liên quan đến bố cháu, những điểm này cháu đều hiểu, cháu không có quyền truy hỏi. Nhưng...” Tôi ngừng một lát, cảm thấy khó mở miệng. “Điều băn khoăn lớn nhất bây giờ của cháu không phải là quá khứ của mẹ, mà là của chính cháu. Năm nay cháu đã ba mươi tư tuổi rồi, di Mai, ở độ tuổi này, đột nhiên biết rằng mình và bố không có quan hệ máu mủ, đó thật là một chuyện đáng sợ.”

Di sững sờ. “Cháu chắc chắn ư?”

“Nhóm máu của cháu và bố cháu không giống nhau, cháu đã âm thầm đi là xét nghiệm DNA rồi.”

Đương nhiên, tôi không dám làm kinh động đến bố mà bắt ép Từ Đông đi cùng, kết quả xét nghiệm cho thấy chúng tôi chỉ có một nửa quan hệ huyết thống, là chị em cùng mẹ khác cha.

“Cháu thực sự không thể làm ngo, coi mọi chuyện như chưa hề xảy ra, thế nên cháu nhất định phải tìm ra đáp án. Ngoài di, mẹ cháu không hề có mối quan hệ thân thiết với bạn bè nào khi cùng tham gia đội sản xuất ở nông thôn, chắc chắn đi biết mọi chuyện. Cái người tên Hà Nguyên Bình đó, ông ấy có phải là bố đẻ của cháu không?”

Di Mai im lặng rất lâu, còn nhịp tim của tôi đập càng ngày càng nặng nề, tưởng như không thể thở nổi, thầm nghĩ một cách tuyệt vọng rằng xem ra mình cũng phải đi kiểm tra sức khoẻ một lần, xem tim phổi có bị làm sao không. Cuối cùng thì di cũng nói:

“E rằng di cũng không thể cho cháu một đáp án chính xác, Khả Khả à.”

Nước mắt tôi cứ thế trào ra như suối. Đương nhiên tôi không bị ối đến mức muốn dùng nước mắt làm di Mai mềm lòng, nhưng sau khi có được đáp án mình muốn rồi, tôi bỗng thấy thật hụt hẫng, không thể giữ được thái độ mà một người trưởng thành nên có. Tôi khóc đến nỗi không thể thốt nên lời, di Mai ôm tôi vào lòng, trên người di toả ra mùi thuốc sát trùng, là mùi tôi vô cùng quen thuộc, mùi hương thuốc về mẹ tôi. Tuy cái ôm của di mang đến cho tôi cảm giác ấm áp và không khí gần gũi giống một người mẹ, nhưng mẹ tôi chưa bao giờ đem lại cho tôi cảm giác ấy.

Mẹ đã đi xa mãi rồi, để lại cho tôi một dấu hỏi thật lớn, tôi càng cố ngăn cảm xúc của mình cho bớt xấu hổ thì lại càng khóc nhiều hơn.

Đến khi tôi bình tĩnh lại thì mới phát hiện ra nước mắt của mình đã làm ướt hết vaio áo di. Tôi ghen ngào nói: “Cháu xin lỗi.”

Di lắc đầu, đưa cho tôi chiếc khăn mùi soa hình kẻ ô vuông màu xanh, tôi nhận lấy lau mặt. Từ lâu tôi đã quen dùng khăn giấy, lúc này mới cảm nhận rõ rệt sự khác biệt giữa khăn giấy và chiếc khăn mùi soa bằng cotton mềm mại, sạch sẽ. Ký ức ngày xưa như dòng nước sông băng bỗng nhiên bị tan chảy từng đợt, từng đợt dâng lên bao quanh lấy tôi. Hồi nhỏ, bà ngoại cũng từng dùng chiếc kim băng cài chiếc khăn mùi soa có hình bông hoa lên áo khoác của tôi và đưa tôi đến trường mẫu giáo. Khi học tiểu học, người tiếp tục làm công việc này cho tôi là mẹ, nhưng tôi thấy đeo khăn mùi soa trước áo như vậy trông thật nhà quê, thế nên đợi mẹ đi khỏi, tôi liền tháo khăn ra, nhét vợi vào trong cặp. Những chuyện nhỏ nhặt như thế, chưa bao giờ tôi nhớ đến, thế mà lúc này đây, hình ảnh đó lại tái hiện vô cùng rõ ràng.

“Cháu không biết giải thích thế nào nên mới mong di giải thích hộ cháu. Nếu có thể lựa chọn, cháu cũng không muốn biết chuyện này làm gì. Trước đó, cháu chưa bao giờ thiếu thôn tình yêu thương, lúc đầu khi sống với ông bà ngoại, ông bà và di rất yêu thương cháu, sau đó bố mẹ đón cháu đến Hán Giang, cháu có thêm em trai và có một gia đình giống như bao bạn khác. Mặc dù cháu và bố không thân thiết nhưng ông luôn là người bố sống rất trách nhiệm, đối xử tốt với cháu, gia đình cháu luôn hoà thuận êm ấm. Bây giờ cuộc đời cháu bỗng nhiên bị đảo lộn, cháu không thể thuyết phục nổi mình rằng hãy coi như mọi chuyện chưa hề xảy ra.”

“Cháu cũng chỉ hơn con trai di có một tuổi, di cũng là một người mẹ, có thể hiểu được tâm trạng của cháu. Nhưng di cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, những chuyện đã qua, cho dù đối với người đã mất hay người còn sống đều rất nặng nề, nhắc lại là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.”

“Cháu đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 2 - 6

Type-er: Linh Phan

6

Tôi đã đánh giá quá cao khả năng chịu đựng tâm lý của mình.

Trước đây, trong những lần trò chuyện với di tôi, tôi có biết sơ qua việc ông bà ngoại đã từng bị cách lý để thẩm tra và phải sống khổ sở một thời gian khá dài. Mẹ tôi cũng không được học hết cấp ba đã phải tham gia đội sản xuất ở nông thôn và làm ở đó năm năm. Vì lúc đó di còn nhỏ nên được một người bà con họ xa nhận nuôi, may vẫn còn được sống ở thành phố. Ông bà ngoại là những người không thích nhắc lại chuyện xưa, mỗi lần nghe thấy di kể cho tôi chuyện ngày xưa là lại nhăn mặt tỏ ý không hài lòng, còn mẹ tôi thì càng không bao giờ nhắc đến. Tôi cũng giống như em trai, không biết nhiều về chuyện ngày xưa, bây giờ nghĩ lại mới thấy, tính cách lạc quan của di hoàn toàn khác họ, có lẽ vì họ là những người không muốn gọi lại quá khứ.

“Năm đó, những thanh niên như bọn di từ các nơi khác nhau đến Thanh Cương tham gia đội sản xuất ở nông thôn. Mẹ cháu hơn di và Hà Nguyên Bình một tuổi nhưng đã làm việc ở đây hơn hai năm. Con người mẹ cháu rất tốt, chỉ bảo cho bọn di rất nhiều điều. Mẹ cháu đến từ Bắc Kinh, đọc rất nhiều sách, lại từng theo bố mẹ đi nhiều nơi, còn bọn di, từ lúc sinh ra cho đến khi tham gia đội sản xuất ở nông thôn đều chưa từng rời khỏi thành phố của

mình bao giờ. Ban ngày, bọn đi cùng nhau làm việc đồng áng, buổi tối thì tụ tập, nghe mẹ cháu kể chuyện. Lúc đó, bọn đi thích nghe nhất là tiểu thuyết Liên Xô “Sông Đông êm đềm” mà mẹ cháu kể, đến bây giờ đi vẫn còn nhớ những cái tên nổi tiếng như Gregori, Aksinia, Natalia,...

Trong trí nhớ của tôi, mẹ chỉ đọc những sách chuyên ngành, không giống cá bà mẹ khác hay đọc truyện cổ tích cho các con nghe, nên tôi đã không biết rằng hoá ra trước kia, thời con gái, mẹ từng thích đọc tiểu thuyết như vậy.

“Nguyên Bình rất đa tài, biết chơi nhiều nhạc cụ, đặc biệt là đàn nhị hồ. Anh ấy thường chơi các loại nhạc cho bọn đi nghe, đây cũng là trò giải trí mà bọn đi thích nhất. Sau đó đi bị phân công làm trợ lý cho một thầy lang trong xã nên không thể nghe hết truyện “Sông Đông êm đềm” mà mẹ cháu kể. Đường sá đi lại ở vùng nông thôn vô cùng khó khăn nên cuộc sống của thanh niên trí thức ở đây rất gian khổ, cơ hội gặp nhau rất ít. Đến mùa đông, việc đồng áng ít hơn, bọn đi được phân công làm việc xây dựng đê điều, thủy lợi nên mới có thể gặp được nhau. Lúc đó đi nhận thấy mẹ cháu và Nguyên Bình... đã có tình ý với nhau, hai người rất quan tâm đến nhau.”

Họ đã từng yêu nhau ư? Tôi rất muốn hỏi câu này nhưng lại ngại không dám hỏi.

Dường như đi Mai nhìn thấu tâm tư của tôi. “Trong mấy năm đó, thanh niên trí thức dần dần có cơ hội trở về thành phố, đi nơi khác xin việc, hoặc được giới thiệu học lên đại học. Vì đến từ những miền quê khác nhau, cũng có nghĩa là trong tương lai mỗi người sẽ đi một ngã, cơ hội gặp lại nhau, ở bên nhau rất ít. Hơn nữa, nếp sống hồi đó còn bảo thủ, hà khắc, rất sợ bị mọi người bàn tán. Dĩ đoán là bọn họ cũng nghĩ đến những vấn đề này, không như thanh niên bây giờ, cứ dỏ tình cảm là dễ dàng đến với nhau đâu.”

Tôi chăm chú lắng nghe, chỉ sợ bỏ sót bất kỳ từ nào.

“Cuối năm 1976, đi nhớ là hình như sắp đến Tết dương lịch, cái tin Hà Nguyên Bình bị bắt nhanh chóng lan đi khắp nơi, tội danh của anh ấy là...”, đi Mai có vẻ khó nói, “...nghe nói lúc bí thư xã xuống thôn kiểm tra, bắt gặp anh ấy đang có hành động “khiếm nhã” với một nữ thanh niên trí thức, mà nữ thanh niên trí thức đó chính là mẹ cháu.”

Tôi ngán người, đúng là tôi thực sự muốn biết nguồn gốc của mình, nhưng lại không muốn nghe để rồi biết rằng mình là kết quả của một lần “phạm tội”.

“Đi vội vàng chạy đi hỏi, nghe nói lúc đầu mẹ cháu phủ nhận chuyện này, nhưng sau khi bị xét hỏi, mẹ cháu lại im lặng không nói gì. Dĩ hoàn toàn không tin Nguyên Bình có thể làm ra chuyện này nên đi đã gặp và hỏi mẹ cháu, muốn hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng một câu mẹ cháu cũng không nói, còn đuổi đi ra ngoài.”

Tôi định thần lại. “Nghe đi kể thì mẹ cháu đâu có tố cáo chuyện khiếm nhã kia.”

Đi Mai lắc đầu chua chát. “Đúng là mẹ cháu không trực tiếp tố cáo Nguyên Bình, nhưng cũng không hề lên tiếng giải thích cho anh ấy. Nguyên Bình bị nhốt trong một căn phòng cũ nát ở xã. Ngay trong đêm đó, đi đã tìm đến gặp, qua song cửa sổ, đi hỏi anh ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh ấy chỉ hỏi lại đi: “Yến Từ đã nói thế nào?”- Lúc đó mẹ đi đều gọi mẹ cháu là Yến Từ. – Đi chỉ biết thành thật trả lời: “Yến Từ chẳng nói gì cả.” Không ngờ sau khi nghe xong, Hà Nguyên Bình im lặng rất lâu, cuối cùng mới nói: “Vậy tôi chẳng có gì để nói cả.”

Tôi ngạc nhiên. “Tại sao ông ấy lại nói như vậy ạ?”

“Lúc đó đi cũng khó hiểu như cháu. Khoảng một tháng sau, ông bà ngoại cháu được giải oan, được phục chức, đi làm trở lại. Vì sức khỏe của họ không tốt nên đã viết đơn đề nghị cho phép con gái họ trở về thành phố, do đó, nhưng lời nhận xét của bí thư xã nơi mẹ cháu làm việc trở thành bằng chứng duy nhất và rất quan trọng. Vào những năm đó, chế độ luật pháp vẫn chưa hoàn thiện, hằng ngày, Nguyên Bình đều bị phê bình, khiển trách. Sau đó, đi nghe những thanh niên trí thức khác xì xào bàn tán rằng, Nguyên Bình đã từng nêu ý kiến về việc phân công lao động vượt chỉ tiêu nên đắc tội với tên bí thư đó, có lẽ tên bí thư đã mượn cớ báo thù. Tuy biết chuyện nhưng tất cả mọi người đều muốn trở lại thành phố, không ai muốn công khai đối chất với tên bí thư, đòi lại công bằng cho Nguyên Bình. Còn người dân trong thôn lại rất “tọc mạch” những chuyện liên quan đến quan hệ nam nữ, mỗi lần thôn mở cuộc họp phê bình đều trở thành nơi cho học bình luận, giải trí, học căn bản chẳng hề quan tâm chuyện xảy ra thực hư như thế nào.”

“Mẹ cháu không nhắc gì đến chuyện này ạ?”

“Theo đi biết thì không. Sau đó Nguyên Bình bị xử tội ba năm lao động cải tạo, đưa đến một nông trường rất heo lánh, từ đó anh ấy cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người. Cho đến mười tám năm trước, đi trở về nhà thăm bố mẹ đi mới tình cờ gặp anh ấy, hôm đó, anh ấy bỏ người nhà đuổi đi, trên tay đang bế một bé gái sơ sinh đứng bần thần trước ngõ.”

Tôi kinh ngạc, hỏi với giọng bức bối: “Tại sao họ lại tuyệt tình như vậy chứ?”

“Ừ, sau khi hoàn thành công việc lao động cải tạo, Nguyên Bình trở về nhà và bị bố mẹ đuổi đi, sau đó thì anh ấy cũng biệt tăm, nhiều năm không liên lạc gì với gia đình. Lần thứ hai anh ấy trở về thành phố mới biết bố mẹ đã lần lượt qua đời một năm trước đó. Anh ấy rất kích động, đã cãi nhau, thậm chí đánh nhau với anh trai và bị anh trai đuổi đi.”

Ông ấy đã bị đuổi đi tàn nhẫn như thế, đồng cảm với cảm giác đau đớn, thâm tâm này khiến tôi chẳng thể thốt nên lời.

“Đi khuyên nhủ mãi, cuối cùng mới kéo anh ấy về nhà mình ăn một bữa cơm, sau đó thỉnh thoảng bọn đi vẫn liên lạc.”

Tôi sắp xếp lại những thông tin mà mình nghe được. “Thế nên rất có thể ông ấy và mẹ cháu đã từng yêu nhau, lúc hẹn hò đã bị tên bí thư kia bắt gặp. Tên bí thư đó rất bảo thủ, khó tránh khỏi kinh ngạc, còn mẹ cháu lại nhút nhát, sợ ảnh hưởng đến việc được giới thiệu đi học tiếp hoặc trở lại thành phố nên đã im lặng. Nhưng...” Tôi dừng lại, không thể chấp nhận được suy luận của mình. “Tại sao mẹ cháu lại làm như vậy? Cho dù lúc đó có ích kỷ, sợ hãi, thì sau khi được trở về thành phố cũng nên giải thích cho ông ấy hiểu chứ, sao lại cứ để mặc cho ông ấy bị xử phạt đi lao động cải tạo mà không hỏi

han lấy một lời?”

“Thời đại đó có thể xảy ra rất nhiều chuyện sai lầm.”

“Không không, di Mai, cho dù là thời đại nào, nếu như yêu một người thì không nên để cho người yêu phải rơi vào cái hoạ không thể tự biện minh cho mình như vậy.”

“Đây chỉ là suy đoán của cháu thôi, Khả Khả à, thực sự đã xảy ra chuyện gì, chỉ có người trong cuộc mới rõ. Di cũng từng trách mẹ cháu, nhưng khi đã có tuổi, di càng hiểu rằng điều khó lý giải nhất chính là nỗi khổ và động cơ của người khác, nghi ngờ không có căn cứ là không công bằng.”

“Thế nên mẹ cháu mới viết thư cho di bày tỏ sự hối hận, còn di thì nói rằng thông cảm cho mẹ cháu và khuyên mẹ cháu nên quên hết mọi chuyện đi.”

Di cười khổ. “Mẹ cháu gửi thư cho di, nói rằng đọc báo thấy viết về di nên mới lấy hết dũng khí viết thư cho di. Mẹ cháu không nhắc đến chuyện đã từng xảy ra, chỉ nói rằng càng ngày càng cảm thấy có lỗi với Nguyên Bình, muốn hỏi thăm tin tức của ông ấy. Nhưng lúc đó di không hề biết, phải mấy năm sau di mới gặp lại Nguyên Bình. Di không nhớ di đã viết thư trả lời mẹ cháu như thế nào, không, đáng lẽ di không nên viết rằng mình không có tư cách để tha thứ cho mẹ cháu. Còn đối với tất cả những người mang gánh nặng về tâm lý, di đều khuyên họ nên quên đi để sống.”

Tôi không thể làm được việc khoan dung mà không cần phân biệt như thế, đặc biệt là người mẹ mà tôi luôn vô cùng kính trọng.

Chắc hẳn mẹ luôn phải chịu gánh nặng tâm lý, cho đến khi bệnh nặng vẫn còn chất chứa bao áy náy, đến khi chết vẫn không được giải thoát. Dù sao thì người cũng đã đi rồi, tôi làm sao có thể trách cứ mẹ đây?

Tôi muốn xin địa chỉ của Hà Nguyên Bình, nhưng di Mai do dự không muốn đưa.

“Khả Khả, ông ấy đã có cuộc sống riêng, hiện còn có một cô con gái. Bọn di cũng không liên lạc thường xuyên, trước đây thì viết thư, sau này thỉnh thoảng gọi điện nhưng cũng chỉ nói chuyện hỏi thăm đôi ba câu, chưa từng nhắc đến chuyện quá khứ. Ông ấy cũng chưa bao giờ nhắc đến mẹ cháu, thế nên trước khi mẹ cháu phải vào nằm viện, di cũng không nói chuyện mẹ cháu cho ông ấy biết. Di không biết liệu ông ấy có muốn cháu xuất hiện trước mặt ông ấy không nữa.”

“Cháu cũng không biết liệu cháu có gan xuất hiện trước mặt ông ấy không, dù sao...”

Dù sao mẹ tôi đã rất có lỗi với ông ấy, vốn chỉ là hai người trẻ tuổi yêu thương nhau lén lút trong hoàn cảnh cô đơn tuyệt vọng, nhưng mẹ lại để một mình ông ấy phải trả giá như vậy. Ba mươi tư năm, đứng trước mặt ông, tự giới thiệu mình là con gái ông, cho dù có trí tưởng tượng và tinh thần lạc quan thế nào đi nữa, chắc chắn ông cũng không thể cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc được.

Tôi vô cùng băn khoăn, nói nhỏ: “Nhưng cháu nghĩ, mẹ cháu nợ ông ấy một lời xin lỗi. Vậy xin di đừng nói cho ông ấy biết về cháu, cháu cần phải suy nghĩ kỹ xem có nên đi gặp ông ấy không?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 3

Hơn mười năm qua, người thân duy nhất trong cuộc sống của tôi là Hà Nguyên Bình.

Tuy nhiên, ông lại là bố của người khác, con gái ruột của ông xinh đẹp, chín chắn, tính tình nhu mì, ôn hòa, được dạy dỗ rất tốt, hoàn toàn không giống tôi.

Hà Từ Hàng

Type: Trần Uyên

1

Hứa Khả giới thiệu với tôi: “Đây là em trai chị, Hứa Từ Đông, cậu ấy là bác sĩ nội khoa”, rồi quay sang giới thiệu tôi: “Đây là cô bé chị nhắc đến trong điện thoại, tên là Hà Từ Hàng.”

Hứa Từ Đông là chàng trai khá gầy, đeo đôi kính có gọng viền đen nhỏ, khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, không có dáng vẻ đẹp trai “quên chết” như chồng chị Hứa Khả. Anh chàng Hứa Từ Đông này tuy ngoại hình, cách ăn mặc không bắt mắt, nhưng ngũ quan tuần tú, trông rất tri thức, thông minh. Tôi thăm ngưỡng mộ, cả gia đình này, ít nhất là ở bề ngoài, mỗi người đều có vẻ xuất sắc riêng.

Anh ta đối xử với tôi lạnh nhạt hơn chị Hứa Khả nhiều, tức là chỉ khề gặt đầu với tôi. Tôi đoán chắc anh ta không tán thành kế hoạch của chị mình, nhưng lại không thể ngăn cản được. Anh ta dẫn chúng tôi đến phòng xét nghiệm của bệnh viện, sắp xếp cho tôi lấy mẫu máu. Lúc tôi bước ra, anh ta nhìn tôi, nói: “Cô Hà, tôi không biết chị tôi thuyết phục cô như thế nào, nhưng tôi hy vọng là cô biết, đây chỉ là phòng xét nghiệm có khả năng giám định gen, chứ không thể làm giám định tư pháp, kết quả xét nghiệm không có hiệu lực trước pháp luật.”

Tôi cười. “Anh không cần phải lo lắng khi không này nài ra một cô em gái không cùng máu mủ trực hệ như tôi. Tôi quen với việc mình là con gái duy nhất của bố tôi rồi, không giống chị anh đi khắp nơi nhận người thân đâu.”

Nghe tôi nói cay nghiệt như thế, anh ta không những không phản bác lại, mà mặt còn đỏ lên, có vẻ thấy ngượng ngùng. Chứng tỏ hai chị em họ đều thuộc tuýp người “đa mặt mông”, tôi nhớ hình như mình rất ít khi nói năng thẳng thừng như vậy.

Chu Nhuệ kiên quyết muốn đi cùng tôi, từ này cậu ta vẫn đợi bên ngoài, thấy chúng tôi bước ra, cậu ta lập tức kéo tôi sang một bên. “Cậu bị bệnh gì à?”

Tôi dờ khóc dờ cười, đáp: “Cậu bị bệnh thì có!”

“Thế thì đang yên đang lành chạy đến đây làm gì?”

Tôi không thể trả lời cậu ta, vì tôi cũng không biết mình rốt cuộc đang làm cái gì nữa. Chị Hứa Khả tin chắc bố tôi là bố chị ấy và muốn chứng thực điều này. Còn tôi thì sao? Lòng tôi càng lúc càng cảm thấy lạnh giá, nặng nề.

Chu Nhuệ nắm lấy tay tôi, nói: “Cậu thấy lạnh à? Sao tay lạnh thế?”

Tôi lắc đầu. “Bọn mình đi chơi đi. Đi dạo phố, đi quán bar, đi xem phim nhé!”

Cậu ta nghe thấy tôi nói thế thì vui mừng hơn hờ, lập tức gạt hết các chuyện khác sang một bên. Lúc tôi chào chị Hứa Khả, chị ngạc nhiên, nói: “Hai em đều không quen phố xá ở đây, muốn đi chơi đâu thì để chị dẫn đi.”

Hứa Từ Đông bật cười, nói: “Chị, bọn họ từng này tuổi rồi, không cần bảo mẫu đi theo đâu.”

Hứa Khả vẫn không yên tâm, đưa cho tôi địa chỉ nhà và số điện thoại của chị. “Buổi tối ở nhà chị cho an toàn, có đủ chỗ cho bọn em ngủ.” Chúng tôi mới đi được vài bước, chị lại đuổi theo dặn dò: “Nhớ là muộn thế nào cũng phải về đây!”

Thành phố đương nhiên tấp nập, phồn hoa hơn rất nhiều thị trấn nhỏ vô vị của chúng tôi. Kể ra tôi đã ở đây cả một học kỳ, nhưng không giống những bạn bè khác, tôi nhập học mà trong lòng chất chứa bao tâm sự, thực sự không có lòng dạ nào để tìm hiểu, làm quen với thành phố xa lạ này. Đa số thời gian, tôi hay ngồi thần thờ trong ký túc xá, rất ít khi đi dạo phố. Còn Chu Nhuệ thường xuyên lên thành phố, nên cũng khá thông thuộc đường xá.

Không tìm được bộ phim nào hay, chúng tôi đi trượt băng, sau đó ăn cơm, chơi điện tử, rồi đến một quán bar. Lần đầu tiên tôi đến nơi này nên cái gì cũng thấy lạ, đành để Chu Nhuệ rót rượu cho. Cậu ta rót cho tôi loại rượu ngọt, tôi bung lên uống một ngụm, cảm giác không ngon như rượu mai (*) bỏ tôi tự nấu. Nhưng thực ra tôi cũng không mấy chú ý đến vị rượu, chẳng bao lâu đã uống hết hơn nửa cốc.

(*) Rượu mai: Một loại rượu làm từ quả mai.

“Này này, không phải cậu chất chứa tâm sự, mượn cơ uống thật say rồi bắt nạt tôi đấy chứ? Tôi nói cho cậu hay, con người tôi đây có giới hạn đấy nhé, những lúc uống rượu vào thì không biết thế nào đâu.”

Tôi cười, gơ tay bẹo má cậu ta. “Tôi muốn bắt nạt cậu mà phải mượn rượu để lấy can đảm sao?”

Cậu ta không nhịn được bật cười, hất tay tôi ra. “Đừng làm loạn nữa, cậu còn làm loạn là tôi sẽ coi là thật đấy. Cậu có nhớ cái lần đó không...?”

Tôi trừng mắt lên khiến cậu ta im bật.

Cái lần mà cậu ta nhắc đến đó cũng là sau khi uống say xong. Trước hôm cậu ta đi Anh, buổi tối, chúng tôi đã mua bia đến cái xưởng bỏ hoang của nhà cậu ta để nói chuyện và tạm biệt nhau. Sau khi uống xong hai lon bia, người đã hơi bung biêng, cậu ta đột nhiên ôm chầm lấy tôi, cười hỏi tôi đã thử mùi vị của nụ hôn bao giờ chưa, tôi liền lắc đầu. “Chắc cậu chưa có thằng nào theo đuổi chứ gì, để tôi cứu cậu một bàn thua nhé!” Cậu ta nói bông đùa một câu rồi gí sát mặt lại, môi dính vào môi tôi. Đôi môi mềm mềm, ấm áp, lại mang hơi men nóng bỏng, xa lạ, nhưng không đáng ghét, trái lại rất kỳ lạ... Cả khu nhà xưởng mênh mông, ngọn gió đêm nóng nực từ trên cao thổi qua khung cửa sổ rách khiến tôi cảm thấy choáng váng, không biết là vì uống bia, hay vì cơ thể tiếp nhận một phản ứng lạ. Dường như cậu ta muốn tiến thêm nữa, nhưng bị tôi đẩy ra, cả hai chúng tôi đều cảm thấy ngại ngùng, không dám nhìn đối phương thêm lần nào nữa. Đó là lần chúng tôi thân thiết với nhau nhất. Nhưng sau khi cậu ta sang Anh và sắp xếp mọi thứ ổn thỏa ở đó xong, vào mạng nói chuyện với tôi, cả hai đều không nhắc lại chuyện này thêm lần nào nữa.

Trong quán bar lúc này, chỗ nào không khí cũng nhộn nhịp, sôi động với mọi âm thanh, đủ loại người, không thiếu những cô gái trang điểm và ăn mặc rất mốt liếc nhìn chúng tôi rồi bước qua. Tôi liền hỏi Chu Nhuệ: “Trông tôi quê lắm à?”

Cậu ta nhìn tôi, nói thẳng: “Có muốn tôi nói sự thật không?”

Tôi tức xì khói, hất tay. “Thôi khỏi, đã từng có một cô gái thành phố bảo tôi đứng kiểu một cô gái thị trấn, nhưng lại chẳng có vẻ mộc mạc như con gái nhà nông thuần túy, từ cách ăn mặc đến kiểu tóc của tôi đều mang đậm khí chất nửa quê nửa tỉnh, có trang điểm chỉ càng làm người ta thêm ghét.”

“Có phải vì bị tổn thương lòng tự trọng nên cậu không muốn đến lớp không?”

Tôi ngẩn người một lát, rồi cười bỏ ra bàn. “Tôi mà miễn cảm như thế thì đã không sống nổi từ lâu rồi.”

“Ừ, cũng phải. Nhưng ai lại nói nặng quá đáng thế, là bạn cậu à?”

“Là bạn gái của Triệu Thủ Khác.”

“Ặc ặc, một con mọt sách như anh ta mà cũng có bạn gái ác độc thế à? Mau nói cho tớ biết, cậu đã đáp trả thế nào, chắc phải đặc sắc lắm đây!”

Tôi đã làm cậu ta thất vọng rồi, vì lúc ấy đầu óc tôi cứ đề đầu đầu, dù rằng cũng hiểu cô ta thay mặt Triệu Thủ Khác đến quán chuyện tôi không đi học, nhưng lại mượn cớ ghen tuông vô lý nên tôi cũng không buồn đáp chất lại. Tuy nhiên một đứa bạn học cùng với tôi, cũng đến từ thị trấn nghe được câu đó thì nổi đóa lên. Bọn họ cãi nhau một hồi, còn tôi chỉ nằm trên giường nhìn trời nhìn đất nghĩ ngợi mông lung.

“Ngày mai tôi dẫn cậu đi cắt tóc, mua quần áo, đảm bảo cậu sẽ lột xác hoàn toàn. Này, cậu sao thế?”

Chỉ là tôi không biết mình đang khóc từ lúc nào. Không hiểu vì sao, nỗi buồn từ đáy lòng cứ thế trào ra, không thể nào kìm nén được, lúc đầu còn chảy nước mắt, sau đó thì thút thít, sụt sịt, muốn dừng mà không dừng lại được. Chu Nhuệ không biết làm thế nào đành phải kéo tôi ra khỏi quán bar.

“Cậu đúng là chẳng ra làm sao, lần sau tôi không dám dẫn cậu đi uống rượu nữa.”

Gió rét thổi khiến má tôi lạnh ngắt, tôi lấy ống tay áo quạt nước mắt đang không ngừng chảy, sụt sịt nói: “Xin lỗi, lúc nhỏ thường thấy ông Trương uống rượu xong vỗ tay ca hát, vô cùng hứng khởi, cứ nghĩ uống say là một chuyện rất vui vẻ.”

“Cậu không giống ông Trương hòa thuận nhà cậu, mà giống ông Ba nhà tôi. Ông Ba cứ uống say là khóc lóc kêu gào, có vẻ đau lòng lắm, làm như bao nhiêu năm nay mọi người đều có lỗi với ông ấy vậy, mà người có lỗi với ông luôn là bố tôi, theo cách nói của ông thì bố tôi là một người giàu có nhưng vênh váo đắc ý, vong ơn bội nghĩa.”

“Thế ông Ba đó có công ơn gì đối với bố cậu?”

Cậu ta gãi đầu. “Hình như là rất lâu rồi, ông nội tôi làm ăn thất bại, khiến cả nhà gặp khó khăn, bố tôi đã phải ăn nhờ ở đậu nhà ông Ba.”

Tôi ngồi sụp xuống, cười ha hả. “Hóa ra nhà cậu có truyền thống ăn nhờ ở đậu.”

“Không chỉ có thế, còn có truyền thống làm ăn thất bại nữa chứ. Bố tôi đó, không chừng có ngày lại làm ăn thua lỗ, không còn đồng xu nào ấy chứ. Này, cậu vừa khóc vừa cười, định làm loạn đến mức nào đây?”

Tôi cũng không biết nữa.

2

Chu Nhuệ đưa tôi về nhà chị Hứa Khả, nhưng cậu ta không muốn ở lại. “Tôi đi thuê phòng ở cái khách sạn đối diện với chung cư này thì tiện hơn.”

Chị Hứa Khả dìu tôi, đưa tôi vào phòng khách, còn chỉ cho tôi nhà vệ sinh và bảo đi tắm rồi hãy ngủ.

Tôi bước vào nhà tắm, bên trong được trang bị rất tiện nghi, nền nhà lát gạch men màu xanh lam thẫm, trần quét sơn trắng, trước phòng tắm còn trải thảm trắng muốt, trên giá đặt một chồng khăn tắm trắng và to, sau cánh cửa treo áo tắm, trên bồn rửa để sữa tắm, dầu gội, chỗ nào cũng sạch sẽ, không một hạt bụi. Tôi chỉ biết thần phục, đúng là chất lượng sống của chị ấy hoàn toàn không giống với tưởng tượng của một đứa con gái sống ở thị trấn như tôi.

Tắm xong, hơi nước bốc lên nóng hằm hập, tôi cảm thấy đầu nặng trĩu, chân nhẹ bẫng, rồi cứ thế lao đảo bước về phòng, nằm nhào ra giường và ngủ không còn biết trời đất gì.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tôi mơ hồ nhìn căn phòng xa lạ, phải mất một lúc lâu mới nhớ ra mình đang ở đâu. Tôi không tìm thấy quần áo của mình, đành quần khăn tắm to quanh người đi vào nhà tắm vệ sinh răng miệng.

Bước từ nhà tắm ra, tôi đụng ngay phải một người đàn ông trong bộ trang phục lịch sự quần âu, áo trắng. Đờ đẫn một lúc, tôi mới ý thức được là trong nhà này còn có đàn ông. Anh ta mỉm cười, nói: “Chào cô Từ Hằng, chúng ta từng gặp nhau rồi. Tôi là chồng của Hứa Khả, Tôn Á Âu.”

“Chị Hứa đâu rồi ạ?”

“Cô ấy đến công ty xử lý một số việc, chắc sẽ nhanh về thôi.”

“Em... em không tìm thấy quần áo của mình đâu, rõ ràng hôm qua em cởi ra để ở trong phòng.”

Khóe miệng anh ta cong lên. “Tôi qua cô từ nhà vệ sinh bước ra là vào phòng ngủ của chúng tôi, phòng dành cho khách ở phía bên phải cơ, quần áo chắc là Hứa Khả giặt giúp cô rồi, đã sấy khô và đặt ở nhà tắm trong phòng ngủ ấy.”

Mặt tôi bỗng nóng ran, vội vàng chạy về phòng ngủ, đi qua phòng quần áo, bên trong đúng là còn có một nhà tắm, quần áo của tôi quả nhiên đã được gấp gọn gàng và để ở đó. Tôi nhanh chóng mặc xong quần áo nhưng không còn mặt mũi nào bước ra, đành đứng dựa người vào thành giường cắn móng tay, không biết làm thế nào mới hết ngại.

Một lát sau, anh ta gõ cửa gọi tôi: “Từ Hàng, cô ra ngoài ăn sáng đi.”

“Em không đói ạ.”

“Hứa Khả đã chuẩn bị xong hết rồi, trước khi đi dặn tôi phải bảo cô ăn sáng.”

Gặp phải chủ nhà lịch sự, chu đáo như vậy, tôi chẳng biết làm thế nào, đành phải bước ra. Anh ta cười, nói: “Thực ra, tôi mới là người cảm thấy ngại. Hôm qua phải tiếp khách, có uống chút rượu, lúc về cũng khá muộn, đi luôn vào phòng ngủ, may mà Hứa Khả chạy ra kịp thời giữ tôi lại, nếu không...”

Tôi cố gắng lấy bình tĩnh, ngắt lời anh ta: “Anh không phải đi làm ă?”

“Hôm nay tôi đi công tác, mười một giờ lên máy bay,” anh ta giơ tay nhìn đồng hồ, “thế nên cô chỉ phải chịu đựng khoảng hai mươi phút nữa thôi.”

Anh ta làm như không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không coi tôi là động vật khác giống, nếu tôi cứ ngại ngùng, chỉ khiến mình càng có vẻ trẻ con mà thôi. Sau khi mỉm cười khổ sở, tôi ngồi xuống ăn sáng, có bánh mì, mứt quả và sữa. Còn anh ta bước ra phòng khách, tiếp tục ngồi trước máy tính xách tay xử lý công việc.

Tôi ăn sáng trong trạng thái bồn chồn bất an, đột nhiên hỏi anh ta: “Anh nghĩ gì về việc làm của vợ anh?”

Anh ta hỏi lại: “Ý cô là việc cô ấy có chấp đi tìm bố ă?”

“Anh không để ý chuyện chị ấy nhận một ông bố kỳ quặc, một cô em gái kỳ quái ư? Em trai chị ấy lại rất cảnh giác đấy.”

Anh ta cười, lắc đầu. “Đối với tôi, cho dù cha cô ấy là ai, cô ấy vẫn là chính mình. Cho dù có những người thân kỳ quái, nói thẳng nhé, nhà tôi cũng không ít người như vậy, tôi sớm đã quen và không để ý đến chuyện như vậy rồi.”

Tôi cũng cười. “Đúng là em tự chuốc lấy nhục rồi.”

“Từ Hàng, tôi không có ý sỉ nhục cô. Ngoài chuyện uống rượu say xong không nhớ phương hướng thì cho đến giờ phút này, cô chẳng có điểm nào là kỳ quái cả. Khả Khả rất cố chấp muốn làm rõ thân phận của cô ấy, cô muốn giúp cô ấy, rõ ràng đó là một hành động rất lương thiện.”

Tôi nhún vai. “Em cứ luôn nghĩ rằng với độ tuổi của chị Hứa, chị ấy sẽ nghĩ thoáng và tỏ ra dửng dưng với tất cả mọi chuyện mới phải chứ?”

Đôi môi mỏng của anh ta nở một nụ cười rất đẹp, bỗng nhiên tôi thấy khó thở. Haizz, tôi luôn vênh vang đắc ý tự cho mình còn trẻ, có biết đâu đứng trước cái đẹp, tôi cũng chỉ là trang giấy trắng, mà anh ta lại đúng là một người đàn ông đẹp trai phong độ mới chết chứ.

“Tôi quên là các bạn trẻ mười tám tuổi và chúng tôi có khoảng cách thế hệ rất lớn. Điều không may là, chúng tôi vẫn chưa đến độ tuổi dửng dưng với mọi thứ và cũng chưa chắc có đủ trí tuệ để nghĩ thông thoáng mọi chuyện. Trong nhiều vấn đề, chúng tôi thậm chí còn để tâm hơn, ngoài ra còn phải cộng thêm cả tính cách của Hứa Khả nữa.” Anh ta mỉm cười tự lự rồi nói tiếp: “Chuyện gì cô ấy cũng muốn hoàn hảo, không cho phép trong cuộc sống của mình có bất cứ việc gì lờ mờ, không rõ ràng. Xin cô hãy hiểu cho cô ấy.”

“Em sẽ cố gắng.”

Đợi Tôn Á Âu đến giờ xách va li rời đi, tôi liền đi khắp các phòng, thỏa mãn cái tật tò mò muốn ngắm nghía trộm của mình.

Đây là một căn hộ chung cư cao cấp rộng rãi, thoáng mát, cách bài trí đơn giản nhưng rất phong cách, đặc biệt thể hiện rõ khí chất của chủ nhà.

Tối qua, tôi bước nhầm phòng ngủ chính, phòng này rất rộng, ngoài phòng để quần áo và nhà tắm, còn có một ban công hình vòm cung nhỏ, tường sơn màu trắng, chiếc giường rộng được trải ga với màu sắc hoa văn phức tạp, cuối giường đặt một chiếc ghế dài bọc vải mềm. Bàn trang điểm màu trắng rất sạch sẽ, nhưng không có bất cứ mỹ phẩm nào. Trên chiếc tủ đầu giường có một cuốn sách rất dày, tôi cầm lên xem, đó là cuốn sách nói về vấn đề quản lý.

Trong phòng ngủ dành cho khách vốn định sắp xếp cho tôi ở, tất cả chăn ga gối đều có màu xanh lam thẫm, không có bất cứ đồ trang trí nào nên trông khá nam tính.

Trong phòng sách, có một tủ sách kê sát tường, trên giá để đồ có đặt nhiều khung ảnh, tôi cầm lên xem một bức trong số đó. Đó là tấm ảnh chụp chung chị Hứa Khả, Hứa Từ Đông và một đôi trung niên nam nữ, tôi đoán đó là bố mẹ của họ. Người đàn ông trung niên đó có ánh mắt rất nghiêm khắc, hơi béo, tướng mạo bình thường, không có bất cứ điểm gì nổi bật. Còn người mẹ ngồi nghiêng, dáng người thẳng tắp, tóc xoăn, miệng hơi mỉm cười, ánh mắt nghiêm trang, chắc chắn lúc còn trẻ bà ấy là một phụ nữ rất đẹp. Có lẽ, không một cô con gái nào không muốn có một người mẹ trông nho nhã, trí thức như vậy. Bà ấy với bố tôi năm đó có quan hệ gì? Tôi không thể tưởng tượng ra nổi.

“Chị có vẻ giống mẹ hơn, đúng không?”

Tôi không biết chị Hứa Khả về nhà từ lúc nào, đang đứng trước cửa phòng sách lên tiếng hỏi tôi. Đặt khung ảnh xuống, tôi đáp ứng: “Vâng, đôi mắt rất

giống.”

“Chị nhớ mẹ chị lắm, Từ Hàng ạ.”

Đó là lẽ đương nhiên.

“Nói ra cũng thật kỳ quặc, lúc còn sống, mẹ chẳng bao giờ gần gũi với chị. Bà không phải kiểu người mẹ thích ôm hôn con, hát ru kể chuyện cho con nghe. Giữa hai mẹ con chị rất ít khi thì thầm tâm sự.” Chị nghiêng đầu, dường như đang đề kỷ niệm ủa về. “Tất cả mọi thứ mẹ chị đều sắp xếp hợp lý, không bao giờ cáu gắt. Bà đối xử với chị và em trai chị không giống như một người mẹ, mà là một người luôn cố gắng làm tròn trách nhiệm của mình. Có lúc, chị chỉ ước mẹ hãy sống đúng với con người của mình, nhưng bây giờ nghĩ lại chị mới thấy, lúc còn sống, mẹ đã nói dối về thân phận của chị thì làm sao để cho chị thấy con người thật của mẹ được.”

“Em không biết một người mẹ thật sự là như thế nào.”

Chị ấy đột nhiên cảm thấy áy náy. “Xin lỗi, Từ Hàng, chị không nên nhắc đến chuyện này.”

“Không sao đâu, em không mẫn cảm đến thế, cũng chẳng vì thế mà buồn đâu. À, em tùy tiện đi lại trong nhà chị, chị đừng giận nhé!”

“Không sao, hôm đó ở nhà em, chị cũng xem ảnh ông em, và cũng muốn tìm một điểm giống nhau nào đó.”

Tôi phì cười. “Nếu chị mà giống ông thì phiền to, chắc chắn sẽ không được xinh đẹp như bây giờ đâu.”

“Chị không quan tâm đến cái đẹp hình thức.”

“Đó là vì chị đã xinh đẹp rồi.” Cảm thấy hơi chán ngán, tôi nói thêm: “Chị Hứa, nếu chị cũng giống em thì sẽ không nói như vậy đâu.”

“Chị lại không thấy em xấu, trông em rất đặc biệt.”

“Em phải làm một cuộc điều tra mới được, xem bọn con gái thích “trông đặc biệt” hay thích “trông đặc biệt xinh đẹp”.”

Chị bị tôi chọc cho cười. “Không, em không cần điều tra đâu, em có khí chất rất đặc biệt, khiến người khác không thể quên được, cứ tin chị đi.”

Tôi biết mình từ nhỏ đã khá “khác người”, đương nhiên nếu nói lịch sự một chút thì là “đặc biệt”, có điều tôi không muốn nói tiếp chủ đề này nữa.

“Ảnh chụp ở đâu vậy ạ?” Tôi cầm một tấm ảnh lên, hai vợ chồng họ đều mặc quần áo lặn, đứng bên nhau trên một bãi biển nông, bốn bề là nước biển trong xanh như ngọc bích. Những chú cá sặc sỡ đang bơi lội xung quanh họ.

“Đó là đảo Saipan, anh chị đi du lịch năm kia.”

“Còn đây là ở đâu?”

“Đây là thành phố Queenstown thuộc đất nước New Zealand, anh chị tự mua vé máy bay đến đó hai ngày.”

Các bức ảnh khác đều được chụp ở những nơi du lịch khác nhau, đúng là cặp vợ chồng khiến người ta ngưỡng mộ. Dường như chị nhìn thấu tâm tư của tôi nên mỉm cười. “Bọn chị chưa có con, không cần phải để dành tiền nuôi con cái ăn học nên cũng hay đầu tư vào khoản chơi bời, du lịch.”

“Thế thì càng càng cố thêm quyết tâm sau này không có con của em”

“Ôi, chị không muốn ảnh hưởng đến em như vậy đâu. Thực ra con cái cũng đem lại những niềm vui khác nhau mà...”

Tôi cười hi hi. “Em đã có suy nghĩ đó từ lâu rồi, không phải vì thấy mấy tấm ảnh này mà bị ảnh hưởng đâu ạ. Với kiểu người ích kỷ như em, chắc chắn không thích hợp để làm mẹ.”

Chị cười khỏ, rồi đột nhiên bảo tôi: “Đúng rồi, Từ Hàng, chị muốn em nói thật với chị một chuyện, lần trước chị đã lấy ở nhà em cái này.”

Chị chỉ một khung ảnh mới làm trên giá sách, tôi bước lại gần xem, trong khung là nét chữ đều đặn, quen thuộc:

“Thương yêu cùng tụ hội

Do nhân duyên hợp thành

Sống tràn ngập âu lo

Mạng như sương trên cỏ

Vì yêu nên lo

Vì yêu nên sợ

Nếu không có yêu thương

Thì không còn lo sợ.”

Tôi không nhịn được bật cười. “Ồi, chị Hứa, chị nói gì nặng nề thế làm em sợ giật cả mình. Đó chẳng phải là trang giấy bố em luyện chữ hay sao? Bố không phải là thư pháp gia, các chữ đó cũng chẳng đáng tiền, thế nên tùy tiện viết thì cũng có thể tùy tiện vứt đi được.”

“Đây đúng là đầu tiên chị không khảo mà xưng như vậy đấy, thực ra sau khi xem xong chị rất xúc động nên mới tự ý đem về nhà.”

“Bố em đã từng nói, kinh kệ nhà Phật hay dùng từ ngữ sâu sắc, ta càng nghĩ nhiều sẽ càng thấy có ý nghĩa thâm sâu, nếu chưa thật sự giác ngộ thì sẽ không tránh khỏi cảm giác phiền não. Chị Hứa, em ra ngoài đi chơi với Chu Huệ nên không ăn cơm tối ở nhà đâu.”

Chị ấy dặn tôi chú ý an toàn và không nên về nhà quá muộn, giọng nghiêm khắc như một bà mẹ thật sự. Tôi chỉ trả lời qua quýt và nghĩ thầm, chị ấy và tôi đã sống trong những môi trường khác hẳn nhau, nên có sự khác biệt rất lớn.

3

Ngoài mùi thuốc sát trùng ở khắp nơi trong không khí thì bệnh viện cũng chẳng khác trường học là bao. Tôi không biết người đang ngồi chờ ngoài phòng thí nghiệm có cảm thấy bất an như mình không, nhưng tôi vẫn phải cố gắng trấn tĩnh.

Hứa Từ Đông cuối cùng cũng cầm kết quả bước ra, đưa cho chị Hứa Khả. Sau khi xem xong, sắc mặt chị trắng bệch, ngón tay run run. “Xin lỗi em, Từ Hàng, chị nhầm rồi.”

Tôi im lặng không nói câu nào.

Chị lắm bả nói: “Nhưng sao lại như thế được? Rõ ràng hồi đó mẹ và chú ấy... không thể nào có người khác.”

Hứa Từ Đông đỡ chị và nói: “Chị, không nên băn khoăn mãi vấn đề này nữa. Dù gì chúng ta vẫn là chị em mà.”

Chị ấy lắc đầu đau khổ. “Em không hiểu đâu, Từ Đông.”

Tôi hỏi chị: “Tại sao chị nhất định muốn nhận bố?”

Chị ấy kinh ngạc nhìn tôi, tôi liền nói tiếp: “Nói thẳng ra, chị có một cuộc sống đầy đủ, giàu có, có chồng, em trai, lại có cả di ruột, bao nhiêu người thân như vậy cũng chưa đủ sao? Chị cứ muốn nhận một người xa lạ làm bố làm gì cơ chứ?”

“Chị nghĩ tất cả mọi người đều mong được biết nguồn gốc lai lịch của mình.”

Đột nhiên tôi chẳng thể nói được gì.

“Cứ nghĩ đến việc bản thân mãi mãi không biết được đáp án là chị lại cảm thấy tuyệt vọng.” Chị lắc đầu, cố gắng bình tĩnh nói: “Xin lỗi em, Từ Hàng, cảm ơn em đã lên thành phố, ít nhất cũng giúp chị cắt đứt cái suy nghĩ gốc gác nghiệt ngã và thôi làm phiền người nhà em.”

Đây dường như là kết quả mà tôi mong muốn, đáng lẽ tôi phải thở phào sung sướng, nhưng trong lòng như có một tiếng nói vang lên: “Hà Từ Hàng, mày thật là một đứa ích kỷ, vô liêm sỉ.”

Tôi bị chính “lương tâm mình” xi và nên cười ảm đạm, nói với chị: “Người nên nói xin lỗi phải là em mới đúng. Chị Hứa, chị vẫn có thể là con gái của bố. Kết quả kiểm tra hôm nay chỉ chứng thực một điều, em thực sự chỉ là con nuôi của bố thôi.”

Cả hai chị em họ kinh ngạc nhìn tôi, tôi xua tay, nói: “Bố luôn một mực phủ nhận, em mới cố gắng tin ông, nhưng có những việc mà bản thân không thể tự lừa gạt mình mãi. Không giống chị, em là người đã biết đáp án, chỉ là không dám đối diện. Theo chị lên thành phố kiểm tra, trong đầu em có rất nhiều suy nghĩ, mà ảo tưởng lớn nhất của em là kết quả kiểm tra sẽ chứng minh chúng ta có cùng quan hệ huyết thống. Nếu được như vậy, cho dù em không biết mẹ mình là ai cũng không quan trọng, ít nhất em biết mình không phải là một đứa trẻ bị bỏ rơi được người ta nhặt về. Thấy kết quả như vậy, nếu đúng như tính toán ban đầu, em chỉ muốn chị từ bỏ việc nhận bố.”

“Nhưng...”

“Nhưng em đã đánh giá quá cao về bản thân, em không thể làm được cái việc cướp mất cơ hội nhận bố con của hai người, điều quan trọng là em không thể có lỗi với bố. Nếu chị muốn làm xét nghiệm, hãy cố gắng thuyết phục ông ấy. Thực ra, trái tim bố rất mềm yếu, chỉ cần chị kiên trì, chắc chắn bố sẽ đồng ý. Bây giờ em đi trước đây.”

“Từ Hàng, em đi đâu?”

“Về nhà. Em hẹn Chu Huệ ở bến xe khách rồi.”

Tôi từ chối không để chị Hứa Khả tiễn, vẫy xe taxi, nhưng tôi không đến bến xe khách mà đi được nửa đường thì xuống xe, cứ thế một mình bước lang thang trên con phố xa lạ.

Thành phố lúc này không có tuyết rơi, nhưng bầu trời u ám, dưới đường, dòng xe cộ qua lại hối hả, tấp nập, dường như ai cũng có đích đến của mình.

Điện thoại reo, tôi bấm máy nghe, là bố gọi tôi nói rằng vẫn đang ở chỗ tang lễ, ngày kia mới có thể về nhà, sau đó thở dài, nói: “Người xấu số này còn rất trẻ, chết vì tai nạn giao thông, người thân của anh ta vẫn không thể chấp nhận sự thực đó. Nếu được chọn, bố muốn được lo hậu sự cho những người già cả, đến độ tuổi nhất định, ra đi là một lẽ đương nhiên, mọi người coi đó là chuyện bình thường, cho dù có đau buồn nhưng cũng rất vừa phải.”

“Con không cho phép bố chết đâu.”

Bố tôi cười. “Con bé ngốc nghếch này, trong tháng Chạp mà nói với người ta câu này là bị ăn mắng đấy, may mà bố không phải là người mê tín.”

“Rõ ràng bố toàn làm chuyện mê tín, dựa vào mê tín kiếm miếng cơm, đúng là nói một đằng làm một nẻo.”

“Lại bắt đầu hạ thấp nhân cách bố mày rồi đấy.”

“Con không biết, dù sao thì bố cũng không được phép ra đi.”

“Bố có thể đi đâu được? Ở nhà nhớ phải ngoan ngoãn đấy, rồi bảo thằng Chu Nhuệ về nhà đi, cũng sắp đến Tết rồi, nó cứ lang thang bên ngoài như vậy đâu có được.”

“Vâng.”

Ngắt điện thoại, tôi bước đến một đại lý chuyên bán tour du lịch bên đường, trên tường treo một bức tranh cổ động. Tây Âu, Bắc Âu, Trung Đông, Mỹ, Canada, Nhật Bản, Thái Lan... cả thế giới hình như đang vẫy tay với tôi. Một cô gái bán hàng bước đến, tươi cười hỏi tôi muốn đi đâu, tôi hỏi lại: “Tôi có ba nghìn tệ, sẽ lên đường vào hôm nay, vậy nơi nào có thể tắm nắng được?”

Hai tiếng sau, tôi đã đứng ở cửa kiểm tra an ninh sân bay. Trưởng đoàn du lịch phát cho tôi một chiếc mũ đỏ, tôi nhìn xung quanh, thấy có khoảng ba mươi ông bà, cô bác, chú thím cũng đang đội cái mũ giống hệt cười nói ồn ào, náo nhiệt.

Tôi gửi một tin nhắn cho Chu Nhuệ, bảo cậu ta về nhà nói với bố tôi rằng tôi đi tắm nắng mấy hôm rồi sẽ về, không cần lo lắng, sau đó tắt điện thoại.

Lên máy bay, cả đoàn tỏ ra hào hứng phấn khích, khó khăn lắm mới ổn định được chỗ ngồi, tiếp đó là nói chuyện hỏi han nhau, chốc chốc lại chuyển cho nhau đồ ăn vặt các loại, rồi động một tí là gọi nữ tiếp viên hàng không, yêu cầu nước uống, chăn đắp, nói chung là rất nhiều thứ...

Tôi ngồi đờ đẫn giữa bọn họ, coi như mất điếc tai ngơ không nói một câu nào.

4

Ánh nắng mặt trời đúng là có thể xua tan đi bóng mây xám xịt trong lòng.

Bầu trời của Tam Á xanh ngắt một màu, từng đám mây trắng bông bênh trôi, cảm giác như gió tay ra là có thể với tới được, không khí mát mẻ, sạch sẽ như không có một hạt bụi, những tia nắng chói chang chiếu xuống làm tôi không thể mở mắt nổi. Đứng dưới bầu trời như vậy, nếu vẫn còn giữ tâm trạng bức bối u uất thì quả là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Buổi tối đầu tiên sau khi xuống máy bay, hướng dẫn viên du lịch đã tập trung chúng tôi lại và hướng dẫn cả đoàn lên một chiếc xe du lịch rất to, rồi dẫn chúng tôi đến một khách sạn hẻo lánh, phát thẻ nhận phòng. Tôi được ghép chung với một bà cụ, một số người khác thì đang vây quanh hướng dẫn viên, phàn nàn rằng họ bị lừa, họ nghe nói sẽ được ở một khách sạn bốn bề là biển cả, sao lại phải ở chỗ hẻo lánh, phía trước là đường, phía sau là công trường, cách biển hàng mấy trạm xe buýt. Tôi chẳng tham gia, lặng lẽ về phòng nằm, căn bản là không muốn đề ý đến bất cứ chuyện gì. Bà cụ bước vào sau trò chuyện với tôi, tôi cũng chỉ “vâng, vâng, dạ dạ” cho xong.

Chiếc áo khoác dày khốn khổ bị tôi cởi ra rồi lại mặc vào. Tôi còn ngoan ngoãn theo đoàn du lịch đi đến mọi địa điểm, nào là công viên cây xanh, nào là vườn thực vật, bờ biển, đảo Ngô Chi Châu, Thiên Nhai Hải Giác (hay còn gọi là Chân trời góc bể)... Người khác thì mãi mê chụp ảnh, còn tôi nghe hướng dẫn viên thuyết minh, giới thiệu như vịt nghe sấm, sau đó ngắm hoa, nhặt vỏ ốc, mệt thì nằm lăn ra bãi biển phơi nắng và tập hợp đúng giờ, không kén chọn món ăn... Người khác hỏi tôi cái gì, tôi đều “vâng dạ” cho xong, tỏ ra là một khách du lịch gương mẫu.

Anh hướng dẫn viên du lịch Tiểu Trương là người miền Nam, mặt lúc nào cũng nở nụ cười rạng rỡ. Trong mấy ngày, anh ta đều nhiệt tình phục vụ, chăm sóc chu đáo những vị khách khó tính. Điều duy nhất chắc anh ta không hài lòng với tôi là đưa đến bất cứ khách sạn nào, tôi cũng quyết không “tiêu pha” gì. Tôi còn nói: “Giống như anh, tôi chỉ muốn hít gió biển!”

Có điều, tôi cũng móc túi áo trắng trơn cho anh ta xem, anh ta cười, nói: “Em gái à, đúng là em nghèo đến nỗi ‘viêm màng tử’ rồi.” Sau đó, anh ta nhìn tôi nghi hoặc. “Này, có phải em bị thất tình, đến đây chơi một lần rồi sau đó định nghỉ quần chứ gì, đừng có gây thêm rắc rối cho tôi đấy!”

Tôi buồn cười quá, vỗ mạnh vào vai anh ta. “Trí tưởng tượng của ông anh phong phú thật đấy, có thể thử làm đạo diễn được, chứ chỉ làm hướng dẫn viên du lịch thì tiếc quá!”

Anh ta nghiêm túc nói: “Không nói dối cô, ngày trước tôi cũng đã gặp chuyện này rồi. Trong đoàn du lịch của tôi có một cô gái trông rất xinh xắn, ngày đầu tiên đã thấy buồn rầu ủ rũ, trèo lên mỏm đá ở bờ biển đảo Ngô Chi Châu, ném tất cả tiền xuống biển, rồi hét ầm lên là không muốn sống nữa. Tôi sợ đến nỗi đứng ở bên dưới nghĩ thầm, nếu phải quý xuống lay cô ta được thì tôi cũng quý, sau đó tôi phải báo cảnh sát đến mới kéo được cô ta xuống.”

“Anh có tin tôi không, nếu có tiền, tôi sẽ vào cửa hàng mua thật nhiều đồ ủng hộ anh, không tiêu lung tung bừa bãi đâu.”

Anh ta cười ha hả, đoán chừng mặc dù điều bộ của tôi kỳ quái không giống khách du lịch nhưng cũng không buồn đến mức chán đời. Thế nên anh ta có vẻ yên tâm, nói: “Một lát nữa đi Nam Sơn, cô có thể nhìn thấy tên cô được viết trên bảng hiệu, trông hơi bị oách đấy nhé!”

Đến Nam Sơn, tôi mới biết cái bảng hiệu mà anh Tiểu Trương đó nói đến ở trong một khu vườn, có tên “Từ Hàng Phở Độ Viên”.

Tôi há hốc miệng ngạc nhiên, nghĩ đến câu tôi nói với chị Hứa Khả cách đây mấy ngày: “Biển khổ vô biên, lấy đâu ra từ hàng phở độ?”, cho dù cái biển đó được treo rất bắt mắt, vậy mà tôi cũng nghĩ nó thật hư ảo.

Bố tôi là đồ đệ của một hòa thượng hoàn tục giữa chừng, nghề nghiệp ông làm cũng ảnh hưởng nặng nề nghi thức “siêu độ chúng sinh”, thế nên ông đặt tên cho tôi cũng thấm đượm màu sắc Phật giáo, nhưng ông lại luôn bảo là mình không mê tín. Có lẽ bất cứ cái gì bố cũng chỉ nghe cho vui, nói cho vui vậy.

Tôi chạy đến một nơi thật xa như Thiên Nhai Hải Giác mà vẫn không tìm ra cách nào giúp mình vượt qua được “cửa ải” này.

Khu du lịch ở Nam Sơn rất lớn, chân tôi cứ bước không mục đích và rồi đến bờ biển lúc nào không hay. Phía trước là một pho tượng Quan Âm cao hơn trăm mét. Đứng từ xa nhìn, pho tượng trông vô cùng trang nghiêm, phía sau pho tượng là cảnh biển yên bình, gió thổi mây bay, sóng gợn lăn tăn. Nếu ai thực sự muốn chuộc tội, đương nhiên sẽ rất thích hợp khi xuất hiện ở nơi phong cảnh như mơ thế này.

Các khách thập phương tập nập chấp tay cầu khấn, còn tôi không biết bản thân mình muốn cầu xin điều gì.

Có lẽ cha con họ đã nhận nhau, nắm tay mừng mừng tủi tủi, thậm chí ôm nhau khóc lóc. Nghe nói máu mủ là mối xích bền chặt nhất trong mối quan hệ giữa con người với con người. Cho dù hơn ba mươi năm họ chưa từng gặp mặt, cũng không thể thay đổi được điều gì, chị ấy vẫn tìm được bố đẻ của mình đấy thôi.

Chẳng lẽ tôi nên cầu xin cho người có cùng quan hệ máu mủ với tôi mau mau xuất hiện?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu là tôi đã rùng mình. Thật là nực cười, tôi tự nhắc nhở bản thân: “Mày là đứa con “được nhặt về”, năm đó mày chỉ giống như túi rác hay con chó què chân bị người ta tiện tay vứt bỏ, họ sẽ không bao giờ đi tìm mày đâu.” Thêm nữa, tại sao tôi lại có thể mong chờ một người xa lạ chạy đến trước mặt mình nhận là người thân chứ?

Hơn mười năm qua, người thân duy nhất trong cuộc sống của tôi là Hà Nguyên Bình. Tuy nhiên, ông lại là bố của người khác, con gái ruột của ông xinh đẹp, chín chắn, tính tình nhu mì, ôn hòa, được dạy dỗ rất tốt, hoàn toàn không giống tôi. Chỉ cần tôi không thọc gậy bánh xe, việc nhận cha con của họ sẽ không gặp bất cứ trở ngại gì.

Một người bên cạnh khẽ đụng vào khuỷu tay tôi, tôi ngoảnh đầu lại, thì ra đó là một bà cụ gầy gò nhỏ thó với khuôn mặt nhăn nheo, phúc hậu đang đeo một túi hương. Bà đưa cho tôi cái khăn giấy, tôi biết mình lại khóc rồi.

Đạo gần đây có vẻ tần suất khóc của tôi khá cao, lúc nào cũng có thể chảy nước mắt được. Đêm qua bỗng nhiên tỉnh dậy trong giấc mơ, tôi cũng thấy chiếc gối mình nằm ướt đẫm nước mắt.

Tôi cảm ơn bà cụ, vội vàng cầm khăn lau nước mắt và chỉ muốn gào lên thật to trong lòng: “Hà Từ Hàng, đủ rồi đấy!”

Đương nhiên là không đủ cũng phải đủ, vì Nam Sơn là chặng hành trình cuối cùng của tôi, chuyến đi thế là kết thúc!

5

Lúc xuống máy bay thì đã gần mười giờ đêm, tôi lạnh đến nổi run cầm cập, hơn nữa thì thăm đến mức chỉ còn vài xu, không có đủ tiền bắt xe khách về nhà.

Tôi đứng ngẩn ra một hồi lâu, sau đó mở máy, gọi điện cho anh Triệu Thủ Khắc đến cứu.

“Em chạy đi đâu đấy? Con người em đúng là không tìm không phải, buông thả hết thuốc chữa. Em có biết bố em đi tìm em khắp nơi không? Sao em không trưởng thành hơn, có trách nhiệm hơn một chút?”

Đang ở hoàn cảnh và thân phận “người nghèo chí ngán”, tôi đành yên lặng lắng nghe, rồi bỗng nhiên hiểu ra Chu Nhuệ chắc chắn đã phải “giả chết” ở nhà tôi như thế nào. Anh ấy mắng xong mới bảo tôi lên xe taxi, dặn họ đưa thẳng đến chỗ anh, lúc đấy cái điện thoại trong tay tôi cũng đã nóng sức lên.

Từ sân bay đến chỗ anh hết gần một trăm tệ, Triệu Thủ Khắc đang đứng đợi tôi ở cổng trường, trả tiền xong, anh sa sầm nét mặt, sau đó liếc tôi một cái và kinh ngạc kêu lên: “Sao em lại biến thành con ma đói như thế này hả?”

Ở Tam Á vài hôm, đi đâu tôi cũng không đội mũ, không thoa kem chống nắng, lại cứ thế phơi nắng gắt mấy ngày, da tôi đen gần bằng lúa mạch, cộng thêm thức ăn ở đó không ngon lành gì nên tôi gầy đi trông thấy. Lúc xuống sân bay, chạy vào phòng vệ sinh mặc thêm áo, soi vào gương, chính bản thân tôi còn thấy mình như người xa lạ, chẳng trách anh ấy có phản ứng như thế. Tôi không thèm để ý đến lời anh, vội vàng nói: “Quán mì Lan Châu đói đến nỗi chưa đóng cửa, em đói gần chết đây này!”

Anh ấy trừng mắt nhìn tôi, còn tôi chìa tay ra. “Cho em ít tiền, sau này trả anh cả tiền taxi luôn thể.”

Anh tỏ ra vô cùng bức bối nhưng vẫn cố nín nhịn không phát tác, không nói một lời, anh kéo tôi sang quán mì đối diện. Tôi gọi một bát mì thịt bò, thêm một ít bánh bao rán, nghỉ ngơi một lúc, rồi gọi thêm một cốc chè đậu đỏ. Sau khi mọi thứ được bày cả lên bàn, tôi vui vẻ ăn ngấu ngiến.

Niềm an ủi cơ bản nhất trong cuộc đời con người quả nhiên là chuyện ăn uống, đói khát vì tình yêu có thể khó giải quyết, nhưng đói khát vì cái dạ dày lại dễ dàng được lấp đầy.

Tôi ăn uống no say liền hỏi Triệu Thủ Khắc: “Bố em giận lắm phải không?”

Anh không thèm để ý đến tôi, tôi bèn tự hỏi tự trả lời: “Chắc không đến nỗi thế đâu, em đã bảo Chu Nhuệ nhấn lại cho bố rồi, em chỉ đi chơi có mấy ngày thôi mà. Theo lý mà nói, ngày trước em còn búồng binh hơn, bố cũng có nói gì đâu.”

“Hai bố con nhà em không phải có sở trường coi mọi chuyện như không có gì hay sao? Em trở về thế này, có lẽ bố em cũng coi như chẳng có gì xảy ra thật, lấy đâu ra giận với đời?”

“Anh mừng em cũng được, sao lại mừng cả bố em?”

“Nếu bố em không quá nuông chiều em thì sao em lại sống buông thả thế này?”

“Nếu em không sống buông thả, bao nhiêu năm nay anh tìm đâu ra người để mừng cho sướng miệng chứ?”

Lời tôi nói làm anh há hốc miệng không nói được câu nào.

“Được rồi, em biết anh đang nghĩ là lần đầu tiên em phạm lỗi, đáng lẽ bố em phải đánh cho em một trận nên thân, để em nhớ đời mới phải. Nhưng biết làm sao được khi ông ấy luôn tôn thờ chủ nghĩa không bạo lực. Hơn nữa...” Hơn nữa em có phải là con đẻ của ông đâu, ông chẳng thể nào giống như các bậc cha mẹ khác là “đánh mày để tốt cho mày”, chẳng thể có lý lẽ hùng hồn như thế được. Tôi cười khổ, rồi nhún vai. “Anh không thể trách em, hay đổ hết lỗi lên đầu bố em vì em không phù hợp với nguyên tắc sống của anh được.”

“Nhưng Từ Hàng à, năm nay em đã mười tám tuổi rồi, coi như đã là người lớn, chúng ta không thể dùng cách cư xử như người lớn để sống ư?”

“Được, thế anh dạy em đi, người lớn cần phải làm gì?”

“Đầu tiên, chúng ta làm bất cứ việc gì cũng đều phải có lý do chính đáng. Thứ hai, chúng ta phải để ý cảm nhận của người khác.”

“Chắc là còn có cái thứ ba nữa, đúng không?”

Anh không để ý đến lời châm chọc của tôi, nói tiếp: “Thứ ba, suy nghĩ đến tương lai của bản thân, em đã vào đại học rồi, cần phải học hành chăm chỉ. Cho dù bố có đối xử tốt với em như thế nào thì ông ấy có thể nuôi em cả đời được không?”

Tôi thừa nhận, giống như lúc tôi học tiểu học, anh cũng đã từng nhắc nhở tôi không làm bài tập sẽ bị cô giáo phạt đứng. Lúc tôi học cấp hai, anh phê bình tôi học hành chểnh mảng sẽ không theo kịp các bạn, lúc đó chỉ có mắt mặt khi bị loại ra khỏi lớp chuyên. Mọi cái anh nói đều đúng. Sau đó tôi đã cố gắng hoàn thành bài tập đúng hạn, và trải qua vài cuộc thi để được trở lại lớp chuyên. Nhưng hiện tại tôi không muốn kể với anh tất cả mọi chuyện. Tôi chỉ im lặng không nói câu nào.

“Cuối cùng, cái thôi không nói năng gì đã bỏ đi cũng nên sửa đi là vừa.”

“Em đã nhờ Chu Nhuệ nhấn lại rồi mà, đây cũng coi như là có nói chứ sao!”

“Chỉ nhấn lại có mấy chữ vớ va vớ vẩn: “Mình muốn đi tắm nắng mấy hôm.” Cái kiểu nhấn nhủ đó với không nói năng gì đã bỏ đi cũng chẳng có gì khác cả. Anh đã nói rồi, em đừng chơi với hạng người tùy tiện, ham chơi như Chu Nhuệ, nó chỉ ảnh hưởng xấu đến em thôi.”

Chu Nhuệ đáng thương đúng là đang bị oan. Nhưng giống như việc cậu ta chẳng ưa gì Triệu Thủ Khắc, thì từ lâu cái anh Triệu Thủ Khắc này cũng ghét cậu ta thậm tệ. Tôi chẳng đại gì phí sức bênh vực cho cậu ta, thế là tôi bèn che miệng ngáp một cái rõ to, hai con mắt trống rỗng, đờ đẫn nhìn về phía trước. Triệu Thủ Khắc nhìn tôi, chắc hẳn anh ấy hận đến mức không thể dùng lời gì để miêu tả, đành đứng dậy trả tiền, rồi nói với tôi bằng giọng không hề khách sáo: “Đi thôi!”

Từ học kỳ trước, Triệu Thủ Khắc đã bắt đầu toàn tâm toàn lực ôn thi cao học. Anh bảo ở ký túc xá ồn ào, thế nên chuyển ra ngoài, thuê một căn phòng nhỏ không xa trường để ở một mình. Sắp xếp cho tôi chỗ ngủ xong, anh quay về ký túc xá trường. Sau khi tắm rửa vệ sinh sạch sẽ, tôi lên giường nằm. Mặc dù suốt mấy ngày đi du lịch ở Hải Nam đều ngủ không ngon nhưng bây giờ tôi vẫn trần trọc, lật qua lật lại, mãi sau nửa đêm mới mơ màng thiếp đi.

Tôi chợt bừng tỉnh vì tiếng gõ cửa. Mở mắt ra, tôi ngỡ ngàng không nhớ mình đang ở đâu, phải mất một lúc sau mới định thần lại. Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên, gấp gáp và thô bạo. Tôi bức bối khoác thêm áo ra mở cửa. Người đứng ngoài cửa là bạn gái của Triệu Thủ Khắc, Đồng Nhã Minh. Chị ta là một nữ sinh có gương mặt thanh tú, xinh xắn, nhưng lúc này đang có vẻ khá bức bối. Chị ta đẩy tôi ra và bước vội vào phòng. Căn phòng quá nhỏ, chỉ nhìn thoáng qua là biết ngay. Tôi co chiếc áo lông sát người, cảm thấy rất hứng thú khi nhìn ngắm bộ dạng của chị ta.

Chị ta quay lại nhìn tôi, hỏi: “Anh Triệu Thủ Khác đâu rồi?”

“Nghe tiếng chị đập cửa, anh ấy trốn dưới gầm giường rồi.”

Đương nhiên chị ta không ngốc đến nỗi cúi người xuống kiểm tra gầm giường mà chỉ trừng trừng nhìn tôi. “Tại sao cô lại ở đây?”

“Trời lạnh quá, không có chuyện gì thì chị về cho, tôi còn muốn ngủ tiếp.”

Đôi mắt của chị ta nhìn tôi như muốn tóe lửa, đúng lúc đó thì Triệu Thủ Khác đến, nhìn thấy chị ta thì sững người ngạc nhiên. “Sao em lại ở đây?”

Chị ta nhìn chằm chằm vào túi đồ anh đang xách. “Đây là đồ ăn sáng anh mua cho cô ta đấy hả?”

Triệu Thủ Khác có chút ngại ngùng, nhưng cũng không phủ nhận.

“Tôi qua có người nói với tôi rằng anh dẫn cô ta về nhà, nhưng tôi không tin, tôi nghĩ mình nên tin tưởng anh. Không ngờ đến đây thì nhìn thấy...”

Đồng Nhã Minh tức đến run cả người, không nói tiếp được. Còn Triệu Thủ Khác cũng bức tức nói: “Em đang nghĩ linh tinh gì thế?”

“Anh không biết xấu hổ, còn bảo tôi nói linh tinh?”

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, Đồng Nhã Minh đã cười nhạo tôi là đồ con gái quê mùa nửa tỉnh. Tôi thừa nhận chị ta biết cách trang điểm, ăn mặc, so với chị ta, tôi đúng là “quê kệch” hơn rất nhiều. Nhưng khi nhìn thấy cách ăn mặc của chị Hứa Khả, tôi biết phong cách của chị ta chẳng qua cũng chỉ học theo các thiếu nữ Nhật Bản, Hàn Quốc trên mấy tạp chí thời trang mà thôi. Kiểu như váy dáng xòe, kết hợp với áo rộng, đeo khăn quàng có gắn logo, thêm đôi giày thể thao, đeo túi da màu sắc rực rỡ treo tòn teng một dây đeo quả cầu bằng lông. Còn tôi chẳng để ý gì đến ăn mặc, thường chỉ mặc chiếc áo rộng thùng thình có hình nhân vật hoạt hình với một chiếc quần bò rách giả chỉ từ năm mươi đến một trăm tệ là cùng, làm sao có cảm giác mình là người “thành phố” được. Nghĩ đến đây, tôi bất giác cảm thấy thật buồn cười. Cô ta nhìn vẻ mặt của tôi, càng tỏ ra tức tối, chỉ thẳng vào tôi, nói: “Chưa từng thấy ai mặt dày, vô liêm sỉ như cô!”

Cái cô nàng này hình như không mắng người té tát thì chết sợ sẽ không được siêu thoát hay sao ấy, thế nên tôi cảm thấy vô cùng chán nản, nhưng cũng không định làm cho hai người bọn họ đến mức trở mặt với nhau. Tôi ngắt lời chị ta: “Đồng Nhã Minh, chị hiểu lầm rồi, ký túc xá của tôi đang kỳ nghỉ nên đóng cửa, không tìm được chỗ ở, anh ấy nể tình chúng tôi là hàng xóm nên cho tôi ngủ nhờ một đêm. Nếu chị không tin, có thể đi hỏi bạn ký túc của anh ấy, tôi qua anh ấy ngủ với bạn ở trường mà.”

Chị ta im lặng, nhận thấy tôi không nói dối, nhưng cũng không muốn mất mặt, chỉ bức tức nói: “Cô là con gái thì nên có lòng tự trọng, sao có thể tùy tiện ngủ ở phòng của nam giới như thế được?”

“Tôi chẳng còn tiền để thuê nhà nghỉ, chẳng lẽ ngủ ngoài đường sao?”

“Lần trước bảo cô giới giả bộ, giả mồm, đúng là còn khách sáo, càng ngày cô càng chẳng ra làm sao cả, đang yên đang lành ở nhà nghỉ Tết, cô chạy lên đây làm gì?”

“Không liên quan đến chị.”

“Cô làm phiền bạn trai của tôi, đương nhiên là liên quan đến tôi rồi.”

Triệu Thủ Khác kéo cánh tay chị ta, chị ta liền hất ra, nói: “Tôi nói cho anh hay, Triệu Thủ Khác, nếu là anh chị em ruột thì không nói làm gì, nhưng tôi không ngại thơ thề cho hai người chơi trò anh trai, em gái ám muội như vậy đâu.”

“Này”, tôi kêu lên, “con ghen của chị thật là đáng sợ đấy. Nếu chị đã là bạn gái của anh ấy, vậy ít nhất cũng phải tin tưởng anh ấy chứ. Tôi nói cho chị biết, trong mắt tôi và anh Triệu Thủ Khác, cả hai chúng tôi đều không coi nhau là người khác giới. Nếu không, chúng tôi ở cạnh nhau bao nhiêu năm như vậy, muốn làm gì đã làm từ lâu rồi, đâu đến lượt chị?”

Triệu Thủ Khác bức bối quát lên với tôi: “Làm cái gì mà làm, Hà Từ Hằng, em ăn nói cho cẩn thận chút!”

Tình thế đang loạn cào cào lên như vậy thì bỗng có tiếng gõ cửa, chị Hứa Khả xuất hiện, ngạc nhiên nhìn chúng tôi, không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Triệu Thủ Khác kéo tay Đồng Nhã Minh. “Có chuyện gì chúng ta ra ngoài nói.” Sau đó, anh nói với chị Hứa Khả: “Tôi vừa gọi điện cho chú Hà, chú ấy cũng đang trên đường tới đây, có lẽ cũng sắp tới rồi. Phiền chị trông chừng cô ấy giúp, đừng để cô ấy chạy đi đâu nữa.”

Thế rồi bọn họ vội vã đi ra, tôi không biết nên cười hay nên khóc, không ngờ trong mắt của Triệu Thủ Khác, tôi lại không đáng tin đến mức ấy. “Sao chị lại quen anh ấy?”

“Hôm đó, Chu Nhuệ chạy đến nhà chị, chị mới biết em không về nhà, khi cậu ấy bảo phải về nhà để nói chuyện với chú Hà đã cho chị số điện thoại của Tiểu Triệu, bảo chị liên lạc với Tiểu Triệu, xem cậu ấy có biết em đi đâu không. Tối qua em về, cậu ấy đã gọi cho chị.”

“Xin lỗi, em chỉ muốn yên tĩnh một mình, không ngờ lại khiến mọi chuyện trở nên phiền phức thế này.”

“Chị có thể hiểu được tâm trạng của em.”

“Hôm đó, em trả lại chị tiền thuê phòng mà chị không nhận, bây giờ thì chẳng có cách nào trả lại chị được nữa, chuyển đi Hải Nam đó em đã tiêu hết sạch rồi. Đợi sau này em sẽ trả chị dần dần vậy.”

“Không sao, em không phải bận tâm đến chuyện đó.”

Tôi ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Hai người, ý em muốn nói chị và bố, đã nhận nhau chưa?”

“Đúng là chị nên xin lỗi em, chị chỉ theo đuổi ý nghĩ của bản thân, không nghĩ đến cảm nhận của em, cũng hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này sẽ làm đảo lộn cuộc sống của em. Từ Hàng, hãy tin chị, chị thực sự không muốn cướp bố của em đâu.”

“Hai người là máu mủ ruột rà, sao có thể dùng từ “cướp” được.”

“Chú ấy rất giận chị vì việc em bỏ nhà ra đi, kiên quyết không nhận chị, còn bảo chị nhận nhầm.” Chị tha thiết nói: “Từ Hàng, chú ấy rất yêu em, đừng vì sự xuất hiện của chị mà nghi ngờ điều này.”

Cánh cửa một lần nữa vang lên tiếng gõ, chị Hứa Khả đứng cách đó không xa nên giờ tay ra mở cửa. Bố tôi đứng bên ngoài, nhìn thấy chị ấy thì ngẩn người, nhưng ngay lập tức tỏ ra lạnh nhạt và khách sáo, nói: “Cô Hứa, cô đừng bao giờ nói với Tiểu Hàng chuyện này nữa.”

Như người bị đánh một cú trúng đầu, khuôn mặt xinh đẹp của chị Hứa Khả ánh lên sự đau khổ, nhưng vẫn mỉm cười. “Chú yên tâm, cháu đã giải thích với Từ Hàng rồi, cháu không có ác ý gì cả. Sau này cháu sẽ cố gắng không làm phiền hai người nữa.”

Chị ấy được giáo dục tốt đến mức này làm tôi có cảm giác không chân thực.

“Được rồi, mời cô về cho.”

“Để cháu lái xe đưa hai người về ạ.”

“Cảm ơn cô, đi xe khách sẽ tiện hơn, không cần phải phiền cô như vậy.”

Chị ấy gật đầu, nói: “Vậy cháu đi đây, tạm biệt.”

Hai người đi lướt qua nhau, bố tôi bước vào, nhìn thấy tôi, tôi đợi bố trách mắng nhưng ông chỉ lắc đầu, bảo: “Con gái con lú, tầm nắng kiêu gì mà không thành nâu cũng chẳng thành vàng. Có thấy vui không hả?”

Tôi vui được mới lạ. Tôi chỉ muốn khóc thật to, muốn được chùi hết nước mắt, nước mũi của mình vào áo bố như trước đây. Nhưng mắt tôi khô khốc, chỉ thần thờ đứng đó, chẳng biết làm gì.

“Ngày mai là Giao thừa rồi, về nhà đón Tết với bố!”

Triệu Thủ Khác nói đúng, quả thực bố rất có tài coi mọi chuyện như chẳng có gì xảy ra. Lòng tôi tràn ngập một cảm giác xót xa.

Từ góc độ khách quan, Đồng Nhã Minh bảo tôi là biết “giã vờ”, “làm nũng”, có thể coi đó là lời buộc tội “vô căn cứ”, nhưng hóa ra lại rất đúng. Ngoài việc giãy vờ bản thân, tôi còn làm khổ bố và chị Hứa Khả. Tuy nhiên, tôi không thể cất lời xin lỗi, trong lòng tôi vẫn đầy ứ cảm giác buồn phiền không tên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 4

Type: Tít Mít

1

Chiều mùng Một Tết, tôi ra sân bay đón di.

Di tên là Nghiêm Tiểu Thanh, năm nay bốn mươi chín tuổi, là nhân viên nghiên cứu của một viện nghiên cứu hóa học. Có điều di là một người hay nói, tính cách hoàn toàn khác mẹ tôi, điều này thường khiến tôi cảm thấy khó hiểu. Tối đó, tôi và di ở chung phòng. Di cười, bảo: “Ngủ thế này giống y như ngày trước con được nghỉ hè về nhà, thích ghê!”

Tôi im lặng không nói gì. Đúng vậy, di chỉ hơn tôi mười lăm tuổi, sự thân thiết giữa tôi và di còn trên cả tình cảm di cháu, thậm chí giống như mẹ con, hay chị em. Chúng tôi thường ngủ chung giường. Khi tôi học mẫu giáo, di là người phụ trách đưa đón tôi. Lúc tôi được bố mẹ đón về, người tôi không nhớ xa

nhất là đi. Dù ở hai nơi khác nhau nhưng chúng tôi vẫn giữ liên lạc, viết cho nhau những lá thư dài, nói chuyện qua điện thoại đến nỗi máy nóng sực lên. Chưa bao giờ tôi giấu đi bất cứ bí mật gì. Còn đi lại giấu tôi một chuyện lớn đến như vậy.

Đi nắm tay tôi. “Đừng trách đi nhé, Khả Khả. Nếu là con, con có nói cho cháu ruột của mình biết không? Nào, lại đây, đi nói cho con biết, mẹ con đến chết vẫn không muốn tiết lộ bí mật rằng người mà con luôn gọi là bố đó không phải là bố ruột của con.”

Đương nhiên, đi không thể làm như vậy thì tôi cũng chẳng có tư cách trách đi. Tôi dựa đầu vào vai đi, đi xoa đầu tôi, thờ dài. “Đi luôn hy vọng con không biết chuyện này, như vậy sẽ bớt phiền phức cho con!”

Đúng thế, tôi hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của đi. Đáng tiếc, chẳng có ai quay lại được trạng thái vô lo vô nghĩ. Có rất nhiều chuyện, chỉ cần một nghi ngờ nhỏ hay không chắc chắn một việc nhỏ nào đó là đổ vỡ tất cả, không thể trở lại như trước được nữa.

“Tại sao bố con lại đồng ý lấy mẹ con? Họ có quen nhau từ trước không?”

Đi cười buồn bã. “Sau khi biết được lai lịch của con, đi cũng hỏi bà ngoại con câu hỏi tương tự như vậy, bà rất tức giận, mắng đi một trận té tát nhưng vì không thể từ chối được những câu hỏi dai như đũa của đi nên bà cũng kể vắn tắt. Bà nội con từng là người giúp việc trong nhà mình, sau khi ông bà ngoại con được đi làm lại, sức khỏe của hai người rất kém, thế nên mới bảo bà nội con tiếp tục giúp việc trong nhà. Để cho bố mẹ con kết hôn với nhau cũng chính là đề nghị của bà nội con.”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc, không nói nên lời. Đương nhiên, tôi chưa từng sống cùng bà nội, lần đầu tiên gặp bà chính là năm mẹ sinh Từ Đông. Bà mang theo trứng gà và cả gà mái đến thành phố Hán Giang. Trong phòng sơ sinh, bà bế đứa cháu trên tay mừng rơi nước mắt, sau đó bà nội nói một tràng tiếng địa phương mà tôi nghe chẳng hiểu gì, nhưng điều đó để lại cho tôi ấn tượng rất sâu đậm. Sau này, số lần tôi gặp bà chỉ đếm trên đầu ngón tay, năm tôi khoảng mười tuổi thì bà qua đời. Một bà lão thôn quê chủ động đề cho con trai mình lấy một người con gái đã có chửa về làm vợ, đúng là chuyện không thể tin được.

“Quê của bố con, con cũng đã từng đến một lần, chắc con cũng biết nơi đó rất nghèo. Nhà bố con lại đông anh chị em, ông nội con mất sớm nên trong nhà không có người làm việc, bà nội con phải đi làm giúp việc cho các gia đình. Bố con lúc đó là người con trai duy nhất trong nhà đi bộ đội, nếu giải ngũ, ông ấy có thể bị cho về quê.”

Vậy đây có thể hiểu là một cuộc hôn nhân hai bên cùng có lợi. Bố đã chấp nhận nghe lời khuyên của bà nội, đồng ý lấy người con gái đang mang bầu có hoàn cảnh gia đình khá giả, trở thành một người bố trên danh nghĩa, đổi lại, ông sẽ có cơ hội làm việc trong công ty nhà nước, có thu nhập khá ở thành phố lớn. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao mẹ không bao giờ phản nản việc bố lấy lương gửi về quê cho anh chị em của bố học hành hoặc chu cấp cho họ, đến nỗi chính bản thân gia đình nhỏ của mình cũng gặp khó khăn, chật vật. Trong hơn ba mươi năm, họ hàng thân thích của bố đến như mắc cửi. Họ tùy tiện ra vào khắp phòng, tiện tay lấy bất cứ thứ gì họ muốn, mặc dù tôi và Từ Đông không có đồ riêng tư gì nhưng vì quá chán ngán, không biết bao lần chúng tôi đã làm mặt lạnh với họ và cũng không biết bao nhiêu lần phản nản việc này sau lưng bố, nhưng mẹ chỉ im lặng, luôn giữ thái độ hòa nhã, không có bất cứ lời ca thán hay trách móc nào.

Từ nhỏ, vì có một tấm màn vô tình ngăn cách nên tôi chẳng thể nào gần gũi với bố được. Lúc nào tôi cũng oán giận bố, còn ngây thơ nghĩ rằng mẹ quả là một người khác thường, một phụ nữ truyền thống giàu tính vị tha, chịu đựng. Tôi thường xuyên cảm thấy bất bình thay cho mẹ. Xem ra bây giờ mẹ và bố chẳng qua cũng chỉ là cặp vợ chồng “đồng sàng dị mộng”, sống để chịu đựng nhau, và tôi lại chính là nguyên nhân khiến cho cuộc sống của họ trở nên như vậy. Tất cả những nhận thức của tôi trong suốt ba mươi tư năm qua hoàn toàn bị đảo lộn.

“Sau khi phát hiện mình có thai, tại sao mẹ không đi phá thai ạ?”

Đi tôi tròn mắt, mắng: “Càng nói càng chẳng ra sao, nếu mẹ con đi phá thai, làm sao có con như bây giờ được?”

“Đó không phải là lựa chọn rất tự nhiên sao? Mẹ không nhất thiết lười theo một đứa trẻ lai lịch bất minh để lấy một người không yêu mình làm chồng, sống một cuộc sống khổ sở như thế, chẳng khác nào địa ngục.”

“Mọi chuyện không đơn giản như con nghĩ đâu, Khả Khả ạ. Thời đó không như thời nay, thời nay người ta treo biển nạo phá thai đầy đường, họ coi đó là chuyện vô cùng đơn giản, bình thường, và cũng chẳng có ai bận tâm đi hỏi cái thai đó ở đâu ra.”

Tôi thật sự muốn biết những năm tháng đó, mọi người đã sống như thế nào!

“Tóm lại, bố mẹ con gặp nhau, quen nhau rất nhanh chóng, sau đó họ kết hôn rồi định cư ở Hán Giang.”

“Chỉ vì một sai lầm mà họ đã phải trả giá cả đời.”

“Không, không nên nói như vậy, Khả Khả à...”

Lúc tôi chào đời thì đi đang học trung học. Chắc đi không nghĩ đến việc có điều gì không thỏa đáng khi cô cháu gái này được sinh ra không bao lâu sau ngày chị gái và anh rể đăng ký kết hôn, đi chỉ biết vui sướng cùng ông bà ngoại đón tôi về nhà, bận rộn chăm sóc tôi.

Đi phát hiện ra cuộc hôn nhân của anh chị mình có điều gì đó bất thường vào mùa hè năm mẹ tôi mang thai Từ Đông. Lúc ấy đi đang học đại học, đi đưa tôi về thành phố Hán Giang để học tiểu học. Lúc chia tay, tôi khóc rất to, nắm chặt lấy tay đi không chịu buông, thế nên đi quyết định ở lại nhà bố mẹ tôi một thời gian cho tôi quen dần.

Lúc đó, bố tôi thường xuyên phải làm đêm, mẹ làm trong bệnh viện của thành phố, hai người rất bận rộn. Đi băn khoăn nói: “Hay là cứ để em đón Khả

Khả về, chị sắp sinh rồi, cũng cần chăm sóc em bé, mà anh rề thì xem ra cũng không biết chăm sóc trẻ, làm sao chăm nổi ba mẹ con?”

Mẹ tôi lắc đầu, nói: “Anh ấy nhất quyết bảo đón bé Khả Khả về anh ấy nói chính vì sắp có đứa con thứ hai rồi, nên không thể để Khả Khả nghĩ rằng anh chị không cần nó.”

Nghe di tôi kể lại chuyện này, tôi thấy sống mũi cay cay.

Rồi di nói nhẹ nhàng: “Khả Khả, con người của bố con mặc dù không tinh tế, chu đáo, nhưng ông ấy nói ra câu này chứng tỏ ông ấy thực lòng đã chấp nhận con, coi con như con gái ruột. Lúc đầu, di cũng không thích ông ấy, luôn cảm thấy ông ấy quá sĩ diện, gia trưởng, nói năng cứng nhắc, quen sống bừa bãi, ích kỷ. Quan trọng nhất là lúc nào cũng chăm chăm bù đắp cho bố mẹ, anh chị em mình ở quê, không quan tâm lo lắng gì cho mẹ con con cả. Nhưng ông ấy cũng có ưu điểm, về chuyện của mẹ con, ông ấy và bà nội con giữ chuyện này kín như bưng, vì muốn giữ danh dự cho mẹ con. Di nghĩ ông ấy như thế cũng đã rất tôn trọng mẹ con. Cho dù sau tang lễ mẹ con, con tỏ ra bực bội, không hài lòng, ông ấy cũng không có bất cứ hành động nào không hợp lý, đúng không?”

Đúng vậy, tôi không thể phủ nhận điều này, cô tôi không giữ được mồm miệng, chỉ nói lỡ một lời, mà còn bị bố tôi lập tức gạt đi ngay.

“Vói kiểu người truyền thống như ông ấy, chắc chắn ông bà nội con cũng đã nghĩ đến việc nối dõi tông đường, nhưng hơn năm năm trời, mẹ con chưa sinh cho ông ấy đứa con nào mà ông ấy vẫn không trách móc gì. Sau khi Từ Đông chào đời, ông ấy đối xử với hai chị em con rất công bằng. Đúng là bố mẹ con không vì tình yêu mà kết hôn, nhưng sống được với nhau lâu dài như vậy thì không còn là vợ chồng trên danh nghĩa nữa. Thế nên con không thể coi cuộc hôn nhân của họ là một sai lầm được.”

Di nói đúng, tôi làm gì có tư cách đánh giá sự lựa chọn của họ chứ?

“Vậy di biết ông ấy không phải là bố đẻ con từ lúc nào?”

“Đó là vào dịp nghỉ hè, thời tiết ở thành phố Hán Giang rất oi bức. Lúc đó đương nhiên chưa có điều hòa như bây giờ, chỉ trông chờ vào cái quạt điện, nhưng quạt cũng chỉ toàn thổi ra gió nóng, vô cùng khó chịu. Hôm đó, bố con trực đêm ở công xưởng, còn di đến đêm nóng quá không thể ngủ được, bèn dậy uống nước, thấy mẹ con đang ngồi trong phòng khách cầm lá thư, nước mắt tuôn rơi. Di chưa từng nhìn thấy mẹ con khóc lần nào nên sợ hết hồn, gắng hỏi mãi, nhưng mẹ con chẳng nói một lời. Thực ra, mặc dù di và mẹ con là hai chị em ruột nhưng chênh nhau đến tám tuổi. Lúc mẹ con tham gia đội sản xuất ở nông thôn thì di mới tốt nghiệp tiểu học, lúc mẹ con quay về thì đã hoàn toàn trở thành một người xa lạ. Mẹ con chưa bao giờ tâm sự với di, cho dù di có hỏi điều gì, mẹ con cũng chỉ nói hai, ba câu gạt đi. Vì thực sự rất lo lắng nên ngày hôm sau khi mẹ con đi làm, di đã lục đồ và xem trộm bức thư đó, đọc thấy cái tên Hà Nguyên Bình.”

Tôi nghĩ đó là lá thư trả lời của di Mai gửi cho mẹ mà sau đó tôi đã đọc được. Tại sao sau sáu năm, mẹ mới hỏi thăm tin tức về người đàn ông đó? Vì tôi đã được đón trở về sống bên cạnh mẹ, gọi lại kỷ niệm cũ của mẹ? Hay là vì lần thứ hai mang bầu, sự thay đổi nồng độ hormone trong người khiến mẹ cảm thấy hồi hận, áy náy?

“Di không còn là học sinh trung học nữa nên đã hiểu biết đôi chút về cuộc sống, nghĩ đến thời gian ra đời của con, di cũng mang máng nhớ lại năm đó đã xảy ra chuyện gì. Vì thế di mới hiểu được tại sao khi mẹ con về thành phố đã phải nhanh chóng kết hôn với bố con, một người không hề quen biết từ trước, tại sao mẹ con từ bỏ cơ hội trở về Bắc Kinh để cùng bố con ở lại thành phố Hán Giang, tại sao mẹ con luôn tỏ ra quá nghiêm túc, thậm chí khắc nghiệt với bản thân, không hề phản nản trách móc bố con bất cứ chuyện gì trong việc gánh vác trách nhiệm gia đình.”

“Lúc đó, di có hỏi mẹ chuyện này không?”

Di lắc đầu. “Di nói rồi, đối với di, mẹ con luôn là người chị cả, nhưng sau khi về thành phố mẹ con bỗng trở thành một người hoàn toàn khác, lạnh lùng, trầm mặc, di sợ mẹ con hơn cả ông bà ngoại. Xem trộm thư của mẹ con mà di đã cảm thấy tim đập chân run rồi. Cho dù có tò mò thế nào, di cũng không dám hỏi thẳng mẹ con những câu như: Chị và người đàn ông tên Hà Nguyên Bình đó rốt cuộc có quan hệ thế nào?”

Đúng vậy, mẹ luôn là người rất nghiêm nghị, thế nên cái tát mà mẹ dành cho Từ Đông, tôi cũng không tiện nhắc đến. Tôi không kim được ý nghĩ, nếu như người phát hiện ra nhúm máu có vấn đề không phải là Từ Đông mà là tôi thì mẹ sẽ có phản ứng thế nào. Thật khó nghĩ, tôi cũng là một đứa sợ mẹ, tôi chỉ không xác định được là, khi phải đối mặt với nguồn gốc xuất thân của mình, tôi sẽ sợ hãi im lặng không nói gì, hay coi như chưa có chuyện gì xảy ra?

“Khả Khả, đối với ông Hà Nguyên Bình, chuyện này là một ký ức không tốt đẹp gì. Di đoán có lẽ ông ấy còn không biết mẹ con có thai. Thế mà con lại đứng trước mặt hỏi ông ấy, làm sao ông ấy có thể chấp nhận được? Nghe lời di, đừng tự ý nhận ông ấy là bố nữa.”

“Ông ấy đã từ chối không nhận con rồi.”

Di ngạc nhiên. “Ông ấy đã nói thế nào?”

“Ông ấy nói con nhận nhầm rồi, đừng nhắc đến chuyện này nữa. Nhưng ông ấy cũng không nói rằng con không phải là con gái của ông ấy.”

Di tôi im lặng rất lâu, không nói câu nào. Trạng thái trầm mặc như thế của di rất hiếm, tôi nghĩ đây đúng là tình huống mà bất cứ ai cũng không thể nói được gì.

“Cuộc sống hiện nay của ông ấy thế nào?” Đột nhiên, di hỏi tôi.

“Ông ấy sống ở một thôn nhỏ tên là Lý Tập, làm nghề chủ trì tang lễ, cuộc sống cũng khá khó khăn. Nhưng ông ấy có một cô con gái rất đặc biệt, năm nay mười tám tuổi.”

Di tôi “ồ” lên một tiếng.

“Thế nên cho dù nói thế nào, việc con được sinh ra cũng là một sai lầm.”

“Khả Khả...”

“Con biết mà dì, con sẽ không tự làm khó mình đâu.”

“Không chỉ là chuyện này, còn cả chuyện con và Á Âu nữa...”

Khả năng quan sát của dì thật giỏi, quả nhiên dì đã đoán đúng, quan hệ giữa tôi và Á Âu đã khác trước.

2

Chiều Ba mươi Tết, tôi đang ở siêu thị mua đồ thì nhận được một cuộc gọi từ số máy lạ.

“Hứa Khả, chào chị.”

Tôi không có chút ấn tượng nào với giọng nói này, nên đành hỏi: “Xin lỗi, ai đây?”

“Du Vĩnh Văn. Chị còn nhớ cái tên này không?”

Đương nhiên là tôi còn nhớ. Tôi hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Tôi muốn gặp chị nói chuyện, được không?”

Tôi từ chối dứt khoát: “Không cần gặp đâu.”

“Từ chối thẳng thắn như vậy, tôi tin là chị đã biết tôi muốn nói đến chuyện gì rồi.”

Tôi nắm chặt điện thoại, đứng giữa siêu thị rộng mênh mông, người qua kẻ lại như mắc cửi, bên tai ngập tràn bài hát chúc mừng năm mới: “Chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng bạn...”^{*} Không khí vui vẻ tràn ngập khắp nơi, năm nào cũng vậy. Trong điện thoại vọng đến tiếng nói của cô ta, nhỏ nhẹ, mềm mại, nhưng rất rõ ràng, dường như có thể xuyên thấu tận đáy lòng.

(*) Bài hát: Chúc mừng bạn. Nhạc và lời: Hoàng Trầm; Ca sĩ: Trương Mạn Lợi

“Trốn tránh cũng không có ích gì, chị Hứa Khả ạ. Chúng ta cần gặp nhau, ngồi nói chuyện thẳng thắn. Chị nghĩ kĩ đi rồi điện lại cho tôi, gọi theo số này, thế nhé!”

Tôi vẫn mua đầy đủ các thứ theo danh sách đã liệt kê rồi đến nhà bố, đeo tạp dề, bắt đầu chuẩn bị nấu bữa tối Giao Thừa. Bố vẫn làm việc nhà rất vụng về, nhưng có vẻ hôm nay trời “sấp sập” hay sao mà bố lại giúp tôi nhặt rau, chuyện trò thân thiết, nào là: cô tôi lên chúc bà nội; con dâu của chú tư cũng đã có mang, hai đứa con chú vẫn ở Thượng Hải năm nay không về ăn Tết, thím tư vì chuyện này mà rất buồn; bà cô thứ hai của tôi định ngày kia sẽ lên đây ở vài ngày, tiện khám bệnh luôn...

Tôi biết bố đang muốn trò chuyện để kéo gần khoảng cách giữa hai bố con. Tôi rất cảm kích trước sự cố gắng của ông, thế nên cũng trả lời lại. Đột nhiên, tôi nghe bố hỏi: “Khả Khả, sao con không bao giờ về nhà Á Âu ăn Tết? Là phụ nữ thì không nên ích kỷ, làm nũng quá, mà nhà chồng cũng nghĩ con không tôn trọng họ.”

“Con cũng không phản đối về nhà anh ấy ăn Tết, nhưng anh ấy nói rằng tết nhất chỉ muốn nghỉ ngơi, không muốn phải chen lấn đi mua vé ngồi xe khách, hay bay đi bay về, như thế rất phiền phức, mệt mỏi.”

Bố tôi quả nhiên không tán thành, nói: “Quan hệ giữa con rẻ và bố mẹ nó hình như không được tốt lắm.”

Đúng là như vậy. Quê của Tôn Á Âu là một thành phố loại ba cách chỗ chúng tôi ở hơn một nghìn kilomet. Dù kết hôn đã gần sáu năm nhưng anh chỉ dẫn tôi về nhà một lần, ở lại có một ngày, ăn cơm ngoài tiệm, buổi tối còn ở khách sạn, cuộc trò chuyện giữa tôi và bố chồng còn chưa quá mười câu. Sau đó, anh ấy chỉ thỉnh thoảng liên lạc với bố mẹ qua điện thoại, Tết đến thì gửi một khoản tiền vào tài khoản của bố mẹ, nếu không có việc gì quan trọng và cần thiết thì không bao giờ về quê. Tôi cũng đã từng hỏi anh lý do, anh chỉ hờ hững trả lời: “Không phải gia đình nào cũng đầm ấm, vui vẻ để có thể ở lại lâu.”

“Khả Khả, các con cũng nên nghĩ đến việc sinh một đứa đi!”

Tôi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên bố nói với tôi chuyện này, trước đây chỉ có duy nhất một lần, mẹ khéo léo nhắc đến vấn đề này, bảo tôi không nên vì công việc bận rộn mà để lỡ độ tuổi sinh đẻ thích hợp. Sau khi tôi thẳng thắn nói với mẹ rằng mình không có kế hoạch sinh con, mặc dù tỏ ra rất ngạc nhiên nhưng mẹ cũng không nói gì nên lúc đó tôi đã thờ phào nhẹ nhõm.

“Dạo trước bố bảo mẹ hãy giục con, hoặc đưa con đi kiểm tra xem thế nào, mẹ con nói là muốn tôn trọng cách nghĩ của con. Bố không hiểu, kết hôn rồi sinh con không phải là chuyện rất tự nhiên của phụ nữ sao?”

Do dự hồi lâu, cuối cùng tôi nói: “Chúng con đều thích sống yên tĩnh, trước khi kết hôn cũng thỏa thuận với nhau là không sinh con.”

“Sống yên tĩnh ư?”

Đến lượt bố tôi ngỡ ngàng, tôi biết động cơ không sinh con hoàn toàn nằm ngoài phạm vi thấu hiểu của bố. Thực sự tôi không biết giải thích thế nào, đành đánh trống lảng: “Bố, nhà mình chỉ có xì dầu sẫm màu, hết xì dầu nhạt màu rồi, bố xuống nhà mua cho con một lọ nhé!”

“Đều là xì dầu cả, cần gì phải mua cả hai thứ làm gì!”

Dù nói như thế nhưng bố vẫn đứng dậy đi ra ngoài. Một phút sau, Từ Đông về, bước vào bếp, nó kêu lên rất khoa trương: “Chị, em không thể tin nổi, đây là những món chị nấu sao?”

“Hừ, thế không lẽ là nàng tiên Ốc biến ra à?”

Nó cười. “Em và bố ăn uống qua loa lắm. Có lúc bố còn mua cơm ngoài hàng về ăn tối. Nếu cứ như vậy, chắc em phải học nấu ăn quá!”

Tôi ngán người, tự trách mình. “Gần đây nhiều việc quá, sau này đến cuối tuần, chị sẽ cố gắng đến nấu cho hai người ăn.”

“Sao có thể trách chị được. Thế cái cô gái tên Từ Hàng đó đi rồi à?”

“Bố cô bé đón về rồi.”

Em trai tôi thờ phào, nói: “May quá! Chị đón cô ấy lên thành phố, nhờ xảy ra chuyện gì thì không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

“Em chỉ cần nghĩ không có chuyện gì xảy ra là được.”

“Vi cô ấy là người chúng ta không thể gánh nổi trách nhiệm. Chị à, chuyện này đến đây thôi nhé, đừng nhắc đến nữa, được không?”

“Nếu đổi lại, nhóm máu của em không cùng với nhóm máu của người trong nhà, em sẽ nghĩ thế nào?”

Em trai tôi ra bối rối. “Đúng là em không nên suy nghĩ ích kỷ như vậy.”

Thời gian này, em trai tôi luôn cố gắng an ủi tôi, khiến tôi cảm thấy áy náy. Xoa đầu nó, tôi bảo: “Cho dù có bao nhiêu chuyện thay đổi, nhưng em vẫn là em trai của chị, ít nhất thì khi nghĩ tới điều này, chị cũng thấy được an ủi.”

Em trai cười mà mặt mày méo xẹo.

Sáu giờ tối, tôi đã nấu cơm xong, nhưng Á Âu vẫn chưa đến. Bố tôi bảo tôi gọi điện giục anh ấy. Tôi nói: “Không cần đâu ạ, công ty anh ấy có việc, anh ấy bảo chúng ta không phải đợi đâu ạ.”

Chúng tôi ngồi xuống ăn cơm, không khí bỗng nhiên trầm lắng hẳn. Nhưng chúng tôi đều có thói quen không nói chuyện trong khi ăn. Lúc sắp ăn xong thì Á Âu mới về. Bố tôi lập tức bảo tôi nấu thêm hai món nữa, tôi liền vào bếp thái măng. Trong lúc không để ý, con dao tôi cầm trượt một đường vào đầu ngón tay trái, máu cứ thế tuôn ra. Tôi vội vàng vứt dao xuống, nắm chặt ngón tay thất thanh gọi Từ Đông. Em trai tôi và Á Âu cùng chạy vào. Á Âu vội vàng hỏi:

Có cần đi bệnh viện không?”

Tôi lắc đầu, Từ Đông nhanh chóng chạy đi lấy hộp thuốc, kiểm tra qua vết thương, nói: “Không sao đâu, may mà có móng tay chặn đỡ, nếu không, với con dao sắc thế này thì chị phải đi viện đấy.”

Em trai sát trùng, băng bó cho tôi xong, cười, bảo: “Để em xào rau cho, chị và anh rể ra ngoài nghỉ đi.”

Cơm nước xong, Từ Đông ở lại với bố, còn tôi và Á Âu xin phép ra về. Anh nắm cổ tay tôi, nhắc lên kiểm tra rồi hỏi: “Có đau không?”

“Không sao.”

Em để xe của em ở đây, ngồi xe anh về!”

“Không cần đâu.”

Tôi rút điện thoại ra, tìm dãy số điện thoại gọi đến máy mình lúc ở siêu thị, giờ lên trước mặt anh, nói: “Số điện thoại này chắc anh quen hơn tôi?”

Ánh mắt anh dừng lại trên màn hình điện thoại, không nói câu nào.

“Tôi không ngờ gặp lại người quen cũ. Như thế có nghĩa là cô ấy đã học xong và về nước rồi? Nếu tôi đoán không lầm, cô ấy về lúc mẹ tôi đang bị ốm, đúng không?”

Anh có vẻ ngần ngại thừa nhận.

“Cô ấy muốn nói chuyện với tôi, nhưng tôi không có hứng thú. Ngày mai, đi tôi đến, tôi không muốn cãi nhau với anh trước mặt di. Anh hãy xử lý cho xong chuyện này đi, trước lúc đó, đừng về nhà.”

Anh nhìn điện thoại, rồi lại nhìn tôi, dưới ánh đèn đường mờ tối, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Tôi tiện tay bỏ điện thoại vào túi xách, rồi lục tìm chìa khóa xe. Bỗng anh nắm lấy cổ tay tôi.

“Em chịu đựng như thế có thấy khổ không?”

“Không. Mặc dù hôm nay có người muốn nổi loạn, nhưng tôi không muốn cãi nhau trong những ngày này.”

“Vừa nãy ở trong bếp, em bị đứt tay, phản ứng đầu tiên của em không phải là gọi anh, anh biết đã có chuyện không ổn rồi.”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi, Từ Đông là bác sĩ mà.”

“Phản ứng đầu tiên là bản năng, không phải là chọn lựa lí trí. Em không muốn nói chuyện với cô ấy, cũng không muốn anh giải thích, chắc trong lòng em đã có quyết định rồi.”

Tôi chẳng còn gì để nói, hất tay anh ra, cầm chìa khóa xe tra vào ổ rồi cứ thế lái xe một mạch về nhà.

3

Sáng sớm thức dậy, đi đã báo phải ra ngoài gặp một người bạn cũ. Tôi nhìn đồng hồ, nói: “Mới có bảy giờ, hôm nay mới là mùng Hai Tết, bạn gì mà lại dậy sớm thế ạ?”

“Bọn đi lâu rồi không gặp nhau nên muốn gặp sớm một chút.

“Vậy để con lái xe đưa đi đi.”

Di ấn tôi nằm xuống. “Không cần đâu, hôm qua đi đón di, di thấy tinh thần con không tốt lắm đâu, ngủ thêm lúc nữa đi. Di bắt xe đi cũng tiện mà, chắc đi về muộn một chút đây.”

Từ sau đêm Giao thừa chia tay Á Âu về nhà, đúng là tôi luôn cảm thấy không thoải mái, tinh thần mệt mỏi, có cảm giác hơi ngầy ngậy trong người. Tối qua, trước khi ra sân bay, tôi lấy nhiệt kế ra đo thấy 37,6°C, chỉ hơi sốt. Sau khi đi đi khỏi, tôi cố gắng ngồi dậy cặp nhiệt độ một lần nữa, chỉ có 37,7°C. Hai ngày liên tiếp mà nhiệt độ chênh lệch không đáng kể, chắc không cần phải đi khám.

Bạn thân của tôi là Hạ Vân rất hứng thú với một loại khả năng đặc biệt của con người, đó chính là “linh cảm”. Cô ấy cũng đã nghiên cứu rất nhiều về vấn đề này. Cô ấy từng nói với tôi, nhiều căn bệnh nảy sinh chính từ nội tâm bí bách, không được “khơi thông” của một số người. Là con gái của một bác sĩ, đương nhiên tôi không đồng ý với cách nghĩ đó, nhưng con sốt nhẹ không báo trước này dường như ở mức độ nào đó đã chứng thực cho lý luận của cô bạn tôi.

Tôi uống một ít nước rồi lên giường nằm, định sắp xếp lại một số vấn đề mà tôi đang phải đối diện.

Đây là một quyết định khiến tôi không thể bình tĩnh được.

Hôn nhân của tôi. Bó đẽ của tôi.

Chỉ có hai vấn đề ấy thôi, kể ra thì không phức tạp chút nào nhưng chẳng vấn đề nào tôi có thể giải quyết hay dứt khoát để sang một bên được.

Dần dần tôi rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, tất cả những ý nghĩ ngổn ngang biến thành một giấc mơ thoát ần thoát hiện, từng gương mặt lướt qua trong đầu tôi: Tôn Á Âu, Hứa Từ Đông, Hà Nguyên Bình, Hà Từ Hàng, di tôi, bố tôi, người mẹ đã mất của tôi, ông bà ngoại đã mất từ lâu, ông bà nội không có chút ấn tượng nào, người bác với gương mặt mơ hồ, rồi những anh chị em họ tôi không còn nhớ rõ tên...

Chuông điện thoại bỗng reo vang, tôi cố gắng mở mắt, một lúc lâu sau vẫn không rõ mình đang mơ hay tỉnh. Tiếng chuông không nhanh không chậm cứ thế reo mãi, tiện tay tôi vớ lấy và bấm nghe: “Alo, ai vậy?”

“Là tôi đây.”

Tôi hoàn toàn tỉnh ngủ, hồi hận không xem rõ số điện thoại trước khi nghe máy. “Tôi đã nói rồi, tôi không có gì để nói với cô cả.”

Du Vịnh Văn cười nhẹ. “Hứa Khả, chị trốn tránh thế có ích gì không?”

Tôi cũng cười, chua xót nói: “Cô vội vàng cuống quýt đánh thức tôi dậy thế, chẳng phải đang cảm thấy hiện tại có lợi cho cô sao? Nếu thực sự có lợi như thế thì cô không cần gọi cho tôi làm gì.”

Cô vẫn nóng tính như trước kia, tôi nghe thấy cô ta “hừ” một tiếng, rồi nói: “Đừng lúc nào cũng cho mình tốt đẹp, tôi nói cho chị biết một sự thực rất đơn giản. Mấy năm qua, Á Âu luôn liên lạc với tôi. Lúc anh ấy đi Mỹ công tác, chúng tôi đã từng gặp nhau. Nếu không phải mẹ chị bị bệnh, anh ấy thấy chị

đáng thương thì đã nói chia tay chị từ lâu rồi.”

Những cảnh trong quá khứ lần lượt hiện lên trước mắt tôi, bên tai tôi bỗng vẳng đến giọng nói trầm thấp, đanh đá. Tay cầm điện thoại run run, tôi cố gắng giữ giọng thật bình tĩnh: “Vậy tôi nên nói cảm ơn về sự nhân đức của hai người. Năm nay chắc cô cũng ba mươi tuổi rồi, tuổi cả ba chúng ta cộng lại cũng được hơn một trăm, thế mà còn túm tụm lại với nhau như thời học sinh, cô không thấy chán sao?”

“Tôi quả thực rất chán, không muốn đợi thêm nữa. Á Âu vừa rời khỏi nhà tôi, chúng tôi đã nói chuyện rất nhiều, rất lưu luyến, cứ tiếp tục tình trạng này đều không có lợi cho bất cứ ai, và đã đến lúc phải đưa ra một quyết định dứt khoát.”

Tôi lạnh lùng trả lời: “Tôi và cô từ trước đến nay không có bất cứ quan hệ gì nên chẳng cần nói gì với nhau cả. Còn việc tôi và Á Âu nói chuyện thế nào không liên quan đến cô, xin cô hãy tự trọng một chút, đừng gọi điện đến làm phiền tôi nữa.”

Tôi ngắt cuộc gọi, phát hiện bàn tay run đến nỗi không nắm chắc được điện thoại. Tôi đưa một tay sang nắm chặt tay kia, cố sức đến nỗi các ngón tay trắng bệch, nhưng không có cảm giác đau.

Tuy nhiên, bản thân tôi biết rõ, tận sâu trong trái tim tôi đã bị đâm từng nhát vô cùng đau đớn.

Thời gian trôi đi nhưng chẳng có điều gì mới mẻ xảy ra, tình yêu thay đổi, hôn nhân thay đổi... toàn là những điều mà chúng ta chứng kiến quá nhiều trong cuộc sống hằng ngày.

Đồng nghiệp, bạn bè của tôi đều nói chuyện, bàn luận những cái tin kiểu như tình cảm đổ vỡ, hôn nhân trong tình trạng nguy cấp. Vài tháng trước, tầng thứ 52 nơi tôi làm việc truyền nhau cái tin giật gân: Bạn gái giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của một công ty ở tầng 23 gặp phải một kẻ thứ ba tự cho là mình đang mang bầu, xông vào văn phòng gây sự, ngón nghề cô ta mang theo hóa ra là một tấm ảnh hẹn gặp nhau của cô bạn gái ấy với một người bạn khác giới nào đó do cô ta thuê thám tử tư chụp trộm.

So ra, cái tôi nhận được chỉ là một cuộc điện thoại cũng “kín đáo” hơn nhiều.

Khi đọc được tin nhắn ấy, tôi biết hôn nhân của mình đã rạn vỡ. Đúng là “cháy nhà mới ra mặt chuột”, cô ta một mực ép gấp như vậy cũng là chuyện sớm muộn thôi.

Tôi cố gắng thuyết phục mình phải bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rối như tơ vò, mồ hôi lạnh túa ra sau lưng khiến chiếc áo ngủ ướt đầm. Tôi bước vào nhà bếp, pha một cốc cà phê, vừa ngồi xuống thì cửa mở ra, Á Âu bước vào.

Anh hỏi tôi: “Di em đâu rồi?”

Tôi nhìn anh giống như một kẻ xa lạ, anh nhăn mày, nói: “Em sao thế?”

“Đi đi gặp một người bạn.”

Anh bỗng giơ tay ra, tôi né không kịp, cả bàn tay anh đặt nhẹ lên trán tôi cau mày. “Em đang ra mồ hôi, hình như bị sốt. Bị cảm rồi phải không? Để anh đưa em đi bệnh viện.”

“Không cần đâu, tôi cặp nhiệt độ rồi, chỉ hơi sốt thôi.”

“Thế sao lại uống cà phê, lên giường nghỉ đi!”

“Chúng ta ly hôn thôi, Á Âu.”

Anh nhìn tôi bất động, không nói một lời.

“Cảm ơn anh đã quan tâm đến trạng thái tinh thần của tôi, suy nghĩ đến độ tuổi của tôi, trước tiên là việc mẹ tôi bị bệnh, sau đám tang mẹ, tôi lại đột nhiên không rõ bố đẻ mình là ai, anh sợ tôi bị bỏ rơi sẽ không chịu nổi nên không nói ra câu này. Tôi rất biết ơn anh. Thời gian hai người đối xử rộng lượng với tôi như thế cũng đủ rồi, bây giờ tâm trạng của tôi cơ bản là ổn định, có thể chịu đựng tất cả mọi chuyện, không cần phải kéo dài thêm nữa đâu.”

“Vĩnh Văn lại gọi điện cho em à?”

“Cách đây nửa tiếng trước khi anh về. Ba năm trước, anh đi công tác ở Mỹ, có gặp cô ta không?”

Anh không trả lời.

“Trong ba năm qua, hai người vẫn giữ liên lạc với nhau?”

Anh vẫn im lặng.

“Tôi vẫn còn nhớ lúc tôi biết tin mẹ bị bệnh ung thư phổi, hơn nữa lại là ung thư phổi giai đoạn cuối. Á Âu, lúc tôi về nhà, anh nói là anh có chuyện muốn nói với tôi, tôi không đợi anh nói đã ôm chầm lấy anh khóc òa lên. Anh an ủi tôi, ôm tôi rất lâu, và không nhắc đến chuyện anh muốn nói với tôi nữa. Thực ra hôm đó, anh đã định nói cho tôi biết chuyện anh và Du Vĩnh Văn nói lại tình xưa, anh muốn ly hôn với tôi, đúng không?”

“Không phải như em nghĩ đâu.”

Nhưng chắc chắn cũng không kém những gì tôi nghĩ. Tôi cố gắng không để nước mắt chảy ra, quyết tâm không thể hạ thấp lòng tự tôn để tiếp tục truy hỏi anh.

“Tôi không có vấn đề gì nữa, chúng ta ly hôn thôi.”

Về mặt anh cuối cùng cũng thay đổi. “Thế nên em định đuổi anh đi bằng cái vẻ dứt khoát, phóng khoáng thế sao?”

“Lẽ nào anh hy vọng tôi ôm chân anh khóc lóc cầu xin ư? Xin lỗi, tôi mệt mỏi lắm rồi, cũng sợ nữa - sợ rằng tôi sẽ dựa dẫm vào sự thông cảm của anh mà duy trì cuộc hôn nhân này, sợ quãng đời còn lại của tôi sẽ dửng dăng không dứt với cô ta.” Tôi chưa xót nói. “Tôi không thể tiếp tục diễn cái trò hề này, cũng không muốn sống một cuộc đời thảm thương như thế.”

Anh bỗng giờ tay chạm vào tôi, cốc cả phê trước mặt tôi, cái đĩa, hộp đựng đường rơi cả xuống đất, phát ra tiếng vỡ loảng xoảng.

Tôi nhìn anh bất động, anh hít thở sâu, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, giọng nói bình thản thốt lên rõ từng chữ: “Hứa Khả em tàn nhẫn lắm. Nếu em cho rằng tất cả đều giống như em nói thì em nhầm to rồi.”

Ánh mắt anh lạnh như băng, không một chút ấm áp. Cho dù đang bị sốt, tôi cũng chiến tranh lạnh với anh. Tôi quen anh lúc hai mươi tư tuổi, đến hai mươi tám tuổi thì lấy anh, đã hiểu rõ tính cách của anh, hiểu được phần nào sự lạnh lùng của anh, nhưng lúc này vẫn cảm thấy “không rét mà run”.

Hai chúng tôi đang ở trạng thái giằng co như thế thì chuông cửa reo vang. Á Áu không thèm quan tâm, còn tôi đứng dậy mở cửa, là Từ Đông. Nó thấy bầu không khí trong nhà, ngăn người ngạc nhiên. Lúc này, Á Áu tự trở lại là người đàn ông chuẩn mực, cười, bảo: “Anh không cần thận làm đổ cốc cà phê yêu thích của chị em, đang bị chị ấy trút giận đây, may mà em đến giải cứu đúng lúc.”

Trong lúc anh lấy cái chổi quét dọn sạch đồng đồ vỡ thì tôi hỏi Từ Đông: “Sao em lại có thời gian rảnh rồi đến đây thế?”

“Chị không nhớ em đã hẹn cùng ăn tối với dì à?”

“Ồ, đúng rồi, nhưng dì vẫn chưa về.”

“Từ Đông, Khả Khả đang sốt, em xem có nên đến bệnh viện không?”

Từ Đông vội vàng đi lấy nhiệt kế, cặp nhiệt độ cho tôi, rồi nói: “37,6°C, chỉ hơi sốt một chút. Chị sốt bao lâu rồi? Có thấy mệt ở đâu không?”

“Sốt chưa lâu, chỉ thấy người mệt mỏi thôi.”

“Nếu vẫn sốt nhẹ, cần phải quan sát thêm, không nên uống thuốc hạ sốt vội.”

Tôi thực sự không còn hơi sức đâu để tiếp tục làm ra vẻ không sao, may mà vẫn có thể lấy cớ bị sốt làm lý do: “Từ Đông, em cứ ngồi chơi, chị... đi nằm nghỉ một lúc đã.”

Lúc tôi đi về phía phòng ngủ, nghe Á Áu hỏi: “Từ Đông, bệnh chị em có nghiêm trọng không?”

“Không sao đâu, sốt nhẹ chỉ cần không kéo dài thời gian...”

Tôi không nghe thấy Từ Đông nói hết câu, đóng cửa phòng ngủ, tựa cả người vào cánh cửa, nước mắt cứ thế trào ra.

4

Lúc đầu, tại sao tôi lại yêu Tôn Á Áu nhỉ?

Haizz, sao tôi phải tự hỏi mình câu ấy?

Khi còn trẻ, người đàn ông càng lạnh lùng thì dường như lại càng kích thích khát vọng chinh phục và bị chinh phục của chúng ta. Những người con gái yêu anh quả thật quá nhiều, tôi may mắn không phải là một trong số người cuồng nhiệt nhất.

Hay nói cách khác, tôi không phải là Du Vịnh Văn.

Cô ta căm hận tôi, theo cô ta, tôi là kẻ thứ ba đã phá hoại tình yêu của cô ta. Cái khoản nợ rồi rắm này, tôi không thể biện bạch được. Tôi chỉ có thể nói rằng, lần đầu tôi và Á Áu quen nhau còn cách thời gian cô ta xuất hiện mấy năm.

Trong con mắt của người khác, tôi là một người e dè, thậm chí kiêu ngạo, không phải kiểu con gái dễ động lòng, cũng không dễ đổ mắt, tim đập chân run, không bạo dạn tấn công, càng không dong đưa lăng lơ quyến rũ người khác.

Thực ra, tôi không hề kiêu ngạo, chẳng qua sinh ra trong một gia đình khá bảo thủ, nghiêm khắc nên tôi coi trọng lòng tự tôn của bản thân thậm chí coi lòng tự tôn là vũ khí. Tôi cũng chưa bao giờ học cách làm thế nào để tỏ ra dễ mến, đáng yêu trước mặt người khác, chứ đừng nói đến việc lấy cái đó ra làm vũ khí cho bản thân.

Tóm lại, là tôi nguy trang khá tốt. Trong doanh nghiệp ngoài quốc doanh chỗ tôi làm, nhân viên nhiều như thế mà không ai biết tôi yêu thầm một người con trai rất xuất sắc mới đến ở bộ phận bán hàng. Cứ như vậy hơn nửa năm, sau buổi liên hoan cuối năm, mọi người vẫn muốn đi chơi tiếp nên rủ nhau đi hát KTV. Ngoài tôi ra thì tất cả mọi người đều đã uống rất nhiều, tất cả đều đứng dậy hát chung một bài. Không biết từ lúc nào, anh đứng bên cạnh tôi, tay vòng qua ôm eo tôi. Lúc hát xong, anh còn nghiêng đầu hôn vào tóc tôi một cái rất tự nhiên, đến nỗi nếu tôi có bất cứ phản ứng kinh ngạc nào cũng có thể coi là nực cười. Tôi trở lại chỗ ngồi, tim đập loạn xạ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Những người xung quanh đều không phát hiện ra, ai nấy đều hào hứng chọn bài hát, hay chơi đoán số... Họ chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Tôi thấy mình không thể tiếp tục ở lại được, tránh có những cử chỉ làm mọi người mất hứng nên chào mọi người rồi lặng lẽ ra về. Không ngờ anh cũng theo tôi bước ra, nắm lấy tay tôi, bước nhanh ra khỏi KTV, rồi vẫy tay gọi một chiếc taxi.

Tôi ngồi vào xe, nghe anh hỏi: “Em về đâu?”

Tôi đang ở trạng thái “mơ màng” nên thuận miệng trả lời chỗ ở của mình. Anh lại hỏi: “Chỗ em ở có tiện không?”

Tôi không rõ câu hỏi của anh có ý gì, nên ngăn người nhìn anh, anh cũng nhìn tôi, đột nhiên bật cười. “Xin lỗi em, anh hiểu nhầm. Để anh tiễn em về.”

Rồi anh lại thản nhiên như không có chuyện gì, còn tôi định thần lại, nghĩ thầm: “Anh ấy cho rằng mình bỏ về trước là đang “gửi” tín hiệu cho anh ấy, thế nên anh ấy mới đi theo mình. Thực ra anh ấy đang muốn hỏi mình có ở một mình không, nhưng “tiện” là từ chẳng có ý rõ ràng.” Anh nhanh chóng nhận ra tôi đang ở trạng thái mơ màng nhưng không để tâm, hình như việc này đối với anh rất đối quện thuộc.

Mặt tôi bỗng nóng ran lên và tôi nói: “Em ở cùng với bố mẹ, hay là đến chỗ anh đi.”

Và như vậy, tôi đã trao thân mình cho anh.

Không, không nên nói là trao một cách đơn phương, tôi cũng nhận được thứ mà mình thầm mong muốn - cho dù không mấy hoàn hảo. Tôi biết đây không phải là tình yêu bình thường, nhưng vì chuyện tôi yêu thầm anh đã đến giai đoạn quá đau khổ, tuyệt vọng. Trên xe taxi, tôi đã ý thức rằng, với tính cách của anh và cách tôi nói chuyện thì không thể có sự bắt đầu như tôi mong muốn, như vậy coi như tôi đã chọn cho mình một kết cục biết trước.

Sau đó là kỳ nghỉ Tết, anh không về quê, tôi có thời gian ra ngoài, ở với anh trong khu chung cư cũ kỹ mà anh thuê trọ và có một vài ngày ngọt ngào bên nhau.

Ngày đầu tiên đi làm, anh bình thản nói với tôi: “Ở công ty, chúng mình vẫn giữ quan hệ đồng nghiệp thì tốt hơn.”

Tôi nghe xong, bình tĩnh đáp: “Chúng ta không còn là đồng nghiệp nữa. Em chuẩn bị thôi việc, muốn chuyển sang công ty khác.”

Anh có chút ngạc nhiên, nói: “Khả Khả, em phải nghĩ cho kĩ.” Đương nhiên, đó là quyết định tạm thời, nhưng tôi đã nghĩ kĩ rồi. Tôi muốn cố gắng xóa sạch trở ngại khoảng cách giữa chúng tôi.

Có điều, lúc tôi nghĩ làm, quan hệ của chúng tôi vẫn không thể tiến triển thêm.

Anh là người coi trọng sự nghiệp, thường xuyên đi công tác, thậm chí không cả dành đôi chút thời gian để vun đắp cho mối quan hệ không cần phải bỏ công sức kia. Còn tôi may mà vẫn giữ được chút lòng tự trọng, không hèn mọn đến độ từ bỏ cả giới hạn cuối cùng để có thể chấp nhận sự tùy tiện thích đi thích đến lúc nào cũng được của anh. Ba tháng sau, lúc anh đi công tác về đã gọi điện cho tôi, tôi nói rằng chúng tôi không cần gặp nhau nữa, anh im lặng, sau đó thì đồng ý.

Chỉ có Hạ Vân lơ mơ biết mối quan hệ tình cảm này của tôi. Lúc đó, cô ấy đang học thạc sĩ ở Bắc Kinh, thường xuyên gọi điện về khuyên nhủ tôi, nhưng tôi lúc đó đã hạ quyết tâm rồi.

Sau đó tôi và Tôn Á Âu suốt ba năm không gặp lại nhau.

Tôi không có bất cứ lý do gì bỗng từ bỏ một công việc có thu nhập khá và tương lai xán lạn, nên cấp trên và đồng nghiệp đều không hiểu nổi quyết định của tôi, may mà không ai liên tưởng đến mối quan hệ giữa tôi và Á Âu. Sau khi về nhà, tôi bị bố thuyết giáo nghiêm khắc một hồi. Từ khi xuất ngũ đi làm đến bây giờ, bố tôi chỉ làm ở một cơ quan duy nhất, luôn tin rằng bản thân sẽ làm đó đến khi về hưu, vì thế bố hoàn toàn không chấp nhận nổi hành động chuyển công ty của tôi. Mẹ nói chuyện với tôi, hỏi nguyên nhân, tôi không thể trả lời mẹ. Sau đó, tôi vội vàng tìm cho mình một công việc mới không được như ý, cố gắng chịu đựng hai tháng, rồi lại đi tìm việc khác.

Trong khoảng thời gian đó, tâm trạng của tôi vô cùng u uất, nhưng không có ai để chia sẻ, ban đêm tôi thường giật mình tỉnh giấc vì gặp ác mộng. Tôi chỉ biết cười nhạo bản thân: Nhìn xem, mày đang phải trả giá vì những việc làm ngốc nghếch của mày đấy!

Trải qua bao nhiêu lần phỏng vấn, cuối cùng tôi cũng được nhận vào làm ở một công ty mà sau đó tôi đã làm sáu năm. Rồi tôi đăng ký thi cao học, muốn dành chút thời gian nhàn rỗi còn lại của mình vào việc học hành. Sự thực đã chứng minh, đó là một quyết định sáng suốt.

Tôi vẫn giữ liên lạc với đồng nghiệp cũ qua mạng internet, thỉnh thoảng cũng nghe được tin tức của anh. Anh đã được thăng chức, làm việc rất xuất sắc và tỏ ra nổi trội trong công ty. Anh cũng đã có bạn gái rất xinh đẹp. Sự nghiệp của anh thăng tiến thuận lợi, ngày càng thành công, năng lực của anh được sếp khen ngợi và anh thuận lợi ngồi vào một trong những chức vụ cao nhất công ty. Bọn họ đã chia tay, nhưng hình như điều đó không ảnh hưởng lắm đến anh...

Cuộc sống của tôi đã trở lại quỹ đạo, xem ra khá ổn. Tôi bảo vệ luận án cao học thuận lợi, công việc cũng hài lòng, được thăng chức định kỳ, sống hòa đồng với đồng nghiệp, có nhiều đối tượng theo đuổi, nhưng tôi không hề thấy hứng thú. Một đồng nghiệp của bố nhiệt tình giới thiệu cho tôi một người. Từ chối không được, và bất ngờ phát hiện ra, đối phương là một người rất xuất sắc, điều kiện kinh tế cũng khá. Sau những ngại ngùng của lần gặp mặt ban đầu, chúng tôi cũng có tiếng nói chung. Sau đó chúng tôi thường xuyên gặp nhau và cũng nảy sinh tình cảm. Tôi không phải là kiểu người đã trải qua mối tình tốt đẹp thì không muốn gặp đối tượng khác. Nhưng sự thực lại chứng minh, kẻ gây rắc rối là kẻ chẳng nhận được bất cứ điều gì, nên cái giá mà tôi phải trả là cuối cùng cũng không có được người đó. Thử tôi có được chỉ là một trải nghiệm tình cảm, cứ coi như tôi đang tìm đến chỗ chết cũng được, hay bị coi khinh cũng đành, dù sao tất cả cũng đã kết thúc rồi.

Thành phố này dù rộng lớn thật nhưng cũng không lớn đến nỗi biển người mênh mông, không thấy đâu là bến bờ.

Ở trung tâm thương mại, tôi đã gặp lại Tôn Á Âu. Bên cạnh anh là Du Vịnh Vãn, xinh đẹp, cao ráo, có thân hình quyến rũ, gương mặt hồng hào tươi trẻ, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi. Họ đứng ở cầu thang và cô ta đang nũng nịu nói đi giày cao gót đau chân, đòi anh cõng. Anh cười cười, bảo cô ta ngồi nghỉ. Cô ta đột nhiên sa sầm nét mặt, lạnh lùng buông một câu muốn thõa của những cô gái đang yêu: “Anh không yêu em à!”

Tôi và bạn trai đi lướt qua trước mặt họ, tôi biết điều nên không chào anh. Bạn trai nắm lấy bàn tay tôi đang đặt trên khuỷu tay anh, khẽ nói: “Từ trước tới giờ em chưa bao giờ giận dữ như thế với anh.”

“Có phải anh cảm thấy tiếc không?”

“Nếu anh nói phải, chắc nghe giống như thích chịu khổ. Nhưng Khả Khả à, đàn ông đều có những thời khắc muốn được bạn gái làm nũng như thế.”

Tôi không nhịn được bật cười: “Nếu coi thời khắc đó là một môn học, em sợ mình không cái tạo được.”

Chúng tôi bước xuống cầu thang, khi đứng ở giữa bậc cầu thang, tôi không kìm được lòng quay đầu lại, thấy Tôn Á Âu đang dựa vào tay vịn cầu thang, cúi xuống nhìn tôi, như đoán chắc tôi sẽ ngoảnh lại.

Anh chỉ hơn tôi chưa đến một tuổi, thế mà trong thời gian ba năm, dường như anh đã hoàn toàn vứt bỏ được cái cảm giác thiếu chín chắn vốn có của người đàn ông trước ba mươi tuổi.

Vài ngày sau, Tôn Á Âu lại xuất hiện trước mặt tôi. “Anh vẫn không quên được em.”

“Cảm ơn anh. Anh có bạn gái, tôi có bạn trai, mọi chuyện đều tốt đẹp, không cần phải nhắc chuyện cũ làm gì.”

Đương nhiên, tôi không ngây thơ đến mức nghĩ rằng sau khi chúng tôi chia tay, anh vẫn ngày thêm nhớ nhung đến tôi. Chưa đến ba tháng yêu nhau, tôi đã hiểu rõ anh đối với tôi không sâu nặng, cũng chẳng kiên trì, chưa kể đến sự lạnh nhạt. Một người con gái có yêu bản thân đến mức nào cũng không thể coi anh là thân tình yêu của đời mình. Chỉ cần khi gặp lại nhau mà coi như chưa từng quen biết, thế đã là một niềm an ủi rồi.

Vậy mà trái tim tôi vẫn xao động một cách xuẩn ngốc.

Tôi chán nản khi ý thức được rằng, anh vẫn có ảnh hưởng nhất định với tôi, và chắc chắn anh cũng rõ điểm này.

Tôi đã không kìm được lòng mình, hỏi han đồng nghiệp cũ về anh, họ nói với tôi, anh vừa chuyển sang một công ty khác với mức lương cao hơn. Công ty cũ lấy danh nghĩa cấm anh xin vào các doanh nghiệp cạnh tranh nên đã gửi thư đến luật sư nhờ can thiệp. Hai bên đang ở tình trạng đàm phán, công việc của anh đang trong hạng thái ngưng trệ, tình hình cũng không được lạc quan lắm. Nói về bạn gái của anh, đồng nghiệp cũ cười, bảo: “Đúng là xinh đẹp thật, nhưng vẫn còn đang học năm thứ tư. Cái cậu này có điểm phúc thật đấy, toàn được các em chạy theo.”

Dù sao tôi cũng làm ở công ty đó gần hai năm nên hiểu rõ ông chủ Tưởng Minh và con trai cả của ông ta. Họ đều có tính cách rất mạnh mẽ, nếu họ đã có ý làm khó Tôn Á Âu thì anh rất khó thoát thân. Thắc mắc duy nhất của tôi là, với tính cách muốn tránh mọi rắc rối trong tình cảm, sự nghiệp lại đang gặp khó khăn như thế, sao anh còn có tâm trạng nủ kéo tôi.

Anh lại hẹn tôi đi ăn cơm. Đến chỗ hẹn, tôi hỏi anh về tình hình công việc, anh cười, đáp: “Chuyện xấu đúng là đồn xa nghìn dặm, em cũng biết rồi à?”

“Rốt cuộc có nghiêm trọng không?”

Cuối cùng anh cũng không vờ như không có chuyện gì xảy ra nữa, thẳng thắn nói: “Anh đoán hai bố con họ quyết tâm trừng trị anh một trận, chắc đợt này khó qua nổi.”

“Vậy làm thế nào?”

Anh nhún vai. “Cứ tạm thời nghỉ ngơi một thời gian đã rồi tính.” “Anh là người cuồng công việc như thế, sao chịu được nhàn rỗi?”

“Đến khi tình thế mạnh hơn sức người thì bắt buộc phải chọn lựa thôi.”

Cuối cùng anh cũng để lộ một chút buồn bã. Lý trí mách bảo tôi: Anh ấy là một người mạnh mẽ độc lập, chắc không cần sự thông cảm nhỏ bé của mày đâu. Sự thông cảm của mày không có tác dụng gì đâu, khi để lộ ra chắc chắn sẽ bị anh ấy coi là đang sĩ nhục anh ấy. Hơn nữa, một đứa con gái mà có tình cảm thương xót thì khác gì tự động từ bỏ cái vỏ bọc tự vệ của mình.

“Đạo này anh thường nhớ đến những ngày chúng ta còn ở bên nhau.”

Tôi nói mát: “Nghĩ đến những ngày tôi không bắt anh công ở nơi công cộng chứ gì?”

Anh cười: “Cô ấy vẫn là một đứa trẻ to xác, bạn anh hoàn toàn không hợp nhau, đã chia tay rồi.”

“Thực ra, tôi ngưỡng mộ sự thẳng thắn của cô ấy. Tính tôi không phóng khoáng, nói cho hay một chút là được giáo dục tốt, mà nói không hay thì là nhạt nhẽo.”

“Chưa bao giờ anh thấy em nhạt nhẽo.”

“Đó là vì tôi rút lui kịp thời, biết chủ động nói lời tạm biệt, không để lộ cái nhạt nhẽo đó trước mặt anh.”

Anh cười ha ha. “Em xem, bây giờ em đang thể hiện sự thú vị của em trước mặt anh đấy.”

Má tôi đỏ bừng lên. Không sai, tôi đã không tự kiểm chế để mình bộc lộ tình cảm bên trong, mà anh lúc nào cũng kích thích được chút tình cảm đáng thương đó của tôi.

Anh vói qua bàn nắm lấy tay tôi. “Em đỏ mặt như thế trông đẹp lắm!”

Trước đây, thậm chí anh chưa từng nhìn tôi với ánh mắt như thế. Trong ánh sáng rực rỡ của bóng đèn, tôi bỗng hiểu ra một chuyện, chinh phục và bị chinh phục là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đứng chắn trên con đường của anh, có thể bị anh đẩy ra, chấp nhận bị anh chinh phục, có thể bị anh bỏ rơi. Tôi vốn chỉ là một người trong số bạn gái cũ của anh, nhưng ít nhất tôi đã bỏ đi trước khi anh chán ghét thật sự. Ít nhất tôi có chút gì đó khác những người con gái khác.

“Em cứ nghĩ bây giờ anh không có tâm trạng nào hẹn hò.”

“Bây giờ anh có cả đồng thời gian, từ trước tới nay chưa bao giờ nhàn rỗi như thế này.”

Hóa ra là thế. Nếu lại trở về bên anh, có nghĩa là tôi lại một lần nữa phá hoại cuộc sống được sắp xếp gần như có trật tự của mình sao?

Với người bạn trai hiện tại của tôi, ở bên anh ấy, tôi cảm thấy yên ổn, vui vẻ, nhưng không có những rung cảm kích thích mê mẩn như điện giật, cũng không có kiểu tim đập điên loạn, run rẩy đến nỗi không kiềm nén nổi, càng không sợ hãi khi không thể ở bên nhau.

Tôi tự nhắc nhở mình: Mây phải chín chắn, trưởng thành lên, mây phải chấp nhận diện mạo và giai đoạn khác nhau của cuộc sống, đừng cứ chìm đắm trong những kỷ niệm quá khứ mãi như thế!

Lúc đó, tôi đã hai mươi bảy tuổi và vẫn sống chung với bố mẹ. Bốn năm trước, gia đình tôi đã chuyển đến một căn hộ có ba phòng ngủ, diện tích tương đối rộng rãi. Tuy nhiên trong nhà vẫn có họ hàng cô bác đến và tôi chẳng thể nào thân thiết với họ được. Nếu khóa cửa phòng riêng của mình, sẽ bị coi là không lịch sự. Điều duy nhất tôi có thể làm là lảng lẽ khóa mấy cái ngăn kéo lưu giữ những đồ vật riêng tư cơ bản nhất của mình. Tôi khát khao có một không gian riêng cho mình, chỉ dựa vào lý do đó, tôi cũng đã muốn lấy chồng.

Còn với Tôn Á Âu, cho dù nhìn từ phương diện nào, cũng không thể coi là đối tượng mà tôi có thể kết hôn.

Chưa đợi tôi hiểu rõ chuyện này, Du Vịnh Văn đã đứng chắn đường tôi đi làm về để gây sự, một mực nói rằng cô ta tuyệt đối không chia tay với Tôn Á Âu, một mực lên án tôi là kẻ thứ ba xen vào, chửi tôi là kẻ bắt cả hai tay, không có đạo đức. Tôi kinh ngạc đến đờ đẫn trước sự giận dữ điên cuồng của cô ta, đành phải gọi điện cho Á Âu. Lúc anh chạy đến, Du Vịnh Văn thoát cái bỗng tỏ ra vô cùng đáng thương, nói như van xin: “Em biết em tùy tiện, không hiểu chuyện, nhưng em yêu anh, em sẽ thay đổi, anh đừng bỏ mặc em như thế.”

Tôn Á Âu cười. “Nhưng tôi không yêu cô, đừng gây sự nữa.”

Như bị chọc vào chỗ đau, cô ta gào lên: “Anh dám nói anh không yêu em, em sẽ tự sát, lần này em nói thật đấy.”

Tôi sợ quá, vội vàng kêu lên: “Đừng, đừng có làm như vậy, cô hiểu nhầm rồi, tôi và anh ấy không có quan hệ gì đâu. Tôi có bạn trai rồi. Có chuyện gì hai người cứ bình tĩnh nói.”

Anh nhìn lướt qua tôi, lắc đầu, rồi nói với Vịnh Văn: “Cô xem, cô không dọa được tôi nhưng lại dọa được cô ấy rồi đấy. Nhưng dọa cô ấy thì có tác dụng gì, cô ấy không thể lấy cô được.”

Anh kéo Vịnh Văn vào xe đưa đi, coi như giải vây cho tôi, thế rồi không biết anh làm thế nào, người con gái đó không đến làm phiền tôi nữa. Tôi băn khoăn hỏi, anh chỉ bảo: “Anh đâu có tâm trạng để cùng cô ấy chơi trò tình cảm. Người nhà cô ấy đưa cô ấy đi du học rồi. Em yên tâm, anh biết mình chẳng ra gì, không có sức hấp dẫn đến độ khiến người khác vì mình mà tự tử đâu. Cùng lắm cô ấy chỉ buồn vài tháng là hết thôi.”

Một lần nữa, tôi lại giật mình sợ hãi trước sự lạnh lùng của anh. Tôi tự hỏi, mây thật sự muốn ở bên người đàn ông này ư?

Lúc đó, anh đã nắm tay tôi. Cũng như lần đầu tiên được anh ôm eo, tôi có cảm giác tê dại cả người, và dần dần lan vào tận tim. Hóa ra cảm giác cũ vẫn còn, cứ thế tràn ngập khắp cơ thể, không biết bao giờ mới thức tỉnh.

Khoảng hơn nửa năm sau, tôi và Á Âu kết hôn rồi sống bên nhau cho đến bây giờ.

Còn nỗi buồn của Vĩnh Văn hiển nhiên không hết, hơn nữa cô ta còn quyết tâm trả nỗi buồn ấy lại cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 5

Bố tôi đã không còn yêu thương tôi như trước kia nữa

Cuộc hôn nhân của Hứa Khả tưởng chừng như hạnh phúc nhưng thực ra chị ấy đang nằm trong đồng “rận”.

Tôi không tin cùng đám bạn xa lạ, vô lo vô nghĩ hát karaoke cả đêm thì có thể tìm lại ý nghĩa cuộc sống.

Type: LDMhiNhi

1.

Ông Trương, không đúng, lúc này nên gọi là pháp sư Thích Diên, tóc ông đã cạo trọc, để lộ vết sẹo trên đỉnh đầu, trên người mặc chiếc áo cà sa màu đỏ mới tinh, lông mày cụp xuống, chân ngồi xếp bằng trên đệm cỏ, gỗ cộc cộc vào con cá gỗ, miệng còn lẩm nhẩm đọc kinh. Trong khói hương mờ mịt, trông ông vô cùng trang nghiêm, giống hệt vị cao tăng đắc đạo.

Tôi quay lại giận dữ nhìn Chu Huệ “Xem việc tốt của bố cậu đấy”.

Chu Huệ lăm vè mặt rất là “lưu manh”, cười, đáp : “Ông trương vốn là hòa thượng mà, từ nhỏ đã xuất gia, tu luyện mười mấy năm, đọc kinh cầu phép đều tinh thông, bản lĩnh như thế mà bỏ phé thì thật tiếc”.

“Bố cậu không biết, nhưng cậu thì phải biết là ông bị mắc bệnh đãng trí tuổi già chứ”

Cậu ta lắc đầu “bố tôi nói rồi, cơ bản không cần ông ta phải làm gì cả, chỉ cần ông chống cây pháp trượng đi trên đường, rồi gõ mõ cho du khách xem là được, ở miếu này toàn là hòa thượng trẻ, không nhìn được oai nghiêm”.

“Chắc, vì kiếm tiền, bố cậu đúng là cái gì cũng có thể nghĩ ra được”.

“Câu này của cậu coi như là đúng, đúng là đầu óc bố tôi chủ có chữ “tiền”. Cậu đừng giận, ông Trương ở đây được các đồ đệ chăm sóc, được lĩnh lương, như vậy bố cậu cũng đỡ lo”.

Làm gì có chuyện dễ dàng, đơn giản như Chu Huệ nói.

Trước đêm giao thừa, tôi bị bố lôi cổ về nhà, lúc đó tôi mới phát hiện ông Trương không có ở nhà, lập tức hoảng lên : “Trời lạnh như thế này, lại có tuyết rơi, không biết ông ấy chạy đi đâu rồi”.

Bố tôi bảo, cạnh làng Chu Huệ có một ngôi miếu bị bỏ hoang nhiều năm, bố Chu Huệ là Chu Anh Hùng đã sửa sang lại để đón khách du lịch, sau đó mời hòa thượng đến ở. Ba hôm trước, ông ta mời ông Trương đến ở để làm sư trụ trì. Tôi kinh ngạc há hốc miệng, “Ông Trương hoàn tục đã nhiều năm rồi mà”.

“Du khách có cần biết việc này đâu”.

“Nhiều lúc ông lẫn đến mức không biết cả tên họ của mình, sao bố lại để ông đi?”.

Bố tôi thờ dãi : “Bố ngăn không được, Chu Anh Hùng đã vận động con trai của ông, nên con trai ông đến tận nhà để đón ông đi”

“Chẳng phải con trai ông Trương không thèm nhìn nhận ông, mười mấy năm nay có thăm hỏi gì đâu?”.

“Chu Anh Hùng hứa chỉ cần bố anh ta tới đó, ông ta sẽ trả tiền thẳng cho anh ta”

Tôi tròn mắt, cười : “Bao nhiêu năm nay việc chăm sóc, khám bệnh, ăn uống cho ông đều do bố làm, thế mà đến lúc có cơ hội nhận tiền thì con trai ông lại đột ngột xuất hiện, đúng là phục sát đất”.

Bố tôi bắt lặc nói : “Thôi con, bố đã đưa thuốc ông đang uống cho anh ta mang đi rồi, cũng đã ghi thời gian uống thuốc và những món không nên ăn. Hi vọng bọn họ giữ lời chăm sóc ông chu đáo”.

“Họ dựa vào cái gì mà đưa ông đi như vậy?”.

“Dù sao bọn họ cũng là bố con”.

Tôi bỗng im lặng, nhìn về mặt của tôi, cũng ngẩn người một lúc, rồi khẽ sờ lấy đầu, “Tiểu Hằng, con chính là con gái của bố, đừng có nói đến vấn đề này là lại nghĩ đến chuyện khác, được không?”.

Tôi buồn bã nói : “Nhưng chị Hứa...”

Bố ngắt lời tôi: “Đừng nhắc đến cô ta nữa, cô ta có cuộc sống của cô ta, không liên quan đến chúng ta”.

“Được ạ, không nhắc đến chị ấy nữa, vậy bố hãy nói cho con biết là năm ấy bố nhặt được con ở đâu?”

Bố nhìn tôi không biết phải làm thế nào. Tôi buông tay. “Con cũng tò mò mà! Còn nữa, sinh nhật con chính là ngày con được sinh ra, hay là ngày bố nhặt con về?”

Bố không nói gì, xoay người bước vào trong nhà. Tôi bức tức đuổi theo nắm lấy ống tay áo ông, gào to : “Bố, bố có thái độ gì thế, không thèm chấp con chứ gì? Con nói cho bố biết...”.

“Được rồi, được rồi. Bà cụ tổ của tôi ơi, đừng gào nữa.”

Bố mở tủ ra, lấy một cái bọc ở phía trong cùng đưa cho tôi. Tôi mở ra xem, đó là một chiếc chăn mỏng nhỏ được khâu từ các mảnh vải hoa vụn khác nhau, mặc dù trông cũ kỹ nhưng đường chỉ mũi kim rất đều đặn, tỉ mỉ.

“Năm đó, con được bọc trong cái chăn này và để ở cổng phụ của bệnh viện Nhân dân tỉnh”.

Bệnh viện Nhân dân tỉnh là một bệnh viện có qui mô khá lớn của tỉnh, không xa trường đại học của tôi lắm. Tôi đã từng mấy lần đi qua cái cổng ấy, nhưng không ngờ mình lại chính là đứa trẻ bị bỏ rơi ở đó.

Trong cái chăn có một tờ giấy ghi ngày tháng năm sinh của con, lúc đó con vừa sinh ra được một tuần. Bố quên đã kẹp mẫu giấy đó trong cuốn sách nào rồi, lúc nào có thời gian bố sẽ tìm lại đưa cho con.”

“Thôi, không cần đâu ạ”

“Tiểu Hằng, hứa với bố, đừng nghĩ tới chuyện này nữa được không?”

“Vâng”

Tôi không thể nào không nghĩ, nhưng có nghĩ cũng chẳng ích gì. Có lẽ tôi may mắn vì người nhặt được tôi là bố, tuy nhiên là một đứa trẻ bị bỏ rơi thì niềm hạnh phúc này nên nói thế nào đây?

Bình thường nếu là trước kia, ngoài việc đòi ăn uống thì ông Trương giống như một người “không tồn tại”, nhưng trong nhà thiếu một người, tôi chẳng thể nào vui nổi, mà bố tôi hình như cũng có tâm sự nên cái tết năm nay trôi qua vô cùng ảm đạm.

Mùng Hai Tết, mặc dù tuyết đã ngừng rơi nhưng nhiệt độ lại càng thấp. Tôi đang đọc sách cạnh chậu than thù Chu Nhuệ đến, giờ chân đạp vào chân ghế tôi đang ngồi khiến tôi suýt nữa bị ngã, tôi bức bối quát lên : “Cậu lại lên con đây à!”

“Cậu bỏ tôi một mình ở thành phố, cũng không nói một tiếng là đi đâu. Tôi đành phải trở về báo tin cho bố cậu, chính vì thế mà đã gặp phải bố tôi ở thị trấn, thế là bị ông lôi về. Trong lòng tôi đang nguyên rủa cậu ngàn vạn lần đây”.

Tôi cười: “Cũng may, trông tay chân cậu còn lành lặn, còn đi còn chạy được, chứng tỏ bố cậu không ra tay quá độc ác”.

Cậu ta làm ra vẻ muốn bóp cổ tôi, tôi đành năn nỉ: “Thôi đừng đùa nữa, bố tôi sắp về rồi, ông mà trông thấy thế này lại cho cậu một trận đấy”.

Cậu thả tôi ra, tức tối nói: “Cậu mau mau giải thích đi, xem tôi có thể tha thứ cho cậu được không?”

“Tôi mà cần cậu tha thứ à?” Tôi nhảy dựng lên, nói không khách sáo: “Món nợ bố cậu dẫn ông Trương vào miếu, tôi vẫn chưa đòi đâu đấy!”

Đột nhiên, con giận lép xep, cậu ta cười trừ “Cậu cũng thừa biết chuyện bố tôi làm không hề liên quan tới tôi, ông ấy là ông ấy, tôi là tôi, chúng tôi không có hứng thú dính dáng tới nhau”.

Lúc này bên ngoài cổng có tiếng gõ cửa, tôi mặc kệ cậu ta, chạy ra mở cổng. Ngoài cổng là một người phụ nữ mặc chiếc áo lông dài màu đen, cổ quấn một chiếc khăn họa tiết kẻ ô, khoảng hơn bốn mươi tuổi, da dẻ rất mịn và trắng, cử chỉ nho nhã, vừa nhìn là biết không phải dân thị trấn, hơn nữa phía sau lưng bà ấy là một chiếc xe taxi có biển thành phố đang quay đầu rời đi.

“Xin hỏi, cô tìm ai ạ?”

Người phụ nữ nhìn tôi, giọng nói đậm chất Bắc Kinh chính hiệu: “Xin hỏi, ông Hà Nguyên Bình có sống ở đây không?”

Hóa ra là đến tìm bố tôi. Tôi nhìn ngắm người phụ nữ đó, rồi đáp: “Mời cô vào, bố cháu đi vắng, chắc lát nữa sẽ về ạ!”

Tôi mời cô đến ngồi cạnh chậu than, lúc bùng ly trà mời, cô ấy vội vàng lên tiếng cảm ơn rồi nói: “không ngờ ở nơi này tuyết lại dày thế!”

“Cô từ thành phố đến ạ?”

“Đúng rồi, nhưng thường thì cô sống ở Bắc Kinh”

“Đang là dịp Tết, cô lại đi một quãng đường xa đến đây, chắc là có việc quan trọng tìm bố cháu?”

Cô ấy mỉm cười, đáp: “Đúng vậy”

Cô ấy không chịu nói tiếp nên thói tò mò của tôi chưa được thỏa mãn, tuy nhiên lại không thể nào hỏi thêm được. May là lúc đó bố tôi về. Cô ấy đứng dậy, nói: “Ông là Hà Nguyên Bình đúng không? Chào ông, tôi là Nghiêm Tiểu Thanh”.

“Chào bà”

Khuôn mặt bố tôi không có chút biểu cảm nào, chính vì thế mà tôi cảm thấy lạ. Tôi biết rõ ngày thường, bố tôi không phải là người thể hiện tình cảm qua nét mặt, nhưng trong lòng càng xáo động thì vẻ mặt ông càng tỏ ra trầm tĩnh.

“Tôi có ịe muốn nói chuyện riêng với ông, ông xem khi nào thì thuận tiện?”

“Chờ một chút”, ông quay lại nói với tôi: “hôm nay nhiệt độ xuống thấp, con mang chiếc áo bông dày đem cho ông Trương, bảo ông mặc bên trong áo cả sa, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy, nhân tiện hỏi bọn họ luôn xem có cho ông uống thuốc đúng giờ không”.

Tôi đành phải vâng lời, gói chiếc áo vào túi, cùng Chu Huệ bước ra ngoài.

Ra khỏi cổng, Chu Huệ cười đùa: “Sao mặt mày cau có thế?”

“Bố tôi chơi trò tâm lý với tôi, sợ tôi ở nhà nghe trộm câu chuyện của ông nên mới đuổi khéo tôi đi”.

“Bác Hà hình như không quen biết cô ấy, hai người không thể là bạn bè cũ được, có gì đâu cậu phải nghe trộm?”

Chắc là vậy rồi, nếu là mười ngày trước, chắc tôi lại đang mơ màng nghĩ cô ấy là mẹ mình, theo độ tuổi mà nói, cô ấy đảm nhiệm vai trò này xuất sắc hơn chị Hứa Khả nhiều. Thế nhưng bây giờ tôi không còn có ý nghĩ đó nữa, điều làm tôi bức mình là bố đã giấu giếm tôi, mà xem ra không chỉ có một chuyện.

Chúng tôi ngồi xe khách nên chẳng mấy chốc đã đến khu đất nhà họ Chu. Nhìn vé vào cửa, tôi xót hết cả ruột, nên mới buột miệng hỏi Chu Huệ: “Có thể núp bóng cậu để được miễn mua vé không?”

“Họ đâu có quen tôi. Tôi chẳng thể vì chuyện này mà đi tìm bố để ăn một trận đòn nữa, thôi cậu chịu khó mua vé đi”.

“Này, cậu dám bắt tôi trả tiền à?”

Cậu ta trợn mắt nhìn tôi “Nhờ phúc của cậu, tiền của tôi bị mẹ tôi tịch thu hết rồi. Nói cho cậu biết, tôi còn phải ăn bám cậu dài dài”.

Tôi cười, móc tiền xếp hàng mua vé, rồi chúng tôi cùng bước vào.

Mấy năm trước, tôi đã đến thôn này. Trong ấn tượng của tôi, những căn nhà ở đây đều được quét vôi trắng, mái ngói màu đen, nhưng vẫn không thể che giấu được vẻ tiêu điều, xơ xác, thỉnh thoảng còn có từng đoàn gồm ba đến năm sinh viên mỹ thuật đến đây vẽ phong cảnh. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên đã biến thành một khu du lịch đạt tiêu chuẩn do bố Chu Huệ cải tạo. Đường sá được trải toàn đá xanh, quét dọn sạch sẽ, ven đường treo rất nhiều đèn lồng đỏ, bị tuyết phủ trắng lên, trông càng đẹp mắt. Từng cửa hàng nhỏ bán các loại sản phẩm thủ công mỹ nghệ, các loại đồ ăn phong phú, thỉnh thoảng lại có một vài hướng dẫn viên du lịch cầm theo lá cờ nhỏ dẫn đoàn khách du lịch đi qua. Trên sân có các loại hình biểu diễn văn nghệ, múa sư tử, chơi đèn lồng, tiếng trống, tiếng kèn rộn rã, huyên náo, rất đúng phong vị ngày Tết.

Chu Huệ cười hi hi, bảo: “Phải nói là bố tôi muốn làm gì là làm rất khác biệt. Khu đất dòng họ Chu đã được bố tôi sắp xếp và cải tạo trông hoàn toàn khác trước kia.”

“Chú ấy đúng là nhân tài, nhưng lúc bị lừa thì cũng mất một số tiền không nhỏ!”

Cậu không hề để bụng cách tôi nói móc, trái lại cười ha ha. “Câu này tôi phải ghi nhớ mới được, lúc nào bố lên mặt khoác lác, tôi có thể dùng câu này phản pháo lại.”

Lời vừa dứt đã thấy bố của Chu Huệ xuất hiện cách đó không xa. Cậu ta định co cẳng chạy, tôi kéo lại, nói: “Đừng có ngốc như vậy được không? Chú ấy đi cùng với một đoàn người thế kia, làm gì có thời gian dạy dỗ cậu”

Quả nhiên, chú Chu Anh Hùng chỉ liếc mắt, mặt hầm hầm nhìn cậu con trai một lát, rồi tiếp tục cười trò chuyện với mọi người xung quanh và đi qua chúng tôi. Tôi nhìn bộ dạng hờn vía lên mây của Chu Huệ, lắc đầu “Sợ đến thế, vậy mà cũng có gan chạy từ Anh về đây”

Chu Nhuệ đành tự biện bạch : “Đánh nhẹ thì chịu, đánh mạnh thì chịu, đạo lý này cậu không hiểu à?”

Đi qua thôn, chúng tôi nhìn thấy một ngôi miếu, khói hương nghi ngút.

Tôi đi vào miếu, trông thấy ông Trương bèn bước đến đẩy nhẹ ông. Ông Trương mở to đôi mắt nhập nhèm nhìn tôi, chẳng khác gì nhìn người lạ. Tôi mặc kệ, kéo ông đứng dậy, một hòa thượng trẻ gầy gò ngăn tôi lại “Thí chủ đang làm gì vậy?”

“Tôi không cúng bái gì, đừng gọi tôi là thí chủ”

Anh ta ngăn người, tôi mặc kệ, kéo ông Trương bước ra sau điện, cởi giúp ông chiếc áo cà sa, rồi mặc áo bông vào. Chu Nhuệ đứng bên cạnh cứ thế cười: “Cậu có biết cậu đang làm gì không? Chuyện cởi áo hòa thượng ngay trong miếu ấy mà, chỉ có cậu là làm một cách ngang nhiên như thế”.

“Hừ, cậu đúng là đồ hạ lưu”

Tôi không để ý đến Chu Nhuệ nữa, lần lượt cài từng cúc cho ông Trương. Hàng ngày ở nhà, tôi cùng thường thay áo giúp ông, việc này hình như khuấy động một góc trí nhớ nào đó của ông, ông nói: “Tiểu Hàng, ông muốn ăn bánh quy”

“Hi, đúng là không uống công đến đây, cuối cùng ông cũng nhớ ra cháu rồi”

Tôi đưa cho ông bánh quy không đường mà mình mang đến, ông cười rạn rở mở ra ăn, chẳng có vẻ gì là đại sự cả. Tôi lại giúp ông mặc chiếc áo cà sa bên ngoài, nói với vị hòa thượng trẻ vừa hay bước đến “Mấy người có cho ông uống thuốc đúng giờ hay không?”

“Có”

“Con trai ông ấy có đến chăm sóc ông ấy không?”

Anh ta lắc đầu: “Chúng tôi sẽ chăm sóc thầy”

“Vậy được rồi. Không cho ông ấy ăn đồ ngọt, nếu ông ấy ăn mà bị gì, đừng trách tôi quá đáng.”

Anh ta không nói thêm được câu nào, còn Chu Nhuệ thì lắc đầu: “Cậu thôi đi, người ta đã bao giờ trông thấy người nào ngang ngược như cậu đâu, cậu sắp làm người ra sợ chết khiếp rồi đấy”

Tôi chẳng có lòng dạ nào mà dọa anh chàng tiểu hòa thượng đó, chỉ là thấy không yên tâm thôi. Tôi cướp chỗ bánh quy trong tay ông Trương đưa cho anh ta và nói: “Được rồi, được rồi, mỗi lần không nên cho ông ấy ăn quá nhiều, lần sau tôi sẽ mua nữa và mang đây”.

Ông Trương lại ngồi vào vị trí cũ, và bắt đầu gõ vào con cá gỗ. Đúng là bài học được rèn luyện từ nhỏ nên làm rất thành thạo. Chu Nhuệ hỏi tôi: “Cậu có muốn thấp hương không?”

Tôi lắc đầu “Có gì để cầu xin đâu”

“Khẩu khí hùng hồn thật đấy!”

“Không phải khẩu khí hùng hồn, những điều tôi thực sự mong muốn lại chẳng thể thành hiện thực, nên tôi dứt khoát không cầu xin gì cả.

Tôi muốn cầu xin vị thần nào đó cho Hà Nguyên Bình là bố đẻ của tôi. Nhưng làm sao có thể chứ? Vì cái chán mòng nhỏ bé kia chính là cách liên hệ duy nhất giữa tôi và những người ruột thịt, cứ nghĩ đến điều đó thôi là tôi lại cảm thấy thất vọng nào nê. Chúng tôi ra khỏi miếu, Chu Nhuệ kéo tôi đến một quán trà, bên trong trang trí theo phong cách cổ, có nghệ sĩ dân gian cất giọng giễu giễu những bài hí kịch gần như đã bị thất truyền. Tôi đã mấy lần được xem biểu diễn ở những đám tang nhưng nghe không hiểu, chỉ cảm thấy nó rất phù hợp với không khí biệt ly, và tôi cũng chẳng thích thú gì những ca khúc đang thịnh hành bây giờ. Không khí trong quán trà rất sôi nổi, xung quanh toàn là người trung niên và cao tuổi. Họ nói cười, còn có hút thuốc, nhưng tất cả điều đó chính tôi đều không thể hòa nhập nổi.

Tôi đọc tên các loại trà và giá trên tờ menu, giật mình kêu lên : “Cậu muốn làm tôi bị phá sản à?”

“Xem cậu keo kiệt chưa kia!”

“Nhưng muốn hào phóng phải có nền tảng kinh tế cơ bản, tôi ra ngoài kia mua cho cậu chai nước khoáng, được không?”

Cậu ta không thèm để ý đến lời tôi nói, gọi hai cốc trà xanh. Tôi đành phải trả tiền với vẻ khổ sở: “Cậu hãy mau về nước Anh đi, đại gia, tôi không nuôi nổi cậu đâu”

“Nhưng trước tiên cậu phải nói rõ cho tớ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi nhìn vô định vào khoảng không trước mắt, cậu ta chán quá huých tôi một cái “Nói cho cậu biết, hôm nay còn không nói rõ, chúng ta chưa xong đâu”

“Tôi là đứa trẻ do bố tôi nhặt về, tôi không biết bố mẹ đẻ của mình là ai”

Về mặt cậu ta không tỏ ra bất ngờ, chắc do đã nghe quá nhiều lời đồn thổi về tôi rồi.

“VẬY CÁI CHỊ HỨA TỪ ĐÂU CHẠY ĐẾN Ở TRỌ NHÀ CẬU ĐÓ MỚI CHÍNH LÀ CON GÁI RUỘT CỦA BỐ CẬU?”

Lúc này cậu ta mới có chút ngỡ ngàng: “Tiểu Hàng”

“HẾT RỒI, CHỈ CÓ TỪNG ĐÁY THÔI”

Cậu ta nắm lấy tay tôi, tôi định giăng ra, nhưng tay vừa định động đây, nước mắt đã trào ra, từng giọt nước mắt rơi vào mu bàn tay cậu ta. Các nghệ nhân vẫn đang hát “Ý a” với tiếng đệm của đàn hồ cầm như khóc như than.

Những ai gọi là “chúng sinh sống trên đời này đều khổ, không ngoại trừ bất cứ một ai.

2.

Lúc tôi về nhà thì cô đó đã đi rồi, bố tôi đang kéo nhị hồ, tôi đứng bước trước sân lắng nghe, đó là bài “Giang Hà Thủy*”

*Nước sông Trường Giang và Hoàng Hà

Bố tôi rất thích Lưu Đức Hoa, nhưng ít kéo bài này vì bố đã từng nói trong bài này chứa đựng tình cảm rất mãnh liệt, hôm nay bố kéo bài này thì cũng lạ thật. Trong tiết trời lạnh giá, tiếng đàn kéo lên nghe đìu hiu tang thương vô cùng.

Tôi đứng đợi bố kéo xong bài thì mới vào, ngồi trên chiếc ghế thấp cạnh bố, ngả đầu dựa vào chân bố. Bố đặt cây đàn nhị hồ xuống, thở dài: “Con đã là con gái lớn rồi, ngồi cũng phải ngồi cho ra dáng chứ”.

“Nếu con thật sự là con gái ruột của bố, bố sẽ không nói với con những lời này đâu”.

Bố nói dở khóc dở cười: “Cái con bé ngọc này, con trai lớn xa mẹ, con gái lớn xa cha, cho dù là ruột thật hay không ruột thật thì cũng giống nhau cả thôi”

“Chẳng giống nhau chút nào, đừng có lừa con!”

Bố cầm hai tay tôi chập lại vào trong lòng bàn tay mình. Bàn tay bố thô ráp, dày ẩm, cảm giác hoàn toàn khác với tay của Chu Nhuệ. Không hiểu sao tôi lại muốn khóc.

“Con nhìn con xem, không phải bố đã nói với con, bảo con không được nhớ đến chuyện này nữa sao!”.

Tôi hiểu bố nói hoàn toàn đúng nhưng vẫn cầu nhàu: “Con mặc kệ, bố không được phép có con gái mới là không cần đến con nữa, không được phép đối xử với người ta tốt hơn con”

“Lại nói linh tinh nữa rồi”.

Tôi đột nhiên ngừng đầu nhìn chăm chăm vào bố, bố không hiểu ra làm sao, liền hỏi: “sao thế?”.

“Lần này bố không còn nói bố chỉ có một đứa con gái là con nữa. Cái cô gái đến sáng nay là ai vậy ạ? Cô ấy nói gì với bố? Bố có định nhận chị Hứa Khả không?”

“Tiểu Hàng, nếu con dùng trí thông minh của con vào bài vở, chắc cũng đỗ vào trường đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa đấy”

Tôi biết bố đang chọc cho tôi vui nhưng tôi chẳng thể cười nổi, chỉ thờ thẩn nhìn bố. Một lúc sau mới nói nhỏ: “Con không hỏi nữa, bố muốn nhận thì nhận đi ạ!”.

Tôi đứng dậy, bố nắm tay tôi kéo lại: “Tiểu Hàng, nghe bố nói này...”

Tôi quay đầu lại nhìn bố, nhưng bố lại chẳng nói gì. Tôi gật đầu. “Đừng để con nghĩ ngợi lung tung nữa được không? Bố không cần nói nữa, con hiểu rồi”.

“Chị ấy cho dù tốt hơn con bao nhiêu, cho dù là con gái ruột của bố đi chăng nữa, bố cũng đừng bỏ con!”- Thực ra tôi rất muốn nói ra câu này nhưng kìm lại được. Cảm giác bất an, lo lắng của tôi đã đến lúc không thể chịu đựng thêm được nữa. Nếu để mặc bản thân, một mực bắt bố hứa, có lẽ tôi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma và khiến bố tôi càng thêm khó xử.

Kì nghỉ đông kết thúc, tôi trở lại trường học trên thành phố.

Thông thường, sau ba năm học ở ngôi trường luôn đòi hỏi tỷ lệ lên lớp cao thì những học sinh đỗ đại học đều có cảm giác được giải thoát, nhưng tôi thì không. Một mặt, bỗng nhiên biết mình là đứa trẻ bị bỏ rơi khiến tôi bị một cú sốc lớn; mặt khác, tôi không thể thích nghi được với cuộc sống thành phố.

Trước đó, tôi chưa hề thích cuộc sống ở thôn nhỏ lý tập, nơi từ tên thôn đến dân làng đều rất bình thường, nhạt nhòa, một phần ba người dân trong thôn tôi biết, hai phần ba tôi thấy quen mặt và tất cả mọi người đều biết tôi là đứa con gái mà thầy Hà nhặt về. Tôi có bạn cùng lớp, bạn cùng chơi, cho dù không phải là người nhạy cảm lắm nhưng tôi cũng biết mình khác họ. Giống như con lạc đà không bướu lạc giữa bầy cừu vậy, tuy bầy cừu không cố tình

vạch ra một khoảng trống để cô lập lạc đà, nhưng dù lạc đà có cố gắng đến thế nào cũng thấy mình nhỏ bé và bị đẩy ra phía ngoài, không thể hòa nhập được.

Lên thành phố bỗng nhiên các giống loài trở nên phong phú, ta có thể gặp bất cứ nơi đâu, không chỉ có “bầy cừu” mà còn có những người với xuất thân, tính cách, hoàn cảnh khác nhau, giống như bước vào một vườn bách thú không bị nhốt, không có ai đặc biệt chú ý tới một con lạc đà không bước như tôi

Vốn dĩ, tôi có thể thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hóa ra hoàn toàn ngược lại, tôi cảm thấy rất cô độc và có chút sợ hãi. Lúc này tôi mới biết, thì ra tâm hồn tôi đã bị thị trấn nhỏ nơi tôi sống biến thành một con cừu mất rồi.

Nằm lì ở kì túc xá không đi học tất nhiên chẳng giải quyết được vấn đề gì. Tôi định làm một sinh viên chăm chỉ, ngoan ngoãn, ít nhất xứng đáng với tiền học phí bỏ đóng cho tôi.

Triệu Thủ Khác rất tán thành sự thay đổi của tôi, còn bảo coi như tôi là một đứa có thể dạy dỗ được, anh còn nghiêm túc lên kế hoạch cho tôi “Bây giờ tình ngộ vẫn chưa muộn, chuyên ngành của em là kinh tế với và thương mại quốc tế, em có ưu thế là phạm vi chọn nghề rất rộng, nhưng ngược lại chuyên ngành này cũng có nguy cơ bị đào thải rất lớn, thế nên song song với việc học tốt chuyên ngành, em cần tăng cường về kinh nghiệm nghề nghiệp, ví dụ như học thêm một bằng nữa, học tốt tiếng Anh, đừng nghĩ vượt qua cấp bốn là OK, ít nhất cũng phải đạt được cấp tám. Sau khi tốt nghiệp ra trường, em có thể thi lấy chứng chỉ nghiệp vụ khai hải quan. Lúc đó em đi tìm việc thì không có vấn đề”.

Tôi đành phải gật đầu nghe chủ dạy, sau đó thuận miệng hỏi: “Anh và bạn gái anh thế nào rồi?”

“Vẫn thế”

Tôi định truy hỏi đến cùng: “Vẫn thế là thế nào?”

“Mẹ anh bảo em thăm dò à?”

“Trước khi đi, em lại ăn một bữa móng giò sốt chua ngọt của dì, nếu không mang tí tin tức tình báo nào về cho dì thì không hay lắm”

Anh dở khóc dở cười: “Em nói chuyện tử tế có được không?”

“Em có một linh cảm rất mãnh liệt, đó là nếu như em thực sự tử tế thù anh sẽ không thêm đề ý đến em nữa”.

“Tốt lắm, để sau này anh không làm phiền em nữa, em hãy cố gắng sống thật tử tế vào”

Dù tôi có tranh cãi thế nào thì cũng không thắng được anh, tôi bèn giả vờ: “Anh hãy nói chỉ em biết đi, ít nhất bây giờ em sẽ không làm phiền anh nữa, như thế không phải tốt hơn sao?”

Anh không chịu nổi trò dai dẳng của tôi, đành nói: “Bọn anh vẫn bình thường, nhưng anh nghĩ anh và cô ấy không có tương lai”.

“Tại sao?”

Anh còn hỏi ngược lại tôi: “Em còn nhớ là cô ấy đã nói gì với em không?”

“Đồ con gái nửa quê nửa tỉnh, già bộ, già mồm” Tôi không thể kể ra một loạt, có lẽ không tìm được bật cười: “Chắc chắn là trước mặt anh, chị ấy còn nói nhiều hơn”

“Đừng quên anh và em là hàng xóm, nhà anh ở đối diện nhà em, em là một cô gái thị trấn, anh chẳng qua cũng chỉ là một chàng trai thị trấn không hơn không kém”

“Em nghĩ chị ấy nói những câu chung chung thôi, chẳng qua chị ấy ghét em nên mới cố tình nói những lời cay nghiệt làm em bực tức, chứ không phải ám chỉ gì anh đâu”

“Cô ấy lớn lên ở thành phố nên trong tiềm thức đã tự cho mình quyền kiêu hãnh, tự hào hơn chúng ta mà”

“Này, anh đừng có mà nhạy cảm như thế được không? Chị ấy là bạn gái anh, hơn nữa lại ghen rất kinh, chắc là vì lo lắng”

Anh lạnh lùng nói: “Sự thực là như vậy. Nếu anh thi đỗ cao học, sau khi tốt nghiệp tìm được công việc kha khá thì sau này anh và cô ấy may ra mới có chút khả năng, nếu không chia tay cũng là chuyện sớm muộn thôi”.

Tôi không đồng ý với suy nghĩ của anh: “Anh không tận hưởng hạnh phúc của tình yêu đi, sao cứ lo lắng về chuyện chia tay chia chân làm gì, đúng là lo bò trắng răng”

“Hừ, cô cũng đang sống và hưởng thụ cuộc sống hiện tại đấy, vậy cho tôi hỏi, cô có cảm thấy vui với cuộc sống hiện tại không?”

Tôi ngơ ngời.

“Trong cuộc sống đâu có nhiều chuyện khiến người ta trở nên vui mừng một cách ngốc nghếch, đúng không nào? Anh đã nói rồi, em ở cạnh Chu Nhuệ

nhieu chỉ khiến cho IQ của em xuống dốc không phanh thôi.”

Chu Huệ tuyên bố tuyệt thực. Bố cậu ta không hề tỏ ra bất ngờ mà còn đánh một trận rất đau. Cậu ta đành kêu gào thảm thiết xin tha, nhưng dù như thế nào cũng không đồng ý quay trở lại nước Anh. Bố cậu ta đánh đến nổi mồi tay, chẳng còn cách nào khác, đành âm thầm đồng ý với mẹ cậu ta, chuyển cậu ta đến một trường đại học ở trên thành phố là nơi liên kết đào tạo với một trường đại học nước ngoài, có cấp văn bằng quốc tế. Người sáng suốt sẽ biết ngày là bố mẹ cậu ta đang đặt cậu ta ở tình trạng tạm bợ. Nhắc đến cậu ta, anh Triệu Thủ Khắc tất nhiên sẽ có chút coi thường.

“Nói thẳng ra, nhờ phúc của bố cậu ta, ít nhất cậu ta cũng có một số vốn để tiêu pha hoang phí. Nhưng em lại khác, Từ Hằng, đối với em mà nói, cuộc sống hôm nay chỉ là một ngày bình thường, và rồi nó cũng sẽ nhanh chóng trở thành ngày hôm qua, thời gian bốn năm đại học chẳng mấy mà kết thúc. Chúng ta từ một làng quê nhỏ bé lên đây, không có ô dù, không có hậu phương vững chắc, ở đây có biết bao nhiêu người có xuất sắc hơn em, gia đình họ có điều kiện hơn em, cố gắng nỗ lực hơn em. Bây giờ em không lo lắng thì tương lai chính là thời điểm khiến em lo lắng”.

“Anh đừng thật là... Em hỏi anh nhé, lúc bình thường, anh cũng nói chuyện với Đồng Nhã Minh như thế này à?”

Anh nhướn lông mày lên, mỉm cười. Từ nhỏ tới lớn, anh luôn coi tôi là kẻ ấu trĩ, chỉ cần ban phát một nụ cười kì quái cũng sẽ đánh gục được tôi “Cô ấy không cần anh phải dạy. Cô ấy là con gái duy nhất trong gia đình. Bố mẹ cô ấy, một người làm nghề giáo, một người mở công ty, họ thừa khả năng sắp xếp chu đáo cho cuộc sống của cô ấy. Họ không cần cô ấy đi làm thêm, đại khái yêu cầu duy nhất của họ là không cho phép cô ấy tìm một người có điều kiện không tốt làm ảnh hưởng tới cuộc sống của cô ấy. Từ Hằng, bố em có thương em như thế nào cũng chỉ là một người lo phụ trách tang ma, không thể sắp đặt cuộc sống hạnh phúc, đầy đủ cho em được. Nếu không có trình độ, bản lĩnh thực sự, em rất khó đứng vững được trong cái thành phố này. Nếu trở về thị trấn, may mắn lắm thì sẽ thi đỗ làm một viên chức quen, tiếp tục cuộc sống của những người em từng muốn thoát ra. Em có muốn như vậy không?”

Cũng giống như mọi lần, một lần nữa, tôi lại bị anh nói làm cho im bất không đáp trả được câu nào. Không phải là tôi đã bị anh thuyết phục, đối với anh, nhận thức về những khó khăn và nghị lực vươn lên vốn đã là một khả năng bẩm sinh, tôi không thể học theo, nhưng tôi ý thức được rằng, trong những lời anh vừa nói, có một phần đã đụng chạm đúng tâm trạng của tôi, tôi thả lỏng trong cái vườn bách thú của thành phố còn hơn trở thành một thứ lạc loài ở thị trấn.

Ngoài ra, tôi không có đủ can đảm để hùng hồn tuyên bố rằng mình tình nguyện làm đồ vô dụng.

Đúng vậy, ngay cả sự tự tin để làm nũng với bố và muốn một cảm giác an toàn từ bố tôi cũng không có thì lấy đâu ra tư cách làm đồ vô dụng.

3.

Tôi ngoảnh đầu nhìn tòa nhà của Bệnh viện Nhân dân Tỉnh, trông rất hoành tráng to đẹp, người ra vào tấp nập. Dưới bậc tam cấp có một tấm biển khắc năm hoàn thành, chứng tỏ nó đã được xây dựng mới cách đây năm năm.

Hồi ấy, bố đã nhốt được tôi ở cửa nào? Ý nghĩ này bỗng lóe lên, sau đó thì tôi tự xi và mình: đây là đồ thần kinh, nếu nhốt được đây ở thùng rác thì đây cũng có khác gì đâu? Không lẽ màu cũng cứ nhớ tưởng đến cái thùng rác ấy sao?.

Tôi ngẩng đầu lên, bất ngờ nhìn thấy người đang đứng trước mặt là chị Hứa Khả, lần cuối cùng gặp chị ấy là cái ngày mà tôi từ Hải Nam về đây cách hơn một tháng. Chị mặc chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với váy màu xám rất phù hợp, mái tóc búi gọn gàng không rối một chút nào, gương mặt trang điểm nhẹ, tay đeo một túi da màu đen, trông đúng tiêu chuẩn của một nữ nhân viên công sở. Chị đang đứng ngẩn ngơ gần bậc thềm, vẻ mặt u ám. Tôi định cứ thế mà lặng lẽ rời đi nhưng trong lòng có chút lo lắng, là người sống nội tâm, vậy mà chị lại có nhiều biểu cảm như thế khi đứng ở bệnh viện, tôi đoán chắc chắn có chuyện gì đó không hay.

Nghĩ ngợi một lúc, tôi bước lại gần, đập nhẹ vào người chị: “Chị Hứa”

Chị giật mình, ngẩng đầu lên nhìn tôi, nào một nụ cười miễn cưỡng. “Chào em, Từ Hằng, sao em lại ở đây?”

“Ông Trương bị ốm, nằm ở bệnh viện tuyến huyện. Bố em bảo em cầm hồ sơ bệnh lý và kết quả kiểm tra đến đây nhờ chuyên gia tư vấn xem sao. Chị không sao chứ?”

“Chị... không sao”

Thực sự chị ấy không giống như người không sao, có điều tôi cũng không muốn đóng vai một người hay xía vào chuyện của người khác, nên tôi gật đầu. “Thế thì tốt, tạm biệt chị”

Chị ấy ngăn tôi lại, “đợi đã, kết quả tư vấn thế nào?”

“Ôi, chị đừng nhắc đến nữa, em phải dậy sớm đến lấy số, xếp hàng gần ba tiếng đồng hồ, thế mà bác sĩ chỉ đảo mắt nhìn qua hồ sơ bệnh, nói vài câu rồi đuổi em đi. “Bị tiểu đường và bệnh bội nhiễm, mức độ cụ thể thế nào, phải điều trị thế nào cần kiểm tra thêm mới xác định được”

“Thế chẳng khác nào bọn họ làm khó em, chắc họ không tận mắt nhìn thấy bệnh nhân thì không chẩn đoán bệnh”.

“Em biết”, tôi thở dài “thôi, em về trước đây”

“Đợi một chút, tiểu Hằng, chị có thể đưa em đến bệnh viện Trung tâm Thành phố. Em trai chị làm bác sĩ khoa nội ở đó, mặc dù nó không phải là chuyên gia nhưng nghiệp vụ cũng khá giỏi. Nếu em không yên tâm, chị có thể bảo nó mời một bác sĩ chủ nhiệm khoa xem giúp hồ sơ, có thể họ sẽ cho em biết

đáp án tường tận hơn”

Tôi nghi ngờ nhưng lập tức lại cười nhạo cái suy nghĩ đó của mình: mày thôi đi có được không? Rõ ràng mày không xác định được chuyện này, thế mà còn xuất hiện trước mặt con gái ruột của bố, cho dù mày có nhất quyết không nhận sự giúp đỡ của chị ấy thì cũng có thay đổi được gì đâu.

Tôi đi theo chị lên xe ô tô, lúc khởi động xe, chị bỗng nói với tôi: “Từ Hàng, em đừng nói cho em trai chị biết, chị và em gặp nhau ở bệnh viện nhé!”

Tôi gật đầu.

Bệnh viện Trung tâm thành phố cách trường học tôi khá xa, là bệnh viện có quy mô lớn nhất thành phố này, chị Hứa Khả tìm gặp cậu em trai Hứa Từ Đông ở khoa nội của bệnh viện. Lần này, anh ta mặc một chiếc áo blouse màu trắng, trông rất nho nhã và có cảm giác uy nghiêm, chuyên nghiệp, rất xứng đáng trở thành người đại diện chỉ hình tượng bác sĩ trong các tấm áp phích quảng cáo tuyên truyền cho bệnh viện. Anh ta ngạc nhiên liếc nhìn tôi, sau khi chị Hứa Khả nói rõ mục đích đến, thái độ của anh ta vẫn lạnh nhạt, tuy nhiên, lúc xem hồ sơ bệnh và kết quả kiểm tra thù anh ta rất tỉ mỉ.

Chị Hứa Khả nói: “Từ Đông, em xem có nên mời bác sĩ chủ nhiệm khoa xem giúp không?”

Anh ta cười: “Chị, chị tin em một chút có được không, căn bệnh này không phải là căn bệnh quá phức tạp”, Sau đó, anh ta hỏi tôi “Ông cụ bị tiểu đường tụy 2 đã nhiều năm rồi, hàng ngày không chú ý uống thuốc và ăn đúng giờ phải không?”

“Ông bị mắc chứng đãng trí tuổi già, thường ngày chỉ có bố em giục ông uống thuốc thôi. Nhưng gần một tháng nay, ông không sống cùng bố em, bố em có hỏi bọn đồ đệ của ông nhưng bọn họ trả lời áp a áp ứng, nên cũng không rõ lắm”

Anh ta gật đầu: “Người già mắc bệnh tiểu đường thường có hiện tượng trí tuệ và trí nhớ giảm sút, chứ không chỉ do đơn thuần là mắc bệnh đãng trí tuổi già. Kết hợp với tình trạng bệnh lý của ông, có thể thấy tình trạng của ông là do mắc bệnh ceton acid tiểu đường, gọi tắt là DKA. Nếu người bệnh tiểu đường bị bệnh cấp tính hoặc uống thuốc không thường xuyên, ăn uống không thích hợp sẽ khiến insulin trong cơ thể hạ thấp, tăng nồng độ hormone trong đường huyết, ketone trong mạch máu cao, ketone trong nước tiểu cao, rối loạn chế điện giải... Đây là một triệu chứng cấp tính lâm sàng thường gặp ở khoa nội...”

Tôi cố gắng ghi lại, còn chăm chú hơn cả ghi bài ở lớp, chỉ sợ bỏ sót bất cứ thông tin nào để về báo cáo với bố. Có điều, tôi phát hiện thấy, bác sĩ không chỉ có cách viết đặc biệt mà ngay cả cách nói chuyện cũng mang tính đặc trưng nghề nghiệp rõ ràng. Ngoài những danh từ dùng cho ngành y khiến người ta ngỡ ngàng chẳng hiểu, họ còn luôn biết cách mang lại cho bạn một tia hi vọng. Đương nhiên những người đến nơi này luôn sợ thất vọng, muốn nắm lấy một tia hi vọng cuối cùng, muốn trốn tránh quả búa tạ do trời định giáng xuống đầu, không thể không nói rằng, cách nói chuyện của họ vô cùng hợp lý.

Chị Hứa Khả chắc cũng nhận ra tôi mù mờ không hiểu gì nên cũng hỏi thay: “Từ Đông, em nghĩ có cần phải chuyển đến bệnh viện thành phố điều trị không?”

Anh ta trầm tư một lát rồi nói: “Ý kiến của tôi chỉ đề cử và người nhà tham khảo thôi, điều kiện y tế của bệnh viện Trung tâm đương nhiên tốt hơn tuyến huyện, tuyến tỉnh, nhưng chỗ nằm điều trị thì hơi khó, nếu không phải những chứng bệnh ngại và đặc biệt, chúng tôi không khuyến khích bệnh nhân chuyển đến đây.”

“Hay là hỏi ý kiến của chủ nhiệm bọn em xem sao?”

Chị Hứa Khả rất nhiệt tình giúp đỡ tôi, nhưng Hứa Từ Đông cũng chỉ hơi mỉm cười, không nói gì. Anh đưa chúng tôi đến gặp chủ nhiệm khoa nội, nhờ ông xem hồ sơ bệnh án và đưa ra ý kiến chẩn đoán. Tính tình của vị chủ nhiệm này khá cởi mở, ông mỉm cười nói với chị Hứa Khả: “Các cháu nên tin tưởng hoàn toàn vào Từ Đông, tôi thấy không có gì phản nản về những phán đoán của cậu ấy. Tôi còn nhớ bác sĩ Lý, chuyên khoa nội bệnh viện tuyến huyện, đã từng thực tập Thạc sĩ ở bệnh viện chúng tôi một năm. Thế này vậy, tôi sẽ gọi điện cho cậu ấy, hỏi tình hình của bệnh nhân này xem thế nào đã”.

Chủ nhiệm nhanh chóng tìm số điện thoại, rồi gọi điện cho bác sĩ Lý. Lúc hai người nói chuyện với nhau, tôi càng nghe không hiểu gì. Nhưng tôi thấy ông bác sĩ hỏi rất tỉ mỉ, và dường đầu bên kia cũng trả lời rất tường tận. Sau khoảng mười phút, ông ấy mới bỏ điện thoại xuống, nói với tôi: “Bác sĩ Lý nói với tôi về cách điều trị cho bệnh nhân, tôi thấy không có vấn đề gì, giai đoạn này cứ để bệnh nhân ở bệnh viện tuyến huyện điều trị, truyền dịch vào tĩnh mạch và tiêm thêm một lượng nhỏ insulin, điều trị ổn định rối loạn trao đổi chất dẫn đến nhiễm độc axit mà ketone trong máu cao, làm hạ thấp đường huyết và loại bỏ ketone, đồng thời chú ý đến từng sự thay đổi của các chỉ số. Chúng tôi sẽ giữ liên lạc xem có kịp thời thay đổi phương án điều trị không”.

Nghe ông nói xong, tôi đã nói cảm ơn ông. Lúc ra ngoài, tôi nói với Hứa Từ Đông: “Cảm ơn bác sĩ Hứa!”.

Anh ta chỉ lạnh lùng nói: “Không có gì”

Lúc đi theo chị Hứa Khả ra ngoài, tôi quay sang cảm ơn chị. Chị nói: “Không có gì mà, ông Trương là sư phụ của bố em, chị giúp đỡ cũng là việc nên làm”

Tôi cười méo xẹo: “Em đã nói với bố rồi, em không để ý chuyện hai người nhận cha con đâu.”

Chị Hứa Khả mỉm cười, nói: “Mọi việc nên thuận theo tự nhiên, chị đã đến độ tuổi này rồi, không đến nỗi quá cần một người bố để làm chỗ dựa tinh thần, có lẽ điều chị quan tâm nhất là sự thật. Bố em không muốn nhắc đến chuyện này, chị cũng không dám ép chú ấy. Từ Hàng, em đừng để chuyện này trong lòng nhé! Cho dù như thế nào, chị cũng rất vui khi có một cô em gái như em”

Chị ấy được dạy dỗ rất tốt nên mới phóng khoáng, thân thiết như thế, hoàn toàn là một người chị trong mơ ước của bao người, nhưng tôi không thể làm

được cái việc là gọi một tiếng chị gái. Với tâm trạng của một đứa trẻ mồ côi, tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào, đành lảng sang việc khác: “Chị Hứa, em không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng có một chuyện này em vẫn muốn hỏi chị một chút. Chị tránh không đến bệnh viện nơi em chị đang làm mà đến một bệnh viện khác, còn không muốn cho em trai chị biết, vậy thật sự không có chuyện gì với chị chứ?”

Giương mặt chị hiện vẻ do dự.

“Chị không muốn nói thì thôi, em không bắt chị nói đâu, sức khỏe của chị không sao là được rồi”.

Tôi quay người rời đi, chị ngăn tôi lại, cười khổ nào: “Từ Hằng, chị thực sự không có chuyện gì cả, chỉ là.. chị có bầu rồi”.

Tôi vỗ ngực thờ phào: “Nhìn sắc mặt chị thật là lạ, làm em tưởng bị làm sao... Bà chị ơi, người ta mười tám tuổi rồi, có phải trẻ lên tám đâu, không đến nỗi nghe được từ mang đây là lỗi tai mắt trình đâu”.

Giương mặt chị bỗng đỏ hồng lên, phụ nữ ngoài ba mươi rồi mà da mặt mỏng đến vậy khiến tôi cười thầm. Nhưng tôi cũng không thể không thừa nhận, làn da trắng bóc bỗng ửng hồng của chị trông vô cùng cuốn hút, nhưng chỉ mình tôi nhìn thấy, thật lãng phí. Tôi không có hứng thú với chuyện sinh con, nhưng bỗng nhớ đến lời chị ấy từng nói, chị ấy và ông xã thuộc nhóm máu DINK. Tôi nhìn chị hoài nghi: “Chị không định sinh đứa bé này à?”

Sắc mặt đang đỏ hồng của chị bỗng trở nên trắng bệch, không nói gì. Tôi cười giương: “Bố em hay mắng em, ở cùng với ông Trương nên bị lấy tính bói toán chẳng ra sao của ông, chẳng nghe ai giải thích mà đoán mò. Xin lỗi chị, chuyện này em không nên tò mò mới phải”.

“Từ Hằng, chị rất... mâu thuẫn.”

Tôi nhìn chị chẳng biết nên hiểu thế nào, mâu thuẫn của người phụ nữ đang mang thai chắc không phải là nên bỏ hay không bỏ đứa trẻ đấy chứ? “Chị Hứa à, em là đứa trẻ do bố mang về nuôi, nên có đôi lúc không tránh khỏi suy nghĩ tại sao bố mẹ đẻ lại muốn vứt bỏ em. Cho dù nghĩ như thế nào, trong lòng em cũng rất oán hận, không thể bình tĩnh được. Thế nên em chỉ có thể khuyên chị một câu tẻ bạc thế này: nếu không muốn có đứa bé thì chị không nên sinh nó ra, nếu chị quyết định sinh ra thì hãy chăm sóc thật chu đáo”.

Một lúc lâu thấy chị Hứa Khả không nói gì, tôi nghĩ ý kiến không đến nỗi gây cho người khác đau khổ của tôi chắc chẳng gây ảnh hưởng to tát đến chị “Chị Hứa Khả, chị lái xe cẩn thận nhé, em về trường trước đây”.

4.

Thành phố này quá rộng lớn, mà các tuyến xe buýt thì quá nhiều khiến tôi ngơ ngác bối rối, tôi đứng tìm hiểu một lúc lâu trước tấm biển ghi dày đặc các tuyến xe bus, mãi sau mới tìm được tuyến xe trở về trường. Tôi gọi điện thoại về thông báo tình hình cho bố. Bố nói với tôi, bác sĩ chủ trị cho ông Trương vừa nãy cũng nói chuyện với bố, mặc dù qua điện thoại nhưng tôi cũng cảm thấy tâm trạng của bố có gì đó không ổn.

“Bố sao thế?”

“Tại sao con lại đi tìm Hứa Khả nhờ giúp đỡ?”

Tôi xưng người: “Con không tìm chị ấy, chỉ vô tình gặp chị ấy ở bệnh viện thôi.”

“Nếu vô tình gặp thì chào người ta xong rồi đi, bố chỉ bảo con tìm chuyên gia hỏi tình hình, chứ không bảo con nhờ cô ta giúp”

“Chuyên gia chỉ nói một, hai câu vắn tắt rồi đuổi con ra ngoài, nhưng em trai của chị Hứa Khả không như vậy, anh ta giải thích rất cặn kẽ, lại còn nhờ chủ nhiệm lên tư vấn, sau đó còn gọi điện cho bác sĩ tuyến huyện, bố không nghĩ như thế tốt hơn sao?”

“Tiểu Hằng, bố không muốn đề cái cô Hứa Khả đó tham gia vào chuyện này!”

Tôi nghe thế bức quá, câu ầm lên: “Hai cha con bố chơi trò trốn tìm với nhau, muốn nhận nhau mà không nhận, con bị kẹt ở giữa, có ai coi con là cái gì không hả? Con đã nói rồi, con không cố ý đi tìm chị ấy, cũng không cần thiết phải giấu giếm gì trước mặt chị ấy. Bố có huyện gì thì trực tiếp đi hỏi chị ấy mà nói.”

Tôi ngắt điện thoại, quay đầu ra phía cửa sổ xe mà trước đó tôi đã quay lưng lại. Xe buýt đang đi trên con đường rộng, còn có một chiếc xe buýt nữa cũng đi song song, khuôn mặt thản nhiên của người khách đang đứng ở cửa sổ xe bỗng kinh ngạc nhìn tôi chằm chằm.

Tôi biết mình đang khóc, nhưng tôi không thể kiềm chế được nữa, mặc kệ người khác muốn nghĩ gì thì nghĩ. Từ trước tới giờ, tôi chẳng phải là một cô gái ngoan ngoãn gì. Trước đây, tôi còn thường xuyên cãi lại bố, tuy bố không chấp và nuông chiều tôi, nhưng sau đó, bao giờ tôi cũng hối hận vì mình đã ăn nói chẳng ra sao, và còn quyết tâm thay đổi (dù không nghiêm túc lắm). Tuy thế, chưa bao giờ tôi cảm thấy bức bối, khó chịu như hôm nay, giống như một thứ gì đó vốn của mình nay đã bị lấy mất, không thể tìm lại được nữa, nhưng cụ thể đó là thứ gì thì tôi lại không biết.

Bữa tối, Chu Nhuệ gọi điện hẹn tôi đi ăn cơm. Tôi từ chối, không ngờ một lát sau, cậu ta đến trường, tôi đành phải đi xuống lầu: “Không phải cậu đã kết giao với một lũ bạn sao? Đáng lẽ cậu phải hết buồn chán vì có bạn cùng chơi chứ?”.

“Bọn nó hỏi thăm cậu, bảo tôi đến đón cậu cùng chơi”.

Tôi dờ khóc dờ cười. Tôi từng bị cậu ta kéo đi dự tiệc một lần. Nhưng những bạn mà cậu ta quen có cả trai cả gái, điểm chung duy nhất giữa bọn tôi là có cùng độ tuổi. Bọn họ ăn mặc rất mát, bất cứ trò vui nào cũng hào hứng tham gia. So với họ, tôi đúng là con bé nhà quê. Nhưng có vẻ sợ trường lớn

nhất của tôi là không nhút nhát, ngồi giữa bọn họ, tôi hoàn toàn không để ý đến bất cứ thứ gì. Không biết ai đó mở đầu cuộc nói chuyện bằng chủ đề chòm sao, từ nhỏ tôi đã được ông Trương đào tạo, thích nghiên cứu những vấn đề này lên thường bị Bố tôi nói là “vớ vẩn”. Lúc đó tôi ngửa miệng nói vanh vách về vấn đề xem bói toán, xem tướng số và chòm sao, khiến bọn họ há hốc mồm kinh ngạc, không ngờ thời gian đã trôi qua nửa tháng rồi mà bọn họ còn nhớ. Nhưng hôm nay, tôi thật sự không có lòng dạ nào để tán gẫu với bọn họ. Chỉ một lời nói: “Tôi định đến phòng tự học đọc sách”.

“Cứ một mình lằm lũi ở trường có ngày bị lên men đấy. Hôm nay là thứ sáu, cho dù muốn thay đổi trở thành một học sinh gương mẫu thì cũng phải ra ngoài để hóng mát một tí chứ!”.

“Không có tâm trạng”.

Cậu ta nói khoác không ngưng mồm: “Gặp chuyện gì mà không vui, nói ra đi tôi giải buồn cho”.

Tôi chán không muốn nói chuyện với cậu ta “Cậu đi đi, đừng ở đây làm phiền tôi nữa, tôi muốn ở một mình”.

“Không được, con người cậu có tiền án rồi, ở một mình hay giờ trò lắm, mau đi với tôi thôi”

Cậu ta mặc kệ tôi từ chối như thế nào, nhất quyết lôi tôi ra khỏi trường lên xe taxi đến chỗ hẹn với lũ bạn cậu ta. Đó là con đường đi bộ mới mở, hai bên là những tòa nhà theo lối kiến trúc phương Tây, hành lang uốn lượn, rất đồng bộ với các tòa nhà. Đó là những cửa hàng kinh doanh, tiệm cà phê hay nhà hàng. Đám bạn cậu ta ngồi bên nhà hàng phương Tây, chiếm đến mấy cái bàn. Vừa nhìn thấy tôi, cả bọn xúm lại, nhao nhao yêu cầu tiếp tục chủ đề lần trước.

“Từ Hàng, lần trước cậu bảo tháng này tớ không thích hợp ra ngoài, đúng quá đi mất. Tớ và bạn trai đi ra ngoài xem phim thế là cãi nhau, đi ăn cơm cũng cãi”

“Từ Hàng, giúp tớ xem tấm ảnh trong điện thoại này với, anh ấy thuộc cung Thiên Yết, tướng mạo rất mạnh mẽ, dữ dằn đúng không? Tớ chỉ lo bị anh ấy bắt nạt”.

Bọn con gái toàn nói đến chuyện về bọn con trai như là tớ yêu anh ấy, anh ấy yêu cô ta, anh ấy không yêu tớ chân thành,... đúng là ồn ào đến nỗi hoa mắt chóng mặt. Nếu tâm trạng vui vẻ, tôi sẽ chẳng để ý mà tiếp tục mở miệng ba hoa chích chòe, nhưng bây giờ thật sự tôi không có lòng dạ nào. Chu Huệ liền làm lá chắn cho tôi trước mặt bọn họ, sau đó cậu tay cậu gọi một suất pizza hải sản và chia cho tôi một nửa. Thấy tôi không có vẻ muốn ăn, cậu ta liền hỏi: “kinh nghiệm nói cho tôi biết rằng bây giờ mà nói chuyện với cậu, cậu sẽ trút giận lên đầu của tôi ngay. Nhưng tôi không thể bỏ mặc cậu ở đây buồn bực một mình, làm thế nào bây giờ nhỉ?”

“Tôi phát hiện ra trên đời này những điều mà bản thân không hiểu càng ngày càng nhiều”

Cậu ta hào hứng hỏi: “Ví dụ như...”

“Ví dụ như con người ta tại sao lại phải sống?”

Cậu ta “hừ” một tiếng: “cậu làm ơn đừng có suy nghĩ lung tung nữa, được không? Có phải cậu đang lo lắng về bệnh tình của ông Trương không?”

“Tại bố cậu hết, nếu bố cậu không đưa ông Trương vào miếu, không ai chăm sóc, để ông ăn uống linh tinh, uống thuốc không đúng giờ giấc, thì ông Trương cũng không đến nỗi đổ bệnh lên như thế!”

“Tôi biết ngay con giận của cậu sẽ trút lên đầu tôi mà lại, được rồi, được rồi, tại bố tôi hết, dù sao cũng có nhiều người trách ông ấy rồi, một mình tôi chẳng thể nào bao biện cho ông ấy được. Có điều, có nói cũng phải nói cho rõ ràng, Bố tôi không liên quan đến tôi đâu đấy. Tôi đã gọi điện nhắc cho mẹ tôi, bảo bà gửi tiền viện phí cho ông Trương rồi”.

“Tôi bỗng ra hiệu cho cậu tay đừng nói gì, rồi nhìn chăm chú vào phía xa. Cậu ta cũng nhìn theo hướng tôi nhìn. Một đôi nam nữ vừa từ trong khách sạn bước ra. Cậu ta nói khích: “Này, đừng nói vừa nhìn thấy trai đẹp là lại ngất ngây, bệnh mê trai lại phát tác đấy chứ?”

Một cô bạn ngồi bên cạnh nghe thấy thế cũng nhìn ra, bật cười: “đúng là rất đẹp trai, Chu Huệ, cậu không sánh được đâu!”. Sau đó, cô bạn cũng huých bạn bên cạnh “Chẳng phải cậu là fan cuồng của các chàng mặc áo sơ mi trắng hả? Nhìn kìa, có trai đẹp 100% kia có dám đến bắt chuyện không?”

“Đẹp thì đúng là đẹp thật, nhưng cậu ta có bạn gái đi cùng rồi đấy thôi”

“Bình thường thì giỏi khoác lác thế, đến thời khắc quan trọng thì co vùi lại”

....

Tôi không có tâm trạng để ý đến những lời bông đùa của họ mà chỉ chăm chú nhìn về phía đó.

Người đàn ông đẹp trai, vô cùng nổi bật đó chính là Tôn Á Áu, đứng cạnh anh là một người phụ nữ xinh đẹp nhưng đó không phải là chị Hứa Khả. Cô ta hình như thanh thoát hơn, chân dài hơn, vóc dáng gần như hoàn hảo. Cô ta mặc chiếc áo da màu đỏ thẫm, quần jean rách, đi một đôi boots có tua rua, mái tóc dài buộc chéo một bên vai, trông vô cùng phong cách.

Buổi sáng vừa gặp chị Hứa Khả, buổi tối lại gặp chồng của chị ấy, đúng là trùng hợp. Có điều người con gái kia khoác tay của anh ấy, ngẩng cao đầu trò chuyện cùng anh ấy, gương mặt rạng ngời, giống y hệt một cặp tình nhân.

Tôi đẩy ghế đứng dậy bước nhanh về phía đó và đứng trước mặt họ. Tôn Á Âu nhìn thấy tôi, hơi sững người lại. Cô gái đó hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi không phải nhà đạo đức học, cũng không thích xen vào chuyện của người khác. Có điều vợ thì đang mang bầu, thế mà anh còn có tâm trạng tay trong tay với người con gái khác đi ăn cơm, dạo phố anh xem như vậy có được không hả?”

Về mặt của cả hai bỗng cứng đờ, người con gái đó bực bội quát: “Này, cô muốn làm gì...”

Tôn Á Âu liền ngăn cô ta lại, rồi hỏi tôi: “Cô nói Hứa Khả có thai, làm sao cô biết được?”

“Anh vẫn chưa về nhà phải không? Được, tôi cho anh cơ hội, coi như hôm nay tôi chưa nhìn thấy gì cả cũng chưa nói gì cả, anh tự xem làm thế nào cho hợp lý thì làm”.

Tôi để mặc họ đứng đó, trở về chỗ ngồi, tiếp tục ăn pizza. Máy cô bạn nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc.

“Đúng là không nhìn ra, gan của cậu công nhận to thật đấy!”

“Cậu nói gì với anh ta vậy?”

Tôi mạnh miệng nói “tôi bảo anh ta, ấn đường của anh ta tối đen, chân mày nhăn nhúm, chắc chắn gây họa làm hoa đào nát*, nếu không kịp thời tỉnh ngộ tu thân, sau này sẽ sợ họa khôn lường”

*Người hoa đào nát: nghĩa là người xấu, người không thể yêu được

Bọn họ nghe thấy thế càng tò mò hơn.

“Thật thế à? Thế mà cậu cũng nhìn ra.”

“Từ Hàng, giúp tớ xem tớ có số đào hoa không?”

Tôi khóc dở mếu dở, đánh lạc hướng bọn họ: “Đội tớ ăn xong đã nhé!”

Tôi nói thế mới khiến họ tán đi. Chu Nhuệ lắc đầu, cười: “cậu được hâm mộ quá! mấy đứa bạn còn hỏi tôi hôm nay cậu có đến không? Cậu hoàn toàn có thể mở trap thu tiền xem bói của bọn họ đấy!”

Tôi coi như không nghe thấy lời cậu ta nói, ăn vài miếng thì đánh rơi cái đĩa, liền thờ dãi: “Cuộc đời đúng là chẳng có ý nghĩa chó gì nữa.”

“Đù rồi đấy, Từ Hàng, đi hát với bọn tớ, đảm bảo sẽ không còn ý nghĩ quái quỷ đó nữa!”

Đây đúng là đơn thuốc chỉ có Chu Nhuệ mới kê ra được.

Ông Trương nằm trên giường bệnh, với độ tuổi và tình hình sức khỏe của ông, cho dù bác sĩ không nói thì tôi cũng biết khả năng hồi phục của ông rất thấp.

Bố tôi đã không còn yêu thương tôi như trước kia nữa.

Cuộc hôn nhân của Hứa Khả tưởng là hạnh phúc, nhưng thực ra chị ấy đang nằm trong đồng “rận”.

Tôi không tin cùng đám bạn xa lạ, vô lo vô nghĩ hát karaoke cả đêm thì có thể tìm lại được ý nghĩa của cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 6

Cao nhất, xa nhất là mặt trăng, mặt trời.

Thân nhất, sơ nhất là vợ chồng*

Anh làm tổn thương tôi, tôi cũng làm tổn thương anh, hơn nữa còn rất chính xác và đau đớn. Thảo nào người ta nói rằng hôn nhân đem đến cho chúng ta một kẻ thù thân thiết nhất.

(*) Trích bài thơ “Tám cái nhất” của nhà thơ Lý Quý Lan, Trung Quốc.

Hứa Khả

Type: Tít Mít

1

Chúng tôi nhớ thời thơ ấu, đặc biệt là nhớ những ngày được bố mẹ quan tâm chăm sóc, không phải chịu trách nhiệm bất cứ việc gì. Dù họ có phải là những bậc cha mẹ hoàn hảo hay không thì họ cũng vì chúng tôi mà hy sinh rất nhiều.

Càng lớn tôi càng cảm thấy tất cả mọi việc đều phải dựa vào bản thân, chẳng thể nào đắm chìm trong tâm trạng thương thân trách phận được nữa. Chẳng may trời có sập xuống, nếu không bị đè bẹp thì bất cứ ai cũng sẽ cố tìm ra lối thoát.

Tình yêu đi đến kết thúc thất bại, đương nhiên không thể coi là ngày tận thế cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, thậm chí trước mặt người ta, bản thân còn phải tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra cả.

Trong mấy ngày Tết, đi ở nhà tôi ba ngày, vì tôi cảm thấy trong người không khỏe nên đa số thời gian Tôn Á Âu cùng ăn cơm, đi mua sắm hay ngắm hoa mai với dì. Về việc này, anh tỏ ra vô cùng chu đáo.

Hôm đi về, tôi tiễn đi ra sân bay, trước cửa kiểm tra an ninh, dì ôm tôi và nói: “Khả Khả, đừng hận mẹ con, mẹ con cũng có điều khó xử.”

Tôi lắc đầu. “Con không bao giờ hận mẹ. Con chỉ không hiểu tại sao mẹ cố chấp giữ bí mật như vậy, thậm chí mấy tháng cuối cùng trước khi mất, mẹ cũng không nói sự thật cho con biết. Có thể lúc đó con không chấp nhận nhưng ít ra cũng không bắn khoăn, nghi hoặc như hiện nay, thực sự đầu óc con không thể nào thoải mái được.”

“Mẹ con thì đã yên nghỉ, về phía ông Hà Nguyên Bình...” Dì dừng lại một lát, lưỡng lự nói: “Cuộc sống của ông ấy có lẽ không được như ý, nhưng dù thế nào thì chuyện cũng đã trôi qua nhiều năm rồi, chắc hẳn ông ấy cũng đã buông bỏ được nỗi buồn phiền trong lòng. Dì tin ông ấy không còn hận mẹ con nữa đâu. Sau này, nếu ông ấy cần giúp đỡ, chúng ta sẽ cố gắng bù đắp cho ông ấy vậy.”

“Dì ơi, ông ấy sẽ không chấp nhận đâu. Mặc dù con không có cơ hội ở bên ông ấy nhiều nhưng có thể nhận thấy ông là con người ngoài nhu trong cương, rất kiên định.”

Dì gật đầu, nói: “Chuyện này nói sau vậy. Khả Khả, nghe lời dì, cố gắng làm lành với Á Âu đi nhé!”

Tôi biết cho dù mình và Á Âu khéo léo che đậy cỡ nào cũng không thể qua nổi ánh mắt sắc bén của dì, thế nên tôi chẳng biết nói thế nào.

“Vợ chồng muốn bên nhau suốt đời cần có duyên phận, cần có sự cố gắng của hai bên. Hai đứa chưa có con, sợi dây gắn kết gia đình sẽ không được bền chặt như những gia đình bình thường gia đình sẽ không được bình thường khác. Thế nên hai đứa càng cần phải tha thứ, thông cảm cho nhau, nếu không phải là vấn đề mang tính nguyên tắc thì cũng không nên cố chấp làm gì.”

“Con hiểu mà dì.”

Dì tôi có gia đình và sự nghiệp riêng, vậy mà dì vẫn dành thời gian đến đây khuyên giải tôi, tâm sự với tôi, điều này làm tôi vô cùng cảm động. Do đó, tôi không thể trút hết những phiền muộn, sầu não của mình lên dì giống như ngày nhỏ. Dì nói rất đúng, nhưng quyết định cuối cùng vẫn thuộc về tôi.

Trở về nhà, tôi định cùng Á Âu nói chuyện tử tế, nhưng thái độ của anh vô cùng lạnh nhạt. Anh còn nói cho dù tôi muốn ly hôn cũng không cần gấp gáp giống một số người ngồi đợi ở Cục Dân chính chờ mở cửa ngày đầu tiên, hay như xếp hàng vào chùa thắp hương ngày Tết đầu. Khi tâm trạng anh không vui, thái độ cũng trở nên lạnh lùng, chẳng thể nào nói chuyện nói. Tôi không thể nói được gì nên đành thôi.

Kỳ nghỉ lễ kết thúc, anh gần như đi công tác suốt, lịch trình còn dày đặc hơn cả trước đây. Tôi đến làm việc ở công ty mới, cũng bận hết việc này đến việc nọ, thế nên hai vợ chồng rất ít khi gặp mặt nhau.

Tôi làm HR* nhiều năm, việc quản lý nhân sự có thể coi là thông thạo, nhưng tư vấn lại là nghề hoàn toàn mới đối với tôi. Tôi phụ trách mảng phân tích, đào tạo nhân sự, thiết lập lại cơ cấu bảng lương và tư vấn cho công ty. Sau khi nhận công việc này bao nhiêu việc đổ vào đầu khiến tôi rối như mớ bòng bong. Tôi đã phải tập trung toàn bộ tinh thần làm việc, lúc ở văn phòng chẳng có thời gian nào nghĩ ngợi lung tung cả.

(*) HR: là viết tắt của Human Resources, nghĩa là nguồn nhân lực (chỉ người làm về nhân sự).

Mùa đông lạnh lẽo kéo dài đã qua, thời tiết vẫn còn hơi se lạnh, nhưng các đồng nghiệp nữ trẻ trung ở công ty đã mau chóng cất vào tủ những chiếc áo khoác dày, thay vào đó là chiếc váy mát mẻ. Cho dù bận rộn thế nào, tôi cũng biết mùa xuân đã đến và cũng không thể không đối mặt với sự thật là kỳ kinh của tôi đã bị trễ quá lâu rồi.

Trước khi lấy nhau, Tôn Á Âu tỏ thái độ rất rõ ràng là không muốn có con, tôi cũng đồng ý. Sau khi kết hôn, tôi luôn có biện pháp tránh thai, cho đến nửa năm gần đây, do bận việc chăm sóc mẹ, sau đó là nghi ngờ Á Âu ngoại tình, nỗi đau do mất mẹ cộng thêm cú sốc bất ngờ về nguồn gốc xuất thân của mình khiến tôi quên bẵng chuyện này. Lần thân mật cuối cùng duy nhất với Á Âu, tôi đã quên không dùng biện pháp an toàn, là ở nhà nghỉ của thôn Lý Tập. Nhưng sau khi trả phòng tiễn anh đi, tôi đã mua một viên thuốc tránh thai khẩn cấp của hiệu thuốc ven đường.

Tôi cũng chỉ nghĩ đó là do tác dụng phụ của thuốc làm trễ kỳ kinh, cho đến khi mấy hôm liên tục đều có cảm giác khó chịu buồn nôn, tôi bỗng thấy có gì

đó không ổn bèn mua que thử về kiểm tra, rồi giật mình sợ hãi sửng sờ. Tôi đành xin nghỉ để đến bệnh viện khám, kết quả kiểm tra cho thấy tôi đã mang bầu được năm mươi ba ngày rồi.

Thuốc tránh thai khẩn cấp có vấn đề, hay là tôi thuộc một trong số người chiếm tỉ lệ thất bại nhỏ nhoi ghi trên tờ hướng dẫn sử dụng khi uống thuốc tránh thai, tôi thực sự không biết. Tôi không thể không cười nhạo mình. Trước khi kết hôn, một lần duy nhất phá rào, người gây họa là Á Âu; sau khi kết hôn, lần cuối cùng gần gũi với anh thì lại được một quả mang bầu bất ngờ.

Đúng là cái số tôi không cho phép tôi sống buông thả mà chỉ có thể sống đúng theo nguyên tắc.

Khác với đồng nghiệp, tôi thậm chí thích làm tăng ca.

Vì cứ tan làm, tôi lại phải nghĩ về tình trạng mình đang đối mặt. Tôi không biết phải nói với Tôn Á Âu thế nào về vấn đề này.

Người tình cũ của chồng tôi xuất hiện trở lại.

Chúng tôi đã nói đến chuyện ly hôn.

Tôi có bầu rồi.

... Dòng cuối cùng đúng là một trò đùa của số phận.

Tôi ở một mình suy nghĩ về vấn đề này hai ngày nhưng hoàn toàn không tìm ra lối thoát. Thấy Á Âu đi công tác về, về mặt mặt mũi, định quen miệng hỏi anh đã ăn tôi chưa, nhưng chợt nghĩ lại, dù sao đã ly hôn rồi, cần gì phải quan tâm đến anh ấy như ngày xưa nữa, đúng là nực cười. Nhưng khi sự quan tâm đã trở thành một thói quen thì việc dùng lí trí thuyết phục bản thân thay đổi bỗng mang đến cảm giác thật chua xót.

Tôi không biết mở miệng nói về chuyện mình có bầu như thế nào. Anh dường như cũng tránh mặt tôi, chỉ chào tôi một câu rồi vội vàng vàng bước ra phòng khách.

Dán chặt mắt vào cửa phòng đã đóng, tôi rơi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan.

Ngày hôm sau nữa, tôi có việc phải đi gặp một khách hàng quan trọng. Sắp xếp địa điểm họp gặp thì khách hàng gọi điện đến bảo rằng có việc gấp cần xử lý, hẹn hôm khác gặp lại. Tôi chẳng biết làm thế nào, lúc quay đầu xe, vô tình nhìn thấy tám biển của Bệnh viện Nhân dân tỉnh, một ý nghĩ vụt đến, tôi bèn lái xe qua đó.

Tôi nghĩ đến việc phá thai.

Đây là bệnh viện lớn, cách nhà tôi và công ty khá xa, xác suất gặp người quen rất ít, tôi sẽ giải quyết xong vấn đề này, sau đó trở lại công ty tiếp tục làm việc. Nếu việc phẫu thuật không có vấn đề gì, cũng có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Ý nghĩ lạnh lùng này khiến toàn thân tôi cảm thấy rét run.

Những kỷ niệm tôi cố gắng quên đi bỗng ùa về.

Cho dù đã ba mươi tư tuổi, vậy mà tôi vẫn chưa sắp xếp ổn định cuộc sống của mình. Chưa bao giờ tôi cần có mẹ ở bên cạnh mình như lúc này, tôi hy vọng mẹ chưa từng rời xa tôi.

Những ngày đầu khi mẹ ra đi, tôi vô cùng đau đớn, phải mất đến hai tháng, tinh thần của tôi mới phần nào bình phục. Tôi luôn nhớ đến mẹ nhưng không lúc nào nhớ quay quắt như lúc này, buộc tôi phải ý thức được rằng cuộc sống của tôi đã có một khiếm khuyết rất lớn. Có lẽ bởi tôi đang ở trong tình trạng này, khi phải đứng trong bệnh viện, cảm nhận bầu không khí nặng nề, áp lực, gọi lên những ký ức đau buồn, gầy vò con người, nỗi đau trống vắng khiến trái tim tôi thất lại, chỉ muốn khóc òa lên. Nhưng cho dù ở nơi tràn đầy sự gầy vò, đau đớn của bệnh tật và sinh lý tử biệt, ai cũng phải cố gắng kìm nén bản thân, tôi chẳng có quyền yếu đuối như vậy. Tôi đành đứng ở bên ngoài, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình.

Hà Từ Hàng bước đến chào, lúc đó tôi mới giật mình trở lại thực tại.

Tôi đưa cô bé đến chỗ Từ Đông nhờ tư vấn. Trên đường đi, tôi đã hỏi thăm tình hình của ông Trương. Cô bé nói với tôi: “Lúc ông được đưa vào bệnh viện đã ở trong tình trạng hôn mê, qua mấy ngày chữa trị mới hồi phục được một chút tri giác, nhưng bác sĩ nói ông vẫn ở tình trạng nguy hiểm. Haizz, em muốn xin phép nghỉ học để về nhà mà bố không cho. Một mình bố chăm sóc ông thì quá mệt.”

“Chỉ nhớ lần trước Chu Nhuệ đã nói ông Trương từng lập gia đình và có một đứa con trai cơ mà.”

Cô bé nhún vai. “Vợ ông Trương mất sớm, quan hệ giữa ông Trương và con trai luôn căng thẳng, từ khi ông bị mắc chứng suy giảm trí nhớ, không thể xem bói, tề lễ cho mọi người nên cũng không có thu nhập gì. Bao nhiêu năm qua, tiền khám bệnh mua thuốc cho ông đều do bố em chi trả. Con trai ông chẳng bao giờ thấy đến thăm. Bố em gọi điện đến, chỉ muốn báo con trai ông đến thăm ông, vậy mà cũng không thấy tăm hơi anh ta đâu.

Tôi nhớ ngay đến lời Từ Đông từng nói, đó là ở bệnh viện của nó, nó đã chứng kiến không ít người vì lý do nào đó không muốn chăm sóc người thân bị bệnh của mình. Nhưng Từ Hàng còn nhỏ tuổi mà kể chuyện này với giọng điệu hết sức bình thản, không có bất cứ sự phẫn nộ, oán trách nào, cứ như hoàn toàn không để tâm đến, khiến tôi hết sức ngạc nhiên. Tôi ngập ngừng một lát rồi mới hỏi: “Chi phí thuốc thang cho ông Trương có gặp vấn đề gì không?”

“Em không biết, em cũng không hỏi.”

Tôi rất muốn nói nếu cần, tôi có thể giúp đỡ, nhưng cảm thấy câu nói này của mình quá mạo muội, thế nên muốn nói rồi lại thôi. Hà Từ Hàng tự nhiên bật cười. “Chị Hứa, cảm ơn chị, chuyện tiền nong chị không cần phải lo, đây đâu phải lần đầu tiên ông Trương nằm viện, bố em lo được mà.”

Cô bé nói rất thân thiện khiến tôi cảm thấy suy nghĩ của mình thật nhỏ bé, tầm thường.

Từ chỗ tư vấn của Từ Đông bước ra, tôi tiễn cô bé về trường học, cô bé cảm ơn tôi, sau đó còn hỏi tôi có vấn đề gì không, cô bé đúng là một cô gái vô cùng thông minh, vừa nhìn đã nhận ra tôi có chuyện khác thường. Cuộc sống của tôi đã có quá nhiều chuyện giấu giếm nên đối với cô bé, tôi bỗng nhiên không muốn nói dối nữa.

“Chị có bầu rồi.”

Khi nói ra câu này, chính là lòng tôi đang giằng xé giữa nên hay không nên giải quyết cho xong phiền phức này.

Tôi bất giác sờ vào bụng, vẫn còn bằng phẳng, chẳng có gì bất thường cả.

Trên lý thuyết, nó chỉ là một quả trứng đã được thụ tinh, chưa phát triển thành giới tính thì chưa thể có khả năng cảm nhận thế giới bên ngoài. Nhưng cứ nhắc đến từ giải quyết, nghĩ đến việc mình nằm trên bàn phẫu thuật, tôi càng cảm thấy khó thở hơn, không phải sợ phẫu thuật mà sợ bản thân mình cuối cùng trở thành con người lạnh lẽo vô tình, mất đi khả năng cảm nhận tình cảm ấm áp.

“Nếu không muốn có đứa bé thì chị không nên sinh nó ra. Nếu chị quyết định sinh ra thì hãy chăm sóc thật chu đáo.” Từ Hàng bảo rằng cô bé chỉ biết nói một câu “tệ bạc”, nhưng đối với tôi, câu nói này vô cùng quan trọng. Cô bé không biết rằng, những người trưởng thành như chúng tôi luôn ở vào trạng thái tiền thoái lưỡng nan, suy tính thiệt hơn, nguyên nhân là do muốn được nhiều hơn mất. Cô bé đã có cảm nhận sắc bén khi đưa ra lý do giữ lại đứa bé, đã nhìn ra bản chất của vấn đề.

Từ Hàng là đứa trẻ bị bỏ rơi, còn tôi là đứa trẻ mà mẹ bắt đết dĩ giữ lại.

Chắc hẳn những năm qua, người đàn ông mà tôi gọi là bố đẻ đã trải qua những năm tháng thực sự tồi tệ. Ông sẽ không chia sẻ với tôi, có lẽ đối với ông, tôi chính là một hồi ức không vui vẻ gì. Có thể ông sẽ không bao giờ nhận tôi, nhưng tôi có thể nhận ra, ông đối xử với Từ Hàng vô cùng thân thiết, yêu thương, tình cảm giữa cha con họ làm tôi ngưỡng mộ.

Mẹ tôi, theo cách của bà, đã chăm sóc, quan tâm, giáo dục tôi, cho dù mẹ đã để lại cho tôi một thân phận không rõ ràng. Mẹ đã trải qua quá nửa đời người trong khổ sở, buồn bã, rồi mắc bệnh ung thư mà qua đời. Tôi làm sao có thể oán hận mẹ được đây?

Hai người họ đã sống cuộc sống như thế nào, chọn lựa cách sống ra sao, tôi nào có quyền phán xét họ!

Tôi trở về công ty, sắp xếp lại công việc, đến khi xử lý xong hết công việc thì cũng đã tám giờ tối. Tôi lái xe về nhà, lên tầng mở cửa, phát hiện Tôn Á Âu đang ngồi trên ghế xô pha, chúng tôi mặt đối mặt. Anh hỏi:

“Sao em về muộn thế?”

“Tôi có chút việc bây giờ mới làm xong.

“Em ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Công việc mới có thuận lợi không?

“Cũng được.”

Sau những phút hỏi han đơn thuần, không khí yên lặng bao trùm cả căn phòng. Lúc này là cơ hội tốt nhất để nói chuyện nhưng tôi bỗng nhiên không biết mở đầu như thế nào.

Lúc này, anh đứng dậy, giơ tay ra lấy chiếc túi xách trên tay tôi, tôi chưa kịp phản ứng thì anh đã đồ túi ra, tất cả đồ đạc bên trong đều rơi hết xuống bàn. Tôi kinh ngạc sờ đầu. “Anh làm cái gì vậy?”

Anh không thèm nhìn tôi, tự lấy tờ kết quả siêu âm và hồ sơ kiểm tra sức khỏe bên trong, xem một hồi lâu, sau đó nhìn lên: “Như vậy có nghĩa là em có thai rồi?”

“Sao anh biết?”

Anh không trả lời câu hỏi của tôi mà hỏi ngược lại: “Thời gian đi kiểm tra là bốn ngày trước. Em định lúc nào mới nói cho anh biết hả?”

Giữa vợ chồng khi đã có khoảng cách thì không còn tồn tại cái gọi là dịp thích hợp nữa. Tôi chẳng thể nói được gì

“Theo anh hiểu về con người em, chắc em định đi xử lý một mình, không thèm nói cho anh biết, đúng không?”

Bị anh đoán đúng rồi, trước đây tôi đã từng làm như vậy, lần này cũng có suy nghĩ tương tự. Cho dù không thực hiện, tôi cũng không muốn biện hộ cho mình.

“Dù sao anh cũng là người cho đứa trẻ một nửa số gen, nếu em nghĩ rằng không cần nói với anh mà tự ý làm thì em đã quá sai lầm rồi.”

“Á Áu, tôi muốn sinh đứa con này.”

Căn phòng chìm đắm trong sự trầm mặc nặng nề, chúng tôi có thể nghe rõ hơi thở của nhau.

Tôi biết, đối với Á Áu, câu nói này còn bất ngờ hơn cả tin anh biết tôi có bầu.

3

Du Vịnh Văn lại gọi điện đến, trách mắng tôi có mưu đồ dùng đứa trẻ trói buộc Á Áu, ngôn từ gay gắt, giọng điệu chói tai như muốn đâm thủng màng nhĩ, tôi đành ra ngoài hành lang nghe.

“Không phải như cô nghĩ đâu. Có điều cô nghĩ thế nào, tôi cũng không quan tâm.”

“Rõ ràng anh Á Áu không muốn có con, chị làm như vậy đúng là quá bi ối đấy.”

Tôi ngắt điện thoại, cho số điện thoại của cô ta vào danh sách đen, đồng thời thầm cảm ơn khoa học kỹ thuật hiện đại giúp con người đỡ lãng phí bao nhiêu nước bọt.

Đừng nói là tôi không quen cãi nhau, mà cho dù có cái khả năng cãi nhau đó, tôi cũng chẳng có tinh thần và sức lực đâu mà bận tâm đến chuyện này. Công việc đã bận đến bù đầu, thêm nữa cơ thể bắt đầu xuất hiện một loạt các phản ứng liên quan đến chuyện bầu bí như: nôn vào buổi sáng, mệt mỏi, ăn không ngon miệng... Tôi biết, chỉ đưa ra quyết định thôi thì vẫn chưa đủ, tôi cần phải bắt đầu điều chỉnh lại cuộc sống của mình.

Tôi nói với sếp, cũng là đàn anh khóa trên của tôi, biết việc mình có thai. Lur Trạm hơi kinh ngạc, nói: “Anh nhớ hình như em có nói là không có ý định sinh con cơ mà.”

“Đây là... chuyện ngoài kế hoạch ạ. Em xin lỗi sếp.”

Anh xoa tay: “Ồi, không phải xin lỗi, không phải xin lỗi. Vợ anh cũng nói với anh là: chị khóa dưới của anh vừa xinh đẹp, lại tài giỏi, nhưng nếu phụ nữ mà không sinh con sẽ là một sự đáng tiếc. Chúc mừng em, Hứa Khả.”

Vợ sếp, Lý Giai Nhân, đã làm mẹ của một cậu con trai gần hai tuổi. Sau khi vào làm ở công ty, tôi có đến nhà sếp ăn cơm một lần. Thấy tôi trêu đùa cậu bé, vợ sếp có vẻ đắc ý, nói: “Chỉ khi làm mẹ mới thấy cuộc sống hoàn chỉnh và đầy đủ ý nghĩa.” Câu nói này tôi đã được nghe quá nhiều trong mấy năm gần đây, cho dù là thiện ý nhắc nhở khoe khoang một cách vô tình, tôi cũng chỉ cười trừ. Bây giờ nó lại được nhắc lại, tôi đương nhiên vẫn chỉ biết cười trừ.

“Em đã đi kiểm tra thai, tình trạng bình thường, nếu không có gì bất ngờ, em sẽ cố gắng làm việc đến trước ngày sinh, nhưng về tình về lý, em vẫn cần nói trước với sếp một tiếng.”

“Hứa Khả, sau khi em đi làm, ngày nào cũng chăm chỉ làm thêm giờ, liệu sức khỏe có bị ảnh hưởng không?”

“Không sao ạ, em đã dần quen việc rồi, em sẽ sắp xếp thời gian hợp lý hơn. Cảm ơn sếp đã thông cảm cho em.”

Anh vẫn cười. “Ồi dào, thông cảm cái gì chứ, nói thật nhé, anh lại rất mừng khi nghe thấy tin này đấy. Anh sẽ lập tức nói cho Giai Nhân biết.”

Tôi không hiểu, việc vợ chồng nói chuyện tình hình của cấp dưới là chuyện rất bình thường, nhưng muốn thông báo ngay cho vợ về việc tôi có bầu thì cũng hơi lạ. Sếp Lur Trạm nhận ra điều này, cười vẻ ngại ngùng, nói: “Con người Giai Nhân ấy mà, nói thế nào nhỉ, cái gì cũng tốt, chỉ có điều hơi ích kỷ một chút, cô ấy cứ nghĩ rằng anh mời em đến làm việc không hẳn là do năng lực của em.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh. “Nếu vợ anh cho rằng em làm việc chưa đủ chuyên nghiệp...”

Anh xoa tay. “Bây giờ chắc anh có thể nói được rồi, thực ra chuyện này không liên quan đến em. Không hiểu vợ anh nghe bạn học nào đồn đại rằng trước anh từng thích em, thế nên sau khi biết tin anh nhận em vào công ty làm, cô ấy bán tín bán nghi, đã cãi nhau với anh mấy lần rồi.”

Tôi kinh ngạc tột độ, không nói nên lời, chỉ thấy anh nói tiếp: “Cộng thêm chuyện ăn cơm lần trước, đã hẹn hai vợ chồng em cùng đến ăn cơm, nhưng em lại đến có một mình, bảo chồng em phải đi công tác đột xuất, nên cô ấy càng lắm bầm. Bây giờ em có bầu rồi, chắc chắn cô ấy không còn gì để nghi ngờ nữa.”

Đương nhiên, lần trước tôi cũng thấy ở bàn ăn Lý Giai Nhân chốc chốc lại lén nhìn tôi thăm dò, trong lúc nói chuyện cũng nói bóng gió hàm ý, nhưng lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng một người phụ nữ tràn đầy thiện chí làm mẹ đang cảm thấy kỳ lạ về việc tôi kết hôn bao năm mà không muốn có con, không ngờ sự việc lại ra nông nổi như thế, đột nhiên, tôi cảm thấy ái ngại.

Anh Lur Trạm lại bình thản như không. “Đó là chuyện cũ rồi, sinh viên thời đó có mấy ai không thầm yêu trộm nhớ các em khóa dưới xinh đẹp đâu. Những người thích em năm đó cũng đâu phải chỉ có mình anh.”

Phải nói rằng, tôi hoàn toàn vô cảm với tình cảm của bạn khác giới, điều này đúng là có phần hơi khác người. Nhưng tôi thực sự không biết anh Lư Trạ lại có ý nghĩ đó với tôi, nếu không, trước khi đổi việc tôi đã cân nhắc thận trọng, tránh gây phiền phức thêm. Nhưng việc đã như vậy, tôi đành coi như không có chuyện gì, chỉ nói với anh: “Chắc em phải học hỏi kinh nghiệm nuôi dạy con cái của Giai Nhân mới được, hy vọng cô ấy không thấy phiền.”

“Không đâu, niềm vui lớn nhất của cô ấy là mua các loại sách dạy con, đồ chơi cho con, rồi tham gia các diễn đàn làm cha mẹ, thế nên chắc cô ấy cũng có nhiều kiến thức về phương diện này. Cô ấy còn nói chỉ sinh một đứa thì thật lãng phí, thế nên chắc chắn sẽ rất vui khi có người nói chuyện với cô ấy về đề tài này.”

“Thế thì tốt quá.”

Anh bần thần hỏi: “Lúc biết tin vợ có bầu, anh vui đến nỗi chạy ra ngoài văn phòng reo mừng ầm ĩ. Không biết chồng em có hăm như anh không?”

Tôi mỉm cười. “Anh ấy rất bất ngờ.”

Phản ứng của Á Âu và anh Lư Trạ khác nhau hoàn toàn.

Sau sự bất ngờ, anh giữ vẻ im lặng, đương nhiên không biểu lộ bất cứ ý vui mừng nào. Chồng có biểu hiện như vậy, thông thường vợ sẽ cảm thấy thật xót xa, nhưng một khi đã quyết định giữ đứa bé lại, tôi cũng bắt đầu giống như các thai phụ khác, ngoài công việc, tôi mua về các loại tạp chí, sách báo hướng dẫn chăm sóc ba mẹ và em bé trong thời kỳ mang thai, đọc các kiến thức bồi bổ sức khỏe, nên không để tâm nhiều vào việc xét đoán tâm tư của anh.

Chưa đợi tôi đến nhờ chỉ giáo, tới hôm đó, Lý Giai Nhân đã gọi điện cho tôi. Cô ấy không còn có vẻ thâm trầm phòng bị như hôm đầu tiên gặp mặt, thay vào đó là vui vẻ chúc mừng tôi, sau đó nói một tràng các kiến thức mang thai cho tôi nghe.

“À, đúng rồi, chắc chắn trước khi có thai chị chưa bổ sung axit folic. Ôi, axit folic rất quan trọng đấy chị ạ, nó có thể tránh cho thai nhi bị dị tật ống thần kinh đấy.”

“Giờ đang là mùa xuân vi khuẩn sinh sôi nhiều, chị không nên đến chỗ đông người, tránh nơi giao thông đông đúc, phức tạp.”

“Chị không nên ngồi trước màn hình máy tính quá lâu, tốt nhất nên mua một chiếc áo chống phóng xạ.”

“Chị phải luôn giữ tâm trạng thoải mái, vui vẻ, nhớ đi siêu âm đo độ dày da gáy.”

“Chị nên tìm một bệnh viện tốt để kiểm tra sức khỏe, siêu âm thai, tốt nhất nên tìm một hộ lý chuyên nghiệp, mà những hộ lý chuyên nghiệp chị phải hẹn họ trước đấy.”

...

Từ lúc nghe cuộc điện ấy, tôi cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung vì các thông tin, rồi bất giác nghĩ đến mẹ. Nếu mẹ còn sống, mẹ sẽ cho tôi những lời khuyên bổ ích nhất, mỗi tôi thấy cay cay. Tôi phải lập tức nhắc nhở bản thân, đã là thai phụ rồi, không được xúc động mạnh. Hơn nữa, trong nhà tôi còn có một bác sĩ nữa cơ mà.

Tôi gọi điện cho Từ Đông, đầu tiên là nó ngạc nhiên, sau đó thì vui mừng hào hứng.

“Chị đã từng nói không muốn có con cơ mà?”

“Nhưng đã có rồi đấy thôi.”

“Tuyệt quá, chị, em sắp được làm cậu rồi.”

Sau khi nói cho em trai biết bản thân lớn nhất của mình, nó liền gọi điện cho chuyên gia phụ khoa giỏi nhất của bệnh viện hỏi ý kiến, sau đó giải đáp cho tôi: “Chủ nhiệm Cố nói, thuốc tránh thai khẩn cấp mà chị uống chỉ đơn thuần là kích thích tố nữ. Nếu uống liều lượng nhỏ, trong vòng từ hai mươi tư đến bốn mươi tám tiếng sau khi uống, thuốc sẽ bị bài tiết ra khỏi cơ thể. Phụ nữ mang thai từ ba đến tám tuần mới là thời kỳ mẫn cảm nhất của thai nhi. Tổ chức Y tế thế giới đã nghiên cứu điều tra và cho rằng, việc uống thuốc này gây nguy cơ dị tật rất nhỏ, tuy nhiên lời khuyến cáo viết trên tờ hướng dẫn sử dụng thuốc nghe có vẻ rất nghiêm trọng nhưng các công ty dược phẩm viết thế chủ yếu để tránh mọi nguy hiểm, phiền phức sau này. Nếu quyết định giữ lại đứa trẻ, muốn bảo đảm chắc chắn, chỉ cần nghiêm túc đi làm các xét nghiệm thai sản, chú ý theo dõi cẩn thận tình trạng phát triển của thai nhi trong tử cung.”

Tôi thực sự thờ phào nhẹ nhõm, sau khi vấn đề này được giải quyết thì các vấn đề khác cũng không khó khăn gì. Mặc dù Từ Đông là bác sĩ khoa nội nhưng cũng giải đáp đầy đủ những thắc mắc của tôi, đồng thời nó cũng nhắc nhở tôi:

“Chị hãy đến Bệnh viện Trung tâm thành phố kiểm tra đi, em sẽ hẹn bác sĩ tốt nhất cho chị.”

“Hiện chưa có căn cứ khoa học nào nói về tác dụng của việc mặc áo chống xạ cho bà bầu, nhưng chị cũng không nên ngồi lâu trước màn hình vi tính.”

“Siêu âm đo độ dày da gáy sớm nhất là sau chín tuần mang thai, mười lăm tuần là thời điểm tốt nhất, chị không cần phải sốt ruột.”

“Đúng rồi, chị nên bắt đầu bổ sung axit folic đi, bây giờ uống vẫn chưa muộn đâu. Hằng ngày chị ăn uống cũng đều độ, cân bằng nên không cần quá lo lắng.”

“Không uống cà phê, nên uống nhiều sữa, chú ý bổ sung lượng nước, không nên làm việc tăng ca, càng không nên thức đêm.

“Chị còn chưa đến ba mươi lăm tuổi, đã thuộc vào độ tuổi sinh đẻ cao đâu, chị đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Trái tim tôi coi như đã yên ổn trở lại vị trí cũ, còn tự cười thầm. Đặt điện thoại xuống mới phát hiện, không biết Á Âu đã về từ lúc nào, đang đứng ở cửa chính nhìn tôi.

“Xem ra, cho dù anh nghĩ thế nào, em cũng đã hạ quyết tâm sinh đứa bé này ra?”

Tôi cười khổ não. “Á Âu, tôi hy vọng đứa trẻ được ra đời trong sự chào đón của bố mẹ. Nhưng ngay từ đầu rõ ràng anh đã không muốn đứa bé này, tôi cũng không trách anh đâu.”

“Vậy động cơ em muốn sinh đứa bé này ra là gì?”

“Động cơ ư? Chắc anh không nghĩ rằng tôi muốn sinh đứa bé này là để trói buộc anh đấy chứ?”

“Trước khi biết mình có thai, em đã đề nghị ly hôn rồi. Em quyết định giữ đứa bé lại, có phải muốn nói với anh rằng, em không quan tâm đến việc anh có ở lại hay không?”

Tôi ngập ngừng nói: “Có một gia đình hoàn chỉnh đương nhiên rất tốt cho đứa bé, nhưng tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của anh.”

Tôn Á Âu nhìn tôi, lông mày nhăn lại, rồi anh cất tiếng cười nhạo. “Em nói thì có vẻ đại lượng, hợp lý lắm, nhưng Khả Khả à, em cần phải rõ một điều, đứa bé không phải là đáp án cho vấn đề cuộc sống của em.”

“Anh nói gì cơ?”

“Xuất thân của em không rõ ràng, vậy mà mẹ em vẫn sinh ra em. Em không thể nhận bỏ ruột để giải đáp tất cả những thắc mắc của mình. Quan hệ giữa anh và em có vấn đề, vậy mà em lại muốn có con vào thời điểm này. Nếu em nghĩ rằng sinh con là có thể hiểu được lựa chọn năm đó của mẹ em thì em lại sai lầm lớn rồi.”

“Không phải như anh nghĩ đâu.”

“Đương nhiên em không lấy đứa bé để trói buộc anh, nhưng vì lý do này mà sinh đứa bé, như vậy có thể coi là thích hợp và có trách nhiệm không?”

Chỉ có người thân thiết với tôi nhất mới có thể chỉ ra chính xác mắt xích yếu nhất của chúng tôi. Trong đêm gió xuân ấm áp, không khí phảng phất hương thơm, nhưng một cơn lạnh từ trái tim tôi lan ra khắp toàn thân, thấm vào tận xương tủy.

Tôi nhìn anh, nói rõ ràng: “Tôn Á Âu, xin anh hãy nghe rõ đây, sự lạnh nhạt trong quan hệ giữa anh và bố mẹ anh, tuổi thơ không vui vẻ của anh, anh không cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, không thể là cái cớ để anh coi nhẹ hôn nhân, không muốn có con cái.”

Nghe tôi nói thế, anh bỗng nhiên hằm hằm giận dữ. Mọi quan hệ giữa anh và bố mẹ anh là chủ đề cực kỳ nhạy cảm mà anh không muốn nhắc đến. Năm đó, tôi chỉ hỏi một lần, thế mà anh trở mặt không vui được ngay, lại còn chiến tranh lạnh với tôi mấy ngày liền, khó khăn lắm tôi mới dỗ dành anh bình tĩnh trở lại. Lúc đó, anh mới nhắc qua một chút chuyện quá khứ của mình. Bố mẹ anh đều là người ích kỷ, lạnh lùng, dường như họ chẳng có tình cảm gì với nhau, thế nên đối xử với đứa con trai độc nhất cũng rất lạnh nhạt, gia đình cứ như một cái hầm đá. Sau khi trưởng thành, anh lập tức rời khỏi gia đình, không muốn quay trở về, chỉ cố gắng làm hết trách nhiệm của một người con. Lúc đó, tôi đã ôm chặt lấy anh, vô cùng buồn bã, thầm nhắc nhở bản thân sẽ không đề cập đến chuyện này nữa, không ngờ hôm nay tôi lại nói ra mà không hề do dự như thế.

“Hứa Khả, cứ cho là anh coi thường em, còn em, em có thể hiện mình là người đại lượng, lương thiện, nhưng thật ra em rất biết cách làm tổn thương người khác đấy.”

Câu “xin lỗi” như một thói quen lại chực thốt ra khỏi miệng tôi, tôi cố gắng kiềm chế. Tôi thực sự không còn sức lực để cãi nhau với anh, chỉ một mồi nói: “Tôi không hề đại lượng, cũng chẳng thế nào tha thứ, bao dung tất cả mọi chuyện, xin anh sau này đừng bao giờ lấy mẹ tôi và xuất thân của tôi ra để đã kích tôi. Con cái đương nhiên không phải là đáp án cho vấn đề cuộc sống của tôi, càng không phải là cứu tinh trong cuộc hôn nhân của chúng ta. Đã có bầu rồi nên tôi quyết định chịu trách nhiệm giữ lại đứa bé.”

“Có nghĩa là, cho dù anh có đồng ý hay không cũng không hề ảnh hưởng đến quyết định của em?”

“Tôi vẫn hy vọng anh đồng ý, Á Âu. Nếu không đồng ý...” Tôi ngừng nói, căn phòng bỗng im ắng một cách đáng sợ. Tôi không nói tiếp được nữa.

Thực ra, có nói thêm điều gì cũng là vô nghĩa, tôi biết tôi đã phạm vào đại kỵ của anh.

Bảy năm trước, vì tài năng xuất chúng, cách suy nghĩ làm việc lại không phù hợp với ông sếp Tường Minh và con trai cả của ông ta, anh đã chuyển sang làm cho một công ty khác, chính việc này đã khiến bọn họ tức giận kiện anh ra tòa. Sếp cũ một mặt đưa ra chiêu bài hiềm, mặt khác lại nhờ người hén lợ cho anh hay, chỉ cần anh chịu thỏa hiệp, vẫn có cơ hội về lại công ty. Đương nhiên anh kiên quyết từ chối. Sếp cũ của anh đã hành xử như kẻ tiểu nhân, con trai cả của ông ta còn hơn thế, hai cha con bọn họ sau khi bị tẩy da tróc vẩy vì chuyện chuyển công ty của anh thì càng hạ quyết tâm không để lại

đường sống sót cho anh, hùng hồn tuyên bố sẽ làm cho anh thua kiện, thậm chí còn phải bồi thường cả gia sản, và khiến anh mãi mãi không có đất dung thân, lập nghiệp.

Tất cả mọi người đều nghĩ Tôn Á Âu thế là hết, cách duy nhất là phải bỏ đi thật xa đến thành phố khác, đổi nghề khác làm lại từ đầu và không có bất cứ cơ hội nào đòi hỏi nữa. Nhưng việc đòi cũng khó đoán, chưa đầy hai năm, một người hô phong hoán vũ như Trương Minh cũng bị ảnh hưởng bởi nhiều yếu tố, nào là con trai ông ta ham mê cá độ, rồi nguy cơ tài chính và các quyết sách đầu tư sai lầm khiến công ty của ông ta rơi vào tình trạng nợ nần chồng chất. Vì lẽ đó, cha con ông ta không còn hơi sức đâu để ý đến tranh chấp nhỏ nhặt với Á Âu, còn anh đã xin vào làm cho một công ty cùng ngành, lặng lẽ bước lên vị trí lãnh đạo trong công ty.

Trên thương trường, anh chưa bao giờ chấp nhận sự ép buộc của người khác, hoặc bị bắt ép ký kết dưới bất cứ hình thức nào; trong vấn đề tình cảm, anh cũng không chịu phục tùng bất cứ ai.

Năm đó, sự bướng bỉnh, làm nũng của Du Vịnh Văn đã phạm vào đại kỵ của anh, còn tôi, luôn được anh coi là người biết điều, thậm chí quá biết điều, vì “không biết cãi lại”, bỗng nhiên nêu ra vấn đề ly hôn, sau đó tôi lại còn dứt khoát coi nhẹ sự tồn tại của anh để giữ lại đứa bé, đương nhiên anh đã bị tôi làm cho tức giận đến cực điểm.

Cao nhất, xa nhất là mặt trăng, mặt trời.

Thân nhất, sơ nhất là vợ chồng.

Anh làm tổn thương tôi, tôi cũng làm tổn thương anh, hơn nữa còn rất chính xác và đau đớn. Thảo nào có người nói rằng, hôn nhân đem đến cho chúng ta một kẻ thù thân thiết nhất.

Chúng tôi ra ra vào vào cùng một phòng, giao tiếp thì chỉ dừng lại ở mức gặp mặt nhau, gật đầu coi như chào hỏi, tôi cũng chẳng còn tâm trạng nào để thử phá vỡ tình trạng bế tắc này.

Trước đây tôi có đọc một tạp chí nói rằng người chồng phản nản vì sau khi có con, toàn bộ thời gian, tâm trí người vợ đều dành cả cho con, đến nỗi coi nhẹ sự tồn tại của chồng. Lúc đó, tôi không thể hiểu được tại sao, xem ra bây giờ hoàn toàn có khả năng đó, vì ngoài công việc bận rộn, trái tim tôi đã dành trọn cho đứa bé trong bụng, cho dù có lúc nghĩ đến tình trạng hôn nhân u ám của mình, tôi cũng không còn canh cánh trong lòng như trước nữa.

4

Khoảng một tuần sau, lúc tôi đang ở công ty thì nhận được cuộc gọi của Hà Từ Hàng. “Chị Hứa ơi, ông Trương nhà em bệnh tình nguy kịch, đang trên đường lên thành phố, nhưng em hỏi Bệnh viện Nhân dân tỉnh rồi, ở đó phải xếp hàng vào khám và chờ nhận giường. Nhưng tình hình của ông Trương không thể đợi được nữa, em đã gọi cho em trai chị rất nhiều cuộc, nhưng anh ấy đều không nghe máy. Chị có thể liên lạc với anh ấy, nhờ anh ấy sắp xếp cho ông Trương nằm ở Bệnh viện Trung tâm được không?”

Tôi vội vàng an ủi cô bé: “Từ Hàng, em đừng lo lắng quá. Em chị đang làm việc thường không nghe điện thoại riêng. Chị sẽ gọi ngay cho cậu ấy, rồi trả lời em biết nhé!”

Tôi gọi vào máy của Từ Đông, đúng là không nghe máy, lại gọi tiếp đến số máy phòng, nhờ đồng nghiệp của nó nhắn lại, chưa đến nửa tiếng sau, Từ Đông gọi lại: “Chị, có việc gì thế?”

Tôi kể lại tình hình cho em trai nghe nó nói: “Thật sự ở chỗ em đã hết giường nằm rồi.”

“Có thể thêm giường được không?”

Em trai im lặng hồi lâu, rồi hỏi lại tôi: “Chị, chị có chắc chắn là muốn xen vào việc không liên quan này không?”

“Thế nào là việc không liên quan?”

“Bố cô ấy không hề nhận chị, chị cũng không xác định được ông ấy có phải là bố ruột của chị hay không mà.”

Tôi bực mình nói: “Từ Đông, lúc này em còn nói những lời như thế làm gì!”

“Chẳng lẽ chị đã quên rằng ngày trước họ hàng, làng xóm của bố đến thành phố khám bệnh đều do mẹ đứng ra tiếp đón vô điều kiện. Mẹ còn phải xin nghỉ làm để tìm cho họ chuyên gia tốt nhất, sắp xếp cho họ có giường nằm trong bệnh viện không nói, khi họ đi rồi, mẹ còn phải trả cả tiền viện phí. Lúc đó, chúng ta đều cảm thấy hết sức chán ngán, còn khuyên mẹ mặc kệ bọn họ. Bây giờ thì đến lượt chị chủ động chuốc lấy một đồng phiền phức tận đầu tận đuôi.”

“Từ Đông...” Tôi sốt ruột nói. “Chuyện này không giống thế.”

“Em chẳng thấy có gì khác biệt cả.”

“Mẹ chúng ta... rất áy náy về chuyện của bố Từ Hàng, chính di cũng xác nhận chuyện này. Với con người ông ấy và thái độ “kính nhi viễn chi” mà ông ấy dành cho chị, chị chẳng thể nào có cơ hội bù đắp cho ông ấy. Mà thực ra, những tổn thương ông ấy phải gánh chịu cũng chẳng thể bù đắp nổi. Bây giờ là cơ hội duy nhất chị có thể giúp được chút ít, sao em có thể nghĩ rằng chị đang bị họ lợi dụng được chứ!”

Em trai tôi lại im lặng hồi lâu.

“Được rồi, em sẽ cố gắng sắp xếp.”

Bệnh viện Trung tâm thành phố nơi Từ Đông làm việc không chỉ là bệnh viện có quy mô lớn nhất của thành phố mà cũng nổi tiếng quanh mấy tỉnh lân cận. Phòng khám và khoa bệnh nhân ngoại trú lúc nào cũng ở trong tình trạng quá tải, ngay cả hành lang bệnh viện cũng phải kê thêm giường bệnh. Từ Đông phải cố gắng lắm mới sắp xếp được một giường bệnh cho ông Trương. Tôi tan làm là đến đó, cảm thấy hơi khó hiểu. “Tại sao lại chuyển ông đến khoa ngoại?”

Từ Đông bảo tôi: “Chân phải của ông ấy đã bị loét nặng, sợ phải cắt chân.”

Tôi kinh ngạc, rồi quay lại nhìn Hà Nguyên Bình. Ông ngồi ở bên giường, vẻ mặt khá bình tĩnh nhưng cũng vô cùng mệt mỏi. Tôi kéo Từ Đông ra một góc, hỏi nó: “Tại sao lại nặng đến mức phải cắt chân? Lần trước Từ Hàng đến nhờ tư vấn, em nói có thể chữa trị ở huyện, không phải lúc đó vì sợ thêm phiền phức mà nói qua quýt cho xong đấy chứ?”

Từ Đông sa sầm nét mặt. “Chị, chị coi em là loại người gì vậy? Không sai em nghĩ rằng chị chưa thực sự hiểu gia đình ấy, không muốn chị có mối quan hệ quá thân thiết với bọn họ. Nhưng là một bác sĩ, liên quan đến vấn đề chẩn đoán, chữa trị bệnh, em làm sao có thể vì sự ích kỷ cá nhân mà đưa ra lời khuyên sai được. Ngón chân người bệnh đã có hiện tượng bị viêm loét từ trước, em đã nhắc nhở họ chú ý vệ sinh, thay rửa. Với bệnh DKA này, triệu chứng rất phức tạp, thường làm thấp đi khả năng miễn dịch của người bệnh, ông ấy lại bị cao huyết áp và các vấn đề sức khỏe khác, kết hợp với bệnh bội nhiễm, cho dù có chuyển đến bệnh viện bọn em sớm cũng chưa chắc đã tránh được tình trạng như hiện nay. Em có thể đưa chị đi xem bệnh nhân khác cũng bị mắc bệnh tiểu đường như thế, tuy ở bệnh viện này điều trị, nhưng trong thời gian hai năm đã phải tiến hành phẫu thuật cắt chân ba lần, từ bàn chân cho đến đùi.”

Tôi ngăn người, chỉ biết xin lỗi. “Từ Đông, chị xin lỗi, chị không nên nói như vậy. Tại vừa nãy chị lo lắng quá, đừng giận chị!”

Em trai thờ dãi, lắc đầu, nói: “May mà em là em trai ruột thật một trăm phần trăm của chị nên mới không giận được chị.”

“Đúng, đúng, đặc biệt lúc này chị đang có bầu, IQ cũng có phần bị ảnh hưởng, em phải thông cảm mới được.”

Em trai bị tôi chọc cười, lắc đầu. “Sắc mặt chị không được tốt lắm đâu.”

“Phụ nữ trên ba mươi thường phải dựa vào phần son để giữ khí sắc, bây giờ chị ít trang điểm hơn nên mới thế?”

Em trai không yên tâm hỏi tôi: “Mấy hôm nay chị ăn uống thế nào?”

“Cùng tạm được, buổi sáng không có cảm giác buồn nôn nhiều nữa, nhưng mấy hôm liền, cứ buổi chiều là chị thấy vàng đầu, lúc bắt đầu lái xe cũng có cảm giác này.”

“Đi nào, đến văn phòng của em, em kiểm tra huyết áp cho chị.”

“Ừ, đợi chút đã, nếu ông Trương làm phẫu thuật, chi phí liệu có nhiều không?”

Từ Đông hiển nhiên biết tôi đang nghĩ gì. “Lúc nhập viện, em đã hỏi ông Hà đó, người bệnh không có bảo hiểm y tế, nếu phẫu thuật thì phải trả một số tiền không hề nhỏ đâu.”

“Chị có thể gửi trước một khoản tiền ở đây, em báo bệnh viện đừng giục ông ấy nộp viện phí được không?”

“Em biết ngay là chị nói thế mà. Chị, em biết là chị thật lòng muốn giúp đỡ họ, nhưng người ta không ngờ đến nỗi nghĩ rằng chút tiền trả viện phí trước đó vẫn chưa dùng hết. Chị cần hỏi ý kiến của ông ấy trước, xem ông ấy có chấp nhận không.”

“Đừng làm như vậy, bố em sẽ không chấp nhận đâu.”

Chúng tôi quay đầu lại, Hà Từ Hàng bước đến, chắc là từ thang máy đi ra đúng lúc nghe được hai câu cuối cùng. “Em gọi điện nhờ chị giúp cho thủ tục nhập viện, vậy mà bố đã trách mắng em rồi.”

Tôi hơi ngại nhưng cũng cảm thấy buồn, không ngờ chú ấy lại không chấp nhận tôi đến như vậy. Xem ra, dù nói thời gian sẽ làm phai nhạt tất cả cũng không đúng lắm. Ân oán giữa họ không hề bình thường chút nào, một người đàn ông bị lao động cải tạo oan ức ba năm, cuộc sống sau này cũng đậm bạc nơi thôn trấn nhỏ, làm công việc chủ trì ma chay, làm sao có thể coi bỏ dễ dàng, tha thứ cho người khác dễ dàng như vậy được. “Nói như vậy có nghĩa là chị không nên xuất hiện nữa, nhưng Từ Hàng, có chuyện gì, em hãy gọi điện cho chị, được không?”

Hà Từ Hàng nhún vai. “Em không biết tại sao bố lại gay gắt thế, bình thường bố là người rất dễ nói chuyện. Xin lỗi chị Hứa Khả.”

“Không sao, không tiện gọi điện cho chị cũng được. Nhưng có chuyện gì hãy gọi cho em trai chị.”

Từ Đông từ chối: “Em là bác sĩ nội khoa, không biết nhiều về chuyện của ngoại khoa...” Tôi lờm một cái, nó liền im bặt. “Được rồi, cứ tìm tôi, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ.”

Hà Từ Hàng cười. “Tôi không biết xấu hổ là gì đâu, bác sĩ Hứa, hãy kiên nhẫn đối phó với tôi, cho đến khi ông Trương ra viện. Tôi đi trước đây.”

Sau khi cô bé đi khỏi, tôi nhìn Từ Đông. Từ Đông chỉ biết lắc đầu. “Cô gái này, đúng là ghê gớm”

“Ừm, chị yên tâm rồi, cô bé đối phó với em cũng thừa sức, dù em làm mặt lạnh cũng chẳng dọa nổi cô bé.”

“Xin chị, em mới là người bị cô ta dọa cho sợ thì có. Nào, đi thôi, đến văn phòng của em”

Từ Đông kiểm tra cho tôi, phát hiện huyết áp của tôi thấp hơn tiêu chuẩn bình thường. Nó cất huyết áp kế đi và nói với tôi: “Lúc mang thai, huyết áp cao đương nhiên sẽ nguy hiểm hơn huyết áp thấp, nhưng cũng không thể coi thường tình trạng huyết áp thấp. Chị cần ăn uống bổ dưỡng, vận động thích hợp, nên ăn nhiều thực phẩm dễ tiêu hóa, giàu chất đạm, cố gắng ăn uống để điều chỉnh huyết áp.”

“Ừ, chị nhớ rồi.”

“Chị, bố nghe tin chị có bầu thì vui lắm”

Em nói với bố rồi à, chị đang làm ở công ty mới nên rất bận, cuối tuần này chị sẽ về nhà tổng vệ sinh cho.”

“Không cần đâu, việc dọn dẹp để em làm là được rồi. À, bố không muốn chị đổi công việc đâu”

Tôi cười khỏ. Chị biết rồi, chắc bố lại nói là thanh niên mà không có lòng iên trì và định hướng rõ ràng, động một tí là chuyển việc thì không hay chút nào. Nhưng chị sắp ba mươi lăm tuổi rồi, đâu còn trẻ nữa. Hơn nữa, chị tốt nghiệp đã mười năm mà chỉ đổi việc ba lần thôi, đâu phải hơi tí lại chuyển việc, đúng không?”

“Bố là người có quan điểm cổ hủ, cả đời chỉ làm mỗi công việc nghiên cứu, lúc nào cũng bảo là phúc lợi của công ty nước ngoài tốt như thế, lúc nghỉ sinh cũng được nhận bảo hiểm, tại sao chị lại chuyển sang công ty tư vấn gì gì đó, nghe chẳng chuyên nghiệp gì cả...”

Tôi ôm đầu, kêu lên: “Đừng nói nữa, chị lại bị đau đầu rồi.”

Từ Đông cười ha ha. “Đừng đau nữa, em đưa chị về nhà là được chứ gì, tiện thể kiểm tra cái tủ lạnh và tủ thuốc của chị thế nào, xem có loại thuốc nào cần vứt đi không.”

Chúng tôi cùng lấy xe, Từ Đông lái, tôi ngồi ở ghế phụ, hỏi nó: “Dạo này chị không qua nhà, em và bố vẫn ăn uống qua loa, đối phó hả?”

Từ Đông thở dài. “Bố giục em mau chóng kết hôn, tìm một cô vợ về nấu nướng dọn dẹp.”

Tôi bật cười. “Câu này mà bố cũng nói ra được. Thế em trả lời thế nào?”

“Em còn biết trả lời thế nào chứ? Em chỉ báo bố, bây giờ chẳng có cô gái nào chịu vào bếp nấu cơm đâu, nếu con nói rằng muốn tìm một người vợ về nhà nấu cơm, chẳng khác nào dọa cô ta sợ chạy mất dép.”

“Chị hỏi thật nhé, rốt cuộc em đã có cô bạn gái nào chưa đấy?”

“Chị mà cũng như vậy ư? Hãy tôn trọng quyền riêng tư của em một chút có được không?”

Tôi phì cười. “Nói cho em biết, chị đã nhìn thấy bộ dạng em tám lúc nhỏ, đối với chị, em chẳng có cái gì gọi là riêng tư hết.”

“Này, sao từ sau khi mang bầu, chị nói năng tự do thế, giống phong cách của mấy bà y tá trong bệnh viện em rồi đấy.”

Tôi cười ha ha, không chịu buông tha cậu em tiếp tục truy hỏi, cuối cùng không chịu nổi nữa, em trai đành thừa nhận đang có cảm tình với một cô gái. Nhưng...”

“Tính khí cô ấy lúc nóng lúc lạnh...”

Tôi ngạc nhiên. “Chắc là đang làm nũng em đấy!” Ngừng một lúc, tôi thêm một câu: “Từ Đông, đừng đùa cợt với người ta, em sẽ mất đi rất nhiều cơ hội đấy.”

“Em không cần nhiều cơ hội, vì em không đối phó nổi, lại quá lãng phí thời gian.”

Tôi bỗng cảm thấy bất bình. “Điều kiện của em tốt như thế, em cũng rất xuất sắc, khuyết điểm duy nhất là sống nội tâm, da mặt cũng không đủ dày, không thì cô gái nào mà em chẳng theo đuổi được.”

Em trai dờ khóc dờ cười. “Nói vậy chị đang khuyến khích em trở thành một kẻ mặt dày hả?”

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu, thờ dài. “Thôi, da mặt là do bẩm sinh, chị em chúng ta đều thuộc dạng da mặt mỏng, chẳng có cách nào cả.”

Về đến khu chung cư, đỗ xe xong, hai chị em đi bộ về tòa đơn nguyên tôi ở. Tôi đột nhiên dừng bước, một cô gái tóc dài xinh đẹp đang ngồi trên bậc thềm, hào hứng trêu đùa chú chó giống Golden Retriever của nhà hàng xóm ở tầng dưới và đang nói chuyện với người hàng xóm ấy. Thấy tôi bước đến, người hàng xóm cười, nói: “Cô về rồi à, bạn cô đứng đợi cô lâu lắm rồi đấy.”

Đó là Du Vịnh Văn, đã bảy năm rồi chúng tôi chưa gặp nhau, nhưng tôi nhìn qua đã nhận ra ngay. Cô ta vẫn rất xinh đẹp. Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi: Hóa ra mình cũng gặp phải tình cảnh người tình của chồng chạy đến tận nhà gây chuyện như trong “truyện thuyết”. Cô ta cười rạng rỡ chào tôi: “Chào chị, Hứa Khả chị không phiền khi tôi đường đột đến đây chứ?”

Tôi chỉ “ừ” một tiếng qua loa, đợi người hàng xóm dắt chó đi xa, cô ta nghiêng đầu nhìn tôi, nói: “Chị có thể mời tôi vào nhà ngồi nói chuyện được không?”

“Không.”

Từ Đông kinh ngạc nhìn tôi, thấy tôi lắc đầu, nó cũng không nói gì.

“Chị chẳng hiểu khách gì cả, tôi đợi chị đã ba tiếng, tôi cần nói chuyện với chị.”

“Tôi có thể gọi bảo vệ đến mời cô ra ngoài ngay bây giờ.”

“Thế thì không cần đâu, tôi nể mặt chị mới đến đây đợi chị, nếu không tôi đã có thể đến thẳng công ty chị. Chắc chị không muốn tôi làm vậy đâu, đúng không?”

Lời nói điên cuồng bất thường của cô ta làm cho tôi không thể nói được câu nào. “Có chuyện gì cô cứ nói đi.”

Cô ta cười lạnh. “Chị thực sự muốn đứng ở đây nói chuyện à?”

Tôi không muốn để hàng xóm thấy cảnh không hay nhưng cũng không muốn mời cô ta vào nhà, bèn chỉ ra bên ngoài. “Ra khỏi tòa chung cư này, ở bên kia đường có một quán cà phê, hãy đợi tôi ở đó.”

Đợi Du Vịnh Văn đi khỏi, Từ Đông nhìn chăm chăm vào mặt tôi, kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Cô gái đó là ai?”

Đến nước này, tôi thấy cũng chẳng cần thiết tiếp tục giấu giếm em trai mình nữa. Tôi cười chua xót. “Cô ta là bạn gái cũ của anh Á Âu.”

Từ Đông sững người, sau đó hăm hăm tức giận, rút điện thoại ra. “Em gọi anh về, dựa vào cái gì mà để một người vợ đang mang bầu chịu đựng chuyện này?”

Tôi ngăn em trai lại. “Anh Á Âu không muốn có con.”

Em trai giận giữ nói: “Không muốn có con cũng cần nói chuyện tử tế với chị, lẽ nào chỉ vì như thế mà trở thành lý do để bạn gái cũ của anh ấy đến tận nhà làm loạn hay sao?”

“Từ Đông, chị nghĩ cuộc hôn nhân giữa chị và anh Á Âu có lẽ không thể tiếp tục được nữa.”

5

Đang là thời gian ăn tối, nhưng quán cà phê đối diện khu chung cư rất vắng khách, chỉ có vài ba khách ra vào, Du Vịnh Văn ngồi ở gần cửa sổ. Thấy tôi và Từ Đông bước vào, cô ta cười nhạo. “Chị hoàn toàn không cần dẫn theo một vệ sĩ đến đâu. Dù sao cũng toàn là người văn minh cả, tôi chỉ muốn nói chuyện với chị, không có chuyện bỗng dưng đập một cái vào bụng bà bầu đâu.”

Từ Đông lạnh lùng nói: “Nếu cô có lòng tự trọng thì cô đã không xuất hiện trước mặt chị gái tôi.”

Tôi có chút ngạc nhiên, Từ Đông thậm chí không biết cãi nhau bằng tôi, lúc nào nó cũng giữ khoảng cách với người khác, rất lịch sự nhã nhặn, chưa bao giờ tôi thấy nó thẳng thừng trách mắng người ta như vậy. Nó kéo ghế giúp tôi và để tôi ngồi đối diện với Du Vịnh Văn, sau đó ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, vẫy tay gọi phục vụ, chỉ vào tôi và nói: “Em mang cho chị này một cốc sữa nóng, còn cho tôi một cốc cà phê latte.”

Du Vịnh Văn cười ha hả. “Đương nhiên rồi, hai người đứng trên bục cao của đạo đức, hoàn toàn có thể coi tôi là kẻ không lòng tự trọng. Có điều tôi cho rằng, sự tôn trọng lớn nhất với bản thân chính là tôn trọng tình cảm thật sự của mình.”

Từ Đông tiện tay với lấy một tạp chí lật xem, coi như không quan tâm. Tôi mệt mỏi nói: “Đừng giả bộ giảng đạo đức nữa, tiểu thư Du, xin cô hãy nói vào vấn đề chính đi.”

“Tôi muốn hỏi chị, chị định làm thế nào?”

“Tôi có rất nhiều dự định, nhưng chẳng có điều gì liên quan đến cô cả.”

“Với tình trạng bế tắc như hiện nay, nếu cứ tiếp tục kéo dài thì có ý nghĩa gì với chị chứ?”

“Cô chặn tôi lại nói chuyện, có cần thiết hỏi tôi xem ý nghĩa ở đâu không? Tôi nghĩ có chuyện gì thì cô nói nhanh lên, tôi cần về nhà ăn cơm.”

“Được rồi, tôi sẽ nói ngắn gọn thôi. Hứa Khả, chị cũng đã tốt nghiệp đại học, tôi không tin chị cam tâm tình nguyện đóng một vai đáng thương là dựa vào đứa bé để trói buộc chồng mình.”

“Mỗi người đều có cuộc sống riêng, cô không cần lo cho tôi.”

“Không thể nói như vậy được. Năm đó nếu tôi sử dụng cách này, chắc chắn không thể có chị chen vào như ngày hôm nay, nhưng tôi tôn trọng suy nghĩ của anh Á Âu nên đã rút khỏi cuộc sống của anh ấy. Bây giờ, anh Á Âu đã không còn tình cảm gì với chị, thế mà chị vẫn mang bầu, thậm chí còn định sinh đứa bé ra, cái thái độ không chịu thua của chị đối với bất cứ ai cũng đều bất lợi.”

Thấy ngón tay cầm cốc cà phê của Từ Đông siết chặt lại gần như trắng bệch, tôi quyết định nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện mực cười và đáng xấu hổ này.

“Cô Du, tôi nghĩ cô đợi tôi lâu như vậy, nhất quyết phải nói chuyện với tôi cho bằng được, chắc hẳn phải có một lý lẽ mới mẻ nào đó muốn chia sẻ, xem ra tôi đã nhầm. Tôi đã hiểu ý cô định nói, xin đừng sốt ruột hãy nghe tôi nói đã. Thứ nhất, trước khi biết tin có thai, tôi đã đề nghị ly hôn với anh Á Âu, câu nói đó không vì tôi mang thai mà mất hiệu lực.”

Mất Du Vịnh Văn không tự chủ chớp chớp vài cái. “Nhưng anh ấy không đòi ly hôn với một thai phụ.”

“Nghe nói tình yêu chân chính có một sức mạnh rất lớn lao, khiến cho người ta có thể bất chấp tất cả, nó có thể dẫn cô đến nói chuyện với một thai phụ thì đương nhiên cũng có thể khiến anh ấy bàn chuyện ly hôn với tôi.”

“Chị... không phải vịn vào có mang bầu mà lên mặt với tôi, trò tiểu xảo này chẳng hay ho gì đâu.”

Tôi cười chua chát. “Đương nhiên, điều hay ho duy nhất là tình yêu vĩ đại của cô. Nhưng tôi có cái thai cần chăm sóc, có công việc cần làm, đúng là không có thời gian để nói với cô về vấn đề này. Và điều thứ hai tôi cần nói là, cô và anh Á Âu định thế nào, tôi cũng không quan tâm, xin cô đừng làm phiền tôi nữa.

“Nếu chị vui về ly hôn với anh Á Âu, đương nhiên chúng ta không cần phải gặp lại nữa.”

“Cô Du, bây giờ tôi thật sự tin rằng cô rất yêu anh Á Âu, vì xem ra cô chẳng hiểu một chút gì về anh ấy. Từ trước đến giờ, anh ấy không muốn bất cứ ai vì anh ấy mà tranh giành điều gì, chứ đừng nói đến việc can thiệp vào quyết định của anh ấy. Tôi và anh Á Âu ly hôn lúc nào, ly hôn với điều kiện nào, hoàn toàn là chuyện giữa hai chúng tôi, không mảy may liên quan đến cô. Cô cũng đã là người lớn rồi, nếu cứ xuất hiện với bộ dạng ngây thơ, hồn nhiên thế này quả thật không thích hợp chút nào.” Tôi quay lại nói với Từ Đông: “Em thanh toán đi, chúng ta về nhà.”

Đi qua đường về chung cư, Từ Đông định nói gì đó, nhưng tôi xua tay ra hiệu nó đừng nói gì. Em trai bị sắc mặt của tôi làm cho sợ hãi, vội vàng dìu tôi về nhà. Tôi cố gắng chịu đựng, vừa bước vào nhà liền chạy vội vào phòng tắm, nôn thốc nôn tháo vào bồn cầu. Phản ứng nôn dữ dội của tôi lúc sáng sớm cũng chỉ là nôn khan, nhưng tôi biết đương nhiên cái này không phải là phản ứng do mang thai.

Nôn xong, tôi ngồi dựa vào bồn tắm thở dốc. Từ Đông rót một cốc nước mang đến cho tôi súc miệng, rồi lại đưa khăn ẩm cho tôi. Tôi lấy khăn áp vào mặt khóc không thành tiếng. Từ Đông ngồi bên cạnh, để tôi dựa vào vai nó. Hồi lâu, tôi bỏ khăn xuống, nói: “Cảm ơn em.”

“Tại sao chị không nói sớm cho em biết?”

“Chị không biết nên nói như thế nào.”

“Em là em trai của chị mà chị cũng không thể chia sẻ thì làm em trai có tác dụng gì?”

“Em đã chia sẻ với chị rồi, Từ Đông.”

Tôi không thể tưởng tượng nổi nếu hôm nay một mình tôi phải đối diện với cô ta thì sẽ thế nào. Không phải tôi sợ cô ta đối xử thô lỗ với mình, cô ta tự nhận thấy mình chiếm được tình yêu của chồng tôi nên có ưu thế đứng từ trên cao nhìn xuống, cái mà tôi sợ là cảm giác cô độc, giá băng trong lòng.

“Đừng nghĩ đến cô ta nữa.” Bỗng Từ Đông hỏi một câu y hệt như của Du Vịnh Văn: “Thế chị định thế nào?”

“Chị sẽ sinh đứa trẻ này ra.”

“Nhưng...”

Tôi lắc đầu, em trai nhìn vào mặt tôi, không nói tiếp nữa.

“Đừng nói nhưng nữa, Từ Đông. Tất cả những khó khăn chị đã nghĩ đến rồi, khả năng tồi tệ nhất là một mình chị nuôi con. Chị nghĩ chị có thể chịu đựng được.”

Tôi có thể nhận ra em trai không tán thành, nhưng nó không nói gì, chỉ nắm chặt lấy tay tôi. Tôi lại tựa vào vai em, thầm cảm ơn nó vì đã yên lặng ở bên tôi những lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 7

Hứa Khả và Hứa Từ Đông, họ đều biết nghĩ cho người khác, làm việc cũng hợp lý hợp tình, tính cách khoan dung, nhẹ nhàng, còn tôi lại ương bướng, luôn cho mình là đúng. Trừ phi tính cách của tôi là do di truyền mà tôi hoàn toàn không hề biết căn nguyên.

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy vô cùng buồn tủi.

Hà Từ Hàng

Type: Tít Mít

1

Hứa Từ Đông được các y tá hết sức yêu mến, điểm này rất dễ dàng nhận thấy, không cần phải đặc biệt quan sát cũng có thể phát hiện ra. Sau khi được anh ta chào hỏi, mấy y tá khoa ngoại chăm sóc cho ông Trương rất tận tâm, ngay cả tôi và bố cũng được đối xử hòa nhã. Hơn nữa, họ nói chuyện với Hứa Từ Đông bằng giọng nhẹ nhàng, dịu dàng, từ ánh mắt đến cử chỉ đều bộc lộ tình cảm quý mến. Đáng tiếc, cái khí chất lạnh như núi băng của Hứa Từ Đông chẳng phải chỉ đối với một mình tôi mà với ai, anh ta cũng giữ thái độ lạnh nhạt nhả nhặn kiểu như thế, hay nói cách khác là lịch sự một cách lạnh lùng. Với tôi, hai điểm này không giống nhau, nhưng cụ thể khác nhau như thế nào, tôi lại không thể nói rõ được.

Y tá hỏi tôi với anh ta có quan hệ thế nào, tôi chỉ ậm ừ nói là “bạn bè” - xin Trời Phật tha cho con tôi nói dối. Thật ra, tôi với anh ta ngay cả là thân quen cũng không phải, chứ đừng nói đến từ bạn bè. Có điều tôi không muốn đánh mất sự tử tế của y tá dành cho ông Trương.

Lần nói chuyện duy nhất giữa tôi và anh ta là vào ngày hôm sau, sau cuộc phẫu thuật của ông Trương.

Bố tôi ra ngoài ăn cơm, ông Trương vẫn phải truyền dịch. Tôi chẳng biết làm gì, chán nản nhìn chăm chăm vào từng giọt nước truyền, nó như có tác dụng thôi miên, tôi dần dần ngủ gà ngủ gật cạnh giường. Khi bị đánh thức đột ngột, tôi hoảng hốt nhìn vào chai nước, vẫn còn một phần ba nữa, lúc đó mới thờ phào nhẹ nhõm. Nhìn thêm một lần nữa, tôi nhận ra có một bộ quần áo trắng đang đứng cạnh tôi từ lúc nào không biết, trông ngọc thụ lâm phong* nhưng lại nhìn tôi với vẻ khó xử, tôi cũng bần thần nhìn lại anh ta. Anh ta do dự hồi lâu, rồi giơ tay ra hiệu cho tôi lau khô miệng. Tôi sờ vào, thấy có nước dãi chảy ra, không nhìn được bật cười, vừa lau miệng vừa nói: “Anh không cần cảm thấy khó xử thay tôi đâu!”

(*) Ý nói trông rất đẹp trai, uy nghiêm ví như cây ngọc đón gió

Anh ta đành phải giả vờ không để ý đến lời trêu đùa của tôi, nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi cô, có tiện ra ngoài một chút không?”

Tôi chỉ vào chai truyền dịch, anh ta vẫy tay gọi một y tá đến, dặn dò nhờ cô ta trông giúp, cô gái gật đầu vui vẻ.

Tôi đi theo đến tận cuối hành lang, anh ta nói: “Hy vọng cô không cảm thấy tôi làm thế này là đường đột, tôi không hề muốn thăm dò chuyện riêng của mấy người...”

Tôi thờ dãi, ngắt lời anh ta: “Bác sĩ Hứa, anh rào trước đón sau như thế, không phải là muốn hỏi bố tôi có đủ tiền nộp viện phí hay không à? Bố không nói cho tôi biết chuyện tiền nong, nhưng tôi đoán chắc chắn là không đủ tiền, tốc độ tiêu tiền ở trong bệnh viện lớn quá là khủng khiếp.”

“Chị tôi bảo tôi chuyển lời rằng chị ấy muốn trả tiền viện phí.”

“Anh hãy cảm ơn ý tốt của chị Hứa giúp tôi, nhưng tôi không thể tự quyết định được.”

“Có lẽ cô có thể khuyên bố cô?”

“Bố tôi thường ngày là một người rất phóng khoáng hòa nhã, nhưng ông cũng có lòng tự tôn và kiên trì, tôi không thể chạm vào được.”

Anh gật đầu. “Xem ra cô không thấy lo lắng lắm.”

“Lo lắng thì có tác dụng gì chứ? Người tính không bằng trời tính, thế nào chẳng có cách.”

Anh ta hiển nhiên tỏ vẻ không tán thành sự lạc quan không giới hạn của tôi, nhưng không tiện trực tiếp phê phán. Tôi nhìn bộ dạng anh ta mà muốn phá lên cười. “Bác sĩ Hứa, đến lượt tôi hỏi anh một câu, được không? Bệnh của ông Trương có thể chữa khỏi không?”

Anh ta lập tức trở về với vẻ mặt của một bác sĩ, từng câu từng chữ nói rất điềm tĩnh, rõ ràng: “Theo tôi hiểu, cuộc phẫu thuật cắt bỏ chân của ông ấy đã thành công. Còn về bệnh nhiễm ceton acid tiểu đường thì cần phải điều trị từng bước, như vậy mới có thể phòng tránh được tình trạng viêm loét mới.”

“Nếu nói một cách dân dã thì ý anh muốn nói là bệnh này không thể chữa khỏi, không tiếp tục bị biến chứng nặng hơn là chúng tôi đã nên thắp hương cảm tạ Trời Phật rồi, đúng không?”

Gương mặt anh ta lại lộ vẻ khó xử, tôi lắc đầu. “Ồ thôi được rồi, tôi cũng đoán ra rồi.”

“Xin lỗi.”

“Không sao, bác sĩ chỉ Phụ trách chữa bệnh, không phụ trách công việc lật ngược tình thế như khoa học viễn tưởng.”

“Tất cả người thân của bệnh nhân cũng giống như cô thì tốt biết mấy.”

“Không phải tôi là người khoan dung rộng lượng thế đâu, chỉ có điều tôi biết không phải bất cứ chuyện gì cũng nên ôm hy vọng mù quáng. À, đúng rồi, chị Hứa Khả có khỏe không?”

“Chị ấy vẫn ổn, chỉ là dạo này không tiện đến bệnh viện.”

“Nói như vậy có nghĩa là chị ấy quyết định giữ lại đứa bé?”

Anh ta hơi ngạc nhiên, chắc chắn không hiểu tại sao chị anh ta lại nói cho tôi biết chuyện này, nhưng vẫn gật đầu. Bình thường thì tôi không thích quản chuyện của người khác, nhưng không hiểu vì sao, tôi cảm thấy có chút không yên tâm về chị Hứa Khả. Tôi do dự một hồi mới nói: “Anh nên chú ý một chút đến tình cảm của chị ấy.”

Anh ta vô cùng nhạy bén, nhìn thẳng vào tôi rồi hỏi: “Chị ấy còn nói gì với cô nữa?”

“Không có, chỉ là...” Tôi quyết định nói ra. “Tôi đã nhìn thấy chồng chị ấy ở bên một người con gái khác, trông họ rất thân mật.”

“Cô không nói với chị ấy đấy chứ?”

“Bác sĩ Hứa, chị gái anh là người rất tinh tế, tuyệt đối không thể nào không cảm thấy gì trước tình trạng hôn nhân của mình, thế nên chị ấy cũng không cần tôi phải thông báo tình hình mới biết. Tôi chỉ muốn nhắc anh, hãy chú ý quan tâm chị ấy một chút.”

Anh ta im lặng, tôi cũng không định nói gì thêm nữa mà quay trở về phòng bệnh.

Sau khi tình trạng của ông Trương ổn định, ông liền được chuyển đến phòng bệnh khoa nội để tiếp tục điều trị.

Hôm đó, Chu Nhuệ cùng tôi đi từ trường đến bệnh viện, thấy bố đang đứng đăm chiêu trước cửa sổ, tôi liền an ủi: “Ông chỉ bị cưa một bàn chân thôi, chắc cũng sẽ phải đi khắp khiêng, nhưng dù sao ông đâu phải tham gia cuộc thi chạy nào.”

Bố tôi cười méo xẹo, vẻ mặt chẳng có chút nhẹ nhõm nào. Tôi mạnh dạn hỏi dò: “Có phải tiền không đủ phải không ạ?”

Bố lắc đầu, tôi liền “xì” một tiếng. “Không cần phải giấu con, bố có bao nhiêu vốn liếng, con còn không biết sao? Cho con đóng học phí đã tốn bao nhiêu tiền rồi, bố lại ở bệnh viện chăm ông thế này lấy đâu ra thu nhập.”

“Chuyện này không cần con phải lo.”

“Con lo cũng vô ích, cùng lắm chỉ có thể tiết kiệm tiền ăn sáng đưa cho bố thôi.”

Bố lại cười khổ lần nữa. “Không cho phép con nhìn ăn sáng đâu đấy!”

Tôi không thể không nghĩ đến tình hình thực tế. “Con nghe một cô ở giường 23 nói rằng, không nộp tiền là họ ngừng cấp thuốc, thế thì làm thế nào?”

Chu Nhuệ nói xen vào: “Hay là tôi giả vờ bị bệnh, xem có thể lấy một ít tiền từ chỗ bố tôi không nhé!”

Bố tôi trừng mắt nhìn cậu ta. “Cậu im lặng đi, đừng có nghĩ đến trò mất mặt như vậy nữa.”

Chu Nhuệ đánh cúi đầu im miệng. Tôi cười. “Nếu bố cậu ta không đưa ông Trương vào miếu, ông cũng không đến nỗi bệnh nặng thế này, bố cậu ta chi một chút tiền cũng là việc nên làm mà.”

Bố tôi sa sầm nét mặt. “Đừng nói lung tung nữa, cấm hai đứa gây thêm rắc rối cho bố. Bố sẽ nghĩ ra cách.”

“Bố có cách gì chứ?”

Bố đứng dậy, lấy áo khoác. “Đi mượn tiền.”

Tôi hoài nghi. “Sắp sáu giờ tối rồi, xe khách đường dài chắc cũng nghỉ rồi chứ?”

“Bố mượn tiền trong thành phố này thôi.”

“Ở thành phố này bố còn quen ai à?”

Bố không trả lời tôi, chỉ nói: “Bố đi một lát rồi về, con ở lại đây với ông, xem chai truyền dịch gần hết thì gọi y tá.”

Tôi hỏi Chu Nhuệ: “Cậu có thấy hôm nay bố tôi trông rất lạ không?”

Chu Nhuệ vẫn thản nhiên như không. “Lúc thiếu tiền thì về mặt của ai mà chẳng không bình thường.” Cậu ta đứng dậy móc tất cả túi trên người, được bao nhiêu tiền đều rải ra giường, chỉ cầm lại một tờ năm mươi đồng. “Số còn lại cậu cầm hết đi.”

“Để làm gì? Tôi chưa đến lúc đòi tiền com của cậu đâu, đừng sốt ruột.”

“Tôi biết cậu có thể làm được cái việc nhin ăn sáng.”

“Thế cậu thì sao?”

“Với ngoại hình của cậu, chắc chắn không có người nào mua com miễn phí cho ăn đâu. Nhưng tôi lại khác, luôn có người vì thương hoa tiếc ngọc, không nhẫn tâm nhìn tôi chết đói mà tranh nhau chạy đến thanh toán tiền ăn cho tôi.”

Tôi tức đến bật cười nhưng cũng ít nhiều cảm động, thờ dãi, nói: “Tôi có thể lạc quan như cậu thì tốt biết bao.”

“Cái đó không khó, chỉ cần cậu đừng nghĩ ngợi lung tung là được.”

Chuyện gì đến tay Chu Nhuệ cũng được xử lý vô cùng đơn giản, tôi không thể không ngưỡng mộ cậu ta.

Cậu ta vốn định kéo tôi đến chỗ lũ bạn chơi đùa để tôi khuấy khỏa, nhưng đợi đến tám giờ tối mà bố tôi vẫn chưa về, bạn của cậu ta không ngừng gọi điện đến giục, tôi sợ phiền phức liền thúc cậu ta đi, cũng không thể ở bệnh viện được nữa nên cậu ta đành đi trước.

Đợi thêm một tiếng nữa, bố vẫn chưa về, tôi bắt đầu lo lắng, gọi vào di động của ông nhưng máy đã tắt. Trong lòng thấp thỏm lo lắng, tôi không thể ngồi yên được, đi đi lại lại ngoài hành lang, sau đó dứt khoát đi thang máy xuống sảnh, đứng ở cửa ra vào bệnh viện ngóng ra ngoài, rồi lại lên phòng bệnh, lấy nước ấm lau rửa cho ông Trương. Đột nhiên, ông hỏi tôi: “Nguyễn Bình đâu rồi?”

Bây giờ ông càng lẫn lộn hơn cả trước kia, đa số thời gian ông chỉ nhìn mọi thứ với vẻ đờ đẫn, vậy mà hôm nay ông vẫn nhớ bố tôi chưa quay về, tôi đành nói qua quýt: “Bố con sắp về rồi, đợi thêm một chút nữa thôi ạ.”

Tôi giúp ông nằm xuống, đợi ông ngủ, tôi lại đến chỗ thang máy đứng đợi.

Đến khoảng mười giờ không còn người thân hoặc người bệnh nào ra vào nữa, tôi càng trở nên lo lắng, cố gắng trấn tĩnh, tôi móc ra ba đồng xu trong túi, quỳ xuống, hai tay chập vào giữ đồng xu bên trong, lắc đều rồi cho rơi xuống đất, sau đó nhặt lên rồi làm lại, bỗng nghe thấy một giọng nói từ trên đỉnh đầu vọng xuống: “Cô đang làm gì vậy?”

Tôi ngẩng đầu lên, là Hứa Tử Đông.

“Xem bói.”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm rồi nói: “Cho dù không kỳ vọng vào bác sĩ thì cũng không cần phải bói toán thế đâu!”

Tôi không buồn để ý đến anh ta, cố gắng nhớ lại một vài cách bói mà trước đây ông Trương từng dạy, nhưng phát hiện mình chỉ nhớ một cách mơ hồ liên ừ ừ thờ dãi. Tôi muốn đứng dậy, nhưng vì quỳ quá lâu nên chân tê dại, người lão đảo sượt ngã, may có Hứa Tử Đông đỡ kịp.

Anh ta đợi tôi đứng vững mới buông tay, hỏi: “Có bói ra được cái gì không?”

“Bố tôi sắp về rồi.”

Anh ta bị tôi làm cho cười chảy nước mắt. “Thế mà cũng gọi là bói à? Nghe chị tôi nói chị ấy vừa đến nhà cô, ông Trương liền xem tướng cho chị ấy, xem ra cô đúng là đệ tử của ông ấy rồi.”

“Anh thì biết cái gì? Bố tôi nói ra ngoài muộn tiền, năm giờ hơn đi mà bây giờ vẫn chưa về, điện thoại cũng tắt. Ở thành phố này ông ấy có quen ai đâu, tôi lo sắp chết đây này.”

Anh ta thu lại nụ cười nói: “Xin lỗi.” Một lát sau, anh ta hỏi tôi: “Ồ làng cô có ai biết ông ấy có bạn ở đây không?”

“Tôi gọi điện hỏi một lượt rồi, không ai biết cả. Tôi còn hỏi ông Trương, ông nói lung tung bát nháo, chẳng hiểu cái gì.” Nói đến đây, tôi không kìm nén được cảm xúc của mình nữa. Đương nhiên tôi không muốn khóc trước mặt người lạ, thế nên vội vàng kìm lại, chạy nhanh về phòng bệnh.

2

Di động của tôi kêu liên tục nhưng không phải là bố gọi đến.

Di Hồng hỏi tôi: “Bố cháu về chưa?”

“Chưa ạ.”

“Đừng sốt ruột, có lẽ có việc nên ông ấy mới về muộn thôi. Ông ấy là người chu đáo, cẩn thận, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Lời an ủi này đương nhiên không làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhõm chút nào.

Anh Triệu Thủ Khác cũng gọi điện đến, nói hôm nay anh chưa gặp bố tôi. Tôi cũng biết, bố tôi không thể nào đến gặp một sinh viên như anh để hỏi mượn tiền.

Chu Nhuệ nói cậu ta muốn đến chỗ tôi, tôi từ chối. “Đây là bệnh viện, trong phòng bệnh có thêm một người là thêm chật chội, cậu đừng có đến làm loạn nữa.”

Theo lý mà nói, tính cách tôi khá độc lập. Từ nhỏ, bố tôi thường xuyên ra ngoài làm việc, có lúc còn đến những thôn ở rất xa, mấy ngày không về, nhưng trước khi đi, bố thường nói cho tôi biết ông sẽ làm gì, bao giờ quay lại, sau đó nhờ dì Hồng giúp chăm sóc tôi, thế nên tôi chẳng phải lo lắng gì.

Đây là lần đầu tiên tôi hoàn toàn không biết bố đi đâu, không liên lạc được với ông, tôi thấy lo lắng không yên, cố gắng thuyết phục bản thân trấn tĩnh lại, không nên nghĩ ngợi lung tung nhưng càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, đồng thời hối hận vừa nãy không nên bốc đồng mà bói toán. Nếu tôi không làm sai các bước thì quẻ bói ấy cũng chẳng may mắn gì. Tôi chỉ biết tự an ủi: Tay nghề nửa vời như mày, bói chuẩn được mới lạ!

Lại hơn một tiếng trôi qua, bố tôi vẫn chưa trở về. Nằm cùng phòng bệnh với ông Trương còn có năm bệnh nhân khác, ngay cả người thân của các bệnh nhân cũng đã ngủ rồi, tiếng ngáy lúc to lúc nhỏ của họ đều đều vang lên, lúc này chỉ có ánh đèn ngoài hành lang hắt vào phòng mờ mờ.

Không hiểu vì sao, tôi bỗng cảm thấy cô đơn đến đáng sợ, tôi chỉ biết bước ra ngoài, ngồi chờ đợi ở hành lang.

Không biết ngồi đó bao lâu, Hứa Từ Đông cùng chị Hứa Khả bước đến. Chị Hứa Khả nói: “Từ Hàng, đi theo chị.”

“Đi đâu ạ?”

“Từ Đông nói với chị, bố em đến bây giờ vẫn chưa quay lại bệnh viện. Chị đã gọi điện cho dì Mai, người ngày trước đã cùng ông tham gia đội sản xuất ở địa phương. Người nhà của dì ấy nói với chị, chiều nay dì Mai cũng trở về nhà mẹ đẻ ở thành phố này, chị hẹn xin được số điện thoại gọi lại cho dì. Hai người họ trước kia là bạn học, hàng xóm, bố mẹ của họ là đồng nghiệp của nhau, đều sống ở khu tập thể cũ kỹ trong nhà máy hóa chất. Bây giờ anh trai của bố em đang sống ở căn phòng đó, bọn chị đoán, bố em có khả năng đi tìm anh trai để vay tiền.”

Tôi ngần ngại. Đương nhiên, tôi đã biết trước bố không phải là gốc ở thôn Lý Tập, giọng nói, cử chỉ của bố hoàn toàn khác với mọi người xung quanh, cả con người bố toát lên khí chất của một người ở nơi khác đến nhưng chưa bao giờ bố nhắc đến quê hương hay người thân mình, càng không thấy họ hàng thân thích đến thăm. Trước đó, tôi càng không biết quê của bố lại chính là ở thành phố này, và ông còn có một người anh trai. Tôi yêu bố như vậy, dựa dẫm vào bố như vậy, luôn cho rằng mình cũng là người mà bố yêu nhất, vậy mà tôi lại chẳng biết gì về cuộc sống của bố, cảm giác thất bại thảm hại khiến tôi không thể thoát nên lời.

Hứa Từ Đông nói: “Đề em đưa hai người đi.”

“Em còn phải trực ban mà.”

Đề em nói với chủ nhiệm, nhờ đồng nghiệp giúp một chút, muộn quá rồi, chị lại đang bầu bí, em không yên tâm.”

Hứa Từ Đông lái xe chở chúng tôi đến một khu tập thể cũ kỹ, tên con đường ở đây lại ghi là Nhà máy hóa chất, sau đó chia ra làm hai đường, đường Nam Nhất và đường Đông Nhị, trên bức tường sát đường đều có những mảng sơn rất to che chỗ nứt nẻ, nhưng trong đêm tối lại nhìn rất rõ. Một người phụ nữ khoác áo len đang đứng một mình ở đầu đường. Chị Hứa Khả vội vàng bảo Hứa Từ Đông dừng xe, chúng tôi bước xuống.

“Dì Mai, cô bé này chính là Hà Từ Hàng mà cháu nói với dì, cháu xin lỗi vì muộn như thế này còn đến làm phiền dì.”

Dì Mai mỉm cười. “Không sao, để dì dẫn các cháu đến nhà họ Hà.”

Đèn đường màu vàng nhạt, các căn nhà xây cao thấp rất lộn xộn và cũng chẳng theo hướng nào, đã thế đường đi giữa các tòa nhà rất hẹp, nếu không có người quen dẫn đường, đúng là rất khó tìm thấy nơi cần đến.

Hứa Từ Đông chần chừ. “Muộn thế này rồi mà còn đến gõ cửa nhà người ta, thế thì không được tiện lắm.”

Dì Mai nói: “Các cháu đứng ở phía dưới, một mình dì lên là được rồi.”

Nhưng tôi và chị Hứa Khả vẫn quyết định đi theo lên. Đến tầng thứ ba, tôi gõ cửa, một lúc lâu sau, cánh cửa từ bên trong mở ra, một bà già mặc áo ngủ hoa nhàu nhĩ đứng cách lớp cửa sắt nghi ngờ nhìn chúng tôi, nói với vẻ không vui: “Mấy người là ai, muộn thế này rồi còn đến tìm ai?”

Dì Mai lễ phép nói: “Chào bà, tôi tên là Mai Tuyết Bình, sống ở đơn nguyên phía trước, là bạn học với Hà Nguyên Bình, tôi muốn hỏi bà có ông Hà Kiến Quốc ở nhà không?”

Bà ấy không đáp mà hỏi ngược lại: “Mấy người có chuyện gì không?” “Cô bé này là Hà Từ Hàng, con gái của Hà Nguyên Bình, chúng tôi muốn hỏi, ông Hà Nguyên Bình hôm nay có đến đây không?”

“Tôi không quen người đó.”

Cánh cửa bị đóng lại rất mạnh, di Mai ngạc nhiên nói: “Số nhà 16 tầng 302, đúng mà, trước đây đi đã từng đến rồi mà.”

Tôi bực quá, cứ thế đập cửa rất mạnh, đến nỗi những nhà hàng xóm cạnh đây cũng phải mở cửa hé hé nhìn ra ngoài, lúc đó cánh cửa mới lại một lần nữa được mở ra. Một ông già mặc áo ba lỗ, quần soóc, đi dép lê đứng đó, dưới ánh đèn hắt từ phòng ra, tôi nhìn mà ngẩn người mất một lúc. Lưng ông ta không xuống, cái bụng to chằng cân đối với chân tay gầy nhom, đầu bị hói một nửa, nhưng gương mặt ông ta, ngoài nét giống bố tôi, còn giống hết bức ảnh người ông được treo trên tường nhà tôi, người ông mà tôi chưa bao giờ gặp mặt.

Di Mai liền chào ông ta: “Anh Hà, em là Mai Tuyết Bình đây, trước đây em đã đến nhà anh rồi mà.”

Ông ta lạnh nhạt nói: “Hà Nguyên Bình có đến nhưng lại đi rồi.”

“Ông ấy đi lúc nào?”

Khoảng bảy giờ đến, nó mượn tiền tôi, tôi bảo không có tiền cho nó mượn, đừng bao giờ đến tìm tôi nữa. Nó lập tức đi luôn.”

Tôi thực sự không thể tin vào tai mình. “Ông ấy là em trai của ông, ngay cả lý do tại sao phải vay tiền ông cũng không hỏi mà đã đuổi ông ấy đi?”

“Vì nó phạm tội lưu manh phải ngồi tù làm liên lụy đến bố mẹ và tôi, khiến chúng tôi không thể ngẩng đầu lên với bà con làng xóm. Chúng tôi đã cắt đứt quan hệ hoàn toàn với nó rồi.”

“Tội lưu manh”, tôi bị những từ ngữ này làm kinh ngạc đến sững sờ. Chị Hứa Khả nói xen vào: “Ông ấy bị oan.”

Ông già cười lạnh lùng. “Bị oan à? Ai bị bắt mà chẳng nói thế”

Tôi định thần lại, cũng cười lạnh. “Ông ấy là em ruột của ông, ông nói năng chừng nên khắc nghiệt như vậy, phải tích chút phúc đức cho bản thân chứ!”

“Tôi đã nói rồi, tôi không có một đứa em trai như nó. Đang lúc chỗ này sắp dỡ bỏ thì chạy đến đây vay tiền, đừng có mơ. Tôi bảo với nó, một xu cũng đừng hòng lấy được.”

“Thật nực cười, căn hộ này là tài sản của bố mẹ hai người, bố tôi cũng có phần, ông ấy không đến tranh giành gì mà chỉ muốn mượn ít tiền, nhưng ông lại một mực từ chối, như thế có quá đáng không?”

Bà già đột nhiên từ phía sau lưng ông già nhảy ra. “Phụng dưỡng ông bà cụ và đưa họ về nơi tuổi vàng đều là do chúng tôi phụ trách, nó có tư cách gì đến đây tranh tài sản. Các người mau cút đi, nếu không tôi báo cảnh sát đấy!”

Tôi tức đến run người, đang định nói tiếp thì chị Hứa Khả ngăn lại. “Xin hai vị bớt nóng, ông Hà Nguyên Bình và chúng tôi không phải đến vì việc phân chia tài sản. Sự phụ của ông ấy đang phải nằm ở bệnh viện thành phố. Ông ấy chỉ muốn mượn một ít tiền lúc cấp bách, sau đó chắc chắn sẽ trả lại. Hai vị không cho mượn cũng được, nhưng xin cho chúng tôi biết, sau khi rời đi, ông ấy đi đâu.”

“Chúng tôi không biết, nó chỉ nói nó sẽ không bao giờ quay lại nữa. Tôi bảo là cảm tạ trời đất, nói lời phải giữ lời đấy. Hừ, dù sao thì chúng tôi cũng sắp chuyển đi rồi, các người có muốn đến làm phiền cũng chẳng được.”

Cánh cửa một lần nữa bị đóng sầm lại.

Chúng tôi ủ rũ bước xuống lầu, chị Hứa Khả nói: “Từ Hàng, về cái tội gọi là lưu manh đó của bố em..’

Tôi nhìn chị, chị dường như nhất thời không biết nói tiếp như thế nào. Tôi lắc đầu. “Được rồi, chị không phải giải thích, bố là người thế nào, em rất rõ.”

“Không Từ Hàng, chị cần nói rõ cho em hiểu.” Chị cắn răng, nói nhanh: “Chính vì tội này mà bố em đã phải đi cải tạo ba năm, nhưng ông ấy là người vô tội, mẹ chị... đã gián tiếp tạo ra tất cả những điều này. Xin lỗi em.”

Đầu óc tôi bây giờ như đờ ra, còn vẻ mặt Hứa Từ Đông cũng biểu lộ sự kinh ngạc như vừa mới biết chuyện này. Tôi thần thờ hồi lâu, đột nhiên lắc đầu. “Chị nói xin lỗi em có tác dụng gì chứ. Bây giờ em chỉ muốn tìm thấy bố thôi.”

Di Mai thở dài. “Ôi, không ngờ anh trai của Hà Nguyên Bình lại tuyệt tình như vậy.”

Chị Hứa Khả cũng bối rối. “Di Mai, di hãy về nghỉ ngơi trước đi. Chúng cháu về bệnh viện đợi vậy, cho dù có đi tìm, cũng phải đợi ngày mai trời sáng đã.”

Sau khi lên xe, Hứa Từ Đông đưa chị Hứa Khả về nhà trước. “Bây giờ chị cần chăm sóc tốt cho bản thân, chịu khó về nhà ngủ một giấc đi, có tin gì em sẽ báo cho chị ngay.”

Hứa Từ Đông lái xe đưa tôi trở lại bệnh viện thì đã nửa đêm. Ánh đèn bệnh viện chiếu ở hành lang mờ tối. Anh ta nói: “Cô đến phòng trực ban của chúng tôi nghỉ một lát đi.”

Tôi lắc đầu. “Cảm ơn anh, không cần đâu, dù sao tôi cũng không ngủ nổi, ở phòng bệnh cũng được rồi.”

Con người không thể chống đỡ được sự mệt mỏi.

Tôi không thể ngủ nổi, nhưng cứ ngồi yên lặng nên cũng cảm thấy buồn ngủ, liền gục xuống cạnh giường ông Trương ngáp dài. Trong lúc mơ màng, tôi dường như đang trở về nhà mình ở thôn Lý Tập. Đẩy cánh cửa cổng, tôi thấy cây dâu vẫn xanh tốt, hoa trà vẫn nở rất đẹp, con Lai Phúc vẫn nằm dưới mái hiên, tất cả đều giống như trước, nhưng nhà lại chẳng có ai. Tôi ngó qua từng phòng vẫn không tìm thấy bố và ông Trương đâu, đến lúc tôi đi ra thì cũng chẳng nhìn thấy con Lai Phúc đâu nữa...

Tôi bỗng bừng tỉnh, sợ đến nỗi mồ hôi vã ra như tắm, nói một cách nghiêm túc thì đây không thể coi là một cơn ác mộng, nhưng ở nơi đó chẳng còn gì nữa chính là cảnh tượng mà tôi sợ hãi nhất. Tôi nắm chặt lấy cánh tay gầy guộc của ông Trương đang để bên ngoài chiếc chăn đơn, nước mắt cứ thế rơi lã chã.

Lúc này, Hứa Tử Đông bước vào, cúi xuống nói khẽ với tôi: “Tôi tìm thấy bố cô rồi, ông ấy không có gì đáng ngại.”

Tôi sững sờ nhìn anh ta, nhất thời không nói được câu nào.

3

Hứa Tử Đông lái xe của chị Hứa Khả đưa tôi đến bệnh viện nơi bố đang nằm, trên đường, tôi hỏi anh ta sao lại tìm được bố. Anh ta nói: “Tôi cũng chỉ thử gọi điện đến một vài trung tâm cấp cứu, hỏi xem có tiếp nhận bệnh nhân nào có đặc điểm giống bố cô không, đúng là may mắn nên cuối cùng cũng tìm được ông ấy. Sáng sớm nay ông ấy được đưa đến đó.”

“Rốt cuộc bố tôi bị làm sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm, nghe nói ông bị ngã, đầu đập xuống đất rồi hôn mê. Đoạn đường đó lại ít người qua lại, ông nằm đó phải gần một tiếng thì có công nhân vệ sinh đi qua, ngửi thấy mùi rượu, nghĩ rằng ông là kẻ nghiện rượu nên cũng mặc kệ. Sau đó có người đi đường phát hiện ra mới gọi điện báo cảnh sát. Lúc đó, ông mới được xe cứu thương chở đến bệnh viện gần đây. Qua kiểm tra thì đầu ông bị chấn thương nhẹ, phải khâu bốn mũi ở trán, không có gì đáng ngại cả.”

Tôi lắp bắp: “Lúc ở nhà, bố có uống một ít rượu nhưng rất biết kiềm chế, tôi chưa hề thấy ông uống say bao giờ.”

“Có lẽ tâm trạng ông ấy không tốt.”

Cũng đúng, bố thực sự có lý do để mượn rượu giải sầu, nhưng uống say đến nỗi ngã trên đường là điều tôi không thể tin nổi. Nếu không có người tốt đưa bố đi cấp cứu, hậu quả sẽ thế nào đây, tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Đến bệnh viện đó, tôi vội vàng chạy vào trong, thấy bố đang ngồi ở bên ngoài phòng cấp cứu, trên đầu quấn băng, quần áo thì nhàu nát, bụi bẩn, còn tỏa ra mùi rượu nồng nặc, đáng vẻ vô cùng tiều tụy. Tôi lao đến, nắm lấy cánh tay ông mà lắc mạnh. “Bố muốn dọa chết con hả? Bố là đồ khôn kiếp! Khôn kiếp!”

Hứa Tử Đông đứng bên cạnh sững sờ một lúc, sau đó mới kéo tay tôi. “Ông ấy đang bị thương, cô đừng làm vậy nữa.”

“Tôi mặc kệ, có bị đau cũng đáng đời.”

Nói như vậy nhưng tôi vẫn buông tay bố ra. Bố cười khổ não, nói: “Bố xin lỗi.”

Tôi cảm giác không còn sức lực nữa, ngồi sụp xuống, gục đầu vào đùi bố, khóc òa lên.

Bố xoa đầu tôi, thờ dãi, rồi lại nói: “Bố xin lỗi, Tử Hàng à.”

Hứa Tử Đông chờ hai bố con tôi trở lại Bệnh viện Trung tâm, bố đi rửa mặt thay quần áo, lúc trở lại ông hỏi tôi: “Sao con còn chưa đi học?”

Tôi không nói gì.

“Vẫn còn giận bố à? Thực sự xin lỗi con, Tiểu Hàng. Bố uống chút rượu, chỉ mang máng nhớ lúc qua đường thì bị một chiếc xe máy từ phía sau đâm vào, mọi chuyện sau đó thì không nhớ gì nữa, điện thoại cũng bị mất, chẳng thể gọi được cho con, chỉ nghĩ rằng đợi đến trời sáng sẽ gọi.”

“Tại sao bố lại uống say như vậy?”

“Cũng không uống nhiều lắm, nhưng loại rượu này ngấm mạnh thật.”

“Tại sao bố không nói cho con biết bố vẫn còn có anh trai?”

Bố nhăn mày. “Làm sao con biết chuyện này?”

“Chị Hứa Khả tìm được dì Mai, dì ấy dẫn chúng con đi tìm bố.”

“Con không nên đến chỗ đó.”

Tôi giận dữ nói: “Thế tại sao bố lại đi tìm ông ta? Ông ta rõ ràng là một tên khốn kiếp.”

“Vừa nãy còn nói bố là đồ khốn kiếp đấy.”

“Lúc đó là con đang bức, không tính. Còn ông ta là đồ khốn kiếp thật sự.”

“Đừng nói bậy nữa. Dù sao ông ấy cũng là người lớn tuổi.”

“Lớn tuổi gì mà lớn tuổi, ông ấy có nhận bố đâu, lại càng không có quan hệ gì với con hết. Đồ khốn kiếp thì mãi là đồ khốn kiếp, có già cũng chỉ là đồ khốn kiếp già mà thôi!”

Bố thờ dài, nói: “Người ta ai cũng có lúc làm những chuyện ngốc nghếch, bố sẽ không bao giờ tìm gặp ông ấy nữa.”

Tôi nhìn bố chăm chăm, đợi một lúc mới nói: “Bố không định kể cho con nghe cuộc sống ngày trước của bố à?”

Bố sa sầm nét mặt. “Cái cô Hứa Khả đó lại nói gì với con phải không?”

“Chị ấy nói gì không quan trọng, quan trọng là, bố là bố của con, thế mà con chẳng hiểu, chẳng biết một chút gì về bố cả.”

“Bởi vì đó đều là chuyện quá khứ rồi, không cần phải nhắc đến làm gì. Tiểu Hàng, từ ngày con trở thành con gái của bố, bố đã hạ quyết tâm vứt bỏ tất cả mọi chuyện.”

“Bố cứ nói những lời này để lảng tránh con thì ích gì chứ? Cho dù con không phải là con gái duy nhất của bố, bố cũng không phải là người bố duy nhất của con thì con cũng không muốn lúc không tìm thấy bố lại phải thông qua người khác để biết tung tích của bố.”

“Tiểu Hàng, sau này đừng bao giờ nói những lời như thế nữa, bố chỉ có mình con là con gái thôi.

“Hà tất phải lừa mình gạt người như vậy, bố không nói câu này trước mặt chị Hứa Khả, con cũng không cần bố phải nói lời đảm bảo này với con đâu.”

Nhìn về mặt bố nhăn nhó vì đau đầu, tôi biết ông không muốn tiếp tục nói về chủ đề này nữa. Cứ nghĩ đến chuyện hôm qua ông bị anh ruột đuổi ra khỏi nhà, mượn rượu giải sầu, uống say đến nỗi bị xe đâm, một mình nằm bất tỉnh nhân sự trên đường không biết bao lâu, rồi lại phải nằm trong phòng cấp cứu ở bệnh viện đợi đến sáng, tôi đột nhiên thấy mềm lòng, chỉ bức bối nói: “Thôi được rồi, bố không muốn thì không cần phải nói, dù sao những chuyện con không biết đã quá nhiều rồi, biết nhiều hơn hay biết ít hơn cũng chẳng có gì khác nhau cả.”

Lúc này, đi Mai xách hoa quả và sữa đến thăm. Bố tôi lập tức nói: “Tiểu Hàng, con mau trở về trường học đi, không lại để lỡ buổi học đây.”

Tôi chào tạm biệt đi Mai, cầm túi xách ra khỏi phòng bệnh nhưng lập tức rẽ vào phòng bệnh bên cạnh. Kết cấu ở đây là hai phòng bệnh cùng có chung một ban công kín, ban công này có chức năng tiếp khách kiêm tắm nắng, ở giữa dùng hàng rào ô vuông ngăn cách. Tôi đã quen mặt những người bệnh ở phòng bên cạnh chào họ một câu xong, tôi liền kéo ghế ngồi xuống ngay sát tường, quả nhiên tuy cách một bức tường nhưng nghe thấy tiếng nói chuyện rất rõ.

“Anh và chị gái em mấy lần gọi điện giục em về, nói là sắp dỡ bỏ tập thể họ định chuyển một khoản tiền bồi thường dỡ bỏ cho em. Em từ chối không lấy nhưng họ đều không đồng ý, nói rằng em là người vất vả nhất nếu năm đó họ không quá khổ thì có lẽ em đã được ở lại thành phố, thế nên bây giờ phải bù đắp cho em một chút. Em cảm động không biết nói thế nào, luôn cảm thấy rằng sau khi bố mẹ mất, tình cảm giữa anh chị em thật đáng quý. Không ngờ anh trai của anh...” Đây là giọng nói của đi Mai.

Bố tôi cười khò. “Trước đây, sư phụ tôi muốn dạy tôi xem bói, tôi nhất quyết không học, cũng không cho ông ấy xem bói cho tôi. Tôi luôn cảm thấy số mệnh khi đã dự đoán trước được thì chẳng còn hy vọng gì nữa. Bây giờ chỉ có thể nói rằng, mỗi người có một số mệnh, không chấp nhận không được. Có lẽ anh trai tôi nói đúng, duyên phận làm người thân giữa chúng tôi đã hết từ lâu, tôi cũng chẳng nên hoang tưởng có người còn nhớ đến mình.”

“Anh đừng bi quan như vậy, con gái anh, cháu Tiểu Hàng rất lo lắng cho anh. Hôm qua, cô bé đã lên tiếng phản bác lại anh trai anh bằng giọng điệu sắc bén, đanh thép, đúng là anh nuôi cô bé không uổng công. Còn cả Hứa Khả...”

“Đừng nhắc đến cô ta.” Bố ngắt lời đi Mai. “Nếu không phải vì sư phụ tôi nhập viện, tôi thật sự không muốn ở đây thêm một ngày nào nữa.”

“Em hiểu, thành phố này là quê của chúng ta nhưng càng ngày càng trở nên xa lạ, nếu khu tập thể bị dỡ bỏ, về sau sẽ không còn cảm giác trở về quê nữa.”

“Khu tập thể rộng như vậy, tôi không ngờ có thể bị dỡ bỏ.”

“Công xưởng làm ăn thua lỗ, cuộc sống của mọi người ở đó cũng khá khó khăn.”

“Tôi biết, anh ấy còn một người con trai và một cô con gái, nên cũng phải lo lắng rất nhiều.”

Họ nói chuyện nhiều nhưng chỉ là những chuyện thường ngày, chẳng nhắc đến điều mà tôi muốn biết nhất, tôi đang cảm thấy hơi thất vọng thì bỗng nghe thấy đi Mai nói: “Nguyên Bình, em có thể cho anh mượn một số tiền trang trải viện phí.”

“Sao có thể được? Cô là bác sĩ ở vùng nông thôn, cuộc sống của cô cũng đâu có dư dả gì.”

“Em vừa nói rồi đấy, anh trai và chị gái em chia cho em một khoản tiền bồi thường đỡ bỏ khu tập thể, trước mắt em không cần dùng đến số tiền đó...”

“Cô nghe trộm như vậy không hay đâu.”

Tôi ngoảnh đầu lại, Hứa Tử Đông đang đứng cau mày nhìn tôi, rõ ràng cả đêm không ngủ nhưng trông anh ta vẫn phong độ trong bộ quần áo blouse, không nhận ra bất cứ dấu vết mệt mỏi nào. Tôi không hề cảm thấy ngại, chỉ cười. “Anh nói nhỏ một chút. Anh chưa bao giờ nghe trộm à? Nói cho anh biết nhé, nghe trộm có thể nghe thấy rất nhiều chuyện thú vị.”

Về mặt anh ta tỏ ra không tán thành chút nào. “Biết rõ là chuyện không đúng, tôi sẽ không làm như vậy đâu.”

Tôi bất chợt thấp giọng hỏi anh ta: “Sao mẹ anh lại có lỗi với bố tôi?”

Nét mặt anh ta sa sầm, không trả lời, tôi cười ha ha. “Đừng căng thẳng thế chứ, thực ra, tôi không muốn nghe ngóng những chuyện quá khứ, tôi chỉ muốn nói với anh, đã là con người sẽ có những lúc bất đắc dĩ, không thể lúc nào cũng tỏ ra quang minh chính đại được.”

Anh ta bị tôi nói cho không thốt nên lời, chỉ lặng lẽ quay người rồi đi. Tôi rất hối hận. Thực ra, mẹ của họ có lỗi với bố tôi như thế nào, tôi cảm thấy rất hiểu kỳ, nhưng cũng chỉ là hiểu kỳ mà thôi. Người cũng đã mất rồi, còn người có tư cách quyết định hận hay không hận chỉ có bố tôi, tôi chẳng có quyền gì. Bố tôi đã được anh ta tìm thấy, tôi không cảm ơn thì thôi lại còn mĩa mai anh ta mà không nể nang gì. Cái tật mồm miệng nhanh nhẩu đoảng của tôi phải sửa ngay mới được.

Tôi chẳng còn lòng dạ nào nghe lén tiếp nữa, xách cặp nhanh chóng bước xuống dưới lầu. Nhưng đúng lúc đó, tôi lại phát hiện ra chị Hứa Khả và chồng chị là Tôn Á Âu đang đứng bên ngoài khoa bệnh nhân ngoại trú. Tôn Á Âu nhìn thấy tôi trước liền gật đầu chào. Tôi định mặc kệ anh ta nhưng trong đầu bỗng lóe lên một ý.

Tôi bước đến, hỏi thẳng chị Hứa Khả: “Chị Hứa, chị đưa đi Mai đến đây à?”

Chị do dự một lát rồi gật đầu.

“Dì ấy muốn cho bố em mượn tiền, có phải là do chị đứng ra sắp xếp không?”

Chị tha thiết nói: “Từ Hàng, đi Mai rất muốn giúp đỡ bố em, nhưng khoản tiền đền bù đỡ bỏ ấy vẫn chưa đến tay dì, hơn nữa đi ấy chỉ là bác sĩ nông thôn, thu nhập ít ỏi, lại có một trai một gái, cũng phải chi tiêu nhiều. Thế nên chị nhờ dì ấy đứng ra giúp, ít nhất bố em sẽ chấp nhận. Em đã đoán đúng rồi thì đừng nói cho bố em biết, được không?”

Tôi cười khỏ sở. “Em không đến nỗi không biết điều như vậy đâu, chị Hứa. Em đi học đây, coi như chị không gặp em là được chứ gì!”

Hứa Khả và Hứa Tử Đông, hai chị em họ đều biết nghĩ cho người khác, làm việc cũng hợp tình hợp lý, tính cách khoan dung, nhẹ nhàng, còn tôi lại ương bướng, luôn cho mình là đúng. Trừ phi tính cách của tôi là do di truyền mà tôi hoàn toàn không hề biết căn nguyên.

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy vô cùng buồn tui.

4

Ông Trương xuất viện, bố tôi liền đưa ông trở về thôn Lý Tập.

Nhắc đến tờ hóa đơn thanh toán viện phí, tôi nhếch mép lên cười méo xẹo như người bị đau răng. “Bây giờ thì mình đã biết tầm quan trọng của đồng tiền rồi, mình phải đi kiếm tiền mới được.”

Chu Nhuệ cười. “Cậu có kế gì kiếm được tiền, nói ra tôi nghe xem nào!”

Tôi thì có kế gì? Nói đi nói lại, chắc cũng chỉ giống như các bạn học khác, cùng lắm là làm nhân viên phục vụ ở các quán ăn theo gò đi phát tờ rơi, làm nhân viên bán hàng trong siêu thị, một thì có một thật, tiền kiếm được cũng chẳng đáng là bao, nhưng tôi thực sự không nhẫn tâm để một mình bố gánh vác.

Chu Nhuệ không khách sáo chỉ ra cho tôi thấy tôi đang lãng phí thời gian. “Lương lậu khi làm những công việc này thấp kinh khủng, một tuần cùng lắm cậu chỉ làm được bốn buổi, mệt gần chết, lên lớp chỉ muốn ngủ gật, một tháng không kiếm nổi tám trăm tệ, không đáp ứng đủ mức sống thấp nhất, muốn nhờ vào việc này mà giúp bố cậu trả nợ thì thật hoang đường.

Có tám trăm tệ có nghĩa là tôi không cần bố gửi tiền sinh hoạt phí cho tôi nữa, ít nhất cũng giúp được ông đôi chút. Tôi lờm cậu ta: “Không thế thì làm thế nào? Nghe nói đi bán thân kiếm được nhiều hơn đấy, nhưng cậu chắc chắn sẽ mĩa mai tôi, chê tôi bán không được giá cao cho mà xem.”

Cậu ta thấy tâm trạng của tôi không tốt nên cũng biết điều không nói thêm gì nữa.

Hai hôm sau, anh Triệu Thủ Khác giới thiệu cho tôi một công việc, đó là làm nhân viên kiểm hàng ở một công ty bán hàng thời trang qua mạng. Nói một cách đơn giản là, những đơn hàng nhận được từ khách hàng sẽ được gửi đến kho, tôi và các nhân viên khác sẽ phân loại hàng hóa, đóng gói và giao cho nhân viên công ty chuyên phát nhanh.

Nghe thì không hề phức tạp, bắt đầu làm cũng rất dễ, nhưng ngày đầu tiên đi làm, tôi đã phải ngồi trên mạng làm công việc giới thiệu hàng, rồi lưu những đơn hàng mà khách đặt vào máy tính, đơn hàng cứ tấp nập bay đến như tuyết rơi. Sau bốn tiếng đồng hồ, tôi thực sự cảm thấy lưng không thể uốn thẳng lên được. Tôi ngồi bất động bên đồng thùng giấy, đồng nghiệp an ủi: “Mấy ngày đầu đầu như vậy, một thời gian nữa sẽ cảm thấy đỡ mệt hơn.”

Chưa đợi tôi thốt ra lời, có người đã đá vào thùng giấy, giọng: “Nào nào, làm việc đi, làm việc đi, bây giờ vẫn đang trong giờ làm việc đấy, ngồi không như thế còn ra thể thống gì.”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, là cái chị Đồng Nhã Minh đã lâu rồi chưa gặp. Sau khi chị ta nói xong cũng không thèm nhìn tôi mà nhấc giày cao gót ung dung bước đi. Tôi ngẩn người, hỏi đồng nghiệp: “Chị ta làm gì vậy?”

Đồng nghiệp cười. “Cháu gái của sếp tổng, con gái của sếp phó tổng, cũng coi như là sếp nhỏ của chúng ta, phụ trách kiểm tra hiệu quả công việc của chúng ta, tốt nhất là đừng để cô ta nhìn thấy chúng ta ngồi chơi.”

Tôi muốn chửi thảm anh Triệu Thủ Khác, dám không cảnh báo cho tôi biết trước mà đã ném tôi vào tay bạn gái của anh ta để một mình tôi phải tìm lấy đường sống.

Có điều sự việc cũng không tồi tệ như tôi tưởng tượng.

Sếp tổng là bác của Đồng Nhã Minh, ông ta còn mở một xưởng may quần áo, sếp phó tổng là mẹ của Đồng Nhã Minh. Hai người chung vốn đăng ký thành lập công ty thương mại bán quần áo qua mạng. Quy mô công ty không lớn lắm, tính cả hai sếp, một kế toán, bốn nhân viên phục vụ khách hàng và thêm tôi cùng những nhân viên kiểm hàng khác cũng chưa đến hai mươi người. Đồng Nhã Minh sắp tốt nghiệp rồi nhưng nhất thời chưa tìm được công việc thích hợp, nên tạm thời đến đây làm việc. Chị ta chưa từng đến làm phiền tôi, chị đi ra đi vào, tiếp tục giữ thái độ khinh khinh không nhìn thẳng vào mặt tôi, khiến tôi cảm thấy hơi nực cười.

Gần một tuần làm thêm khiến tôi mệt rũ rượi, mỗi ngày về đến ký túc xá là tôi vui đầu vào ngủ, ngồi học trên giảng đường cũng ngủ gà ngủ gật. Sau đó, tôi cảm thấy quen hơn và nhẹ nhàng hơn nhiều. Mặc dù thu nhập chẳng đáng là bao nhưng ưu điểm của công việc này là thời gian linh hoạt, lại cách trường không xa. Tôi làm việc rất chăm chỉ, sếp phó còn trực tiếp khen ngợi tôi, đồng thời cảm thán: “Con nhà nghèo đúng là chịu khổ giỏi.”

Tôi tiếp tục làm việc, Đồng Nhã Minh bỗng đi đến cạnh tôi, nói nhỏ: “Xin lỗi. Mẹ tôi hay nói năng như vậy đó.”

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại. “Gi cơ?”

“Mẹ tôi nói cô là con nhà nghèo gì gì đó..., cô đừng để ý.”

Trước đây, tôi thật sự không có khái niệm gì về “cái nghèo”, thu nhập của người dân thị trấn nhỏ cũng có người cao, người thấp, và bố tôi chỉ thuộc vào hàng đủ ăn, không đến nỗi buồn phiền, lo lắng về miếng ăn, cái mặc. Nhưng đối với tôi, những người có thu nhập cao không làm tôi thấy hứng thú, tôi chưa bao giờ ngưỡng mộ họ. Người giàu có duy nhất tôi biết là Chu Nhuệ, nhưng cậu ta vẫn thường xuyên đến nhà tôi ăn cơm chực. Bây giờ nghĩ lại, bố tôi nợ một khoản tiền viện phí lớn, tôi hạ quyết tâm tiết kiệm tiền, tiết kiệm đến nỗi bạn cùng phòng đưa nào cũng thờ dài, đúng là rất phù hợp với tiêu chuẩn của “con nhà nghèo”, thế nên không đến nỗi vì một câu nói của mẹ chị ta mà cảm thấy tổn thương lòng tự trọng. Nhưng điều tôi không ngờ là, Đồng Nhã Minh đã cô tình dùng câu nói khắc nghiệt đó để châm chọc tôi, mặc dù bây giờ chị ta nói xin lỗi tôi vì mẹ chị ta chê tôi nghèo, nhưng tôi nhất thời không thể phản ứng lại.

“Cũng không hiểu vì sao, mẹ tôi đặc biệt đề ý đến tiền bạc tiêu chuẩn đánh giá người khác chính là điều kiện vật chất. Mẹ tôi nghĩ rằng nhược điểm của anh Thủ Khác là quá nghèo.”

Ồ, hóa ra nhờ anh Triệu Thủ Khác, tôi cũng được thom lây. Tôi cười tươi. “Bà ấy là bà chủ, theo tiêu chuẩn của bà ấy, anh Thủ Khác đương nhiên chỉ là người nghèo.”

Đồng Nhã Minh nhếch môi. “Hiện nay lợi nhuận ngành thời trang thấp, công ty này đã hoạt động được hai, ba năm mà vẫn ở quy mô như vậy, cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, gia đình tôi cũng chỉ có chút vốn, không hiểu cảm giác hơn người đó ở đâu ra?”

Tôi không muốn ngay lúc này cũng chỉ ra cho chị ta thấy rằng chính chị ta lúc nào cũng có cảm giác hơn người. Tôi chỉ nhún vai nói: “Chị đừng lo lắng về việc này nữa, chứng minh bản thân tuy nghèo nhưng vẫn có tương lai, tiền đồ, đó là điều anh Triệu Thủ Khác cần làm, chị không cần buồn phiền thay anh ấy”

“Nhưng mẹ tôi bắt tôi và anh ấy chia tay.”

“Chị nghĩ thế nào?”

Chị ta do dự một hồi rồi nói nhỏ: “Tôi không nỡ xa anh ấy.”

Chẳng hiểu tại sao chị ta lại tâm sự với tôi, tôi không muốn tùy tiện khuyên nhủ chị ta, chỉ nói: “Chị mới hai mươi hai tuổi, anh Thủ Khác cũng chỉ có hai mươi ba, chắc chị cũng chẳng muốn vừa tốt nghiệp đã kết hôn, mà anh ấy cũng phải học cao học, thế nên hai người có rất nhiều thời gian để quyết định tương lai phải làm gì, đâu cần việc gì cũng phải báo cáo với mẹ chị.”

Tôi phát hiện, lúc mình nói những câu vớ vẩn tưởng như chẳng có tác dụng gì với bộ mặt nghiêm túc thì lại được hoan nghênh hơn khi tôi nói những lời châm chọc. Đồng Nhã Minh có vẻ nghe ra. Nhưng khả năng cao hơn là chị ta cuối cùng đã nhận ra, anh Triệu Thủ Khác thường dạy dỗ tôi chẳng khác nào dạy một đứa em, việc dạy dỗ đó cũng không có gì thân thiết đặc biệt, hơn nữa giữa chúng tôi không có bất cứ tình cảm ám muội nào. Tôi chẳng có

điểm gì uy hiếp chị ta, mà tôi cũng đồng thời quen hai người bọn họ, lại còn ủng hộ tình yêu của bọn họ. Thế nên từ đó về sau, chị ta dường như đã coi tôi là bạn.

Tuy nhiên, tôi chẳng để ý đến tình bạn đột ngột từ trên trời rơi xuống này. Khi không coi tôi là thù địch, chị ta không còn công kích, mỉa mai tôi nữa, và tôi phát hiện con người chị ta thực ra cũng rất được, hoạt bát vui vẻ, khi cười trông vô cùng đáng yêu, không hề có mưu kế gì, thảo nào cái anh Triệu Thủ Khác kỳ quái đó thích chị ta. Tôi chỉ không hiểu, rõ ràng anh Triệu Thủ Khác không phải là kiểu đàn ông lãng mạn, biết chiều phụ nữ, sao chị ta lại thích anh ấy được nhỉ?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, còn tôi thực sự không nhàn rỗi đến mức lo lắng thay cho họ.

Ông Trương về nhà được hơn nửa tháng thì lại đổ bệnh và được đưa vào bệnh viện huyện.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 8

Lúc còn trẻ, điều chúng tôi muốn là tình yêu, bất kể trả giá và được mất.

Sau năm ba mươi tuổi, sự tôn nghiêm dường như trở nên quan trọng hơn, hay nói cách khác, thời gian đã mài mòn tình yêu của tôi.

Cứ nghĩ như vậy là thấy thật thê lương.

Nhưng cuộc đời con người có biết bao điều không thể thay đổi, chúng ta đành phải làm quen và chấp nhận điều đó.

Hứa Khả

Type: Tít Mít

1

Ngoài việc thỉnh thoảng nôn khan buổi sáng, ăn uống không ngon miệng, mệt mỏi, thì tôi cũng chăm sóc đến bản thân hơn, bụng hơi nhô lên một chút, còn vòng eo cũng chỉ hơi to hơn trước, mặc quần áo rộng vẫn không thấy rõ ràng. Nếu không chủ động nhắc thì chẳng ai biết tôi mang bầu. Tôi bắt đầu đổi sang đi giày bệt, bước đi cũng chậm lại, không sai từng bước dài, vội vội vàng vàng như trước kia nữa.

Về vấn đề công việc, tôi vẫn làm việc như trước, sếp Lư Trạm rất hài lòng nhưng cũng nhắc nhở thêm: “Hứa Khả, anh không phải loại ông chủ chèn ép, làm khó cho nhân viên, bây giờ em đang ở giai đoạn đặc biệt, không nên làm thêm giờ hay làm quá sức đâu đấy.”

Tôi mỉm cười. “Anh yên tâm, em không lấy sức khỏe ra đùa đâu, nhất định không chể công việc trong phạm vi sức khỏe cho phép.”

Nói thì nói vậy, nhưng thực sự tôi đã có cảm giác mệt mỏi, chỉ biết lấy gương của mẹ để cổ vũ bản thân. Năm tôi sáu tuổi, mẹ mang bầu em trai và tôi được đón về ở bên cạnh bố mẹ. Lúc đó, tôi rất nhớ ông bà ngoại và dì, thêm nữa lúc nói chuyện với bố mẹ cũng rất sợ sệt, chẳng thể gần gũi được. Tuy nhiên, tôi tận mắt thấy bụng mẹ ngày càng to nhưng mẹ vẫn đi làm, vẫn nấu nướng dọn dẹp, còn phải tranh thủ thời gian đến thành phố Hán Giang thăm bác người nhà bị bệnh. Mẹ cứ làm việc như thế đến tận trước khi sinh hai ngày. Hết chế độ nghỉ thai sản, mẹ lại tiếp tục làm việc. Cho dù vẫn là trẻ con nhưng tôi cũng biết mẹ vất vả, mệt mỏi như thế nào. Bây giờ tôi cũng mang bầu, nghĩ lại mới thấy mẹ đúng là siêu nhân. Tôi nghĩ chắc mình không thể nào đạt đến “trình độ” như mẹ được, việc nhà thì đã thuê người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp, thế nên ít nhất tôi cũng phải cố gắng không làm lỡ dở công việc ở cơ quan. Huống hồ, theo một nghĩa nào đó, công việc cũng là một lý do để tôi không rơi vào tâm trạng bế tắc.

Cuối tuần, Lý Giai Nhân gọi điện đến, muốn hẹn gặp tôi nói chuyện và tặng tôi một đồng hồ dùng còn mới cho em bé, nhân tiện “phụ đạo” một vài chiêu giúp tôi chuẩn bị tốt khâu mang bầu, sinh nở. Vốn dĩ tôi chẳng muốn gặp gỡ, trò chuyện với ai, nhưng không thể từ chối ý tốt của cô ấy. Dù sao cô ấy còn là vợ của sếp, khó khăn lắm mới bỏ được ác cảm với tôi nếu không xử lý tốt mối quan hệ này, có khi lại gây phiền phức thêm cho bản thân, thế nên tôi mời cô ấy đến nhà uống trà buổi chiều.

Giai Nhân đến rất đúng giờ, đi tham quan khắp nhà tôi, sau khi xem bức ảnh chụp chung của tôi và Á Âu, cô ấy hết lời khen ngợi tôi có một ông chồng đẹp trai, ăn mặc rất bánh bao, phong độ, rất hợp với gu của cô ấy. Rồi cô ấy lại thở dài rằng mình không có hứng thú để sắp xếp, trang trí nhà cửa rất bừa bộn, lộn xộn.

“Lúc nào chị sinh bé mới biết, nhà cửa chẳng lúc nào được ngăn nắp, sạch sẽ như trước được. Chỗ nào cũng thấy đồ chơi, quần áo của em bé. Có một lần anh Lư Trạm về, ngồi đứng vào bím vừa mới thay của bé đang vứt trên ghế xô pha, anh ấy lập tức cúi gầm lên ca thán một bài dài cả trang.”

Tôi tưởng tượng đến tình huống đó, không nhịn được bật cười.

“Chị định dùng phòng nào làm phòng em bé?”

Tôi chỉ vào căn phòng kế bên, cô ấy ôn tồn nói: “Màu sắc căn phòng nặng nề quá, nên sơn thành màu tươi sáng, thay lại rèm cửa và mua đồ dùng mới chị ạ.”

Tôi hoàn toàn chưa nghĩ đến những việc này, bần khoăn hỏi: “Chị định cứ để em bé và chị ngủ chung phòng trước, đợi sau này khỏe hơn sẽ xem xét bố trí lại phòng cho em bé.”

“Chị ơi, chuyên gia khuyên cha mẹ không nên để em bé nằm ngủ cùng một giường. Mà chúng ta cũng không thể giống người phương Tây, cho em bé một phòng riêng được. Dù sao thì phòng ngủ của chị cũng rộng, tốt nhất nên mua một chiếc giường nhỏ, đặt cạnh giường của chị, vừa tiện chăm sóc, cũng tiện rèn luyện cảm giác tự lập cho trẻ.”

Đột nhiên, cô ấy cười một cách ám muội. “Hon nữa, trẻ con ngủ cùng với bố mẹ trong thời gian dài cũng sẽ ảnh hưởng đến sự gắn gũi của hai vợ chồng. Chồng chị chắc chắn sẽ có ý kiến đấy.”

Tôi chỉ biết ngai ngừng cười theo. “Chị đã làm trà sữa, em ném thử bánh quy đi, hương vị cũng được lắm.”

Chúng tôi ngồi ngoài ban công uống trà, cô ấy tiếp tục khuyên tôi: “Lúc bố trí lại phòng cho em bé, chị hãy giao việc này cho ông xã làm, cứ để chồng chị tự tay sắp xếp mấy đồ dùng trong phòng, rồi lắp thanh chống va đập ở tất cả các đồ dùng trong nhà. Chị cứ phải để chồng chị chịu trách nhiệm toàn bộ việc này, có tham gia nhiều, bỏ công sức càng nhiều, bọn đàn ông mới càng có trách nhiệm với con cái.”

Tôi ngăn người nghĩ: “Có những tình cảm lẽ nào không phải tự nhiên đã có hay sao? Sao cần phải làm những việc đó để tăng thêm trách nhiệm?”

“Chị phải chuẩn bị mua sắm rất nhiều đấy nhé, những thứ cần mua nhiều lắm, nên liệt kê ra một danh sách.”

“Ví dụ...”

“Ví dụ chị phải chuẩn bị đồ bầu với kích cỡ khác nhau và mặc vào mùa khác nhau, còn phải mang theo một túi đồ dùng chuẩn bị vào viện sinh nở. Đồ dùng của em bé cũng rất nhiều, bình sữa với đủ kích cỡ, núm vú, bàn chải cọ bình sữa, bình khử trùng, bát, thìa của bé, yếm dãi, tã vải, tã giấy, phấn rôm, tã lót nước tè...”

Cô ấy nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngàng của tôi thì bật cười. “Đừng lo, em đã ghi lại hết và lưu trữ trong máy tính rồi, lúc nào về nhà, em sẽ gửi qua email cho chị.”

“Cảm ơn em, cứ nghĩ đến chuyện mất bao nhiêu thời gian để đi mua sắm những thứ này là đầu chị đã muốn nổ tung rồi.”

“Bây giờ cái thai còn nhỏ, chị cần chú ý nghỉ ngơi, không nên lo lắng, việc này có thể đợi đến lúc mang thai khoảng bảy tháng, sức khỏe ổn định thì mua dần. Đứng rồi, còn cả xe dành cho trẻ nữa, nói cho chị biết nhé, mua được một chiếc xe tốt dành cho bé cũng quan trọng lắm đấy...”

Nghe ra thì chẳng có thứ gì là không quan trọng, chẳng có cái gì có thể tiết kiệm được, nuôi một đứa trẻ đúng là khó khăn hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.

Tôi chỉ biết gật đầu ghi nhận lời khuyên, đồng thời cũng chuyển sang chủ đề khác: “Thật kỳ lạ, chị bỗng phát hiện, trên thế giới này có bao nhiêu là phụ nữ mang bầu giống mình, hình như lúc nào cũng có thể nhìn thấy bao nhiêu bà bầu với đủ kích thước bụng bầu khác nhau đi qua trước mặt.”

Lý Giai Nhân bật cười ha hả. “Lúc em mang bầu cũng có cảm giác như vậy đấy. Bây giờ ấy mà, em cảm giác đi đâu cũng gặp các mẹ dẫn con theo sau.”

Tôi cũng mỉm cười theo cô ấy, trong lòng thật sự không hy vọng thế giới của tôi lúc nào cũng tràn ngập bà bầu, vì cảm giác đó làm tôi xa lạ, thậm chí bất an.

Sau khi tiễn Lý Giai Nhân về, tôi nằm trên ghế xô pha, cảm thấy còn mệt hơn cả đi làm, mãi một lúc lâu không lấy lại được tinh thần. Lúc Từ Đông đến, tôi liền kể một thôi một hồi với nó và nói ra những cảm nhận của mình.

Từ Đông cười ha ha, sau đó giải thích: “Chị cảm giác nhìn thấy nhiều bà bầu hơn trước kia là vì chị rất để ý, quan tâm đến việc đó. Chị mang bầu rồi nên để ý hơn đến những người giống mình. Thực ra những người này chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện thôi, nhưng vì chị chú ý đến nên đã thấy đó là hiện tượng phổ biến. Ví dụ, trước kia chị là một phụ nữ của công việc, không muốn sinh con, nhưng khi có con rồi lại muốn tìm người giống mình để “có bạn cùng đồng hành”.

Tôi đồng ý với ý kiến của em trai, con người là động vật sống theo bầy, hy vọng mình thuộc vào một chủng loại nào đó, cho dù một mình thì cũng phải được phân loại.

Nhưng tôi và những bà bầu đó không giống nhau. “Một nửa” của họ chờ đợi sinh linh bé bỏng chào đời, còn tôi và bố đứa trẻ này vẫn đang chênh vênh ở giữa ranh giới không chiến không hòa, hôn nhân đang ở bờ vực của sự đổ vỡ.

Từ Đông đương nhiên hiểu tâm sự của tôi, nó ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Chị, em muốn gặp anh rể để nói chuyện.”

Tôi cười khổ lắc đầu. “Không cần làm như vậy đâu.”

“Lẽ nào chị thật sự muốn ly hôn à?”

“Từ Đông, em không nghĩ chị lấy chuyện ly hôn này làm trò đùa đấy chứ?”

“Con cái dù sao sống trong một gia đình hoàn chỉnh vẫn tốt hơn. Chị có chắc rằng làm một bà mẹ đơn thân, vừa phải đi làm vừa phải một mình nuôi con mà vẫn có thể giữ được tinh thần vui vẻ, thoải mái không? Chị dựa vào cái gì để bảo đảm rằng đứa trẻ chấp nhận sự khuyết thiếu như vậy trong cuộc đời của nó?”

Đương nhiên, tôi chẳng thể bảo đảm được điều gì.

Tôi bỗng yên lặng không nói, Từ Đông có vẻ lo lắng. “Chị, em không có ý làm tổn thương chị đâu.”

“Chị hiểu mà, Từ Đông. Trên lý thuyết, chị hoàn toàn hiểu. Một gia đình hoàn chỉnh có nghĩa là vợ chồng yêu thương nhau, tâm đầu ý hợp, có chung mục tiêu trong cuộc sống, và tràn đầy hạnh phúc chào đón đứa con ra đời ngoài dự kiến, nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời, đồng thời tận hưởng quá trình nuôi con ngày một lớn khôn.”

“Chị không thể đòi hỏi mọi việc quá hoàn hảo, chị, nếu anh rě hỏi cái...”

“Từ Đông, em nghĩ cuộc hôn nhân của bố mẹ mình có hạnh phúc không?”

Em trai do dự hồi lâu, điều này đã chứng thực suy đoán của tôi. Đúng vậy, trước khi biết bố ruột mình là một người khác, tôi đã chẳng có chút lòng tin nào vào cuộc hôn nhân của bố mẹ tôi. Nếu không có bệnh tật khiến họ phải xa nhau, đương nhiên họ sẽ cùng nhau sống đến đầu bạc răng long. Tuy nhiên, đó là sự hòa bình kỳ quái dựa trên nền tảng nhận nhục chịu đựng không giới hạn và sự hy sinh của mẹ. Họ sống với nhau như hai người ký kết hợp đồng sống chung, ở họ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy tình yêu, thậm chí họ còn chẳng đối xử dịu dàng với nhau bao giờ. Tôi tin Từ Đông cũng có cùng cảm nhận như tôi.

“Nghe nói bố mẹ cãi nhau trước mặt con cái sẽ gây tổn hại rất lớn cho con. Từ nhỏ đến lớn, chị chưa bao giờ thấy bố mẹ cãi nhau nhưng chị luôn cảm thấy không khí gia đình rất nặng nề.”

“Họ đã cãi nhau rồi.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Lúc nào? Sao chị không biết?”

“Lúc đó chị đang học đại học, em học lớp tám, hằng ngày đều học thêm buổi tối, khoảng tám rưỡi mới tan học, về đến nhà cũng gần chín giờ. Một hôm, em bị sốt, thầy giáo cho em về sớm để nghỉ ngơi, lúc em về đến nhà mới có bảy giờ.”

Từ Đông đột nhiên ngừng lại, tôi gần như nín thở đợi nó nói tiếp, dừng lại một lúc lâu, nó mới kể tiếp: “Em lấy chìa khóa mở cửa, phát hiện bố mẹ đang ở trong phòng ngủ, cửa phòng đóng kín, bên trong có tiếng đồ đạc rơi vỡ, và còn... tiếng cãi nhau.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên, định mở miệng hỏi nhưng rồi kịp dừng lại, lẽ nào tôi lại hỏi họ cãi nhau về việc gì? Những chuyện cũ này, tôi không có đủ dũng khí để làm rõ. Từ Đông chắc cũng đoán được ý nghĩ của tôi. “Em khẽ đóng cửa lại, chạy ra khỏi nhà, lang thang ngoài đường hơn hai tiếng, sau đó còn gọi điện thoại cho chị, bạn chị nói là chị đến phòng tự học rồi. Lúc em trở về thì trong nhà đã yên tĩnh, bố đang xem ti vi, còn mẹ đang đọc sách như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Nếu không phải em nhìn thấy chiếc bình hoa vỡ ở túi rác trong nhà bếp thì có lẽ em đã nghĩ mình bị sốt cao sinh ra ảo giác.”

“Sau đó sao em không nói với chị?”

“Sau hôm đó, em không muốn nghĩ đến, cũng không muốn gọi điện nói cho chị chuyện này.”

Lúc đó, em trai chỉ mới là học sinh cấp hai, một mình tha thân trên đường trong tình trạng đang ốm sốt, tôi thì không có ở đó, tự nhiên tôi bỗng thấy mắt mình rung rung, giờ tay ra xoa đầu em trai. Nó cười gượng gạo. “Chị lúc nào cũng coi em như con nít ấy.”

Thực ra, bây giờ em trai rất chín chắn, bình tĩnh, là một bác sĩ được mọi người tin nhiệm, về mặt nào đó, tôi thậm chí còn dựa dẫm vào nó, nhưng vào lúc này, tôi nhớ rất rõ ngày còn nhỏ tôi đã đưa em đến trường như thế nào. Từ Đông nắm chặt lấy tay tôi, nhìn vào mắt tôi, nói: “Chị, em biết cuộc hôn nhân của bố mẹ không hạnh phúc, nhưng nếu cho em chọn lựa, em vẫn muốn có một gia đình hoàn chỉnh.”

“Chúng ta đương nhiên muốn sự hoàn chỉnh: Cuộc đời hoàn chỉnh, nhân cách hoàn chỉnh, tình cảm hoàn chỉnh, gia đình hoàn chỉnh. Vấn đề là không thể miễn cưỡng sự hoàn chỉnh ấy được, hay nói cách khác, có miễn cưỡng cũng không phải là điều mà lúc đầu anh chị muốn. Sau khi mang thai, chị hay nghĩ về cuộc sống của mẹ, lý do mẹ lấy bố có lẽ muốn cho chị một thân phận hợp pháp, một gia đình hoàn chỉnh. Nhưng cả cuộc đời của mẹ thật sự quá buồn phiền, mệt mỏi.”

“Chị nói như vậy là không công bằng với bố đâu.”

“Đúng là chị hơi thiên vị mẹ, nhưng sau đó chị nghĩ thực ra bố cũng là kẻ bị hại. Nhìn người vợ lúc nào cũng ủ rũ, trầm mặc, một người chồng có vô tâm thế nào cũng sẽ nhận thấy có điều bất thường. Ông bị vợ lạnh nhạt, từ chối gần gũi, và có lẽ, sự thô bạo, hạn chế giao tiếp với mọi người, một lòng hướng về anh chị em ruột ở quê của ông cũng có nguyên nhân cả.”

Từ Đông không ngờ tôi lại nói ra những lời này nên nhìn tôi sững sốt.

“Chị không muốn cuộc sống của chị lại sa vào cái vòng luân quản này. Từ Đông, chị không rõ bố đẻ là ai, hôn nhân thì đổ vỡ, cuộc sống hiện tại của chị

vô cùng rối rắm, thế nên chị chẳng có phương hướng gì về sự hoàn chỉnh cả. Chị chỉ không muốn lặp lại cuộc đời của mẹ, vì con cái mà phải ở cạnh người không yêu mình. Chị không muốn Á Áu vì đứa trẻ mà ở lại bên cạnh chị, như vậy bọn chị đều cảm thấy bất mãn với đối phương, khi không thể nhận, chịu ảm ức nổi nữa, cuối cùng sẽ làm cuộc sống của nhau thêm đau khổ mà thôi.”

“Nhưng chị còn yêu anh rể không?”

Từ Đông không làm bác sĩ ngoại khoa, thực hiện những ca phẫu thuật tinh vi quả là đáng tiếc, vì tôi đã bị em trai điểm đúng huyệt.

Tình cảm biến chất không thể cắt bỏ hoàn toàn như ở bệnh được. Nếu tôi đủ yêu anh ấy, có lẽ sẽ chấp nhận tất cả để níu kéo anh ấy, huống hồ bây giờ tôi càng có lý do và tư cách để giữ anh ấy.

“Chị không biết, Từ Đông à, nếu nói rằng không còn tình cảm với anh ấy, không đau khổ vì cuộc hôn nhân thất bại thì là nói dối. Chị rất buồn, nhưng cái này không giống với thất tình, chị không thể không xem xét nhiều vấn đề hiện tại. Với độ tuổi sắp trung niên thế này, không có khái niệm yêu hay không yêu thuần túy nữa rồi.”

“Chị làm em mất niềm tin vào tình yêu quá!”

Tôi nhìn chăm chăm vào em trai. Nó cười gượng. “Thật mà, trước đây em nghĩ rằng mặc dù cuộc hôn nhân của bố mẹ chúng ta không hạnh phúc nhưng ít nhất chị và anh rể tâm đầu ý hợp, chị rất yêu anh ấy, cuộc hôn nhân của hai người cũng hạnh phúc.”

“Trên đời này vẫn còn rất nhiều chuyện tình yêu hoàn hảo, đẹp đẽ, đừng chỉ có nhìn vào chị. Từ Đông, chị có sức khỏe, có công việc ổn định, có nhà, có tài khoản nhất định, lại chuẩn bị sẵn sàng cho việc làm mẹ, còn được em quan tâm, giúp đỡ, thế nên chị không đến nỗi bị thảm lắm đâu.”

Em trai buồn bã nói: “Chị không thấy cách cổ vũ em như thế rất thiếu sức thuyết phục à?”

Tôi chỉ biết nói: “Chị xin lỗi.”

Em trai bỗng nhảy dựng lên. “Không không, chị, người nên nói xin lỗi là em. Em giận dữ không phải lúc. Từ Hằng đặc biệt nhắc nhở em phải quan tâm nhiều đến chị, nhưng em lại làm chị không vui, đúng là em chẳng ra sao!”

“Sao cô bé lại nghĩ đến điều này?”

Em trai ngập ngừng một hồi, nói khẽ: “Cô ấy đã nhìn thấy anh rể và một người con gái khác đi bên nhau ở đâu đó.”

Hóa ra là như vậy. Tôi cảm thấy hơi bất ngờ nhưng cũng có chút chua xót.

Cô bé này chính tôi đã vô tình làm đảo lộn cuộc sống của cô ấy, cô bé có tư cách than phiền, ca thán cuộc đời bất công hơn tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy cô ấy phàn nàn, nhiều nhất chỉ là nhún vai rồi chấp nhận.

Bề ngoài, cô bé tỏ ra chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì, luôn có dáng vẻ bất cần, nhưng trong lòng thì rất tinh tế, chu đáo và lương thiện, hơn nữa còn quan tâm đến cả tâm trạng của tôi.

2

So với Hà Từ Hằng, phản ứng của chú Hà Nguyên Bình với tôi lạnh nhạt đến mức hoàn toàn vượt xa dự đoán của tôi.

Chú ấy nhìn bề ngoài có vẻ là một người tính cách ôn hòa, thông tình đạt lý. Theo tôi nghĩ, cho dù chú ấy hận mẹ tôi nhưng chắc chắn sẽ rất bất ngờ về sự tồn tại của tôi. Khi bình tĩnh lại, chú ấy nên đến tìm tôi nói chuyện, không có lý do gì để giận đến mức hoàn toàn coi như không biết tôi.

Nhưng biểu hiện của chú ấy hoàn toàn xa cách, vô cùng khách sáo và lạnh lùng, lúc xung hô với tôi đều nói “Cô Hứa”, hoàn toàn không muốn nói chuyện với tôi. Tôi đứng ra bảo Từ Đông sắp xếp cho sự phụ của chú ấy nhập viện, vậy mà chú ấy không vui chút nào.

Tôi không hiểu và cũng không khỏi cảm thấy buồn.

Từ Đông cũng rất ngạc nhiên và khó hiểu. “Ông ấy vẫn không muốn nhận chị à?”

“Chị của em không phải là cái bánh ngọt ai nhìn cũng thích.”

“Không chỉ là không nhận chị, cả thái độ của ông ấy cũng rất kỳ lạ, giống như không muốn nói chuyện với chúng ta, nhận sự giúp đỡ của chúng ta với vẻ bất đắc dĩ.”

Tôi chỉ biết cười gượng. “Em nể mặt chị, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

“Đương nhiên em không nghĩ gì cả. Chị, em chỉ cảm thấy là nếu ông ấy không nhận chị, chị cũng đừng miễn cưỡng nữa.”

“Chuyện này làm sao miễn cưỡng được, em yên tâm đi. Chị là chị không thể thuyết phục bản thân từ bỏ được.”

Ông ấy đối xử với sự phụ của mình hết lòng, dù thu nhập của ông không đáng kể gì, vậy mà vẫn cố gắng tích cóp, chạy vay cho sự phụ chữa bệnh, lại

còn chăm sóc hết sức chu đáo. Ông ấy lại còn rất quan tâm, thương yêu con gái nuôi, tình cảm hai cha con họ khiến tôi chỉ biết âm thầm ngưỡng mộ.

Tôi không khỏi nghĩ rằng, có lẽ sự giằng xé, đan xen giữa yêu và hận mới là thứ tình cảm khó cời bỏ nhất, những vướng mắc tình cảm giữa ông ấy và mẹ thật sự đã vượt quá trường tượng của tôi.

Cho đến ngày cùng Hà Từ Hàng đến nhà anh trai của ông để tìm ông, tôi mới ý thức được rằng, mình đã nghĩ đúng.

Trước đây, chỉ nghe di Mai kể lại, sau khi ông ấy bị phạt lao động cải tạo, bố mẹ ông đã đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông, sau khi kết thúc đợt lao động cải tạo ấy, họ cũng không cho ông trở về nhà nữa.

Tận tai nghe anh trai của ông lạnh lùng nói ân oán nghĩa tuyệt với ông, tôi thực sự chấn động, lúc định thần lại, tôi thậm chí còn cảm thấy phần nợ hơn Từ Hàng rất nhiều, chỉ muốn nắm lấy cái cửa chống trộm đang khép chặt đó mà đập phá.

Thế nhưng tôi lại chẳng làm gì cả, tôi vừa không có khả năng bày tỏ thẳng thắn con bực tức giống như Từ Hàng, đồng thời cũng không có lập trường để ra mặt giúp ông.

Mẹ tôi mới chính là nguyên nhân khiến ông bị người thân xa lánh ghét bỏ mấy chục năm trời và phải tha hương đến nơi khác sinh sống.

Ông chưa bao giờ nói những lời nặng nề với tôi, như thế đã là một điều đáng khâm phục rồi. Tôi có lý do gì để yêu cầu ông gạt bỏ mọi kỷ niệm buồn đau trong quá khứ để nhận tôi, nắm tay tôi nói lời vui vẻ, yêu thương chứ?

Trái tim tôi bỗng thấy thất lại.

Từ Đông đưa tôi về nhà. Sau khi mở cửa với tâm trạng thần thờ, đặt túi xách xuống và ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thấy Á Âu đang ngồi trên ghế xô pha trong phòng khách làm tôi sợ giật mình kêu thét lên một tiếng.

Anh lạnh lùng nhìn tôi. “Đang bầu bí thế này mà nửa đêm mới về nhà, không giống với biểu hiện của người tuyên bố hạ quyết tâm làm mẹ lắm đâu.”

“Sau này anh về nhà, xin hãy nói trước với tôi một câu, đừng đột ngột xuất hiện dọa tôi như thế có được không?”

“Anh không cần nhắc với em rằng chúng ta vẫn còn là vợ chồng và đây vẫn là nhà của anh đấy chứ?”

Tôi thực sự không còn sức đâu để tranh cãi với anh nên lác đầu, định bước vào phòng ngủ, nhưng anh đứng lên chặn tôi lại. “Em định làm gì đấy?”

“Tôi còn chưa hỏi anh mấy ngày nay đi đâu đấy!”

“Chắc em có những suy đoán phong phú lắm nhỉ? Có điều đáp án mà anh nói ra sẽ làm em mất hứng đấy. Anh ở trong căn chung cư đường Thẩm Dương mấy ngày vừa rồi.”

Tôi rất bất ngờ. Căn hộ chung cư có hai phòng ở đường Thẩm Dương mà anh mua trước khi cưới nằm ở tầng thứ tám của tòa nhà mười hai tầng thuộc trung tâm thành phố. Tuy diện tích không lớn nhưng ưu điểm là giao thông thuận tiện, nhược điểm là xung quanh khá ồn ào. Sau khi cưới, chúng tôi đã ở đó gần hai năm, rồi mới chuyển đến chỗ ở hiện nay, còn căn hộ đó để trống. Anh từng bảo tôi bán đi nhưng tôi tiếc không bán. Tôi rất nhớ thời gian hồi còn ở đó, có điều giai đoạn ấy anh đang bị rắc rối với tòa án, chắc chắn không có cảm nhận giống tôi. Tôi chỉ bảo anh rằng bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền, chi bằng cứ để lại, thế nên anh mới không nói gì nữa. Cứ cách một thời gian, tôi lại đến đó quét dọn, ở lại một lúc rồi mới về. Mấy năm trôi qua, anh hầu như không hỏi đến, dường như đã quên luôn sự tồn tại của nó. Nếu anh ở khách sạn, tôi cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng hoàn toàn không ngờ rằng anh lại chạy đến đó. Cứ nghĩ đến việc Du Vịnh Văn cũng về đó, thậm chí qua đêm ở đó, ngủ cùng với anh, đột nhiên một cảm giác bản thù trào dâng trong tôi. Tôi cố gắng nhắc nhở bản thân, dù sao cuộc hôn nhân này đã thất bại rồi, đừng so đo chuyện này làm gì để thấy thêm nực cười.

“Tôi mệt, tôi muốn về phòng nghỉ một lát.”

Anh đứng bất động, còn tôi cũng không kìm nén nổi, đưa tay hất mạnh tay anh ra. “Dựa vào cái gì mà anh và cô ta quạ lại lên lút không nói với tôi, dựa vào cái gì mà tôi phải giải thích với các người tôi đang nghĩ cái gì, tôi muốn làm cái gì. Nói cho anh biết, tôi chẳng có gì để nói với các người cả. Đứa bé này tôi quyết giữ lại, các người yêu thương nhau thế nào, tôi không quan tâm, đừng đến làm phiền tôi nữa.”

“Du Vịnh Văn đến tìm em ư?”

“Xin anh đừng giả vờ kinh ngạc như vậy có được không? Với tính cách của cô ta, không đến tìm tôi sau đám tang của mẹ đã là quá lịch sự rồi. Nhờ anh thay tôi cảm ơn sự nhân từ của cô ta, cũng nhờ anh chuyển lời đến cô ta, tôi không định làm hòn đá cản đường tình yêu vĩ đại của hai người, anh và cô ta đi đi, hãy để tôi yên.”

Một lần nữa tôi lại đẩy anh đi như một người đang lên con diên, lần này anh không chặn tôi lại nữa mà nắm chặt hai tay tôi. Anh dùng sức rất mạnh khiến tôi đau đến nỗi phải kêu lên, nhưng anh vẫn nắm chặt không buông. Cho đến khi tôi bình tĩnh lại, không có bất cứ hành động nào nữa, anh mới buông ra, rồi nghiêng người bước sang bên cạnh. Tôi nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại, nằm vật ra giường, cảm thấy sức lực toàn thân như bị ai đó hút cạn, nước mắt cứ thế theo đó lăn xuống.

Tôi nhớ Từ Đông nói rằng nó đã chứng kiến bố mẹ cãi nhau, đánh vỡ bình hoa. Tôi biết chuyện đó thực sự đã xảy ra, nhưng vẫn luôn cảm thấy không thể nào tin được.

Bây giờ mới thấy, đã là con người, không ai có thể kiềm chế được những oán hận, bất mãn trong lòng, cho dù có nguy trang khéo léo thế nào, cố gắng không chế bản thân ra sao thì cũng có những thời khắc vỡ òa, thất bại thảm hại.

Tôi tự cho rằng mình không biết cãi nhau, nhưng đến một thời điểm nào đó, cũng biết gào thét chửi bới như một mụ đàn bà nanh nọc, chanh chua.

Vậy mà tôi vẫn dám nói rằng mình sẽ cố gắng giữ một thái độ vui vẻ, bình tĩnh, đúng là hoang đường đến mức ngông cuồng, không biết sống chết là gì.

Đêm khuya khiến cho tất cả những điều buồn bã đến đâu cũng chấm hết, và giấc ngủ chính là một sự hồi phục tốt nhất của con người, tạm thời dẫn chúng ta thoát khỏi buồn phiền, mệt mỏi.

Hôm sau tỉnh dậy, tôi vẫn cảm thấy rất mệt, bước ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Tôn Á Âu vẫn chưa đi. Anh liếc mắt nhìn tôi rồi nói: “Phiền em đi trang điểm đi, đừng cứ như vậy đi làm, nếu không người ta lại tưởng bị chồng bạo hành.”

Tôi cười gượng, nhấc cánh tay lên, ở đó có một vết tím bầm rất rõ. Tôi cười đùa. “Có lẽ nếu tôi đến tòa án tố cáo anh tội bạo hành, không chừng sẽ danh chính ngôn thuận đuổi anh ra khỏi nhà được đấy, cho nhà cửa yên tĩnh chút.”

Anh nắm tay tôi xem xét rồi nói: “Xin lỗi, anh không cố ý mạnh tay thế. Hay là thoa ít rượu thuốc nhé?”

“Thai phụ làm sao thoa được rượu thuốc. Không sao đâu tôi hiểu anh không muốn để tôi quá xúc động. Sau này tôi sẽ chú ý khống chế tâm trạng của mình.”

“Về việc khống chế tình cảm, em đã làm quá xuất sắc rồi. Từ lúc chúng ta kết hôn đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh thấy em nổi nóng.”

Tôi mệt mỏi nói: “Chỉ có thể nói đó là một mặt khác tiềm ẩn trong tôi mà chính tôi cũng không nhận thấy.”

Anh im lặng một lúc lâu, sau đó nói: “Anh xin lỗi.”

Anh không mấy khi xin lỗi, nhưng tôi không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa nên đứng dậy vào bếp làm bữa sáng. Thực ra tôi chẳng muốn ăn uống gì, chỉ là cố gắng thuyết phục bản thân phải ăn uống vì đứa bé trong bụng. Tôi vừa nướng xong bánh mì, định rán trứng thì điện thoại reo vang, là Từ Đông gọi đến. Nó nói với tôi đã tìm được chú Hà Nguyên Bình, đã đón ông ấy về bệnh viện rồi.

“Cảm ơn trời đất.” Tôi thực sự xúc động. “Một lúc nữa chị sẽ tới.”

Từ Đông nói qua điện thoại: “Không phải vội đâu, tình trạng ông ấy vẫn tốt. Bây giờ chuyện cần làm nhất là phải thay ông ấy nghĩ cách giải quyết vấn đề viện phí, nhìn hai bố con nhà ông ấy, haizz, đúng là buồn thật.”

“Ừ, để chị nghĩ cách.”

Tôi vội vàng ăn sáng, trở về phòng thay quần áo, trang điểm nhẹ, sau đó gọi điện cho đồng nghiệp nhờ xin đi làm muộn, lúc bước ra ngoài phòng khách đã không thấy Á Âu ở đó. Tôi không nghĩ ngợi gì, đi xuống lầu, ra khỏi khu chung cư, định bắt xe taxi thì Tôn Á Âu đã lái xe của anh đến đỗ trước mặt tôi, còn với tay ra giúp tôi mở cửa xe ở chỗ ghế phụ, bình thản nói: “Anh thấy xe em không đậu ở chỗ cũ.”

“Từ Đông đi xe đến bệnh viện rồi.”

“Đề anh đưa em đến công ty.”

“Tôi muốn nhờ anh chờ đi có việc.”

“Lên xe đi, anh đưa em đến đó.”

Sau khi lên xe, tôi nói cho anh địa chỉ nhà anh trai của dì Mai. Anh chăm chú lái xe, cũng không hỏi tôi đến đó làm gì. Đến nơi, tôi gọi điện cho dì Mai xuống, rồi nói kế hoạch của tôi với dì, nhờ dì giúp đỡ. Người phụ nữ lương thiện ấy tỏ ra rất khó xử, không muốn dùng danh nghĩa của mình để làm việc này, nhưng tôi nài nỉ nhiều quá nên dì đành nhận lời.

Đi ngồi xe của chúng tôi đến Bệnh viện Trung tâm thành phố, đợi đi lên tầng, tôi nói với Tôn Á Âu: “Tôi đi lấy chìa khóa xe ở chỗ Từ Đông, một lát nữa sẽ đưa dì Mai về, sau đó đi làm luôn, anh không cần đưa tôi đi nữa đâu.”

Anh ngồi yên không nói, tôi không biết làm thế nào. “Á Âu, tôi thừa nhận tôi qua tôi mất bình tĩnh, nhưng lời tôi nói là thật. Tôi không muốn bị làm phiền nữa. Lúc tôi có bầu, anh không muốn nói chuyện ly hôn, nhưng tôi có thể nói được. Chúng ta có thể bàn bạc một chút về việc phân chia tài sản, sau đó viết giấy ly hôn, rồi đường ai nấy đi.”

“Anh thật sự muốn biết, em định đưa ra những điều kiện gì? Tôi ngạc nhiên nhìn anh. “Ồ tại đây sao?”

Chúng tôi đứng trước khoa bệnh nhân ngoại trú, xung quanh người đi ra đi vào, hoàn toàn không thích hợp để nói chuyện. Anh nhún vai. “Đương nhiên vấn đề này nói chuyện ở nhà thì thích hợp hơn, nhưng hình như em không muốn anh về nhà nữa thì phải. Chỉ bằng chúng ta đứng đây nói chuyện cũng được.”

Tôi nghĩ ngợi một lát, đành nói: “Tôi muốn tạm thời ở căn hộ này, anh có thể giữ lại căn hộ chung cư ở đường Thẩm Dương, các tài sản lưu động thì tôi

muốn một nửa, cách chia này có lẽ không hoàn toàn công bằng với anh, nhưng sau này phí nuôi dưỡng con cái anh có thể gửi bao nhiêu cũng được, nếu không muốn gửi, tôi cũng không có ý kiến gì.”

“Nghe ra có vẻ em đã suy nghĩ rất chu đáo rồi!”

“Nếu sau này anh muốn thăm con, tôi sẽ không phản đối, chúng ta sẽ bàn bạc đưa ra một thời gian biểu cụ thể. Anh không muốn thăm con cũng là quyền của anh. Dù sao, anh cũng đã nói từ trước là anh không muốn có con rồi.”

“Thế có nghĩa là, em không để bụng khi anh là một thằng khốn nạn triệt để. Điều anh tò mò là, sau này em sẽ giải thích cho đứa bé thế nào về sự tồn tại của anh?”

“Đợi khi con hiểu vấn đề này, tôi sẽ nói: “Có những người thích hợp làm bố, làm chồng, có những người không thích hợp, chúng ta phải chấp nhận hiện thực không thể thay đổi này. Tôi nghĩ đáp án đó không đủ thuyết phục nhưng cũng có thể chấp nhận được.”

“Như vậy là em vẫn cố chấp muốn giữ đứa bé lại, em đang muốn bù đắp những thiếu sót trong đời sống tình cảm của mình phải không?”

“Anh lại thế rồi. Anh rất muốn làm tôi bức bối, đúng không? Tôi cũng muốn nói những câu để anh nhảy dựng lên tức giận, nhưng sao phải làm như vậy chứ? Tôi có công việc phải làm, tôi còn muốn mình là một người tốt, có tâm trạng ổn định, sống thật tốt, thật sự không muốn lãng phí, dây dưa với anh mãi.”

“Nếu anh nói rằng anh không muốn ly hôn?”

Tôi chẳng thể nào bình tĩnh được nữa. “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Ánh mắt anh dịch chuyển ra phía sau tôi, tôi quay đầu nhìn, Hà Từ Hằng đang bước đến. Cô bé thông minh tinh ý này, thoát nhìn đã đoán ra chuyện giữa hai chúng tôi, có điều cô bé luôn rộng lượng hơn tôi, không tò mò mọi chuyện. Trước khi đi, ánh mắt cô bé còn đảo qua giữa tôi và Á Âu, ánh mắt của người hiểu rõ sự tình.

Tôi ngăn người trong giây lát, rồi quay sang Á Âu. “Bị một cô bé mười tám tuổi nhìn với ánh mắt như vậy, tôi thật sự cảm thấy... cuộc sống của mình quá thảm hại. Á Âu, tôi không muốn tiếp tục nữa, thế nhé!”

Lúc còn trẻ, điều chúng tôi muốn là tình yêu, bất kể trả giá và được mất.

Sau năm ba mươi tuổi, sự tôn nghiêm dường như trở nên quan trọng hơn, hay nói cách khác, thời gian đã mài mòn tình yêu của tôi.

Cứ nghĩ như vậy là thấy thật thê lương.

Nhưng cuộc đời con người có biết bao điều không thể thay đổi, chúng ta đành phải làm quen và chấp nhận điều đó.

3

Du Vịnh Vân hoàn toàn có cái nhìn khác về cuộc sống.

Cô ta lại đến tìm tôi, lần này thì đến thẳng công ty của tôi. Nghe quây tiếp tân thông báo, tôi cảm thấy khá bức nhưng không thể không ra và đưa cô ta vào phòng tiếp khách.

“Cô làm tôi thật khó xử, cô Du, tôi không muốn gặp lại cô nữa. Lẽ nào lần trước tôi nói chưa được rõ ràng?”

“Nhưng vấn đề giữa chúng ta vẫn chưa giải quyết xong.”

“Giải quyết? Nếu tôi không hiểu sai thì cách giải quyết tốt nhất mà cô muốn là tôi bỏ đứa bé này, sau đó ly hôn với Á Âu, để anh ấy kết hôn với cô mà không còn vướng bận dây mơ rễ má gì nữa, đúng không?”

Mất trùng trùng nhìn tôi, một lát sau, cô ta mới nói: “Chỉ coi tôi là đứa lòng dạ ác độc, còn chị lúc nào cũng tỏ ra cao quý hơn người, đạo đức hơn người, chỉ cần vì điểm này thôi, đáng lẽ chị nên chào mừng tôi xuất hiện trước mặt chị chứ!”

Các bạn thấy không, cãi nhau với một người có thái độ trẻ con như vậy đúng là tự chuốc nhục vào thân. Tôi chỉ biết dờ khóc dờ cười. “Được rồi, xin lỗi, tôi không nên mù quáng đoán mò mục đích đến đây của cô, nhưng ngược lại, cô cũng chẳng giống người đến đây tỏ ý hối lỗi vì đã can dự vào cuộc hôn nhân của người khác chút nào.”

“Tôi chẳng có gì phải hối lỗi cả. Cuộc hôn nhân bị người khác can dự vào thì sớm muộn cũng sẽ không có tình yêu.”

“Cô nguy hiểm hay lắm, nghe thì rất có lý đấy, có điều cô đừng quên rằng, hôn nhân là bản thỏa thuận được lý lẽ giữa hai người trưởng thành trên nguyên tắc tự nguyện, ngoài tình yêu, trách nhiệm cũng là một phần rất quan trọng. Tôi không phải là kẻ đê tiện không biết đến ai như cô đâu.”

Cô ta cười mỉm. “Tôi đoán không lầm, quả nhiên chị muốn nhắc đến trách nhiệm. Tôi chia sẻ với chị một chút về quá trình trưởng thành của tôi nhé. Bố mẹ tôi sống với nhau nhưng không hạnh phúc, nhưng họ vì tôi, cuối cùng vẫn cố gắng duy trì cuộc hôn nhân đó, cho đến khi tôi đi du học mới lặng lẽ ly hôn. Họ giấu tôi gần ba năm, sau đó tôi mới biết được sự thật này từ một người họ hàng. Tôi gọi điện về hỏi mẹ, bà khóc và nói cho tôi biết, trước lúc

đó, bọn họ đã từng bốn lần viết đơn ly hôn nhưng rồi lại xé đi, lý do là vì: Đợi Văn Văn học xong trung học, đợi Văn Văn thi xong đại học, rồi đợi Văn Văn biết sống tự lập một chút. Chị có biết khi tôi nghe được điều đó thì cảm thấy thế nào không?”

Đương nhiên tôi không lên tiếng hỏi theo yêu cầu của cô ta mà chỉ yên lặng nhìn. Cô ta nhún vai. “Tôi chẳng thấy cảm kích về việc họ làm chút nào. Tôi đã phải chịu đựng quá đủ không khí nặng nề trong gia đình rồi. Từ nhỏ đến lớn, tôi sống trong tiếng cãi nhau không ngừng nghỉ của họ, rõ ràng họ chán ghét nhau nhưng vì tôi mà phải ràng buộc lẫn nhau. Họ còn cho đó là sự hy sinh vĩ đại, đã làm một việc tốt đẹp cho tôi.”

“Theo cách nói và những gì cô đã trải qua, không phải cô muốn nói với tôi là cuộc hôn nhân không có hạnh phúc sẽ không có lợi cho đứa bé, đúng không? Không sao, tôi chấp nhận.”

Thái độ bình tĩnh của tôi hình như ít nhiều làm cô ta không chịu nổi nữa, thế nên hỏi thẳng: “Vậy khi nào hai người ly hôn?”

“Cô Du, kết hôn cần sự kết hợp của hai người, ly hôn cũng vậy. Tôi đã đề nghị ly hôn rồi, vấn đề nay, cô không cần phải hỏi lại tôi nữa.”

“Anh Á Âu bây giờ rất khó xử.”

“Cô có thể kể cho anh ấy nghe câu chuyện của cô, để anh ấy hạ quyết tâm là được.”.

“Anh ấy đã biết rồi. Tôi nghe tin bố mẹ ly hôn khi đang học ở Mỹ. Tâm trạng tôi lúc ấy rất tồi tệ, thế nên đã gửi email cho anh ấy. Tôi chỉ muốn tâm sự một chút, nào ngờ chưa đầy một tháng sau, anh ấy đến thăm tôi. Anh ấy nói với tôi rằng, anh ấy biết bố mẹ không hòa hợp sẽ như thế nào, không ai có thể chọn môi trường để trưởng thành, nhưng sau khi trưởng thành rồi, có thể tự chọn cuộc sống của mình.”

Chuyện này cô ta đã có lần nhắc đến khi gọi điện cho tôi, tôi vốn định giữ im lặng, nhưng nghe đến việc chồng mình vượt cả đại dương xa xôi để đến an ủi bạn gái cũ, tôi không kiềm chế được nữa, chỉ cố gắng hít thở thật sâu, ra lệnh cho bản thân bình tĩnh lại.

“Anh Á Âu chắc cũng nói với cô là anh ấy không muốn ly hôn, thế nên cô lại đến tìm tôi, muốn nói với tôi những lời này, tôi đoán không sai chứ?”

“Không phải anh ấy không muốn ly hôn, chỉ là không nhẫn tâm bỏ rơi chị trong tình trạng này.”

“Tôi có kinh tế độc lập, có khả năng tự gánh vác trách nhiệm làm mẹ, không cảm thấy ly hôn là việc bị người khác bỏ rơi. Thế nên tôi mới đề nghị ly hôn cũng đã nói rõ điều kiện ly hôn với anh ấy, những điều kiện đó chắc chắn không quá đáng, không thể làm một người đàn ông như anh ấy sợ hãi được. Nếu anh ấy không muốn ly hôn thì...”

Tôi dừng lại, đến lượt mặt cô ta đột nhiên biến sắc. “Chị muốn ám chỉ rằng, chị không cần anh ấy nữa, nếu anh ấy không muốn ly hôn, sợ rằng có lẽ vì tôi không đủ để cho anh ấy hạ quyết tâm rẽ sang một tình cảm mới.”

“Tôi nói sự thật, không cần ám chỉ làm gì. Cô Du, cho dù xuất phát với mục đích gì, cũng đừng đến tìm tôi nữa. Những chuyện mà cô kể thực sự làm tổn thương tôi, nhưng những chuyện mà tôi nói ra có thể cũng khiến cô khó chịu, sao phải tiếp tục như vậy làm gì? Thời gian của tôi có hạn, không thể cùng cô đấu một trận tay đôi để thỏa mãn việc cô đã trải qua ngàn vạn khó khăn, tay không cướp một người đàn ông được. Nếu rảnh rỗi, cô hãy dành thời gian, sức lực mà đi thuyết phục anh ấy.”

Du Vịnh Văn tỏ ra lưỡng lự muốn nói nữa nhưng đành phải bỏ đi.

Đợi cô ta đi rồi, tôi giờ hai tay lên ôm lấy đầu, hai ngón cái ấn chặt vào huyệt thái dương, cúi xuống chiếc bàn thờ dõng, nhưng đây không phải là kiểu hít thở bình thường mà là gần như muốn nôn ọe.

Khinh bỉ, bị xúc phạm, phẫn nộ... tôi không thể nói rõ cảm giác lúc này của mình, tìm như bị một tảng đá to đè nặng, không cách nào xê dịch được, muốn giải quyết sự khó chịu này dường như là điều không thể, chỉ có thể cố gắng kìm nén cái cảm giác thiếu đường khí ấy và cho mình chút an ủi tượng trưng.

Lúc này có người gõ nhẹ vào cửa kính phòng tiếp khách, tôi vội vàng điều chỉnh cảm xúc, ngẩng đầu lên, đứng ở đó là Hà Từ Hàng. Cô bé băn khoăn nhìn tôi một lúc lâu. “Chị không sao chứ?”

“Không sao, Từ Hàng, sao em lại đến đây?”

Nhưng cô bé lại hỏi tôi: “Người phụ nữ đó chạy đến đây tìm chị làm gì?”

Tôi ngạc nhiên nhưng ngay lúc đó cũng nghĩ đến lời Từ Đông đã nói với tôi là cô bé từng nhìn thấy Tôn Á Âu và Du Vịnh Văn ở bên nhau. Tôi chỉ biết cười gượng, nói: “Không có gì.”

“Em không muốn hỏi chị chuyện riêng tư, nhưng nhìn sắc mặt chị không tốt chút nào.”

“Chuyện riêng của chị, thật ra em cũng biết, chỉ có điều chị không muốn nói về cô ta nữa. Từ Hàng, em đến tìm chị có việc gì không?”

Cô bé gật đầu, lấy từ trong túi xách ra một chiếc phong bì, đưa vào tay tôi. “Trong đó có một nghìn tệ, bố em bảo em đưa cho chị, bố nói sẽ trả tiền viện phí cho chị theo từng kỳ, chỉ có điều cần một chút thời gian.”

Tôi kinh ngạc nhìn Từ Hàng, cô bé xua tay. “Em không nói gì đâu. Nhưng không biết bố quay trở lại khu tập thể nhà máy hóa chất ấy lúc nào, nhưng

nghe hàng xóm khu tập thể bàn tán với nhau là tiền vẫn chưa chính thức được phát nên bố đương nhiên đoán được chị đã gửi tiền qua di Mai.”

Tôi hiểu là chú ấy không muốn dính dáng đến tôi trong bất cứ chuyện gì. Tôi dựa vào lưng ghế cảm tưởng như bản thân không còn sức lực chống đỡ cơ thể nữa. Một lúc lâu sau, tôi mới hỏi: “Bây giờ ông Trương thế nào rồi?”

“Hai tuần trước vì bị sốt nên lại phải đến bệnh viện huyện nằm vài ngày, nhưng đã xuất viện rồi. “Chị Hứa, chị đừng trách bố em nhé.”

“Chị chẳng trách ai cả.”

Có lẽ từ sắc mặt cho đến giọng nói của tôi đều rất đáng thương nên Hà Từ Hằng do dự một lúc rồi bước đến cạnh tôi, quỳ xuống, bàn tay áp lên bụng tôi, ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt chứa đựng sự cảm thông, thương xót. Nhưng không hiểu vì sao, tôi không hề cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng. Cô bé này có mái tóc dày và xoăn tự nhiên, cột thành đuôi ngựa, nhưng vẫn có vô số sợi tóc rối xõa xuống bù xù, nhìn từ góc độ này xuống, trông sống động như một loài vật nhỏ.

“Bụng của chị to lên rồi đấy.”

“Ừ, đứa trẻ ngày một lớn, đã được hơn bốn tháng rồi.”

“Chị có cảm giác gì về đứa bé?”

Tôi không hiểu, cô bé mỉm cười. “Thực ra là em rất tò mò, đứa trẻ và mẹ xây dựng mối liên hệ như thế nào?”

“Liên kết nhờ dây rốn, cơ thể mẹ sẽ cung cấp dưỡng chất và dưỡng khí cho thai nhi.”

“Không không, em nói liên hệ tình cảm cơ. Chị vốn không muốn có con, nhưng rồi lại quyết định sinh nó ra, bây giờ chị đã dành tình yêu của người mẹ cho nó chưa?”

Tôi do dự một lúc. “Thực ra, đa phần là cảm giác trách nhiệm” Haizz, trách nhiệm và tình yêu, làm thế nào cũng không thoát khỏi hai từ này, nhưng điều chúng tôi muốn là gì chứ? Tôi lắc đầu xua đuổi ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu. “Một người bạn chị nói, sau khi có bầu thì tình yêu thương dành cho con cứ thể trào dâng, không thể khống chế được, có lẽ cảm nhận mỗi người mỗi khác.”

“Vâng.”

Tôi bỗng nhớ ra, Từ Hằng đã từng là một đứa trẻ bị bỏ rơi khi chào đời không lâu, cô bé hỏi như vậy có lẽ là nghĩ đến thân phận của mình, tôi đúng là chẳng ra sao cả. Đang lúc không biết an ủi thế nào thì cô bé đoán ra tâm tư của tôi, cười, bảo: “Không sao, chị nói đúng, mỗi người mỗi khác, em không băn khoăn về thân thế của mình đâu. Chị cũng đừng nghĩ đến chuyện buồn nữa nhé!”

“Chị hiểu, Từ Hằng, không cần lo cho chị đâu.”

“Vâng.”

“Nói với bố em, nếu thực sự muốn trả chị tiền cũng không cần gấp đâu. Có thể từ từ cũng được, đừng để ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày.”

Cô bé gật đầu, đứng dậy rồi lùi lại một bước, chăm chú quan sát tôi. “Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, nhìn tướng mặt chị, sau này chắc chắn sẽ có cuộc sống tốt đẹp.”

Cho dù chất chứa bao nhiêu tâm tư, tôi vẫn nở nụ cười u ám. “Ông Trương nhà em dạy em xem tướng à?”

“Chị đừng cười, ông ấy dạy em thật đấy. Ngày trước, trong vòng bán kính mười mấy dặm, ai cũng biết đến ông và tìm đến nhờ ông xem bói, cho dù là tiền vận, hậu vận, lành hay dữ, ông ấy đều nói được. Bỏ qua những danh từ hoa mỹ, sự bí ẩn hay sợ hãi thì chị cũng phải thừa nhận, cái gọi là “tướng do tâm sinh” tức là thông qua tướng mạo, hành vi, ngôn ngữ cử chỉ, có thể phán đoán tính cách của con người, mà tính cách quyết định vận mệnh luôn là một đạo lý.”

“Nhưng chị cảm thấy tính chị quá ủy mị, mềm yếu, không được phóng khoáng như em.”

Cô bé lại nhìn tôi một hồi, sau đó nói chắc nịch: “Chị sẽ buông bỏ được.”

Từ trước tới nay tôi không hề tin vào bói toán, hằng ngày xem báo, tuần nào cũng nhắc đến chòm sao thế nào, vận mệnh ra sao, nhưng tôi đều bỏ qua, chưa bao giờ xem tí nì. Cô bé chỉ mười tám tuổi, mới học đại học năm nhất, vậy mà về mặt kiên định, trấn tĩnh lại khiến cho cô bé có sức thuyết phục vượt qua cả độ tuổi của mình. Tôi nghĩ, đương nhiên rồi, tôi cần phải buông bỏ, nếu không chúng sẽ giầy vò bản thân tôi đến chết, mà có khi lại còn ảnh hưởng đến đứa con trong bụng.

“Cảm ơn em.”

“Không có gì, chị nên đi trang điểm lại đi.”

“Không vội mà, bây giờ chị đang có bầu, trông tiêu tụy chút cũng chẳng ai nhận ra đâu.”

Cô bé có vẻ ngập ngừng. “Vừa nãy em bước vào, thấy có một chị ở quầy tiếp tân đang đứng bên ngoài, nhìn thấy em liền ngại ngần bỏ đi, có lẽ chị ấy đã nghe được không ít.”

Cô gái ở quầy tiếp tân là người hay ngồi lê đôi mách, trước đây đã có lần buôn điện thoại riêng rất lâu khiến khách hàng phàn nàn và đã bị tôi phê bình. Cô ta nghe trộm được có nghĩa là cả công ty này sẽ biết cuộc hôn nhân của tôi đang trong tình trạng đổ vỡ, nghĩ đến đó, tâm trạng tôi vô cùng nặng nề. Từ Hàng dường như hiểu được suy nghĩ của tôi, lắc đầu, nói: “Chị Hứa, lẽ nào chị định lặng lẽ ly hôn, không nói cho ai biết ư?”

“Cùng lắm thì chỉ nói cho người thân biết thôi. Chuyện riêng tư một khi đã công khai sẽ phải chịu đựng những lời xì xào, đồng cảm hay suy đoán này nọ. Chị chỉ muốn tránh tất cả điều này.”

Cô bé bật cười, rồi lại để lộ ánh mắt kiêu “Sao chị lại ngây thơ như thế?” như cái lần gặp mặt đầu tiên. “Em sống ở thị trấn, thấy mọi người có hứng thú nhất là bàn tán những chuyện như: chồng đi ngoại tình bị bắt quả tang, hay chị dâu có tình cảm vụng trộm với em chồng. . . Nếu bị bọn họ bắt quả tang hay bình luận tại trận thì càng náo nhiệt, rôm rả.”

Tôi không kiềm chế được, thở dài một tiếng. “Với những chuyện ngồi lê đôi mách, chị không muốn thấy chút nào.”

“Nhưng làm sao mà tránh được. Cuộc sống ở thành phố rất sôi động, nhộn nhịp, có lẽ không đến nỗi bị soi mói, bàn tán như ở thị trấn nhỏ, nhưng con người mà, chuyện xảy ra với đồng nghiệp ngay cạnh mình, chắc chắn họ sẽ thấy hào hứng, tò mò hơn cả chuyện của các ngôi sao. Họ sẽ bàn tán về chị, có lẽ bây giờ họ đã xì xào rồi đấy, chị nên chuẩn bị tâm lý đi.”

Tôi buồn đến nỗi không nói nên lời.

“Em rất có kinh nghiệm về chuyện này, vì từ nhỏ em đã bị người ta bàn luận, xì xào rồi mà.”

“Tại sao?”

“Vì em không có mẹ, là đứa trẻ không có lai lịch rõ ràng, lớn lên dưới con mắt của họ, thế nên có thể coi là tiêu bản sống để họ bàn luận.”

Tôi ngơ ngời, không ngờ cô bé phải sống cuộc sống như vậy. Cô bé cười. “Nhìn chị kia, cái vẻ thương người của chị lộ hết trên mặt rồi, thực ra em không bị đất như chị nghĩ đâu. Sau đó em phát hiện ra rằng, em càng để ý thì họ càng bàn tán sôi nổi, cảm giác như làm tổn thương em chính là một trong những niềm vui của họ vậy. Em đã nghĩ thoáng hơn, không để ý đến chuyện đó nữa, và họ cũng không còn hứng thú xì xào nữa. Đồng nghiệp của chị đều là người làm trong công sở, cuộc sống không tẻ nhạt như cư dân ở làng quê, trình độ nhận thức, văn hóa của họ cũng cao hơn, vài ngày là họ tìm được niềm vui khác ngay thôi. Chị cứ mặc kệ họ bàn tán, đó là cách trả lời và thái độ tốt nhất đấy!”

Cô bé tuy còn ít tuổi mà đã phải trải qua rất nhiều chuyện, so ra, tôi quá thật còn quá non nớt, nên chỉ biết gật đầu. “Ừ, chị hiểu rồi.”

Cô bé điu tôi đến nhà vệ sinh, nhìn tôi trang điểm lại, đột nhiên nói: “Trông chị vẫn rất đẹp.”

Lời khen quá bất ngờ làm tôi chỉ biết cười gượng. “Cảm ơn sự cổ vũ của em.”

“Vậy em đi trước đây, tạm biệt.”

4

Nhờ “phúc” của mạng internet, hiệu suất lan truyền tin tức về tôi trong văn phòng vô cùng cao.

Đúng như Hà Từ Hàng dự đoán, khi tôi bước từ nhà vệ sinh ra, đi qua hành lang vào văn phòng chung thì đã nhận được ánh mắt khác lạ của đồng nghiệp.

Dù sao, chẳng có đồng nghiệp nào lại không hứng thú muốn khám phá sự thật, thế nên họ chặn tôi lại hỏi:

“Cuộc hôn nhân của chị rốt cuộc thế nào rồi?”

“Người con gái đó là người tình của chồng chị à?”

“Chị thật sự muốn ly hôn à?”

Tôi không buồn nhìn họ, cứ thế bước thẳng vào căn phòng của mình, tiếp tục làm công việc đang dang dở, tôi tình cờ đến nỗi bọn họ đành phải lên QQ chat với nhau.

Bề ngoài, công việc khiến chúng tôi phải đoàn kết với nhau và phải bỏ ra nhiều công sức, tâm huyết để làm việc. Có lúc, tôi tự hỏi làm như thế có đáng không, nhưng bây giờ tôi lại nghĩ khác, một phần là do công việc khiến tôi phải hợp tác với người khác, phải để ý, nỗ lực thì mới hoàn thành được, còn đa phần là nó giúp tôi không đi lệch khỏi quỹ đạo bình thường. Thế nên, tôi phải cảm ơn công việc mình đang làm.

Tan làm rồi mà trong tay vẫn còn cái PPT* chưa hoàn thành, nhưng tôi vẫn tắt máy tính, ra khỏi văn phòng và lái xe về nhà, không muốn ở lại công ty làm thêm, tránh để đồng nghiệp nhìn thấy lại xì xào bàn tán.

* Trình chiếu Power Point.

Lúc về đến nhà, tôi thấy chị Lý giúp việc theo giờ đang nấu bữa tối. “Ồ, hôm nay cô về sớm thế, đợi một chút, canh sắp xong rồi.”

“Vâng, chị không cần vội đâu.”

Lúc tôi thay quần áo bước ra, chị Lý đã bày sẵn cơm canh trên bàn. “Cô Hứa, dạo này sao không thấy chồng cô về nhà?”

Dường như bất cứ ai cũng tò mò về cuộc sống riêng tư của người khác. Tôi đành nói: “Anh ấy đang ở chỗ khác ạ.”

“Cô có mang rồi, đã làm việc vất vả như vậy, lại còn thường xuyên phải làm thêm giờ, cậu ấy nên về chăm sóc cô chứ!”

Tôi cười, bắt đầu uống canh, thế nên chị ấy không nói gì nữa, đi vào dọn dẹp trong bếp một lúc. “Tôi dọn xong rồi, bây giờ tôi về đây. Cô muốn ăn gì thì cứ viết giấy dán ở tủ lạnh nhé!”

“Cảm ơn chị Lý, tạm biệt.”

Chị giúp việc đi rồi, tôi thở phào một cái. Sớm muộn cũng có ngày ai cũng biết về tình trạng hôn nhân của tôi mất, cứ nghĩ đến lúc phải nhận bao nhiêu ánh mắt tò mò, thương hại của mọi người, tôi lại cảm thấy chẳng muốn ăn uống gì hết.

Ăn xong bữa tối, tôi nghỉ ngơi một chút rồi vào phòng đọc sách mở máy tính xách tay tiếp tục làm nốt bản PPT. Lúc sắp làm xong thì bỗng nhiên cảm thấy bụng hơi động đậy, tôi kinh ngạc ngồi thẳng người, đưa tay xoa bụng, lại không thấy động tĩnh gì nữa. Cảm giác đó rất khó diễn tả. Tôi đẩy máy tính ra, ngồi yên lặng chờ đợi, cuối cùng trong khoảng khắc tĩnh lặng đó, tôi cảm giác như thai nhi đang khe khẽ chuyển động, không giống như lần trước, không phải là một thoáng, mà lần này liên tiếp mấy động trong mười mấy giây, vẫn rất nhẹ, rất nhỏ, nhưng không thể nhầm lẫn được.

Tôi gần như nín thở để cảm nhận, khi cảm giác thai nhi đã ngừng động, tôi lập tức đi tìm cuốn hướng dẫn mang bầu, thấy sách có viết: “Máy thau lần đầu thường xảy ra vào tuần thứ mười tám đến tuần hai mươi, rất dễ bị nhầm lẫn giữa sự chuyển động của bé so với sôi bụng khi đói, đầy bụng hoặc các hoạt động nội tạng khác...” Sao có thể như vậy được, tôi không nhịn được bật cười. Đây rõ ràng là cảm giác hoàn toàn khác mà. Nó giống như sóng nước dâng lên, rồi giống như một chú bướm nhỏ đang đập cánh bay lượn trong bụng, truyền đi thông điệp về một sự sống, một sự kỳ diệu khiến tôi kinh ngạc xen lẫn niềm vui khôn tả. Ban sáng tôi còn nói với Từ Hàng là cảm giác đối với thai nhi đa phần cũng chỉ là trách nhiệm, nhưng thời khắc này tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng mình đã có cảm nhận thật sự của một bà mẹ yêu con.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy chỉ có ba người mà tôi có thể gọi điện thông báo tin này là Từ Đông, Hạ Vân và di. Từ Đông mặc dù là bác sĩ nhưng cũng là đàn ông, e rằng chẳng thể nào hiểu được cảm nhận của một người phụ nữ với thiên chức làm mẹ. Hạ Vân đang ở nước ngoài, chúng tôi chỉ thường chat với nhau qua mạng, không cần thiết vì chuyện này mà gọi điện đánh thức cô ấy. Còn di biết tôi mang bầu mà vẫn quyết định ly hôn với Á Âu thì rất kinh ngạc. Hai di cháu không chỉ gọi cho nhau một cuộc điện thoại, có lúc còn nói chuyện rất lâu, thậm chí hờn giận đồng hồ. Di hết lòng khuyên tôi nếu quyết định sinh đứa bé thì nên nối lại quan hệ với Á Âu.

Cả hai chúng tôi đều không thuyết phục được nhau.

Từ nhỏ đến lớn, tôi rất yêu di, và di cũng vậy. Trước khi tôi trưởng thành, di vừa giống chị gái tôi vừa là người mẹ trẻ của tôi. Tôi hiểu di vô cùng lo lắng cho cuộc sống tương lai của tôi, nếu bây giờ tôi lại hờn hễ kể cho di nghe chuyện mấy thai thì không phải là ý hay lắm.

Thời tiết đã bắt đầu ấm lên, tôi pha một cốc sữa nóng, bùng ra ban công ngồi, vừa uống vừa để bản thân trấn tĩnh lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời đêm của thành phố lấp lánh những sắc đỏ sẫm, không nhìn thấy ngôi sao nào cả.

Bầu trời sao đẹp nhất mà tôi được ngắm trong đời là ở Queenstown, New Zealand.

Đó là kỳ nghỉ đầu tiên ở nước ngoài của tôi và Á Âu sau khi kết hôn. Tối hôm đó, chúng tôi ngồi cáp treo lên đỉnh núi, những dãy núi cao sừng sững dần dần chìm trong bóng tối mờ mờ, không khí trở nên vô cùng thanh khiết, gió se se lạnh thổi tới, và trên bầu trời cao, hàng ngàn hàng vạn ngôi sao đang tỏa sáng lung linh.

Anh ôm tôi vào lòng, lấy áo gió che cho tôi, ngón tay anh đan vào ngón tay tôi. Sự ồn ào, huyên náo đã bị bỏ xa, thế giới dường như chỉ còn lại hai chúng tôi. Tôi chưa bao giờ biết anh yêu tôi nhiều thế nào, nhưng ít nhất trong thời khắc ấy, tôi biết mình đã chiếm trọn được trái tim anh, cũng giống như hình dáng anh lúc đó đang lấp đầy trong trái tim tôi.

Chúng ta thường muốn quên đi, cố gắng không nhớ lại những kỷ niệm chưa xót. Vậy còn những hồi ức tốt đẹp thì sao? Khi nó đã lùi xa càng khiến chúng ta đau lòng hơn.

Cảm giác buồn chán, đau đớn cứ thế tràn ngập trong lòng tôi. Lúc đó, một bóng người từ phòng khách hắt ra, tôi kinh ngạc quay đầu lại, Tôn Á Âu đang đứng ở góc cửa sổ. Anh lao đảo bước lại gần, tôi nhất thời không biết mình đang hoảng hốt vì điều gì, chỉ nhìn anh chăm chăm.

“Chào em.”

Tôi định thán lại, cứ thế ngồi nhìn anh, không lên tiếng.

Anh mở cửa bước lại gần tôi. “Gió to rồi, ngồi bên ngoài sẽ lạnh đấy.”

“Ừ. Tôi ngồi một lúc rồi vào.”

“Vĩnh Văn tìm đến tận công ty em, anh xin lỗi.”

Tôi hơi ngạc nhiên. “Cô ta nói với anh chuyện đến tìm tôi sao?”

“Không, chiều nay Hà Từ Hàng đến công ty tìm anh, thuyết giáo cho anh một hồi.”

Tôi càng ngạc nhiên hơn, hoàn toàn không ngờ Từ Hàng vì tôi mà làm chuyện này.

“Có một điều cô ấy nói đúng, em không đáng bị làm phiền như vậy. Anh đã nói rõ với Vĩnh Văn rồi, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa.”

“Vây... cảm ơn anh!”

Trong giọng nói của tôi mang theo chút lạnh lùng, anh đương nhiên nhận ra, im lặng một hồi lâu, anh mới nói: “Hứa Khả, cho dù anh nghĩ thế nào, em cũng nhất định giữ đứa bé lại à?”

Vừa mới cảm nhận được máy thai, lại nghe nhắc đến vấn đề này, sự xót xa, cùng quẩn trong lòng tôi không thể diễn tả thành lời, nhất thời chẳng thể nói được câu nào, chỉ biết dồn hết sức nói từng chữ: “Á Áu, đây không phải lần đầu tiên tôi mang thai. Đứa bé trước tôi bỏ nó cũng đã được mười năm rồi. Còn chuyện bố của đứa bé là ai, chắc cũng không cần tôi phải nói ra.”

5

Đúng, tôi chính là cô gái to đầu mà đại dột trong quá khứ.

Điều nực cười là, mẹ tôi là một bác sĩ khoa sản giàu kinh nghiệm nhưng ở nhà bà không bao giờ nhắc đến công việc của mình. Lúc tôi bắt đầu dậy thì, mẹ đưa cho tôi một cuốn sách nhỏ phổ cập về vệ sinh của phái nữ, dặn tôi đọc cẩn thận. Tôi đọc xong, thấy những câu chữ trong cuốn sách ấy rất khô khan, chẳng mang chút màu sắc tình cảm nào. Điều đó đủ khiến cho một đứa con gái đang bước vào tuổi dậy thì, không có chút hiểu biết gì về nam giới phải sợ đến nỗi gặp ác mộng, giống như chuyện tôi lúc mười lăm tuổi ngồi trong bệnh viện chờ mẹ tôi sinh tôi, nghe thấy những tiếng kêu, tiếng la hét đã sợ gần chết, thì tôi cũng sợ hãi và bồn chồn lo lắng khủng khiếp như thế, không hiểu tại sao con gái lại gặp phải nhiều vấn đề đau đớn khổ sở như vậy.

Đương nhiên, việc tôi không hề yêu đương trong suốt thời gian học đại học cũng không thể trách được cuốn sách nhỏ kia. Tính tôi khá nhút nhát, sống nội tâm, không có thói quen bộc lộ tình cảm, thế nên cũng không biết làm thế nào đối phó với sự theo đuổi của bọn con trai. Thời gian cứ thế trôi đi, tôi cũng chẳng có một trải nghiệm tình cảm nào rõ ràng. Cho đến năm hai mươi tư tuổi, trong một lần tình cờ gặp Á Áu, tôi bị đắm chìm trong dòng sông tình yêu đó cũng chẳng có gì lạ.

Lúc phát hiện mình có thai, tôi đang trong thời gian nghỉ việc và bận rộn tìm công việc mới, còn anh năm ngày rồi mà chưa liên lạc với tôi. Tôi gọi điện cho anh, anh nói đang đi công tác, giọng khá lạnh nhạt. Tôi hỏi thêm một câu bao giờ anh trở về, anh bèn nói với giọng mệt mỏi: “Đang họp, chút nữa anh gọi lại.”

Đợi suốt hai ngày mà anh vẫn chưa gọi lại.

Tôi không trách anh. Ngay từ đầu, tôi đã biết anh không nghiêm túc trong tình yêu này, vì tôi nghĩ mình là đứa cầu không được mà ước cũng chẳng thấy, treo cây có bao giờ bắt được cá đâu. Thế là tôi quyết định cả gan tìm một bệnh viện nhỏ ở thật xa, xếp hàng lấy số rồi lên bàn phẫu thuật.

Đó là một trải nghiệm vô cùng đáng sợ, tôi chưa bao giờ kể cho ai nghe, bao gồm cả người bạn thân nhất của tôi là Hạ Vân.

Nếu mọi chuyện kết thúc ở cái phòng phẫu thuật đó, có lẽ tôi sẵn sàng gạch số xóa tên nó trong ký ức. Nhưng ác mộng của tôi vẫn tiếp tục đeo bám sau khi đã xuất viện. Sau ca phẫu thuật đó, liên tục hơn nửa tháng trời tôi bị ra máu, vậy mà tôi vẫn phải chạy đi khắp nơi nộp hồ sơ, rồi còn phải đến mấy công ty phỏng vấn, trong lòng lo lắng, mặt mày trắng bệch, ngay cả trang điểm vẫn không che giấu nổi. Một buổi tối, mẹ gọi tôi vào phòng rồi đóng cửa lại, hỏi tôi xảy ra chuyện gì. Tôi vừa xấu hổ vừa áy náy, lại mang cảm giác sợ hãi, miệng lắp bắp, nói không nên lời. Mẹ không hỏi nữa nhưng cứ nhìn tôi chăm chăm, muốn biết đáp án gì.

Đột nhiên, tôi đánh liều, nhìn thẳng vào mắt mẹ, nói với mẹ chuyện tôi đi phá thai, sau đó chờ đợi con giận dữ trút xuống đầu. Mẹ ngạc nhiên, nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp nhưng không nổi cáu, chỉ hỏi tôi kỳ kinh cuối cùng vào ngày nào, thời gian làm phẫu thuật và tình hình sức khỏe hiện nay của tôi. Cách nói và thái độ ra dáng bác sĩ của mẹ khiến tôi ngỡ ngàng, tôi chỉ biết hỏi đâu đáp đấy. Cuối cùng mẹ dặn tôi nghỉ ngơi sớm, sáng hôm sau hết giờ làm thì đến bệnh viện chờ mẹ làm việc.

Không cần mẹ nhấn mạnh, tôi cũng biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Lúc tôi đến bệnh viện, mẹ đang tiếp một bệnh nhân. Tôi đứng bên ngoài chờ, chỉ nghe thấy cô y tá phụ trách đón tiếp người đến khám bệnh và đồng nghiệp nói chuyện: “Bác sĩ Nghiêm lúc nào cũng nói năng nhẹ nhàng, khám bệnh giỏi, chính vì điều này mà có bệnh nhân nữ không xếp hàng lấy số, chen ngang vào xin xỏ mấy câu là bác sĩ lại cho vào. Hằng ngày có không biết bao nhiêu bệnh nhân đến khám, ảnh hưởng đến cả việc tan ca của bọn mình.” Đồng nghiệp của cô y tá cười, nói: “Thôi, đừng phàn nàn nữa, bác sĩ lúc nào cũng hết lòng với bệnh nhân, nếu mình gặp vấn đề về sức khỏe mà phải đợi để được bác sĩ kiểm tra giúp thì mình cũng sẽ đợi.” Sau khi đồng nghiệp đi khỏi, cô y tá lạnh lùng nói với tôi. “Này, cô không cần đợi đâu, thời gian khám bệnh buổi sáng kết thúc rồi.”

Tôi không cảm thấy ngại, cũng chẳng lên tiếng. Cô y tá không thể quát mắng nên sắc mặt trông càng khó coi.

Đợi khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng bệnh nhân được khám xong cũng đi ra, mẹ bảo cô y tá đi ăn cơm, rồi ra hiệu cho tôi vào phòng và kiểm tra cho tôi.

Tôi cởi quần áo, động tác rất chậm chạp, khó khăn. Thực ra tôi đã từng nằm trước mặt một bác sĩ xa lạ có vẻ mặt lãnh cảm để người ta kiểm tra và phẫu thuật. Bà là mẹ của tôi, đối diện với mẹ, đáng lẽ tôi không nên cảm thấy xấu hổ, sợ hãi mới đúng. Thế nhưng cảm giác ngại ngùng cứ thế xâm chiếm lấy tôi, như muốn chìm tôi xuống bằng dòng nước mắt là chã tuôn rơi. Mẹ lấy khăn giấy đưa cho tôi, hành động đó khiến trong phút chốc tôi như được quay về thời thơ ấu, tiếng khóc bỗng trở nên nức nghẹn. Cùng lúc ấy, tôi nhận ra, cho dù khi còn nhỏ, tôi cũng chưa bao giờ được khóc thỏa thuê như thế này trước mặt mẹ. Mẹ ngồi xuống bên cạnh và nắm chặt lấy bàn tay tôi.

Hành động đó hoàn toàn khiến tôi bất ngờ, nhưng tôi vẫn có cảm giác mẹ chỉ giống như một bác sĩ khoan dung, đáng mến, chứ không phải là một người mẹ thực sự. Ý nghĩ ấy thoáng hiện lên làm cảm giác căm phẫn của tôi càng mãnh liệt: Tôi làm gì có tư cách đòi hỏi nhiều hơn!

Đợi tôi bình tĩnh lại, mẹ mới kiểm tra cho tôi. Mẹ bảo tôi nguyên nhân ra máu không ngừng là do việc nạo thai chưa hết, vậy nên mẹ đã tự làm lại cho tôi thật sạch sẽ.

Nằm trên bàn phẫu thuật, để mẹ đích thân làm việc này cho mình, đó là một trải nghiệm vô cùng tồi tệ, còn hơn cả suy nghĩ phá bỏ cái thai đi.

Tôi đoán mẹ cũng như tôi, trong lòng không tránh khỏi cảm thấy buồn, nhưng biểu hiện của mẹ vẫn rất chuyên nghiệp giọng nói bình tĩnh, động tác nhẹ nhàng, tỉ mỉ. Sự sợ hãi của tôi dần dần được xoa dịu, nhưng tôi không hề thấy nhẹ nhõm, trong lòng ngập tràn cảm giác chán ghét bản thân.

Sau khi xong xuôi, mẹ kê đơn thuốc cho tôi, giảng giải những nguy hại có thể xảy ra: “Với những loại phẫu thuật như thế này, dù con không muốn cho mẹ biết cũng nên tìm đến một bệnh viện đáng tin cậy. Nếu chứng viêm nhiễm không kịp thời chữa trị, sẽ lan sang các bộ phận có liên quan, thậm chí có thể ảnh hưởng đến việc sinh nở sau này.” Mẹ bổ sung thêm: “Đương nhiên, đó chỉ là tình huống xấu nhất, nếu lập thời chữa khỏi thì hoàn toàn có thể tránh được.”

Tôi thản nhiên nói: “Không sao, con không quan tâm, dù sao sau này con cũng không muốn có con.”

Mẹ nói với vẻ nghiêm túc: “Khả Khả, mẹ biết đối với nữ giới trải qua cuộc phẫu thuật như thế này là điều rất đáng sợ, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm và tinh thần, nhưng sức khỏe của con hoàn toàn có thể hồi phục. Con cần có niềm tin chứ.”

“Không, thực ra từ lâu con đã có ý nghĩ này rồi.”

“Tại sao?”

Tôi hỏi ngược lại: “Mẹ, mẹ có hối hận khi lập gia đình và sinh con không?”

Mẹ lưỡng lự không nói.

“Nếu con là mẹ, con chắc chắn sẽ hối hận. Rõ ràng là một bác sĩ có chuyên môn vững vàng, nhưng vì bận rộn công việc, lại phải làm việc nhà, mẹ đã từ bỏ học chuyên sâu, từ bỏ cơ hội chuyển đến bệnh viện tốt hơn, nhận chức vị quan trọng hơn...”

“Ai nói với con thế?”

“Dì ạ.”

Mẹ cười khổ. “Dì ấy ở tận Bắc Kinh đâu có hiểu được hết tình hình.”

“Con thấy dì nói đúng mà. Từ nhỏ đến lớn, con rõ nhất chuyện này. Nếu không có con và Tử Đông, mẹ sẽ sống thoải mái hơn nhiều. Mẹ, mẹ không phải là tuýp phụ nữ hài lòng với tất cả mọi thứ khi có con, con không nghĩ mẹ có được niềm vui từ cuộc sống gia đình mà chỉ thấy mẹ phải gánh chịu rất nhiều đau khổ.”

Gương mặt mẹ tỏ ra ngạc nhiên, rồi bỗng để lộ vẻ mệt mỏi, tôi gần như hối hận về những lời mình vừa nói. Một lúc lâu sau, mẹ mới nói: “Cuộc sống của mỗi người đều không dễ dàng, cuộc sống của mẹ cũng không khổ sở hơn người khác là bao nhiêu.”

“Vâng, dù sao con cũng không muốn sống cuộc sống như của mẹ. Không, mẹ đừng nhìn con như vậy, mẹ à, con hứa sẽ không để xảy ra chuyện xấu hổ như vậy nữa.”

Mẹ lắc đầu. “Khả Khả, mẹ không có ý trách con. Không ai có thể bảo đảm rằng mỗi sự lựa chọn của mình là đúng đắn, thậm chí sau khi lựa chọn rồi còn vô cùng hối hận nữa là. Cho dù con muốn sống cuộc sống thế nào, mẹ đều hy vọng con sống vui vẻ.”

Vui vẻ, tưởng là một chuyện đơn giản, nhưng ở một giai đoạn nào đó lại trở nên quá xa xỉ. Tôi im lặng không lên tiếng.

“Cậu ấy... là người như thế nào?” Mẹ do dự, cuối cùng cũng hỏi một câu thể hiện sự quan tâm của một người mẹ.

Tôi thản nhiên nói: “Không quan trọng nữa, bọn con chia tay rồi.”

Mẹ không nói gì thêm nữa.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ kinh ngạc, ngỡ ngàng của Á Âu. “Em chưa bao giờ nói với anh chuyện này.”

“Nói với anh có nghĩa gì chứ? Anh sẽ kết hôn với tôi nếu thấy tôi có bầu ư?”

Anh im lặng.

“Đương nhiên là không rồi. Lúc đó, anh hoàn toàn không có ý định lập gia đình, thậm chí là yêu chân thành. Cho dù miễn cưỡng kết hôn với tôi, đó cũng chỉ là một sai lầm của anh.”

“Nhưng anh nghĩ mình là người chịu trách nhiệm với những việc làm của mình.”

Tôi cười mỉa mai. “Cái gọi là chịu trách nhiệm của anh, cùng lắm chỉ là cùng tôi đến bệnh viện, trả cho tôi phí phẫu thuật chứ gì. Thế thì không cần đâu, chi phí cũng không đắt đỏ gì, mọi việc cũng không quá khó khăn, tôi không cần thêm một người đi cùng làm gì. Đã quyết định chia tay với anh, tôi cam tâm chịu đựng một mình.”

“Tại sao em phải làm như vậy?”

“Vì còn trẻ, vì sợ hãi, vì xấu hổ... Á Âu, tôi có rất nhiều lý do, không cần thiết phải hỏi đến cùng đâu. Tôi cũng không trách anh mà.”

Câu nói này đột nhiên làm anh nổi cáu. “Em cảm thấy em sống lí trí như thế vẫn chưa đủ ư?”

“Tôi không hề lí trí, nếu không sẽ không..

“Sẽ không kết hôn với anh?” Anh lạnh lùng tiếp lời.

Tôi không trả lời, thái độ này đồng nghĩa với ngầm thừa nhận. Anh nhìn tôi, khuôn mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

“Thực ra anh cứ nghĩ mãi, không hiểu vì sao em lại lấy anh. Em chịu rất nhiều đau khổ vì anh, lúc đó anh đang gặp xui xẻo, việc gì cũng không thuận, tính tình cũng không tốt, không đối xử chu đáo với em, ở tình trạng đó, tránh xa anh mới là sự lựa chọn bình thường. Nhưng em lại bao dung hết, thậm chí còn đồng ý với anh về chuyện không sinh con.”

“Vì lúc đó tôi yêu anh. Tình yêu có nhiều khi chính là một hành động không có lý trí, tôi không hề trách bản thân yêu anh, đương nhiên càng không hối hận đã kết hôn với anh. Sự lựa chọn của tôi là cam tâm tình nguyện, hôn nhân của chúng ta cũng đã mang lại cho tôi rất nhiều niềm vui. Nhưng tất cả chuyện đó đã là quá khứ rồi. Nói lại những điều này không phải là muốn anh áy náy hay hối hận gì. Tôi chỉ muốn nói với anh, về chuyện đứa bé, “tôi đặt tay lên bụng, giống như dựng một tấm bình phong, che chắn cho nó khỏi tất cả mọi khó khăn trên thế giới này, “khi tôi còn trẻ người non dạ, trong những phút giây yếu mềm đã phạm phải sai lầm, vì anh và cuộc hôn nhân giữa hai chúng ta, tôi mới hứa không muốn có con. Nhưng bây giờ là cơ hội cuối cùng để tôi được làm mẹ, tôi không muốn từ bỏ. Nếu có sự ủng hộ của anh thì càng tốt, không ủng hộ cũng chẳng sao, anh nghĩ thế nào, tôi không quan tâm...”

Tôi đứng dậy, đi qua người anh. “Tôi đã không còn yêu anh nữa.”

Trở về phòng ngủ, tôi nằm trên giường, kéo chăn trùm kín người, cố gắng điều chỉnh hơi thở, để đôi tay và hai bàn chân lạnh ngắt của mình được ấm áp trở lại.

Trái tim đã phủ bụi từ lâu, tôi chưa từng nghĩ vì nhất thời tức giận mà đánh thức nó dậy.

Có những nỗi đau giờ đây đang dội ngược lên, như vết thương chưa bao giờ khép miệng.

Nghĩ đến mẹ, cổ họng tôi lại nghẹn đắng.

Sau khi trải qua chuyện đó, quan hệ giữa mẹ con tôi vẫn không trở nên thân thiết hơn, nhưng tôi phải thừa nhận, từ đó về sau, dường như có một sợi dây nào đó gắn kết tôi và mẹ, tôi đã hiểu mẹ nhiều hơn.

Mẹ hiểu và tôn trọng tôi, để tôi quyết tâm trở thành một người tốt hơn. Thời khắc mẹ hỏi tôi, tôi đã tự hạ quyết tâm, cho dù có tiếc nuối bao nhiêu, đau khổ thế nào, cũng phải cắt đứt quan hệ với Á Âu.

Có điều, quyết tâm của tôi chỉ duy trì trong khoảng ba năm. Anh một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi, không ai biết tôi đã đau khổ như thế nào trong sự giằng xé, mâu thuẫn với chính bản thân mình, nhưng sau đó tôi vẫn nhận lời ở bên anh.

Khi tôi thông báo cho gia đình việc tôi chuẩn bị kết hôn với Á Âu, bố mẹ tôi đều hết sức kinh ngạc. Bạn trai trước của tôi là người đồng nghiệp của bố đã nhiệt tình giới thiệu, điều kiện kinh tế hay phẩm chất đạo đức đều đã được họ “kiểm duyệt”. Bố tôi đặc biệt không chấp nhận được một đứa con gái nói chia tay là chia tay như tôi, lại còn trong một thời gian ngắn đã quyết định ở bên người con trai khác. Bố còn nói thẳng: “Con làm như vậy, người ta sẽ nói là đồ lăng lợ đấy!”

Mặt tôi đỏ như gấc nhưng không thể giải thích, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Lúc ở riêng với tôi, mẹ nói: “Chắc chắn con có lý do riêng, nhưng con nên suy nghĩ kĩ, hôn nhân đại sự không thể làm bừa được.”

“Con biết.”

“Con chắc chắn mình đã có sự lựa chọn đúng đắn?”

Không, tôi không chắc chắn, chỉ là tôi quyết tâm một lần nữa đi theo tiếng gọi của con tim. Tôi nhìn mẹ qua làn nước mắt nhạt nhòa. “Mẹ ơi, mẹ đã từng nói, không ai có thể bảo đảm rằng mỗi sự lựa chọn của mình là đúng, nhưng con sẽ cố gắng sống thật tốt.”

“Khả Khả, chuyện khác mẹ có thể không can thiệp, nhưng hôn nhân là canh bạc quá lớn, mẹ và bố con không thể nhìn con hành động tùy tiện như thế được. Hãy để bố mẹ gặp cậu ấy rồi nói sau.”

Tôi hẹn Á Âu cùng ăn tối với gia đình, bố mẹ từ đầu đến cuối đều giữ vẻ mặt lạnh lùng, còn Á Âu cũng không phải là một người sốt sắng muốn lấy lòng người khác, hay thể hiện mình là người thân thiện, hòa nhã, nên bữa cơm hôm đó gần như ăn trong bầu không khí im lặng tẻ nhạt. Bố hỏi công việc của anh ấy, anh ấy nói thẳng là đang thất nghiệp. Bố tôi kinh ngạc, suýt chút nữa đẩy ghế đứng dậy, may mà mẹ kịp giữ lại.

Sau đó, mẹ nghiêm túc nói với tôi: “Cậu ta không có gì là không tốt, thậm chí tạm thời không có công việc cũng không phải là vấn đề lớn. Tuy nhiên, tính cậu ta khá ích kỷ, chưa chắc đã là một người chồng tốt.”

“Con biết.”

“Sống với một người luôn coi mình là trung tâm, con sẽ rất khổ.”

Giọng tôi càng lí nhí. “Con biết.”

Mẹ nhìn tôi hồi lâu rồi thở dài. “Đã như vậy, mẹ không còn gì để nói nữa.”

Mẹ nói chuyện với bố như thế nào, tôi không biết, nhưng sau đó tôi không thấy bố nói gì nữa. Và thế là tôi kết hôn, chỉ đơn giản là đi đăng ký ở Cục dân chính, sau đó chuyển đến căn hộ chung cư nhỏ của anh ở đường Thẩm Dương, không chụp ảnh cưới, không mở tiệc mừng, không đi tuần trăng mật. Sau khi Á Âu đi làm trở lại, chuyển đi New Zealand coi như là tuần trăng mật mà anh ấy bù đắp cho tôi.

Sau đó, sự nghiệp của Á Âu càng ngày càng thành công, bố tôi dần dần cũng chấp nhận anh, lúc ngồi cùng nhau cũng nói chuyện được dăm câu ba điều. Mẹ thì luôn giữ thái độ chu đáo, hòa nhã, không có bất cứ ý kiến gì về cuộc hôn nhân của tôi nữa. Cho đến mấy ngày cuối cùng trước khi mất, tôi ngồi đờ đẫn bên giường mẹ, mẹ đột nhiên hỏi tôi: “Khả Khả, con sống có ổn không?”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn mẹ, gương mặt mẹ bị phù nề, ánh mắt đờ đẫn, mỗi một nên tôi không biết thần trí mẹ có tỉnh táo hay không. Tôi nắm tay mẹ, nói: “Mẹ, con sống rất tốt.”

“Thế thì tốt, thế thì tốt.” Mẹ thở dài rồi không nói gì nữa.

Bây giờ mới thấy, mẹ chưa bao giờ yên tâm về tôi.

Nước mắt cứ thế từ khóe mắt chảy ra.

Năm đó, tôi nằm trong bụng mẹ, chắc chắn cũng đã từng co duỗi chân tay như vậy. Lúc đó, mẹ đang ở xa quê hương, người thân, một mình cảm nhận sự cô độc của tôi trên đời trong tình trạng cô độc, không biết lúc đó tôi đã mang lại cho mẹ sự kinh hãi như thế nào.

Tại sao mẹ không thử nói chuyện với chú Hà Nguyên Bình về việc mẹ có thai để hai người cùng nhau đối diện?

Tại sao mẹ vì sự ích kỷ, an toàn của mình lại khiến cho chú ấy phải lâm vào tình trạng như thế?

Tại sao mẹ lại giữ lại đứa bé là tôi? Ở giai đoạn nào thì mẹ cảm được tình yêu của mình dành cho tôi?

Tại sao mẹ chọn cách im lặng đến cùng, không hề lộ bất cứ điều gì về thân phận của tôi cho tôi biết?

Dựa vào cái gì mà tôi chắc chắn rằng mình là một bà mẹ tốt?

...

Đó không phải là những câu hỏi mà giống như một nút thắt chết, không có người cời, tôi cũng chẳng thể nào tự tháo gỡ được, đành phải dẹp sang một bên, để chúng tự sinh tự diệt. Nghĩ đến câu Á Âu nói rằng tôi muốn giữ đứa bé lại là để tìm giải đáp cho những hoài nghi về cuộc đời mình, tôi thấy vô cùng bất an. Có những lúc, chúng ta không thể đối mặt với những suy nghĩ thật trong lòng nên đã tạo ra một cái cớ. Tôi không muốn bị anh ấy đoán trúng là tôi định để đứa bé này thay tôi gánh vác trách nhiệm nặng nề như thế.

Nhưng làm thế nào mới có thể buông bỏ được đây?

Tôi đặt tay lên bụng, rất muốn cảm nhận những thông điệp khác từ bào thai truyền đến.

Đứa bé có lẽ đang ngủ ngon, chắc sẽ không cảm nhận thấy những đợt sóng trào dâng trong tim tôi. Nghĩ đến việc một sinh linh đang lớn lên an toàn và yên tĩnh trong cơ thể mình, tôi cảm thấy rất thảo mãn.

Tuy nhiên, cô đơn đến mức không có ai để chia sẻ thì cho dù niềm vui có lớn đến thế nào cũng trở nên thật bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 9

Trước mặt Tôn Á Âu, tôi khoác lác mà không ngại miệng, nói rằng những chuyện tôi hiểu đã quá đủ rồi, thực ra thì tôi cũng chỉ vừa mới bước chân vào đời, chưa thể hiểu nổi thế giới và cuộc sống này.

Nghĩ đến một ngày, tôi có thể trở thành người giống bọn họ, làm nhân viên công sở, ngày ngày nỗ lực làm việc ở cơ quan, rồi quen biết, yêu đương với người nào đó, rồi kết hôn, ly hôn một con ớn lạnh đã chạy dọc sống lưng.

Hà Từ Hàng

Type: BH. Diễm My

1

Tìm được nơi làm việc của Tôn Á Âu không phải là chuyện khó.

Tôi lên mạng tìm, phát hiện đúng là anh ta cũng khá nổi tiếng, được phỏng vấn trên một trang truyền thông khá lớn, kèm theo tám ảnh chụp anh ta đang ngồi ở bàn làm việc, mặc áo sơ mi trắng, đeo cà vạt màu xanh lam, vẻ mặt thư thái, đôi môi mỏng đang nở nụ cười.

Tôi lại kiểm tra tên công ty anh ta đang làm việc, chép lại địa chỉ rồi đi xe buýt tới đó. Đây là một tòa nhà hơn bốn mươi tầng nằm ở trung tâm thành phố. Các bậc cầu thang cao dẫn từ ngoài vào thông lên một đại sảnh rộng rãi được trang trí bằng gạch lát to bản, trông hoành tráng hơn nơi làm việc của chị Hứa Khả rất nhiều, còn tòa nhà Tà Tự cũ kỹ nơi công ty nhỏ mà tôi đang làm thêm đặt trụ sở thì càng không thể nào bì được.

Hòa lẫn trong đám người mặc trang phục công sở sạch sẽ, đĩnh cấp, đang ra ra vào vào, đứa con gái mặc quần bò, áo phông như tôi gần giống một kẻ lạc loài. Tôi không để ý đến ánh mắt dò xét của người bảo vệ, bình tĩnh nghiên cứu kết cấu của từng tầng, tìm đến chỗ thang máy rồi bước vào. Ở đó có một nhóm người đang đứng thành mấy tốp, yên lặng đợi thang máy. Vừa hay có một thang máy hạ xuống, tôi đi theo vào trong nhưng lại không tìm thấy nút bấm lên tầng mình muốn, một cô gái bên cạnh nhận ra sự bối rối của tôi, liền hỏi: “Bạn đi lên tầng bao nhiêu?”

“Tầng ba mươi bảy.”

“Thế thì bạn phải sang thang máy lẻ, thang máy này chỉ lên những tầng chẵn dưới tầng ba mươi thôi.”

Tôi cảm ơn cô ấy, đợi thang máy dừng rồi rút rè bước ra, đi vào thang máy khác xuống tầng một, rồi tiếp tục nghiên cứu ở bảng hướng dẫn đi thang máy phía bên ngoài cửa. Lúc đó tôi mới phát hiện tám cái thang máy này sẽ đến các tầng chẵn và tầng lẻ khác nhau, phức tạp đến mức làm cho người ta chóng mặt, hoa mắt, đi lên đi xuống mấy bận, cuối cùng tôi cũng đến được tầng thứ ba mươi bảy. Tôi bị cô lễ tân gọi giật lại, không cỏi mở nhiệt tình như lễ tân ở công ty chị Hứa Khả, cô lễ tân này rất lạnh lùng, liếc nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi hỏi tôi có hẹn trước với Tôn Á Âu hay không. Tôi bị cô ta làm cho hỏa khí bốc lên tận đỉnh đầu, cười nhạt, nói: “Nhờ chị thông báo với anh ta, tôi là Hứa Khả, bảo anh ta lập tức ra gặp tôi.”

Cô ta bị cách nói năng đầy tính mệnh lệnh của tôi làm cho hơi hoảng, lập tức gọi điện thoại và Tôn Á Âu liền bước ra ngay. Nhìn thấy tôi, anh ta vừa hơi bất ngờ vừa có vẻ khó xử, nhưng vẫn đưa tôi vào văn phòng. “Muốn gặp tôi không khó khăn gì, hà tất phải nói cô là Hứa Khả?”

“Tôi muốn dùng thử tên của vợ anh xem tầm ảnh hưởng của chị ấy như thế nào!”

Có lúc, kẻ to gan lớn mật chẳng biết kiêng nể ai như tôi lại khiêng người khác chẳng thể làm gì nổi. Anh ta không biết làm thế nào, đành hỏi: “Cô muốn uống gì?”

“Cảm ơn, không cần đâu.”

Nhưng anh ta vẫn gọi thư ký bảo mang cho một cốc cà phê, sau đó hỏi: “Tìm tôi có việc gì không?”

“Anh Tôn, lần trước tôi đã nói rồi, tôi không hề có hứng thú với cuộc sống riêng của người khác, cũng không có hứng thú quản chuyện của người khác. Nhưng tôi nghĩ nếu hôn nhân không thể duy trì được nữa thì hãy chia tay trong vui vẻ, đừng để mãi cho người tình của mình đi làm phiền người vợ đang mang bầu, như thế không hay chút nào.”

Anh ta có vẻ không hiểu: “Cô nói thế là có ý gì?”

“Một tiếng trước, tôi tìm chị Hứa Khả có việc, vừa hay nhìn thấy cô bạn gái chân dài của anh đến công ty của chị ấy để đàm phán.”

Mặt anh ta sa sầm xuống, một lúc lâu mới lạnh nhạt bảo: “Với tính cách của Khả Khả, chỉ cần tỏ thái độ lạnh lùng là đủ để thắng bất cứ đối thủ đàm phán nào.”

Tôi không thể tin nổi, bật cười mỉa mai. “Trái tim anh rộng lớn thật đấy. Nhưng anh có nghĩ đến việc, với tính cách chuyên ức hiếp người của cô bồ nhí của anh thì sẽ nói ra những câu làm tổn thương người khác thế nào không?”

“Cô ấy nói gì?”

“Tôi chỉ nghe được mấy lời cuối, chị Hứa nói chị ấy đã đề nghị ly hôn, nhưng người tình của anh vẫn không chịu buông tha. Ai đúng ai sai, chẳng thể nào đánh giá được. Chị Hứa Khả là người lớn, có thể giải quyết được chuyện của bản thân, không cần tôi phải bên vực giúp chị ấy làm gì. Nhưng nếu các người bắt nạt chị ấy, biết chị ấy vì sĩ diện không thể xô vào cô ta mà cào cấu, không thể đến công ty anh cãi nhau, mà các người được đăng chân lên đăng đầu thì tôi không để yên đâu.”

“Thứ nhất, tôi không biết cô ấy đi tìm Hứa Khả...”

“Bây giờ thì anh biết rồi đấy.”

Anh ta không để ý đến việc tôi ngắt lời, tiếp tục nói: “Thứ hai, mấy ngày trước tôi đã nói chia tay với cô ấy rồi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta chăm chăm, anh ta lắc đầu. “Đương nhiên, tôi không cần nói với cô những chuyện này, nhưng vẫn nên cảm ơn vì đã quan tâm đến Hứa Khả.”

“Anh sẽ làm lành với chị Hứa Khả chứ?”

Anh ta trầm mặc một lúc. “Nếu đổi lại là cô, cô có chấp nhận làm lành không?”

Tôi cười, nói chắc như đinh đóng cột: “Đương nhiên là không, tuyệt đối không.”

Anh ta không hề bất ngờ, ngược lại còn cười, nói: “Tôi không nên hỏi như vậy để tự làm nhục bản thân mới phải, cô gái ở độ tuổi như cô yêu hận rõ ràng, đương nhiên ghét loại người như tôi.”

“Anh hiểu nhầm rồi, tôi ghét kẻ lừa gạt, phản bội, không giống như chị Hứa, long khoan dung của tôi thấp lắm. Chị Hứa khoan dung đại lượng hơn tôi nhiều, hơn nữa hai người lại sắp có con, đó cũng là lý do cần thiết để làm lành.”

“Nhưng tôi không hề thích trẻ con, cũng không muốn có nó.”

“Ồ, thế cũng chẳng sao, chị Hứa muốn có là được. Không phải người nào sinh ra cũng có phúc phận được cả bố cả mẹ yêu thương chăm sóc, một chút thiếu sót đó cũng không hề gì.”

Cách tôi nhìn nhận vấn đề có lẽ khiến anh ta kinh ngạc. “Cô bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?”

“Tôi sắp mười chín tuổi rồi.”

“Cô còn nhỏ, có những chuyện tôi không thể giải thích rõ ràng cho cô được.”

“Không cần giải thích, những chuyện mà một đứa mười chín tuổi như tôi hiểu được cũng nhiều rồi, điều duy nhất tôi không hiểu là sở thích của đàn ông sai lại thay đổi một cách khó đoán thế. Anh lấy được một người phụ nữ chín chắn, hiền dịu như chị Hứa thì nên vui mừng, trân trọng chị ấy mới phải, sao lại thích ở cạnh một cô gái có logic hỗn loạn, tâm trí chỉ dừng lại ở thời thiếu nữ như vậy. Thật kỳ quái!”

Khóe miệng anh ta hơi giật giật, sau cùng quyết định không đòi co với tôi làm gì. Tôi cũng biết điểm dừng cần thiết, không tiếp tục truy hỏi nữa. “Đương nhiên, đó cũng là chuyện riêng của anh, người tôi quan tâm là chị Hứa. Nếu anh không yêu chị ấy, ít nhất cũng nên tôn trọng chị ấy, không nên làm phiền chị ấy nữa. Tôi nói vậy không sai chứ?”

“Cảm ơn cô đã quan tâm đến vợ tôi.”

“Tạm biệt.”

Từ toàn văn phòng bước ra, ánh nắng chiếu xuống rực rỡ đến chói mắt, tiết trời đã nhanh chóng bước qua tháng Ba âm lịch, hoa tung bừng khoe sắc, cây ngô đồng Pháp bên đường còn chưa kịp rụng lá khô đã mọc ra lá xanh dày kín với tốc độ nhanh đáng kinh ngạc. Tôi bỗng cảm thấy hơi bất ngờ, không biết mình đang ở đâu.

Trước mặt Tôn Á Ân, tôi khoắc lác mà không ngại miệng, nói rằng những chuyện tôi hiểu đã quá đủ rồi, thực ra thì tôi cũng chỉ vừa mới bước chân vào đời, chưa thể hiểu nổi thế giới và cuộc sống này.

Nghĩ đến một ngày, tôi có thể trở thành người giống như bọn họ, làm nhân viên công sở, ngày ngày nỗ lực làm việc ở cơ quan, rồi quen biết, yêu đương với người nào đó, rồi kết hôn, ly hôn... một con ớn lạnh đã chạy dọc sống lưng.

2

Sinh nhật lần thứ mười chín của tôi được Chu Huệ đứng ra tổ chức.

Cậu ta bảo rằng sẽ sắp xếp chương trình, thật ra cũng chẳng có gì ngoài việc đi ăn pizza, sau đó cùng bạn bè cậu ta đến quán bar, rồi đi hát karaoke. Tôi ngờ ý chê là cũ rích, nhạt nhẽo, cậu ta cười, nói: “Vậy cậu nói xem nên làm thế nào để không nhạt nhẽo.”

Tôi không nói được gì.

Thế giới của chúng tôi nói cho cùng vẫn rất tẻ nhạt, cho dù cậu ta có đi Anh một thời gian, cho dù tôi đã chứng kiến cuộc sống của những người trưởng thành và nhận được không ít sự kinh ngạc.

Có lẽ, tẻ nhạt cũng còn hơn so với những phức tạp và sự thay đổi.

Hơn nữa, với một đứa trẻ sinh ra một tuần bị người ta vứt bỏ như tôi, sinh nhật cũng chẳng có gì đáng để chúc mừng.

Sau khi ăn pizza, hai đứa chúng tôi đã hẹn bọn bạn của Chu Huệ tụ tập. Vừa bước ra khỏi quán bar, một thanh niên đứng trước mặt tôi, nói: “Cô gì ơi, cô có hứng thú làm người mẫu không?”

Tôi ngăn người, Chu Huệ và bọn bạn “đầu trâu mặt ngựa” của cậu ta đều là những kẻ tếu táo, hay đùa nghịch, tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này. Một cô bạn trong nhóm vừa cười vừa nói: “Bây giờ mà vẫn còn kiêu làm quen này ư?”

Một cô bạn khác thì thào: “Anh chàng này thẩm mỹ thật khác người.”

Một cậu bạn nói xen vào: “Thôi đi, true người ta cũng phải dùng tí chất xám chứ, cô ấy không dễ dụ như vậy đâu.”

Người đó căn bản không để ý đến bọn họ, nhét tấm danh thiếp vào tay tôi. “Tôi là giám đốc kế hoạch của công ty thời trang. Tôi cảm thấy vóc dáng của cô rất phù hợp với sản phẩm mới ra mắt của chúng tôi. Cô hãy giữ lại tấm danh thiếp này rồi gọi điện cho tôi, hẹn thời gian gặp mặt với nhà thiết kế của chúng tôi. Cô yên tâm, cô ấy là nữ giới, cô sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, nếu không yên tâm, cô cũng có thể mời bạn bè đi cùng.”

Sau khi anh ta đi khỏi, mấy người đó vẫn còn bàn tán về chuyện này. Tôi đưa mắt nhìn khắp lượt bọn họ rồi cười cười. “Rốt cuộc các cậu thấy người đó không đáng tin, hay việc anh ta tìm tôi rất nực cười?”

Bọn họ nhận ra kiểu ăn nói sắc bén của tôi thì bỗng chốc im bật. Chu Huệ thấy thế liền đứng ra giảng hòa: “Đi nào, chúng ta vào trong thôi.”

Bước vào phòng quán bar, hai cô bạn ngồi ở ghế xô pha đối diện vẫn đang chụm đầu vào nhau thì thầm, không ngừng đưa mắt liếc nhìn tôi. Tôi biết bọn họ đang thì thào bàn tán về tôi. Kỳ lạ thật, trong đám người này có không ít bạn nữ xinh đẹp, ai cũng trang điểm và ăn mặc hợp mốt, so với tôi, bất cứ ai trong bọn họ cũng có tư cách được người lạ đó mời làm người mẫu hơn. Còn tôi, ngoài chiều cao ra, chẳng có điểm gì đặc biệt cả, hơn nữa cho dù có cao đến mét bảy, so với đám con gái phương Nam thì cũng chẳng đáng gì. Đừng nói đến bọn họ, ngay bản thân tôi cũng cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ và rất đáng để bàn tán.

Tôi ngả người vào thành ghế, nghiên cứu tấm danh thiếp dưới ánh đèn mờ ảo. Chu Huệ đưa ta qua giật phắt lấy rồi ném ngay vào cái gạt tàn thuốc, sau đó vứt mẫu thuốc đang cháy dở lên. “Thoáng nhìn đã biết là kẻ lừa gạt, có gì đáng xem đâu cơ chứ!”

Tôi lườm cậu ta. “Ý của cậu là, với dáng vóc của tôi, không có con mắt nhìn người thì cũng nên có con con mắt nhìn mình, đúng không?”

Cậu ta cười hi hi, nói: “Cậu có vẻ đẹp nội tại mà.”

Tôi ném chai bia cậu ta đưa cho xuống nền nhà, tiếng thủy tinh vỡ vang lên chat chúa, tất cả mọi người đều quay ra nhìn. Tôi đứng dậy lao ra ngoài, cậu ta đuổi theo, nắm lấy cánh tay tôi, giằng dằng nói: “Cậu lại lên con thần kinh gì đấy hả?”

“Mặc kệ tôi.”

“Trước đây true đùa còn hơn thế, cậu cũng không để ý, hôm nay sao lại như vậy hả?”

“Trước đây tôi đang ở thời kỳ ủ bệnh, hôm nay mới chính thức phát bệnh, như thế đã được chưa?”

Tôi hất tay cậu ta ra, nhanh chóng bước sang bên đường. Cậu ta hình như cũng bị tôi làm cho tức phát điên, không thêm đuổi theo. Bực bội trong lòng cứ như bốc hết lên đầu, cảm giác bức bối vì không trút ra được, tôi chẳng bắt taxi mà đi bộ lung tung khoảng nửa tiếng đồng hồ, khi đã cảm thấy mệt mỏi và dần dần bình tĩnh trở lại thì cứ thế bật cười ha ha. Trước đây, tôi và Chu Huệ thường xuyên vì những chuyện vặt vãnh mà cãi nhau, đến nỗi bố tôi nghe chỉ lắc đầu bảo là vô vẩn, nhưng có lẽ chẳng lần nào trẻ con, nực cười như hôm nay.

Đến một trạm xe buýt, tôi dừng lại nghiên cứu tấm bảng ghi mười mấy tuyến xe buýt, cảm thấy vô cùng đau đầu với hệ thống giao thông phức tạp của thành phố. Tôi định bắt xe về trường thì bỗng nhìn thấy trên tấm bảng có một điểm đến khiến tôi chú ý: nhà máy hóa chất. Lần trước chị Hứa Khả đã dẫn tôi đến chỗ đó tìm bố.

Tôi leo lên xe buýt đến nhà máy hóa chất, sau khi xuống xe, cảm thấy có chút hoang mang.

Nhà máy hóa chất này trông bên ngoài gần giống ký túc xá, đường vào xưởng ngang dọc lộn xộn, may mà tôi cũng không có ý định đi tìm nhà anh trai của bố, chỉ muốn loăng quăng một chút.

Lần trước đến đây cũng đã được gần một tháng rồi, chỗ nào cũng thấy dán chữ “dỡ nhà” rất bắt mắt, người đi qua đi lại. Một số cửa hàng còn dán biển hạ giá, thanh lý, bật nhạc vui nhộn, càng làm cho không khí nào đó khác thường. Tôi lững thững bước đi không mục đích, các tòa nhà xung quanh ít nhất cũng có lịch sử trên hai mươi năm. Nghĩ đến bố ngày nhỏ cũng ở đây, chạy qua chạy lại trên con đường này, tôi cảm thấy hơi xúc động.

Tôi vốn nghĩ một mình bỗng dưng chạy đến nơi này có lẽ chỉ là suy nghĩ nông nổi sau khi cãi nhau với Chu Huệ thôi. Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ do bản năng mỗi người đều muốn tìm lại nguồn gốc của mình. Tôi không có khả năng đó, nhưng tôi luôn mong muốn được coi nơi bố sinh ra, lớn lên như quê hương của mình.

Khu tập thể với lối kiến trúc nửa khép kín này có phong cách hoàn toàn khác so với các nơi khác trong thành phố, gần giống kiểu xây dựng của thị trấn chúng tôi. Mỗi tòa nhà cũ kỹ lại thò ra thụt vào với các kiểu coi nói và các lối đi nhỏ hẹp, quanh co, những tiệm nhỏ bán quần áo giá rẻ. Đi qua vài con đường, trước mặt tôi là một trường học có treo tấm biển Trường tiểu học Từ Đề - Nhà máy hóa chất. Nhưng kỳ lạ là cánh cổng đã bị dỡ bỏ, trước cổng có một chiếc xe chờ hàng, có vài ba công nhân đang khiêng những chiếc bàn, ghế cũ ra ngoài. Tôi mạnh dạn bước vào trong, thấy ngôi trường này đã bị bỏ không một thời gian. Khóm tường vì xung quanh lan can không có ai chăm sóc, cắt tỉa, đã phát triển um tùm rậm rạp. Những bông hoa tường vi nở dày đặc, hết lớp nọ đến lớp kia, trái ngược hẳn với cảnh sân vận động hoang vắng, những lớp học bị dỡ bỏ ngổn ngang, khiến người ta có cảm giác đang ở một nơi hoang tàn, đổ nát.

Tôi bước men theo sân vận động, bỗng nghe thấy có tiếng người gọi: “Từ Hàng!”

Bị gọi tên bất ngờ, tôi giật nảy mình, vội quay lại, thấy cách không xa có một người đang ngồi trên ghế đá sát mép sân vận động. Ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống trông không rõ dáng người. Bước lại gần, tôi thở phào, thì ra là dì Mai.

“Cháu chào dì Mai.”

Dì bần khoản nhìn tôi. “Từ Hàng, sao cháu lại ở đây? Muốn tìm bác cháu à?”

Tôi bật cười. “Bố cháu không có anh trai, nên cháu cũng không có bác, cháu không tìm ai đâu ạ. Cháu chỉ tình cờ đi ngang qua đây, muốn đi loanh quơ một chút thôi.”

Dì Mai cũng mỉm cười. “Trùng hợp thật đấy, trường tiểu học này là mái trường xưa kia dì và bố cháu từng học. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên dì ở lại thành phố này lâu đến thế. Anh chị dì muốn đi ở lại thêm, nhưng dì không yên tâm việc nhà, nên định ngày mai sẽ trở lại Lưu Loan. Dì muốn ngồi ở đây một lát, về sau chỗ này bị dỡ bỏ xây khu thương mại rồi, sẽ không còn được thấy mái trường này nữa.”

Tôi bước đến ngồi cạnh dì. “Dì Mai, dì và bố cháu là bạn học bao nhiêu năm ạ?”

“Từ ngày còn đi nhà trẻ, chắc cháu không tưởng tượng được nhà trẻ ngày đó đâu. Hồi ấy, những người sống ở đây đều là công nhân của nhà máy hóa chất, phụ nữ sau khi sinh con, nghỉ chế độ xong lại tiếp tục đi làm. Nếu gia đình nào không có ông bà trông con giúp sẽ phải mang con đến nhà trẻ của công xưởng gửi, nhờ các cô trông giúp, sau đó vào thời gian nghỉ trưa hoặc giữa giờ có thể đến cho con bú. Dì và bố cháu đã đi nhà trẻ cùng nhau, tụi đi mẫu giáo, học tiểu học cho đến trung học, sau đó lại cùng tham gia đội sản xuất ở nông thôn.”

“Oa, hai người là bạn thanh mai trúc mã đấy ă!”

Dì Mai bị tôi chọc, mỉm cười. “Từ này không thể dùng lung tung được đâu nhé. Nhà máy hóa chất quá lớn, ngày trước một cấp học phải chia thành bảy, tám lớp. Dì và bố cháu không học chung lớp, hầu như chẳng bao giờ nói chuyện với nhau, thật sự quen biết nhau chỉ là sau khi tham gia đội thanh niên sản xuất ở địa phương.”

“Dì Mai, bọn dì có thành lập hội đồng môn không?”

“Những người học cùng tiểu học và trung học sau khi tham gia đội thanh niên sản xuất ở địa phương, trở về thành phố đều lập hội đồng môn, dì ở xa quá nên chỉ tham gia một lần.”

“Bố cháu chưa lần nào tham gia, đúng không ạ?”

“Ông ấy và mọi người không liên lạc với nhau.”

Tôi nghĩ, đây chỉ là cách nói khéo léo của dì. Bạn học của bố cho dù trở về thành phố, hay ở lại nông thôn giống dì đều có mối liên hệ với quá khứ, chỉ có bố hoàn toàn lần tránh mọi người, chuyển đến một thế giới khác.

“Trường trung học nơi bọn dì học đã hợp nhất với trường khác từ lâu, chỉ có trường tiểu học này vẫn giữ nguyên trạng. Mỗi lần trở về, dì lại đến nơi này. À, đúng rồi, lần trước ở chỗ này, dì cũng gặp bố cháu và cháu, dì còn bế cháu và mách bố cháu cách thay tã, pha sữa. Cháu đương nhiên không thể có ấn tượng gì rồi, ha ha, vì lúc đó cháu mới sinh được một tuần.”

Bất ngờ nghe được câu nói đó, tôi ngẩn người, tim bỗng chốc đập thình thịch. Bố đã từng nói rằng ông nhất định được tôi trước cổng Bệnh viện Nhân dân

tin, lúc đó tôi vừa sinh được một tuần. Lẽ nào sau khi nhặt được tôi, bố đã mang tôi về nhà ông? Từ thái độ của anh trai bố hôm đó và việc bố không bao giờ hé miệng nhắc đến gia đình mình cho thấy, cho dù ông có về nhà, chắc chắn cũng chẳng vui về gì...

Di Mai đương nhiên không phát hiện ra những đợt sóng lòng trào dâng trong tôi, tiếp tục kể: “Đó là lần đi trở về ăn tiệc đầy tháng của đứa cháu. Cậu bé đó hơn cháu chưa đến một tháng, năm nay cũng chỉ mới mười chín tuổi. Nhanh thật, cứ như là chuyện của ngày hôm qua ấy!”

“Lúc đó cháu còn nhỏ như vậy, bố có nói là đưa cháu đến đây làm gì không ạ?”

Di Mai lắc đầu. “Di cũng hỏi ông ấy, mặc dù thời tiết hôm đó rất ấm áp, nhưng một người đàn ông ôm một đứa bé đỏ hỏn mới sinh chưa được một tuần chạy đi chạy lại khắp nơi thì không hay lắm. Ông ấy cười gượng, nói rằng ông ấy chỉ có mỗi mình cháu, cháu cũng chỉ có mỗi mình ông ấy nên bắt buộc phải mang theo.”

Bố chỉ có mình tôi, tôi chỉ có mình bố. Nước mắt tôi bỗng ứa ra, mãi một lúc không nói nên lời. Di mai nhẹ nhàng xoa đầu tôi. “Bố cháu rất yêu thương cháu.”

“Cháu biết, nhưng cháu cảm thấy gần đây bố cháu có gì đó rất lạ.”

“Ông ấy làm sao?”

“Từ cái lần bị thương đó, trông bố rất buồn bã, cũng uống rất nhiều rượu. Di Hồng hàng xóm đối diện nhà cháu nói rằng di ấy đã nhìn thấy bố cháu say rượu nhiều lần rồi.”

“Từ Hằng, có phải ông ấy lo lắng vì tiền viện phí không? Thực ra...” Di có vẻ không biết nói như thế nào, “thực ra không cần lo trả tiền gấp đâu.”

“Bố cháu đã biết số tiền ấy là của chị Hứa Khả rồi ạ, còn định trả chị ấy theo định kỳ cơ!”

Di Mai nghe tôi nói thế mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra phải gánh danh nghĩa chủ nợ đối với di cũng là một gánh nặng tâm lý không nhỏ. “Thực ra, Hứa Khả nói muốn đứng ra trả hết khoản viện phí này, chỉ sợ bố cháu không đồng ý nên mới bảo di giúp.”

“Chị Hứa Khả nói không sai, đúng là bố cháu không đồng ý còn nguyên nhân vì sao thì cháu không biết.”

Di Mai định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ lắc đầu. “Chuyện giữa hai người họ, di cũng không rõ lắm.”

“Bố cháu không thích cháu hỏi về chuyện này, cháu cũng không biết đi nghe ngóng thế nào. Cháu chỉ nghĩ cho dù có nợ tiền, dần dần trả cũng chẳng có vấn đề gì. Di Mai, bố cháu không vui như vậy, lẽ nào là do người anh trai đáng ghét ấy không nhận bố cháu? Nhưng việc này có cần thiết đến thế không? Ông ấy không nhận bố thì bố cũng đâu cần phải nhận ông ấy. Nếu bố muốn đề tâm thì nên đề tâm đến những người đang quan tâm, quý mến mình, chứ cần gì phải đề ý đến những người đối xử lạnh nhạt, bỏ rơi mình xem họ có suy nghĩ thế nào?”

Di mai cười gượng. “Từ Hằng, suy nghĩ của cháu là cách nghĩ của một đứa trẻ, nghe thì rất phóng khoáng, độ lượng đấy, nhưng thực hiện tại không dễ dàng chút nào, mối liên hệ giữa những người thân trong gia đình rất khó có thể đứt bỏ được.”

Tôi đã không còn là một đứa trẻ nữa, nhưng tôi không thể hiểu được mối liên hệ mà di nói, vì tôi đã bao giờ có nó đâu. Cái duy nhất tôi có chỉ là bố mà thôi.

“Bố chưa bao giờ muốn nói chuyện quá khứ với cháu.”

“Mỗi người đều có cuộc sống, tính cách và suy nghĩ khác nhau. Từ Hằng, lúc đi tham gia hội đồng môn mới phát hiện ra, rất nhiều người thích gọi nhớ lại những kỷ niệm khó khăn ngày xưa với mục đích tô đẹp thêm cho bản thân. Họ còn thường “ôn nghèo kể khổ” với con cái về chuyện họ gia nhập đội thanh niên sản xuất ở nông thôn, cho đến khi bọn trẻ nghe đến nhàm tai. Di và bố cháu có thể thuộc tuýp khác, bọn di đã trải qua những năm tháng gian khổ, cuộc sống hiện tại đã yên ổn, nên nguyên tắc giữ những kỷ niệm, những quá khứ không vui ở trong lòng. Bố cháu là người đã trải qua nhiều chuyện, cho dù có không vui, ông ấy cũng sẽ dần dần vượt qua thôi, cháu đừng lo lắng quá.”

Tôi gật đầu. “Vâng, cháu hiểu rồi ạ.”

Chúng tôi cứ ngồi lặng lẽ như thế, nhìn những công nhân khiêng từng chiếc bàn, chiếc ghế lên xe tải, xếp chồng lên nhau cao ngất ngưỡng. Tôi nhìn di Mai, thấy rõ di cũng không thể chấp nhận kiểu xếp đặt nghiêng ngả, không vững chắc như thế, chỉ muốn đứng phắt dậy chạy đến sắp xếp lại, nhưng có vẻ hành động đó không phù hợp với tính cách ôn hòa, nhã nhặn của di, thế nên biểu cảm của di lúc này chỉ là vẻ lo lắng thể hiện trên khuôn mặt. May mà lúc này chiếc xe tải cũng bắt đầu khởi động máy rồi rời đi, ngôi trường lại trở nên vô cùng yên tĩnh. Di Mai thở dài, nhận ra vẻ mặt của tôi thì bật cười: “Haizz, cháu đúng là có tính cách lo lắng bẩm sinh, việc không liên quan đến mình cũng lo. Không còn sớm nữa, Từ Hằng, mau về thôi.”

3

Một tuần sau, Chu Huệ đến tìm tôi, lúc đó tôi cũng vừa bước ra khỏi ký túc xá, chuẩn bị đi đến chỗ làm thêm. Đương nhiên, tôi nhìn cậu ta chẳng lấy gì làm tươi tỉnh, nhưng sắc mặt cậu ta còn khó coi hơn cả tôi. Ngồi cạnh tôi trên xe buýt, sắp đến công ty rồi mà cậu ta vẫn không nói câu nào khiến tôi không khỏi cảm thấy lạ.

“Cậu sao thế?”

Vẫn không thấy cậu ta nói gì, tôi bực quá. “Không thích nói thì thôi, cậu đừng có mong tôi hỏi nữa.”

Cậu ta đứng lên, lấy từ túi áo ra một mẫu giấy đưa cho tôi, tôi giờ tay nhận lấy, thì ra đó là tấm danh thiếp mà người thanh niên trẻ đã đưa cho tôi trước cửa quán bar. Lúc đó, tấm danh thiếp bị cậu ta ném vào cái gạt tàn thuốc nên trên bề mặt có vài vết đen cháy xém. Tôi vừa bực vừa buồn cười. “Vứt thì vứt đi, còn nhặt về đưa cho tôi làm gì?”

“Vì một tấm danh thiếp rách này mà cậu nổi khùng lên còn gì.”

Tôi lầm bầm: “Thôi, đừng nhắc đến nữa, lúc đó tâm trạng tôi không tốt. Trước đây cậu còn dùng những lời lẽ cay độc hơn thế chê bai vóc dáng của tôi, tôi có nổi nóng đâu.”

Cậu ta không nói gì, lấy một chiếc hộp nhỏ màu xanh thẫm ở túi áo bên kia đưa cho tôi.

“Lại cái gì thế?”

“Quà sinh nhật cậu, hôm đó đã mua rồi, nhưng cậu lại lên con bò đi trước.”

Tôi mở ra xem, một sợi dây chuyền nhỏ màu bạc treo hình trái tim màu xanh nhạt, trông rất tinh xảo và xinh xắn. Tự nhiên cảm thấy vui vui, tôi nói: “Đẹp quá!”

“Cậu đúng là biết nịnh, mới có một chiếc dây chuyền bằng thủy tin nhân tạo thôi mà mặt mày đã hớn hở thế kia. Biết thế hôm đó tôi tặng cậu sớm thì cậu đã không trở mặt với tôi rồi.”

Tôi không thèm đáp lại, lấy sợi dây chuyền ra khỏi hộp và thử đeo vào cổ, nhưng làm thế nào cũng không thể móc hai đầu khóa vào nhau được. Chắc cậu ta nhìn thấy bực mình quá, mới bảo tôi quay người lại và đeo giúp. Tôi nghịch quả tim thủy tinh, nhìn ánh sáng lấp lánh của nó phát ra, nói: “Nể tình cậu tặng tôi sợi dây chuyền này, tôi tha thứ cho cậu đấy!”

Cậu ta không thèm nhìn tôi, bước lùi ra sau vài bước rồi đột nhiên nói: “Tiểu Hàng, tôi đã ngủ với một cô gái.”

Tôi giật nảy mình, đứng vững một lúc mới quay lại nhìn cậu ta, trông mặt cậu ta không giống như đang nói đùa chút nào.

“Lúc nào vậy?”

“Chính hôm sinh nhật cậu.”

“Với ai vậy, tôi có biết không?”

“Tiểu Ngải.”

Cái tên này tôi có chút ấn tượng, đó là một cô gái trong nhóm bạn của cậu ta, da trắng, tóc dài, khuôn mặt thon dài với đôi đồng tử màu hổ phách. Cô ấy chính là người yêu cầu tôi xem tướng cho, tôi không nhớ lúc đó mình nói gì, các đặc điểm khác của cô ấy đương nhiên tôi cũng không thể nhớ nổi.

“Cậu và cô ấy đều tình nguyện, không hề xảy ra án mạng là được.”

“Tôi cảm thấy hơi hối hận.”

“Ặc, ngủ cũng đã ngủ rồi mà còn nói câu này, cậu đúng là chẳng ra gì.”

Cậu ta không lên tiếng.

“Này, hỏi tí về kỹ thuật nhé, có đúng là giống như được lên tiên, muốn dừng cũng không dừng lại được như người ta đồn không?”

Cậu ta tỏ vẻ không dám tin vào tai mình, ngó người một lát, rồi nổi cáu. “Câu này mà cậu cũng hỏi được?”

“Tò mò mà, tôi cũng chẳng định hỏi cậu chi tiết làm gì. Đừng có nhỏ mọn thế, chia sẻ chút đi mà!”

“Không khoa trương như vậy đâu!”

“Này, thái độ cậu có phần kỳ lạ đấy, cứ làm như bị người ta dụ dỗ không bằng.”

Cậu ta khó xử nói: “Diễn biến cũng không phải là không vui.”

Tôi hớn hơ: “Nhìn cậu kia, cứ nói thẳng ra là vui thì sẽ chết à?”

“Nói thế nào nhỉ, sau đó chỉ cảm thấy trống rỗng, không phải niềm vui bất tận. Hơn nữa...” Cậu ta định nói gì những lại thôi, tôi liền nhìn chăm chăm vào cậu ta, thế là cậu ta đành phải nói tiếp: “Tiểu Ngải hỏi tôi, phải giải thích với cậu như thế nào?”

“Giải thích gì cơ?”

“Bọn họ đều coi cậu là bạn gái của tôi.”

Nghe cũng đúng, cùng bọn họ ra ngoài chơi lần nào, tôi cũng được Chu Nhuệ dẫn đi theo, rất giống một cặp đang yêu nhau. Tôi đành phải xua tay. “Được rồi, nhờ phúc của cậu, tôi đã trở thành một kẻ xúi quẩy bị bạn trai lừa dối.”

“Thực ra, tôi cũng nghĩ cậu là bạn gái tôi, thế nên mới cảm thấy hối hận.”

Tôi bật cười ha hả. Cậu ta tức quá đẩy tôi một cái. “Làm bạn gái của tôi thiệt thòi cho cậu lắm à?”

“Đừng thẹn quá hóa giận, chẳng nên nói đến từ thiệt thòi làm gì.” Tôi vừa cười vừa nói. “Chúng ta quen nhau đã bao lâu rồi, nếu có thể yêu nhau thì đã yêu từ lâu rồi.”

“Nhưng cậu không thể nói là giữa bọn mình không có chuyện gì xảy ra được.”

Đúng là thế thật vì cậu ta đã từng hôn tôi. Nếu ngày hôm sau cậu ta không phải đi Anh, có lẽ chúng tôi sẽ xảy ra nhiều chuyện hơn, nhưng thời gian trôi đi, đợi khi cậu ta từ Anh trở về thì nụ hôn đó chỉ giống như “chuồn chuồn đập nước”. Chúng tôi vẫn có thời gian ở riêng với nhau nhưng không có những rung động như hôm đó nữa.

“Được rồi, được rồi, nhắc đến việc đó là gì nữa.”

Cậu ta thờ dãi. “Tôi đã từng nói với cậu, tôi vì cậu mới từ Anh trở về. Bây giờ cậu càng không muốn nghe tôi nói câu này lần nữa phải không?”

“Ừ, đừng nói nữa.” Tôi hỏi cậu ta: “Sau một tuần cậu mới đến đưa quà sinh nhật, thế ra cậu thực sự nghĩ không biết giải thích thế nào với tôi đây à?”

“Tin hay không tin tùy cậu, nhưng tôi cảm thấy hơi xấu hổ khi gặp cậu.”

“Có gì mà phải xấu hổ chứ...”

Tôi ngừng lại, bỗng cảm thấy cậu ta nói đúng. Tôi không vì chuyện này mà tức giận, không phải vì tôi khoan dung, trên thực tế tôi chưa từng hiểu thế nào là tình yêu, không thấy mình có quyền sở hữu Chu Nhuệ, thế nên mới không nảy sinh cảm giác ghen tuông, phần nộ khi cậu ta bị người khác “xâm phạm”. Nhưng tôi cũng lờ mờ cảm thấy rằng, có lẽ chúng tôi đã bỏ lỡ một cái gì đó mà phải có thiên thời địa lợi mới có thể hoàn thành. Nghĩ như vậy, tôi bỗng thấy thoải mái hơn.

Chúng tôi không nói gì với nhau nữa, cứ thế bước đến trước cổng công ty. Lúc đó, cậu ta mới nói: “Chúng ta không sao chứ, đúng không?”

Đây đúng là một câu hỏi kỳ lạ, có vẻ như muốn hỏi tôi có để tâm hay không, tôi đành đáp: “Ừ, không sao.”

“Sau này chúng ta sẽ không thể có chuyện gì sao?”

Tôi cũng nghĩ là như vậy, chỉ cười gượng. “Đại khái là thế.”

Chúng tôi bất giác đều lảng tránh ánh mắt của nhau, sau đó cậu ta quay người rời đi.

Nhìn Chu Nhuệ lên xe taxi rồi đi, tôi quay người chuẩn bị bước vào công ty thì bị Đồng Nhã Minh đang vội vã bước ra va vào người.

“Chị sao thế?”

“Tôi cãi nhau với mẹ.”

Tôi cười nhủ thầm, đúng là cái hay của một công ty nhỏ, chưa kể cô nhân viên ở quầy tiếp tân lúc nào cũng nhìn người ta bưng nĩa con mắt, thì ở đây lúc nào cũng có thể chứng kiến phó giám đốc và cô chủ nhỏ cãi nhau. Tôi định bước vào trong thì bị chị ta ngăn lại. “Nói chuyện với tôi một chút, tôi sắp phát điên lên rồi.”

“Nếu tôi đến muộn, chắc chắn mẹ chị lại khiển trách tôi.”

“Kệ bà ấy, chuyện chăm công, đi muộn là việc của tôi cơ mà.”

Tôi đành cùng chị ta lên tầng thượng. Đồng Nhã Minh nắm nhào người ra lan can xi măng, thờ dãi. “Mẹ tôi bắt tôi chia tay với anh Triệu Thủ Khác.”

Tôi chẳng còn tâm trạng nào nghe chị ta kể khổ, chỉ “ừ” một tiếng.

“Mẹ tôi đúng là quá đáng, dựa vào cái gì mà can thiệp vào cuộc sống của rồi chứ?”

“Vì bà ấy chưa học môn tâm lý, không hiểu được nguyên lý muốn dập tắt lửa tình, cách tốt nhất là để nó tự sinh tự diệt.”

“Vậy cô giúp tôi đi nói với mẹ tôi một tiếng...”

Tôi bật cười, xua tay. “Tôi không bao giờ can thiệp vào chuyện của người khác.”

“Rốt cuộc cô có phải bạn của tôi và anh Triệu Thủ Khắc không đấy?”

“Bạn bè cũng không thể xen vào việc nhà người khác, đại tiểu thư, hai người cũng không vội kết hôn, sao cứ phải bắt cả hai bên bố mẹ gật đầu chúc phúc cho. Cứ lặng lẽ hẹn hò, yêu đương, ai mà quản nổi chứ.”

“Haizz, vừa nãy cãi nhau với mẹ, tôi cuống lên, nói rằng mình đã là người của anh ấy rồi, bà có đối thế nào cũng vô dụng. Bà nghe thấy thế thì như phát điên.”

Tôi cười ha ha. “Cái câu “là người của anh ấy” có đúng ý tôi hiểu không đấy? Chao ôi, không ngờ anh Triệu Thủ Khắc bộ dạng thì như thầy tu mà lại có thủ đoạn này.”

Đồng Nhã Minh ngượng quá hóa bức. “Hai bọn tôi đều đã là người lớn, lại ở bên nhau lâu như vậy, chuyện “lừa gần rom” này không phải rất bình thường sao?”

“Đúng, đúng, đúng là rất bình thường.” Hôm nay là ngày kỳ quái gì không biết, ai cũng chạy đến chỗ tôi thổ lộ cuộc sống riêng tư của họ. Tôi lắc đầu. “Nhưng tôi phải thừa nhận dù chị coi đó là việc bình thường cũng vô tác dụng, mẹ chị không nghĩ như vậy đâu.”

Chị ta mạnh miệng: “Mặc kệ bà ấy.” Nhưng một lúc sau, giọng chị ta bỗng nhiên trở nên ủ rũ. “Lúc này chắc chắn mẹ tôi đang gọi cho bố tôi kể lể cho mà xem”

“Xem ra chị có vẻ sợ bố nhỉ?”

“Bố lúc nào cũng nghĩ tôi trong sáng, thánh thiện như công chúa Bạch Tuyết, nghe được tin này chắc sẽ tức giận đến ngắt xiu mất.”

Một lần nữa tôi lại bị làm cho bật cười, giọng Đồng Nhã Minh hậm hực: “Những người làm bố đều có suy nghĩ như vậy, lẽ nào bố cô không thế?”

“Bố tôi không có suy nghĩ cổ tích như thế, ha ha ha.”

“Hà Từ Hằng, cho dù bố mẹ tôi nghĩ thế nào, tôi cũng không thể từ bỏ anh Thủ Khắc được.”

Giọng nói của chị ta nhỏ nhẹ, có phần chua chát, tôi vội thu lại điệu cười, nhìn chị ta. “Có phải vì đã... “là người của anh ấy rồi”? Chị không nên nghĩ như vậy. Nếu anh ấy tốt, đáng để chị yêu, chị mới nên tiếp tục. Không nên vì chuyện quan hệ thân mật mà nghĩ rằng bắt buộc phải ở bên cạnh anh ấy.”

“Cô không hiểu đâu. Thực ra, trước đó tôi cũng rất băn khoăn, do dự, mặc dù những lời mẹ tôi nói rất khó nghe nhưng đó đều là vấn đề thực tế. Gia cảnh nhà anh ấy rất bình thường, tiền đồ của anh ấy có thể chưa tính đến, nhưng anh ấy vẫn còn có một bà mẹ ở góa, lại là một bà mẹ chồng rất khó tính.”

“Di Hồng, mẹ anh ấy rất tốt mà.”

“Cô là hàng xóm của bác ấy, không có bất cứ ảnh hưởng nào nên bác ấy không có lý do gì không đối xử tốt với cô. Thông thường, một bà mẹ đã ở góa nhiều năm luôn có tư tưởng độc chiếm con trai, chắc chắn sẽ chẳng yêu quý bạn gái của con trai đâu.”

Tôi cau tiết. “Chị căn bản chưa biết người đó, thế mà đã căn cứ vào thân phận của người ta để phán đoán, thật chẳng công bằng chút nào. Nếu suy luận theo kiểu của chị thì tôi và anh Thủ Khắc đều lớn lên trong gia đình đơn thân, nhân cách và tâm lý chắc chắn sẽ không toàn diện, không nên tiếp cận, càng không nên yêu và ở bên cả đời.”

“Ôi, cô đừng có miễn cảm như vậy được không, tôi không có ý nói cô.”

“Chị gán mác cho người khác một cách phiến diện như thế có khác gì cái câu mẹ chị nói rằng trẻ con nhà nghèo có thể chịu khổ giỏi hơn?”

Chị ta bỗng im bật không nói gì.

“Mẹ chị là sếp của tôi, bà ấy muốn nghĩ gì, muốn nói gì, tôi không quan tâm. Nhưng chị đã từng bảo muốn coi tôi là bạn chị, nên tôi muốn nói thật cho chị biết, con người anh Triệu Thủ Khắc mà chị yêu bây giờ chính là do mẹ anh ấy dạy bảo mới được như vậy. Chị không thể tước bỏ mối quan hệ giữa anh ấy và mẹ anh ấy được, nếu suy nghĩ thấu đáo, chị bằng chị hãy làm theo yêu cầu của gia đình chị, sớm chia tay với anh ấy thì tốt hơn.”

Đồng Nhã Minh nhìn tôi qua làn nước mắt nhạt nhòa. “Nhưng tôi yêu anh ấy. Hôn nữa...”

Hôn nữa “tôi là người của anh ấy rồi.” Lại vấn đề này, tôi tức đến nổi không thể bình tĩnh nổi nữa, chỉ biết lắc đầu. “Tôi không thể hiểu nổi logic của chị.”

Cả hai chúng tôi đều nằm nhòai trên lan can, nhìn xa xăm, đây là tòa nhà bảy tầng được xây dựng lại từ công xưởng cũ, gần như bị chìm ngấm giữa những tòa chung cư cao tầng. Cho dù nhìn từ góc độ nào, xung quanh đều chật kín nhà cửa, chẳng có cảnh gì bắt mắt cả.

Tôi biết Đồng Nhã Minh đang rất buồn khổ, như vậy anh Triệu Thủ Khắc cũng chẳng nhẹ nhõm gì. Giống như Chu Huệ, bọn họ dường như đang bước vào giai đoạn nào đó của tuổi trẻ, để một mình tôi ở nguyên chỗ cũ.

Tôi không thể hoàn toàn hiểu được sự buồn phiền của họ, nhưng lại cảm nhận rõ nỗi cô độc trong khoảnh khắc này.

4

Tôi giờ tắm danh thiếp ra, gọi vào số điện thoại ghi trên đó.

Sau khi điện thoại được kết nối, bên kia truyền đến giọng nói của một thanh niên trẻ: “Xin chào, ai vậy?”

“A lô, tôi là Hà Từ Hàng, nửa tháng trước, anh đã đưa tôi tấm danh thiếp này ở ngoài quán bar, nói rằng đang tìm một người mẫu.”

“À, đúng rồi, tại sao lâu như vậy bạn mới gọi điện cho tôi?”

“Tôi muốn hỏi thù lao làm nghề này là bao nhiêu?”

Anh ta ngó người, có vẻ cách hỏi thẳng thắn của tôi khiến anh ta bật cười ha hả. “Đầu tiên bạn phải đến công ty để nhà thiết kế coi thử, sau khi được chấp nhận sẽ chụp ảnh thử, các bức ảnh đạt tiêu chuẩn thì bạn mới được nhận vào làm việc. Về tiền thù lao, cũng không đến nỗi cao quá, nhưng chắc chắn là rất hợp lý, tốt hơn rất nhiều so với những việc làm thêm khác. Chúng tôi là công ty lớn, sẽ không vì bạn là người mới mà để bạn thiệt thòi.”

“Vậy được ạ.”

“Nếu rảnh, chiều nay bạn đến công ty chúng tôi, trước quầy tiếp tân nói là tìm tôi.”

“Có phải trang điểm không, vì tôi không rành việc này lắm.”

“Không cần, bạn cứ giống như hôm tôi gặp bạn là được.”

Tôi nhớ lại, hình như hôm đó tôi mặc chiếc áo phông in chữ màu đen và quần bò mài, trông rất bình thường chẳng có gì khác biệt với những cô gái trên đường.

“Tôi còn một câu hỏi nữa.”

“Nói đi.”

“Anh tên là gì ạ?”

“Trên danh thiếp không phải đã in tên tôi ư?”

“À, danh thiếp bị đầu mẫu thuốc lá làm thủng một chỗ, mà lại đúng chỗ ghi tên của anh.”

Anh ta bật cười. “May mà không phải bị thủng số điện thoại, tôi tên là Chúc Minh Lượng. Chiều gặp lại nhé.”

Tôi theo địa chỉ ghi trên danh thiếp tìm đến, công ty nằm ở một phía của thành phố, đó là khu công nghiệp thời trang quy mô lớn. Tôi nói tên của Chúc Minh Lượng trước quầy tiếp tân, lập tức được dẫn vào một căn phòng rộng. Ở đây đèn thấp sáng trung, xung quanh là sân khấu biểu diễn và các loại trang phục biểu diễn, giữa phòng là bàn làm việc to như cái bàn đánh bóng bàn, nhưng cao hơn một chút. Một cô gái ngồi trên ghế cao cạnh bàn, đang cúi húi viết gì đó, còn Chúc Minh Lượng đứng ở bên cạnh. Anh ta trông thấy tôi liền chào: “Hi, chào bạn.”

“Chào anh ạ.”

Hôm nay tôi mới nhìn rõ dáng vẻ của anh ta. Anh ta trông rất trẻ, từ kiểu tóc, mặt mũi đến cách ăn mặc đều rất phóng khoáng, đúng tiêu chuẩn của tuýp người đi làm. “Cứ thoải mái nhé, vị này là nhà thiết kế của công ty chúng tôi, tên là Hạnh Dịch.”

Người có tên Hạnh Dịch ngẩng đầu, không hỏi han gì, chỉ nhìn tôi từ đầu đến chân, ánh mắt sáng ngời. Tôi cũng nhìn chị ấy, phát hiện thấy chị ấy có một khuôn mặt búp bê, mái tóc cắt ngắn, mặc chiếc áo sơ mi rộng với quần soóc ngắn, ngồi trước cái bàn làm việc to nên trông chị càng bé nhỏ, còn khó đoán tuổi hơn cả chị Hứa Khả, nhưng chị ấy toát lên phong thái rất chuyên nghiệp, quyền uy, không thể diễn tả thành lời. Thế nên dù chị ấy có nhìn tôi với vẻ như vậy, tôi cũng không thấy chị kiêu căng hay cảm thấy khó chịu chút nào.

“Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Chị lạnh lùng hỏi một câu khiến tôi phải suy nghĩ một lúc mới đáp: “Em mười chín tuổi, cao một mét bảy mươi, nặng khoảng bốn mươi chín cân ạ.”

Chị ấy cười. “Anh Chúc, anh nhớ được cô bé này ở đâu vậy?”

“Trước của quán bar.”

“Cô gái hôm trước đến đây phỏng vấn thì gặp anh ở rạp chiếu phim. Cô gái này anh lại gặp ở quán bar. Cả ngày anh chạy đến những nơi như vậy mà không có ai coi anh là con buôn kẻ cũng hơi lạ nhỉ?”

“Không phải tôi bị cô ép sao? Hơn nữa, trông mặt tôi chính nhân quân tử thế này, chỉ nhìn cũng tẩy đáng tin cậy rồi.”

Chị bật cười, đang định nói gì đó thì có một cô gái bước vào, gọi: “Chị Hạnh Định, Tổng giám đốc Tăng mời chị qua đó một lát.”

Chị Hạnh Định bước xuống chiếc ghế cao, nói: “Đợi tôi một chút, tôi sẽ trở lại ngay.”

Chị ấy bước nhanh ra ngoài như một con gió, chỉ còn lại tôi và Chúc Minh Lượng. Một lát sau, anh ta nhìn tôi, cười rồi hỏi: “Cô cảm thấy không thoải mái à?”

Tôi nhìn anh ta với vẻ khó hiểu.

“Về mặt của cô, và cả tư thế đứng nữa... trông thực sự rất lạ.”

Tôi nhận thấy mình đúng là đang cứng đờ người, nên bực tức thanh minh: “Đổi lại là anh, khi bị người khác soi từ đầu đến chân mà vẫn cảm thấy tự nhiên mới lạ đấy!”

“Không cần căng thẳng đâu, chỉ cần cô giống như hôm tôi nhìn thấy cô là được, cái cảm giác nhìn đời bằng nửa con mắt í.”

“Anh có dám chắc mắt anh không có vấn đề gì không, có lúc nào tôi nhìn đời bằng nửa con mắt đâu?”

“Hôm đó, cô đứng giữa đám bạn, bọn họ cười nói, tranh luận, chỉ có cô là không nói câu nào, coi mọi chuyện như không, khóe miệng còn khẽ nhếch lên với vẻ chán nản. Một dáng vẻ rất cao ngạo, rất phong cách, đó chính là cảm giác chúng tôi cần.”

Tôi bỗng thấy nhụt chí, chắc chắn anh ta đã hiểu nhầm tôi, vì căn bản tôi chưa bao giờ có cảm giác cao ngạo, hay phong cách gì gì đó, còn cảm giác chán nản thì có phần đúng. Nghe bọn bạn nói chuyện với nhau, tôi chẳng cảm thấy hào hứng chút nào, trái lại còn cảm giác bị coi thường. Nếu bắt tôi có vẻ mặt như hôm đó ở chính văn phòng này thì đã làm khó cho tôi rồi.

“Tôi không phải là diễn viên, chỉ nghĩ qua đây để mọi người xem thế nào. Đã như vậy, tôi không làm lãng phí thời gian của mọi người nữa.”

“Này này, cô đừng đi, tôi nghĩ cô rất có tiềm năng. Cô nhìn cái này...”

Tôi nhìn sang bức tường bên trái theo tay anh ta chỉ, ở đó treo một tấm áp phích lớn, trong ảnh là một cô gái khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đang đứng dựa vào bức tường đá hoa kiều cổ điển. Cô mặc chiếc váy màu trắng, gương mặt xinh đẹp như mộng, mái tóc dài đen nhánh xõa sóng lưng, bị gió thổi tung lên. Cô chỉ hơi ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng, thêm nữa là cái cảm giác nhìn đời bằng nửa con mắt, không sai, đúng là từ này, khóe miệng hơi cong lên, trông rất kiên định, nhưng không có ý đùa cợt, cảm giác thật khó diễn tả.

“Đây là phong cách Hạnh Định thích.”

Tôi ngớ người, rồi lập tức nổi cáu, giận dữ nhìn thẳng vào Chúc Minh Lượng. “Này, trêu đùa tôi, anh cảm thấy thú vị lắm hả?”

“Gi cơ?”

“Cô gái này đẹp như tranh vẽ, tôi so với cô ấy chẳng giống được điểm nào. Nhà thiết kế của các anh thích phong cách này, vậy còn gọi tôi đến đây làm gì? Muốn đùa cợt tôi đấy à?”

“Cô bình tĩnh, hãy bình tĩnh. Đúng là cô không giống cô ấy, nhưng chúng tôi vừa thiết kế mẫu sản phẩm mới, muốn tìm người mẫu không phải là người đẹp tiêu chuẩn, thân hình cô phù hợp với yêu cầu, thần thái khí chất cũng gần giống cô ấy.”

“Anh bỏ mẹ cái kiểu tán hươu tán vượn ấy đi!”

Chúc Minh Lượng kinh ngạc, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. “Không ngờ một cô gái như cô mà cũng nói vậy đấy!”

“Phải trốn học đến đây để nghe những lời này của anh, nên tôi không nói những lời hay ho được.”

Tôi quay người định bỏ đi nhưng lại thấy chị Hạnh Định không biết vào phòng từ lúc nào, lặng lẽ đứng phía sau và đang khoanh tay nhìn tôi. Chị thấp hơn tôi ít nhất mười centimet, nhìn mặt chị tinh bơ, rất có khí chất. Tôi định cứ thế bước đi, nhưng bị chị chặn lại. “Anh Chúc đúng là hay thích tán hươu tán vượn...”

Chúc Minh Lượng đứng đối diện chị, phản đối: “Này, đừng có nói xấu tôi thế.”

Chị không để ý đến lời anh ta, tiếp tục nói: “Nhưng tôi không như thế, tôi thấy bạn là người rất phù hợp.”

Tôi nhìn chị chăm chăm, ngạc nhiên không nói nên lời.

“Cô bé trên tờ áp phích đó là em họ tôi, bộ quần áo cô bé mặc là sản phẩm thiết kế thời đại học của tôi.”

Chúc Minh Lượng nói xem vào: “Hạnh Định là người cuồng các em gái nổi tiếng đấy.”

Chị vẫn không để ý đến lời của anh ta mà chăm chú nhìn tôi. “Lúc chụp những kiểu ảnh đó, cô bé chỉ mười sáu tuổi, bạn nói đúng, cô bé rất đẹp, nhưng

điểm đặc biệt duy nhất của cô bé chính là thần thái, khí chất lúc đó.”

Tôi bắt giác nhìn lên tờ áp phích một lần nữa.

“Con gái đẹp ở thành phố này rất nhiều nhưng đều không có những khí chất mà tôi muốn thể hiện trong bộ sưu tập này. Bạn không giống họ, bạn rất đặc biệt, cả con người bạn toát lên điều đó, cảm giác như phiên bản bổ sung của cô bé hồi ấy.”

Tôi nhìn sang chị, không hiểu chị đang nói gì, cũng không biết trả lời ra sao, đành nhún vai.

Chị cười. “Nói đi cũng phải nói lại, bức ảnh này cũng phải nhờ đến hiệu quả của ánh sáng, trang phục, trang điểm, góc chụp nữa. Bạn có muốn bỏ ra thêm một buổi chiều nữa không? Đương nhiên không phải nghỉ học nữa, chúng tôi sẽ tiếp bạn khi nào bạn có thời gian rồi.”

Chỉ đến khi bước tới trạm dừng xe buýt, tôi vẫn còn cảm thấy bất ngờ và hoang mang.

Nếu không phải vì ông Trương lại nhập viện, một ít tiền làm thêm của tôi như muối bỏ biển chẳng giải quyết được vấn đề gì, tôi lại nôn nóng kiếm thêm chút tiền đỡ dần bố, thì tôi cũng chẳng đến đây làm gì.

Tôi không kiểm chế được liên ngấm mình qua tấm kính quảng cáo ở trạm xe buýt, nhưng rồi lại càng cảm thấy bồn chồn hơn.

Từ lớn tới nhỏ, chưa có ai khen tôi xinh, cho dù bố có thiên vị tôi, cũng tránh không nhắc đến vấn đề dung mạo.

Con mắt thẩm mỹ của tôi rất bình thường, thế nên tôi cảm thấy chị Hứa Khả rất đẹp, cô gái trên tờ áp phích trong phòng làm việc của chị Hạnh Dịch cũng rất đẹp, và cho dù có khoan dung với bản thân cỡ nào, tôi cũng phải thừa nhận, dung mạo của tôi không liên quan gì đến từ “đẹp”. Điểm duy nhất để so sánh là thần hình gãy gò của tôi có vẻ phù hợp với xu hướng thời trang nào đó và chân tôi cũng đủ dài.

Còn về thần thái, khí chất, xì, cái thứ mơ hồ, xa xỉ ấy, ai mà nói rõ được.

Làm sao tôi có thể đứng trước máy ảnh, thể hiện được điều mà họ yêu cầu?

Cứ nghĩ đến đó, tôi đã cảm thấy chân mình mềm nhũn ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 10

Lý tưởng và sự thanh cao đương nhiên sẽ cắt đứt hoàn toàn những tình cảm biến chất, tuy nhiên, nói dễ hơn làm.

Người đàn ông này, tôi đã yêu mười năm.

Những đau khổ mà tôi sẵn sàng chấp nhận, thực ra vẫn không coi đó là khổ, thậm chí có vài phần là cam tâm tình nguyện.

Chỉ có điều, đi đến bước này, mọi chuyện đã không còn được như xưa nữa, nếu muốn nói lại tình cảm thì thật nực cười.

Hứa Khả

Type: Mìn

1

Tin đồn về cuộc hôn nhân rạn vỡ của tôi cứ thế lan đi, cuối cùng cũng đến tai sếp Lư Trạ và vợ anh, Lý Giai Nhân. Sếp Lư Trạ giữ đúng phong độ của bậc chính nhân quân tử, ngoài việc dành cho tôi ánh mắt cảm thông hơn, anh không nói bất cứ điều gì cả. Còn Lý Giai Nhân, vợ anh, thì hoàn toàn ngược lại. Cô ấy lập tức đến công ty, hện tôi xuống quán cà phê dưới tầng, tôi đành miễn cưỡng nhận lời.

Vừa ngồi vào ghế, cô ấy đã hỏi thẳng: “Những tin đồn ấy có thật không?”

“Cô cũng biết kiểu tin đồn rồi đấy, cũng có đôi chỗ là sự thật.”

“Bọn họ nói cô ta dám tìm đến đây để gây chuyện với chị.”

Tôi vốn chỉ định nói vấn đề này một cách qua loa nhưng bây giờ thì không thể nữa, đành phải đáp: “Đúng là có chuyện đó.”

“Cô ta đúng là vô liêm sỉ, thật đáng ghét.” Lý Giai Nhân là một người rất thẳng tính, vẻ tức tối của cô ấy hiện rõ lên mặt. “Lúc đó chị nên gọi bảo vệ đuổi

cô ta đi mới phải.”

“Chị không muốn vì chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc.”

“Hứa Khả, chị hoàn toàn không cần phải chịu đựng một mình, mọi người đều đứng về phía chị, ủng hộ chị.”

Tôi cười gượng, “Ý tốt của em, chị xin nhận, cảm ơn em.”

“Hôm qua, anh Lur Trạm về nhà kể cho em nghe, ruột gan của em cứ lộn lên, anh ấy còn ngăn em không được đến an ủi chị, suýt chút nữa em đã nổi khùng với anh ấy. Anh ấy hoàn toàn không hiểu, người phụ nữ trong hoàn cảnh này cần có bạn bè như thế nào.”

Tôi hối hận vì ngày hôm đó đã hẹn cô ấy uống trà chiều, khiến cô ấy nghĩ chúng tôi đã trở thành một đôi bạn tri kỷ và cô ấy có nghĩa vụ mắng chửi cô bỏ của chồng tôi, và để đền đáp lại tấm lòng của cô ấy, tôi phải kể cho cô ấy càng nhiều chi tiết càng tốt. Tôi chán nản, ngo ngắc như kẻ đứng ngồi không yên, lòng dạ như lửa đốt. Đương nhiên, sự buồn phiền của tôi cũng lọt vào mắt cô ấy. Chắc cô ấy đã hiểu theo cách khác, nên nhìn tôi với ánh mắt đầy thương xót.

“Chị định thế nào?”

“Tạm thời chị không biết nói thế nào.”

“Vâng, đương nhiên rồi, chị phải chăm sóc đứa bé trong bụng. Haizz, đừng giận em nói thẳng, đàn ông một khi đã thay lòng đổi dạ mà chị muốn dựa vào cái thai để níu kéo thì không hay chút nào đâu.”

Tôi cũng muốn thờ dài một cái thật sâu, thật nặng nề. Tôi tin cô ấy có lòng tốt, nhưng dù cuộc hôn nhân tốt đẹp thế nào cũng không muốn người ngoài tham dự vào, huống hồ đây lại là cuộc hôn nhân tan vỡ, nên càng không muốn người ngoài khua chiêng gõ trống. Hiện tại, điều tôi không cần nhất chính là mấy kiểu phán đoán, phân tích về cuộc sống của tôi.

“Hôn nhân thời bây giờ thật mong manh, khiến cho người ta chẳng có chút cảm giác an toàn nào. Pháp luật lại còn không bảo vệ người phụ nữ đến nơi đến chốn, chỉ quy định trong thời kỳ mang thai không được phép ly hôn thì có tác dụng gì chứ, hoàn toàn không nhìn thấy sự hy sinh của nữ giới đối với gia đình. Vấn đề phân chia tài sản cũng không giải quyết triệt để, em nghĩ, phụ nữ chúng ta không nên kết hôn, sinh con cái vẫn tốt hơn.”

Tôi trả lời “ừ” một cách qua quýt.

Lý Giai Nhân tiếp tục thể hiện quan điểm của cô ấy. “Thế nên mới nói đàn ông là loại động vật tuyệt đối không thể giúp đỡ.”

Tôi không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. “Giúp đỡ? Cô nói thế nghĩa là gì?”

“Anh Lur Trạm kể hết với em rồi, ban đầu rõ ràng có một người đàn ông có điều kiện theo đuổi chị, còn anh Tôn Á Âu đó lại đắc tội với sếp cũ, bị ông ta tố cáo ra tòa, bị chèn ép gần như không có đường sống, thậm chí còn bị bắt giam...”

“Không, không, đó chỉ là tin đồn, anh ấy chỉ bị vướng phải vụ kiện dân sự, cảnh sát gọi đến để thẩm vấn, điều tra thôi.”

“Chị xem, chị còn nói hộ anh ta cơ đấy. Ở tình trạng đó, người khác tránh còn không kịp, thế mà chị lại kết hôn với anh ta, nuôi anh ta gần hai năm, anh ta mới ngóc đầu lên được, vậy mà không biết ơn chị.”

Ngoài đi ra thì cô bạn thân nhất của tôi, Hạ Vân, là người duy nhất biết tôi từng yêu đơn phương Tôn Á Âu. Việc tôi muốn kết hôn với Á Âu, cô ấy cũng khuyên tôi thận trọng. Ngoài đi và Hạ Vân, tôi chưa bao giờ chia sẻ với người khác về chuyện tình cảm của mình. Nếu không phải chính tai mình nghe thấy thì tôi cũng hoàn toàn không ngờ mọi người đã suy diễn cuộc sống của tôi như thế. Cứ nghĩ đến cá tính của Tôn Á Âu, nghe những tin này anh sẽ có phản ứng như thế nào là tìm tôi lại nặng như chì.

“Đừng là Á Âu nghi việc một thời gian nhưng anh ấy cũng có tiền tiết kiệm, không cần chị phải nuôi. Chuyện anh ấy tìm việc, rồi lập nghiệp cũng rất bình thường, không nghiêm trọng như sếp Lur Trạm nói đâu.”

“Nhưng nếu không có chị, anh ta không thể nào...”

“Anh ấy vẫn sẽ thành công thôi, chị không giúp gì được trong sự nghiệp của anh ấy, anh ấy tuyệt đối không phải loại đàn ông nằm yên chờ đợi trong thời gian dài.”

Lý Giai Nhân có vẻ thương hại tôi. “Hứa Khả, trước đây em cũng có một vài suy nghĩ không hay về chị, cứ nghĩ chị là loại người lắm mưu mô, thủ đoạn, có sở trường quyến rũ đàn ông, nhưng khi quen biết chị, em mới phát hiện ra, chị chân thật đến ngây thơ.”

Tôi không thể biện bạch mình vừa không phải kiểu người như cô ấy tưởng tượng, cũng chẳng phải kẻ vô dụng như cô ấy đánh giá, lúc này tôi chỉ biết im lặng.”

“Sao chị có thể hạ thấp bản thân như vậy? Bọn đàn ông có tấy nảo chị như thế nào, chị cũng không nên mắc lừa. Chị là vợ của anh ta, lúc gặp khó khăn nhất hỏi cưới chị, tất cả những thành công của anh ta ngày hôm nay đều không thể thiếu sự ủng hộ của chị.”

Tôi hoàn toàn từ bỏ ý định tranh luận với cô ấy. Dù sao, tôi và cô ấy cũng không thân thiết gì, nếu muốn nói cho rõ ràng, có nghĩa là tôi phải tái hiện lại cả

cuộc sống trước kia của mình, nhưng tôi không còn sức nữa, cũng cảm thấy không cần thiết. Tôi chỉ nhớ lại câu nói trong đầu của Từ Hằng: “Đều đã là quá khứ rồi, chị có thể buông bỏ được.”

Lý Giai Nhân tiếp tục nói: “Em nghe anh Lư Trạm nói, công ty mà Tôn Á Âu đang làm việc chuẩn bị lên sàn chứng khoán, chị có biết chuyện này không?”

“Năm ngoái chị cũng nghe anh ấy nhắc đến.”

“Anh ta là tổng giám đốc, nghe nói lại được sếp rất trọng dụng, trong tay nhất định nắm rất nhiều cổ phần, đây chính là thứ có giá trị nhất. Đàn ông khi đã thay lòng đổi dạ cũng sẽ không nề tình cũ nữa. Chị cần chuẩn bị tâm lý đầy đủ, dự đoán trường hợp xấu nhất. Trong đám bạn kinh doanh của anh Lư Trạm có một kẻ không ra gì, bao gái bên ngoài, còn lạng lẽ chuyển hết tài sản đi. Khi anh ta làm ăn thất bại, vợ là người phải gánh chịu món nợ khổng lồ, kêu trời trời chẳng thâu, kêu đất đất chẳng hay. Đây là tấm gương điển hình cảnh tỉnh cho tất cả chị em phụ nữ chúng ta đây.”

Tôi ngắt lời cô ấy: “Giai Nhân, xin lỗi em, chị phải đi vào nhà vệ sinh một lát.”

Từ nhà vệ sinh bước ra, tôi nói: “Xin lỗi Giai Nhân, chị phải đi trước đây.”

“Chị muốn về công ty làm việc à? Em đã nói với anh Lư Trạm rồi, chắc chắn anh ấy sẽ hiểu cho tình trạng của chị, không giao cho chị quá nhiều việc đâu. Chị cũng đừng tạo gánh nặng quá lớn cho bản thân, cứ ngồi xuống một lát đã.”

“Chị không về công ty, chị phải đến bệnh viện một chuyến, phiền em nói với anh Lư Trạm một tiếng giúp chị.”

“Sao thế chị? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi không biết làm thế nào, đành nói nhỏ: “Hình như chị bị ra máu.”

Lý Giai Nhân bỗng đứng bật dậy làm cốc cà phê trên bàn suýt đổ. “Trời ạ, sao chị không nói sớm, để em đưa chị đến bệnh viện, đi mau thôi.”

Lý Giai Nhân bất chấp sự phản đối của tôi, kiên quyết bảo tôi lên xe cô ấy. Cô ấy lái xe vừa nhanh vừa gấp, tôi thắt dây an toàn cẩn thận nhưng một lúc sau vẫn phải lên tiếng nhắc nhở: “Chị ra máu cũng không nghiêm trọng lắm, em không cần phải vội thế, cần chú ý tốc độ.”

Cô ấy không để ý đến lời tôi nói. “Bây giờ em làm sao có tâm trạng nghĩ đến những cái đó.”

Tôi gọi điện cho Từ Động, em trai đã đứng sẵn ở cổng bệnh viện, không kịp chào hỏi Lý Giai Nhân, liền lập tức đưa tôi vào khoa sản, nhờ Chủ nhiệm Cố kiểm tra cho tôi. Chủ nhiệm Cố là nữ bác sĩ khoảng hơn năm mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, nói năng ngắn gọn nhưng lại có khả năng trấn an người khác. Chủ nhiệm Cố nói với tôi: “Tình hình kiểm tra thai mấy lần trước khá tốt, kết quả siêu âm vừa rồi cũng loại trừ khả năng nhau tiền đạo hoặc sảy thai. Ra máu ở thời kỳ giữa mang thai có rất nhiều nguyên nhân phức tạp, hiện tại tim thai đập bình thường, lượng máu ra không nhiều, để chúng tôi quan sát thêm đã, cháu không cần quá lo lắng đâu.”

Chưa đợi tôi nói gì, Lý Giai Nhân đã chấp hai tay lại. “Cảm ơn trời đất, chị làm em sợ quá!”

“Giai Nhân, xin lỗi vì chị đã làm em phải lo lắng.”

Tôi còn phải đợi kết quả kiểm tra huyết dịch nữa, còn Lý Giai Nhân bỗng nhớ đến thăng nhóc ở nhà. “Em không yên tâm để bảo mẫu chăm nó quá lâu, nếu không đã ở đây với chị thêm một lúc nữa.”

Tôi vội vàng nói: “Không cần, không cần đâu, cảm ơn em, Lý Giai Nhân, chị không sao, em cứ về đi.”

Cô ấy nhắc tôi nghỉ ngơi cho khỏe một lần nữa, bảo tôi không cần lo về chuyện công việc, sau đó mới rời đi. Từ Động tìm giúp tôi một phòng nghỉ, bên trong có hai chiếc giường. “Chị nằm ở đây nghỉ tạm nhé, khi có kết quả xét nghiệm, em sẽ đưa chị về nhà.”

Em trai bước ra, tiện tay khép cửa lại. Tôi đứng ngây người một lát, nhìn hai chiếc giường được phủ ga trắng theo quy định của bệnh viện, trông có vẻ còn sạch sẽ nhưng gối phủ một bên giường đã bị nhăn nhúm, chắc chắn có người vừa nằm. Còn một chiếc giường chăn gối phẳng phiu, đổi lại là lúc bình thường, đương nhiên tôi chỉ ngồi thôi, nhưng bây giờ quá mệt mỏi, không thể chống đỡ nổi nữa nên tôi đành nằm xuống.

Sự bàn tán của đồng nghiệp, sự thông cảm, xót thương của vợ sếp, chồng bỗng biến thành người xa lạ, cuộc hôn nhân không tìm ra cách giải quyết, công việc thì chưa làm xong, cơ thể nặng nề giờ lại xảy ra vấn đề...

Nhận thấy tâm trạng mình đã quá bi quan, ảm đạm, tôi có chút sợ hãi, đành phải nhắc nhở bản thân: Mày từng hạ quyết tâm phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ, là một người mẹ tốt cơ mà!

Nhưng tận sâu trong tim, một giọng nói khác vang lên: Thôi đủ rồi đây, đây chẳng qua là một trách nhiệm khác mà mày phải gánh thôi, có ai vui vẻ khi phải gánh trách nhiệm một mình đâu.

Đừng phàn nàn, oán trách nữa, đây là chọn lựa của mày mà.

Nếu âm thầm oán trách mà cũng không được thì đúng là cuộc đời này quá bi ai.

Mày cần lấy lại tinh thần, đừng để tâm trạng u uất.

Đừng nói lời sáo rỗng nữa, muốn lấy lại tinh thần thì mày phải có sức khỏe đã.

... Cái gọi là đấu tranh nội tâm, chẳng qua cũng chỉ đến thế này là cùng. Không cần phải tranh luận với người khác, tự bản thân đưa ra vô số vấn đề nhưng khi không có câu trả lời lại càng cảm thấy mệt mỏi, chán nản.

Bệnh sạch sẽ khi chọn giường nằm của tôi đã tan biến không dấu vết, lúc này đây, tôi đang nằm trên chiếc giường lạ chật hẹp và ngủ ngon lành.

Lúc tôi tỉnh dậy, ý thức được trong phòng có người, cố gắng quay đầu, tôi thấy Tôn Á Âu đang ngồi ở giường bên cạnh nhìn tôi. Tôi nhắm mắt, giọng khàn khàn nói: “Từ Đông không nên gọi anh đến đây mới phải.”

“Em trai em không gọi anh, người gọi điện là cô bạn mới của em, Lý Giai Nhân, cô ta còn mắng anh té tát. Xem ra anh là kẻ bị tất cả mọi người lên án.”

Tôi hoàn toàn không ngờ Lý Giai Nhân lại nhiệt tình đến vậy. Không nói năng gì, tôi chống tay từ từ ngồi dậy, vuốt lại mái tóc. “Anh đừng để tâm, cô ấy chỉ nhất thời bị kích động thôi. Tôi đi tìm Từ Đông đây.”

Từ Đông đã lấy kết quả xét nghiệm cho tôi, nó bảo tôi chỉ có huyết áp hơi thấp, số lượng bạch cầu hơi cao, còn các chỉ số khác đều bình thường. Em trai bổ sung thêm: “Trong thời kỳ mang thai, tế bào bạch cầu thường có hiện tượng tăng cao, chị không nên lo lắng.”

Họ đều bảo tôi không cần lo lắng, nhưng tôi chẳng thể nào yên tâm được, chỉ biết gật đầu. Từ đầu đến cuối, Từ Đông không nhìn Á Âu một lần. Nó bảo tôi nên đặc biệt chú ý những điều gì, dặn tôi nghỉ ngơi, có bất cứ chuyện gì cần thì lập tức gọi điện cho nó, không nên một mình chịu đựng. Do dự một lát, nó nói tiếp: “Chị, hay là em chuyển đến ở chỗ chị một thời gian nhé?”

Tôi gật nảy mình: “Không cần đâu, em chuyển đến chỗ chị làm gì, phải giải thích với bố thế nào, chị không muốn bố biết...”

Tôi không nói nữa, đương nhiên em trai hiểu là tôi không muốn nói cho bố biết tình trạng hôn nhân hiện tại của mình. Nó có vẻ không tán thành, nói: “Chị có thể giấu bố mãi được không?”

Đương nhiên là không rồi, tôi ủ rũ trầm nghĩ. Bỗng Tôn Á Âu nói: “Yên tâm đi, anh sẽ chuyển về nhà.”

Tôi kinh ngạc lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Chúng ta vẫn chưa ly hôn, đứa bé này cũng là trách nhiệm của anh. Không phải sao?”

Tôi và Từ Đông cùng nhìn anh, vẻ mặt anh thản nhiên như không, giống như đang nói chuyện về thời tiết hôm nay rất đẹp.

Tôi đang định nói tiếp, Từ Đông bèn nắm lấy tay tôi, tôi ngoảnh lại nhìn nó, thấy nó hơi lắc đầu. Từ ánh mắt nó, tôi có thể nhận ra được rất nhiều tình cảm phức tạp, tôi cũng hiểu tâm trạng của mình đang vô cùng hỗn loạn nên chỉ biết im lặng.

2

Tôi đã từng hy vọng sẽ lặng lẽ giải quyết mọi vấn đề. Bây giờ xem ra ý nghĩ đó đang giống như lời khẳng định của Từ Hàng, thực sự là kiểu chịu đựng nực cười. Sau khi cuộc hôn nhân của tôi trở thành chủ đề bàn tán âm thầm của đồng nghiệp, sức khỏe của tôi lại trở chứng trước mặt sếp.

Về nhà, tôi nhận được điện thoại của sếp Lư Trạ, đương nhiên tôi không thấy bất ngờ chút nào.

Anh hỏi thăm sức khỏe của tôi, tôi đáp: “Bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, cảm ơn sếp đã quan tâm, nhờ sếp chuyển lời tới Giai Nhân, cảm ơn cô ấy đã đưa em vào viện.”

Anh cười gượng: “Xin lỗi, Hứa Khả. Anh gọi điện đến là vì muốn xin lỗi em, tại anh lảm nhảm, không nên nói lung tung với Giai Nhân. Cô ấy thì sốt sắn muốn đến an ủi em, anh ngăn không được. Không biết cô ấy nói gì làm em xúc động, may không gặp chuyện lớn, nếu không trách nhiệm này chắc anh gánh vác không nổi.”

“Sếp nặng lời rồi, vợ chồng nói chuyện với nhau đương nhiên chẳng có gì đáng trách cả. Sức khỏe em không tốt không liên quan đến cô ấy đâu ạ.”

“Con người Giai Nhân nhiệt tình, thẳng tính, cũng hơi trẻ con nữa nên mong em đừng trách cô ấy.”

Không đâu ạ. Nếu không có sự nhiệt tình và lương thiện thì chẳng ai tự dưng đi an ủi người khác như Lý Giai Nhân, mà họ sẽ ngồi một chỗ bàn tán, nói xấu cơ. Em rất cảm kích trước sự quan tâm của cô ấy.”

“Không, anh nghĩ em không cảm kích đâu. Vì em luôn muốn giấu kín chuyện đời tư của mình, nên chắc chắn không muốn trở thành chủ đề bàn luận của người khác.”

Tôi cười gượng: “Có những việc không muốn cũng không được, đành phải học cách chấp nhận thôi.”

“Hứa Khả, đáng lẽ em phải có một cuộc sống tốt hơn.”

Tôi ngăn người, mắt hơi ươn ướt. “Đừng làm em muốn khóc, sếp Lư.”

“Từ hồi đi học, em luôn dịu dàng, coi mờ, không có kiểu kiêu ngạo của một cô gái thành phố xinh đẹp. Em coi trọng tình cảm, coi khinh vật chất, điều đáng quý là luôn cố gắng vì công việc...”

Tôi xấu hổ toát mồ hôi. “Đừng nói nữa, sếp Lư, chẳng ai được hoàn hảo như sếp nói đâu, đừng phát phần thưởng an ủi em như vậy.”

“Lời anh nói đều là sự thật. Trước đây tuổi trẻ nông nổi, anh cũng như đám con trai khác, đều không kiềm chế được ngắm nhìn những bạn học nữ xinh đẹp. Bây giờ đã có tuổi, không dám nhận là đã chín chắn hơn bao nhiêu nhưng tiêu chuẩn nhìn người của anh chắc chắn khác trước kia, thêm việc là sếp của em nên việc anh nhận xét tính cách con người càng chắc chắn. Hứa Khả, anh không khen em một cách sáo rỗng đâu, em đã làm rất tốt, xứng đáng có được cuộc sống tốt hơn. Điều em cần hiện nay là hãy thả lỏng tinh thần, thư giãn, đừng tạo cho mình quá nhiều gánh nặng.”

Cuối cùng anh cũng nhắc đến vấn đề chính, tôi nói khẽ: “Cảm ơn sếp đã quan tâm, tạm thời sức khỏe của em không có vấn đề gì, cũng chưa bao giờ vì vấn đề cá nhân mà làm ảnh hưởng đến công việc.”

“Anh hiểu, từ lúc em vào làm ở công ty, lúc nào em cũng hoàn thành xuất sắc. Nhưng Giai Nhân cũng nhắc nhở anh, bây giờ em đang ở thời kỳ đặc biệt. Anh đã suy nghĩ và thấy em nên bàn giao công việc cho người khác, nghỉ phép một thời gian, điều này sẽ có lợi cho sức khỏe của em và đứa bé.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Đặt điện thoại xuống, tôi mệt mỏi ngã người ra thành ghế sofa, nhắm mắt lại.

Lư Trạc là một người hiền lành, chắc chắn không phải là người tăng bốc tôi trước rồi sau đó mới để tôi biết thế nào là khó khăn tự rút lui. Nhưng anh cũng là dân làm ăn, anh đã phải chi một khoảng lương không nhỏ mời tôi vào làm trong công ty, nên đương nhiên hy vọng tôi cũng tạo ra giá trị “không nhỏ” cho anh. Chưa nói đến việc mang bầu, ngay cả hôn nhân của tôi cũng gặp trục trặc, cho dù tôi có cố gắng thế nào cũng sẽ ảnh hưởng đến công việc. Chắc chắn anh không thể không có sự chuẩn bị trước.

Tôi không thể trách anh, tuy nhiên lại cảm thấy thất bại sâu sắc.

Cách ngày dự kiến sinh còn gần bốn tháng, khoảng thời gian này phải sắp xếp công việc thế nào, sau khi kết thúc kỳ nghỉ thai sản, làm thế nào vừa chăm sóc con cái vừa đi làm? Việc kiểm soát cơm manh áo của tôi đã bị gián đoạn trong thời gian dài, tôi bắt buộc phải từ bỏ công việc của mình ư? Đó là những vấn đề mà tôi không thể không xem xét... Tôi bỗng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, mờ mắt ra, phát hiện Tôn Á Âu đang đứng cách đó vài bước chân và nhìn tôi.

“Em sao vậy?”

“Không có gì.”

Tôi định đứng dậy về phòng, nhưng anh đã bước đến, nắm nhẹ lên vai tôi: “Chúng ta nói chuyện một chút.”

Đúng vậy, đúng là chúng tôi nên nói chuyện với nhau.

Chỉ là... sẽ nói chuyện gì đây?

“Nghe nói công ty anh sắp lên sàn, nếu anh cảm thấy lúc này mà ly hôn với người vợ đang mau bầu sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của anh thì anh cứ yên tâm. Người đề nghị ly hôn là tôi, giải quyết các thủ tục ly hôn ở Cục dân chính cũng rất đơn giản, người ngoài chắc không thể biết được đâu.”

Á Âu lạnh nhạt nói: “Đề nghị của em khá khải, đại lượng lắm, có điều anh cũng chẳng phải là đại biểu của pháp luật, chỉ là giám đốc của một doanh nghiệp, vốn cổ phần cũng ít, cho dù dễ xảy ra thì phi làm ảnh hưởng đến tên tuổi thì cũng không ảnh hưởng đến việc công ty sắp lên sàn. Hơn nữa, danh tiếng là thứ mà anh cũng không coi trọng lắm.”

“Vậy tôi không hiểu tại sao anh lại muốn dọn về nhà ở?”

“Anh chỉ không định ly hôn, muốn một lòng một dạ chăm sóc cho người vợ chuẩn bị làm mẹ, đó chẳng phải là trách nhiệm của người chồng, người cha ư?”

“Nếu không muốn nói chuyện nghiêm túc, chúng ta không cần tiếp tục nói nữa. Bây giờ tôi còn rất nhiều chuyện phải lo, muốn giữ tâm trạng thật bình thường, mong anh thông cảm.”

“Được rồi, nói một cách đơn giản là anh không muốn ly hôn, ít nhất là bây giờ, về đứa bé,” anh đưa mắt nhìn xuống bụng tôi, “em muốn giữ lại, anh tôn trọng quyết định của em, cũng muốn được gánh vác trách nhiệm cùng em.”

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thế có nghĩa là chúng ta vẫn giữ danh nghĩa vợ chồng, tiếp tục sống với nhau?”

“Em hiểu thế cũng được.”

“Tại sao chứ?”

“Trước đây em không hỏi nhiều như vậy.”

“Vi tất cả những việc trước đây là do tôi cam tâm tình nguyện chấp nhận, không cần hỏi han mọi chuyện. Nhưng bây giờ tôi cần nghỉ cho đứa bé, cần một môi trường sống ổn định và an toàn.”

“Nhìn ở bất kỳ góc độ nào thì có cả bố và mẹ đều là môi trường sống hợp lý và an toàn cho con cái.”

“Vậy Du Vĩnh Văn...”

“Anh đã thuyết phục cô ấy trở lại Mỹ, cô ấy đã đồng ý, sẽ bay vào ngày kia.”

Anh nói nhẹ nhàng như không, cô ta cũng bỏ đi nhẹ nhàng như gió thổi, nhanh như thoi đưa. Thế nhưng hai người lại làm cuộc sống của tôi thùng lố chỗ, thương tích đầy mình, chỉ còn lại một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa bày ra trước mắt. Anh hỏi tôi có chấp nhận không, có khi anh còn đoán được là tôi không thể từ chối. Thậm chí, tôi còn chẳng thể câu nôi, chỉ nói: “Á Á, tôi đã nói rồi, tôi không còn yêu anh nữa.”

“Anh đã nghe rất rõ.”

Anh không hề để ý, từ lúc bắt đầu đã như vậy, tôi cần gì phải cố chấp, vì dù sao bây giờ tôi cũng không muốn một sự xáo trộn quá lớn.

“Nếu muốn chuyển về, anh hãy ngủ ở phòng dành cho khách. Tôi đã thuê chị Lý giúp việc theo giờ đến dọn dẹp và nấu bữa tối. Nếu anh muốn về ăn tối, trước khi đi làm hãy dán giấy ở tủ lạnh nhắc chị ấy một câu. Nếu không có việc gì khác, tôi phải đi nghỉ trước đây.”

Và như vậy, Tôn Á Á đã chuyển về nhà.

3

Ba ngày sau, tôi đến công ty và hẹn gặp Lư Trạ. Anh vừa nhìn thấy tôi đã nói: “Xem ra, tinh thần của em khá lên nhiều rồi.”

Đúng vậy, một khi trong lòng không còn suy nghĩ lung tung, không nghĩ đến thiệt hơn, được mất thì sẽ cảm thấy thoải mái hơn, ngủ đủ giấc da dẻ sẽ hồng hào hơn. Trước khi ra khỏi nhà, tôi còn trang điểm nhẹ, mặc chiếc áo sơ mi lụa rộng rãi, kết hợp với áo khoác, trông khác hẳn mọi ngày. Lúc bước vào công ty, cô lễ tân như không che giấu nổi sự kinh ngạc, vì người mà cô ta thấy đây khác xa với dáng vẻ của một thai phụ bị chồng phản bội.

Tôi mỉm cười. “Nghỉ ngơi đúng là rất cần thiết ạ. Sếp Lư, em và giám đốc Vương ở Vạn Thái đã bàn bạc về phương án đào tạo, mời anh xem.”

Anh có phần bất ngờ. “Bên chỗ giám đốc Vương không phải luôn đưa ra yêu cầu mới sao?”

“Em tập hợp tất cả yêu cầu của bên đó, rồi đính chính và soạn thảo ra phương án này. Hôm qua, em đã gặp ông ấy để nói chuyện, sửa đổi thêm một chút nữa, ông ấy đã chấp nhận, còn hy vọng nhanh chóng cho tiến hành.”

“Hứa Khả, anh cho phép em nghỉ, thế mà em vẫn làm việc.”

“Sếp Lư, em rất biết ơn ý tốt của anh. Về bộ phận quản lý nhân sự trong công ty, em sẽ nhanh chóng bàn giao với đồng nghiệp, nhưng em hy vọng có thể thương lượng với họ để sắp xếp công việc hợp lý và tiếp tục hợp tác với các khách hàng cũ, lúc nào cần nghỉ ngơi nhất định em sẽ xin phép anh.”

“Tối qua, Giai Nhân cũng đã nói chuyện với anh về em, anh thực sự vẫn có chút lo lắng.”

“Ở độ tuổi của em, em nghĩ mình sẽ không vì công việc mà phải trả giá bằng sức khỏe và đứa con, em sẽ lượng sức để làm việc. Em mong anh chấp nhận đề nghị của em.”

Thuyết phục Lư Trạ không khó, khó là tạo ra bước đệm trước đó.

Trong ba ngày, tôi không thể cứ thế nằm nghỉ ngơi. Tôi đã gọi điện cho khách hàng, đưa ra phương án mà họ có thể chấp nhận. Tối hôm qua, tôi còn gọi điện cho Lý Giai Nhân. Với tình trạng như vậy mà tâm sự, đương nhiên không phải tính cách của tôi, nhưng sống trong xã hội phức tạp này, thỏa hiệp là một việc cần phải làm.

Tôi chủ động gọi điện, chưa cần mở miệng kể khổ đã nhận được sự ủng hộ và vô số đề nghị vô điều kiện của cô ấy. Cô ấy còn hỏi tôi rất nhiều điều và tôi chỉ biết cố gắng trả lời. Lúc tôi nói muốn tiếp tục làm việc, cô ấy tỏ ra ngạc nhiên. “Với mức thu nhập của chồng chị, chắc chị cũng không đến nỗi phải lo không có tiền chăm sóc đứa bé. Hay anh ta đã chuyển hết tài sản đi rồi?”

“Bọn chị chưa nói đến vấn đề tài sản.”

“Thế anh ta không cầu xin chị tha thứ, làm lại từ đầu sao?”

Đóng cửa lại, tôi không còn phải áp ứng, thì thảo nữa mà nói thật: “Anh ấy chỉ nói không muốn ly hôn.”

“Hừ, anh ta muốn được tha thứ thì phải thành tâm hối hận đã. Hứa Khả, chị tuyệt đối không được mềm lòng, chi phí phạm sai lầm của đàn ông quá thấp thì họ sẽ lại ngựa quen đường cũ thôi.”

Cô ấy nói cũng không phải là không có lý, chỉ có điều cô ấy không hiểu Tôn Á Âu. Anh ấy không phải là loại đàn ông có thể nhận sai. Tôi muốn cuộc đối thoại này sẽ dẫn đến hướng mà tôi hy vọng. “Chị đã hỏi chuyên gia phụ sản rồi, bà ấy nói sức khỏe của chị và đứa bé trong bụng không có vấn đề gì. Giai Nhân, chị biết em và sếp Lư quan tâm đến chị, có điều công việc chị đang làm không thể ngắt ngang, cần phải có quá trình liên tục, nếu không thì sẽ không đem lại cho khách hàng những trải nghiệm tốt.”

“Ôi, phụ nữ từ lúc mang bầu đến lúc sinh con, trong mấy năm đó đúng là lờ mờ nhiều việc. Trước lúc cưới, em cũng có rất nhiều kế hoạch, bây giờ thì hết hy vọng rồi, bị bọn trẻ trời chán, coi như đã từ bỏ hoàn toàn dự định đi làm. Thế nên khi bắt đầu mang thai, em đã kiên quyết yêu cầu anh Lư Trạm chuyển tên sở hữu một căn hộ ở Thượng Hải cho em. Sinh đứa bé xong, em lại bảo anh ấy...”

Tôi không định nghe chuyện riêng tư của sếp, nên ngạc nhiên đến nỗi toát mồ hôi, mấy lần định nói xen vào, nhưng cô ấy còn rất cao hứng, chẳng thể nào xen vào nổi. “...Anh Lư Trạm còn muốn cho em đi Mỹ sinh con gái, em nói với anh ấy, nếu em không cảm thấy đủ an toàn thì đừng nhắc đến chuyện này làm gì. Phụ nữ rất tham tiền ư? Vớ vẩn, điều chúng ta cần là cảm giác an toàn, là sự công nhận và tôn trọng với những công lao, cố gắng của chúng ta vì gia đình, con cái. Hứa Khả, chị cũng cần nghĩ kỹ về chuyện này, không nên đề cao tư cách, hay sự thanh cao mà bỏ qua chuyện tiền nong. Cho dù chị nghĩ mình có thể chịu đựng được, có thể cố gắng làm việc, cũng phải nghĩ chị đã vất vả như thế nào, làm thế nào mới có thể vừa làm việc vừa chăm sóc con cái, dựa vào cái gì mà con của chị không được hưởng tất cả những gì nên có.”

Tôi hơn cô ấy gần bốn tuổi, nhưng cách nói chuyện của cô ấy rất chừng mực, trải đời, đúng là về phương diện này, tôi còn phải học hỏi nhiều. Đương nhiên tôi hiểu cô ấy coi tôi là bạn mới dốc bầu tâm sự như thế, cho dù thế nào, tôi cũng rất cảm kích.

“Ừ, chị hiểu mà, chị sẽ suy nghĩ kỹ về vấn đề này.” Tôi tiếp tục chuyển chủ đề sang công việc. “Dù thế nào, chị vẫn yêu thích công việc này, muốn tiếp tục được làm việc trong phạm vi khả năng cho phép.”

“Em nghĩ trong lúc cấp bách vẫn nên...”

Biết một người nào đó có cảm tình với mình sẽ luôn là điều tốt đẹp. Mất khoảng hơn nửa tiếng, cuối cùng chúng tôi cũng có tiếng nói chung. Tôi phải kiên trì đến cùng với nguyên tắc của mình, kiên trì làm việc không hẳn là chuyện không thể.

Vì thế, hôm nay tôi mới có buổi thương lượng thuận lợi với sếp.

Đối với phụ nữ sau ba mươi tuổi, xin nghỉ việc thì dễ, nhưng nghỉ việc rồi muốn đi làm lại không dễ chút nào, tôi muốn có bản lý lịch hoàn chỉnh thì cần phải cố gắng. Tôi chỉ biết an ủi bản thân: Đúng là mày cũng có chút tính toán nhưng không hề có ác ý mà.

Tôi cũng biết rõ, tôi đã trở thành người mà trước đây cho dù có nằm mơ cũng không thể ngờ tới.

Vì một chữ “tình” mà sống chết đắm chìm trong đó, khiến cả thế giới dừng lại, quả nhiên chỉ có tuổi trẻ mới có quyền được như thế.

Cho dù tiếp tục giữ khoảng cách với thế giới hiện thực, cũng không thể tránh khỏi những thay đổi âm thầm của hiện thực. Có lẽ tôi không thể suy nghĩ vấn đề cụ thể như Lý Giai Nhân nói, nhưng cũng không thể một mình cắn răng chịu đựng mà bình tĩnh lại, tính toán từng bước lợi hại, được mất, và có một sự thỏa hiệp thích hợp, ngoài giữ nguyên vị trí công việc, còn bao gồm cả việc đồng ý cho Tôn Á Âu quay nhà.

Lý tưởng và sự thanh cao đương nhiên sẽ cắt đứt hoàn toàn những tình cảm biến chất, tuy nhiên, nói dễ hơn làm.

Người đàn ông này, tôi đã yêu mười năm.

Những đau khổ mà tôi sẵn sàng chấp nhận, thực ra vẫn không coi đó là khổ, thậm chí có vài phần là cam tâm tình nguyện.

Chỉ có điều, đi đến bước này, mọi chuyện đã không còn được như xưa nữa, nếu muốn nói lại tình cảm thì thật nực cười.

Từ Đông gọi điện đến hỏi thăm tình hình của tôi, tôi kể với nó: “Anh ấy đã chuyển về nhà rồi, còn nói không muốn ly hôn nữa. Chị không biết là do anh ấy để ý đến đứa bé, hay là nguyên nhân khác. Chị chỉ muốn sống yên ổn qua giai đoạn bầu bí này.”

Em trai tỏ ra ngạc nhiên. “Chị phải hiểu rõ suy nghĩ của anh rõ chứ.”

“Chị thực sự không còn sức để tìm hiểu chuyện này nữa. Từ Đông, em là đàn ông, chắc em không hiểu được người phụ nữ trong lúc này có cảm giác lực bất tòng tâm như thế nào đâu. Hồi đó, trước khi sinh em vài ngày, chị thấy mẹ vẫn còn đi làm, vẫn có thể chẩn đoán bệnh và phẫu thuật cho bệnh nhân bình thường. Không hiểu sao mẹ có thể làm được như vậy nhỉ?”

“Vậy chị còn cố đi làm làm gì? Nếu chị lo lắng vấn đề kinh tế, tiền bím sữa, em có thể giúp mà.”

“Không đâu, Từ Đông, cảm ơn em. Chị vẫn còn tiền để dành, tạm thời không lo lắng về vấn đề tiền nong. Chị chỉ không muốn ở lý trong nhà, chị cần làm việc để cân bằng lại tâm trạng của mình.”

“Em hiểu, nhưng như vậy cũng không phải là phương án lâu dài.”

“Haizz, có gì là lâu dài đâu, sự thay đổi lúc nào chẳng nhanh hơn phương án.”

“Hôm đó anh rõ nói không muốn ly hôn, có lẽ là anh ấy muốn làm lại từ đầu.”

Tôi cười không biết phải nói sao. “Từ Đông, em lại đứng ở lập trường của đàn ông để đưa ra một giả thuyết thật ngây thơ. Anh ấy muốn quay về lúc nào thì quay về, còn chị ở đây chờ đợi vô điều kiện ư, làm gì có chuyện tốt đẹp như thế.”

“Chị, em biết anh ấy làm tổn thương chị, nhưng hãy nghĩ cho đứa bé...”

“Đừng đoán mò như vậy nữa, Từ Đông. Em không hiểu Tôn Á Âu, anh ấy không phải là người muốn quay lại con đường đã đi đâu, nếu không, năm đó đã không đến nỗi làm căng với sếp cũ của anh ấy.”

“Vậy sao anh ấy lại chuyển về nhà, còn nói đã tiễn bạn gái đi Mỹ?”

“Chị không biết, anh ấy không nhắc đến, chị cũng không hỏi.”

“Chị, chị đừng tỏ ra dùng dung như vậy.”

“Đây là chuyện riêng của chị, chị muốn tránh cũng chẳng tránh được, sao chị phải tỏ ra dùng dung chứ. Có điều, bây giờ chị chỉ muốn giữ cho tâm trạng bình tĩnh, hài hòa.”

“Nhưng anh ấy đã nói không muốn ly hôn, có nghĩa là muốn quay lại. Chị, em khuyên chị nên nghĩ cho đứa bé, thử tha thứ cho anh ấy và bắt đầu lại.”

“Em không hiểu con người anh ấy, anh ấy coi mọi chuyện rất hiển nhiên. Có lẽ anh ấy còn không nghĩ rằng mình đã sai, cần được tha thứ.” Thốt ra câu này, tôi bỗng giật mình. Tôi đã có thể phê phán anh với giọng điệu lạnh lùng như thế, có nghĩa là trái tim tôi đã thực sự chết rồi.”

Sau khi nói chuyện xong với Từ Đông, tôi pha một cốc sữa nóng và trở về phòng xử lý tài liệu. Máy hôm Tôn Á Âu chuyển về, chúng tôi dường như ngầm hiểu phạm vi hoạt động của nhau. Thực ra cũng không khác ngày xưa là bao, phòng ngủ thuộc về tôi, phòng ngủ dành cho khách thuộc về anh ấy, nhưng do phòng đó hơi nhỏ nên tôi đã nhường cả phòng sách ngày trước hai vợ chồng dùng chung cho anh, còn mấy tính xách tay và những đồ hay dùng tôi đều chuyển về phòng mình.

Khoảng hơn nửa tiếng trôi qua, chuông cửa kêu vang, tôi bước ra mở thì thấy bố đứng ở ngoài cửa, Từ Đông đứng phía sau với ánh mắt lo lắng. Tôi giật nảy mình, vội vàng mở cửa cho hai người vào. Lúc họ bước vào, tôi hỏi: “Bố, sao hai người lại có thời gian rảnh đến đây?”

Từ Đông nhanh nhẩu giải thích: “Vừa nãy em đứng ở ban công gọi điện, bị bố nghe thấy...”

Chưa nói hết câu, bố đã ngắt lời nó, hỏi thẳng tôi: “Tôn Á Âu đâu rồi?”

Lúc này, Tôn Á Âu mới từ phòng đọc sách bước ra. “Bố...”

Chưa nói xong, bố đã vung tay lên tát anh, Á Âu lao đảo về phía sau hai bước mới đứng vững. Từ Đông định ôm lấy bố, nhưng bố đang tức giận nên khò kinh người, một tay hất Từ Đông ra, rồi tiếp tục tát Á Âu đến nỗi anh bị chảy cả máu mũi.

Tôi kinh hoàng, dang hai tay chắn giữa hai người bọn họ. “Bố, dừng tay lại đi.”

Bố và Tôn Á Âu đứng phía sau tôi như đồng thanh nói:

“Em tránh ra đi.”

“Khả Khả, tránh ra đi, đây không phải là việc của con.”

Tôi đứng bất động ở đó. “Bố, bố đừng thế nữa.”

Lúc đó, Á Âu định kéo tôi ra, Từ Đông liền ôm chặt lấy bố. Tôi quay người lại ra sức đẩy Á Âu. “Anh vào phòng đọc sách đi.”

Anh đứng yên, tôi bực mình quát lên: “Tôi không quan tâm anh bị đánh nữa hay không, nhưng bố tôi đã nhiều tuổi rồi, tôi không muốn ông ấy gặp chuyện. Anh đi vào cho tôi nhờ.”

Anh nhìn tôi một lúc lâu, sau đó quay về phòng đọc sách, còn tôi nhanh chóng đóng cửa lại. Lúc đó, bố đã giăng ra khỏi tay Từ Đông, giận dữ quát: “Ồ quê chúng tao, con gái lấy chồng mà bị ức hiếp, anh em sẽ ra mặt dạy cho thằng khốn nạn đó một trận. Mày là em trai nó, là đứa được học hành đàng hoàng mà chẳng học được cái gì cho ra hồn, phải để ông bố này ra mặt, mày cứ thử ngăn cản tao nữa xem.”

Tôi kéo cánh tay bố. “Bố, đừng đánh nữa.”

Bố trợn mắt nhìn tôi. “Con mặc kệ bố, Khả Khả, bố đã nhận ra có gì không ổn từ lâu rồi. Con đang mang bầu mà thằng ấy còn làm được những chuyện như thế, đúng là không bằng cảm thú. Hôm nay bố không đánh cho nó gãy chân thì không xong.”

“Bố, bố biết rõ chị đang có bầu, đánh đấm trước mặt chị không nói làm gì, còn quát tháo to như thế, nhờ chị ấy có chuyện gì, không phải do lỗi của bố hay sao?”

Bố ngăn người một lát nhưng lại nói tiếp: “Nếu hai đứa nhất quyết ngăn cản bố, ngày mai bố sẽ đến thẳng công ty gặp nó, để sếp của nó dạy cho nó một bài học.”

Tôi và Từ Đông gần như đồng thanh:

“Đừng làm như vậy, bố.”

“Đừng mà...”

Bố tức tối vung tay. “Chị em chúng mày thật là... giống hệt như mẹ mày, chết vì sĩ diện.” Rồi bố quay sang Từ Đông trút giận. “Mày cứ giương mắt lên nhìn chị mày bị ức hiếp thế à, có phải là thằng đàn ông không hả?”

Từ Đông bất lực, nói: “Bố, bố bình tĩnh nói chuyện được không, cứ quát tháo âm ỹ lên thế có ích gì chứ? Anh rề làm việc ở doanh nghiệp tư nhân, chỉ ở dưới một người nhưng đứng trên vạn người. Ở đó không như doanh nghiệp nhà nước, chẳng có lãnh đạo nào để ý đến chuyện này cả, sao bố phải làm thế để mình thêm xấu hổ?”

“Mày nói với bố những lời đó cũng vô dụng. Nó là chị của mày, trong thời khắc quan trọng mày không bảo vệ chị thì nó còn trông mong vào ai được?”

Tôi nói xen vào: “Bố đừng trách Từ Đông, em ấy đã giúp con rất nhiều.”

Bố không thèm để ý đến lời tôi nói, hầm hầm định bước vào phòng đọc sách. Tôi đành nắm chặt cánh tay của ông, Từ Đông cũng nhắc nhở ông. “Bố, chị bây giờ không chịu nổi căng co mạnh đâu.”

Bố tức đến nổi gân xanh trên trán nổi hằn lên nhưng không còn giằng ra nữa. Tôi nói như van nài: “Bố, bố qua đây ngồi đi.”

Không biết làm thế nào, bố đành đi theo tôi ra phòng khách ngồi xuống. Tôi bung cho bố và Từ Đông mỗi người một cốc trà. Bố bực bội nói: “Tại sao con lại bảo vệ nó?”

“Đánh anh ấy một trận cũng không giải quyết được vấn đề đâu bố.”

“Ít nhất cũng để nó biết rằng, con gái của bố thì không được phép đối xử như vậy. Con có họ hàng, người thân ở bên cạnh, không phải loại người để cho nó muốn bắt nạt thế nào cũng được, xem nó còn dám làm chuyện này nữa không.”

Tôi nhìn bố, mắt bỗng thấy nóng nóng. Người đàn ông này, từ nhỏ tôi chỉ đứng từ xa nhìn, trong ký ức của tôi, hình như không có thời khắc nào bố con thân mật như thế này. Ngược lại, tôi còn chất chứa bao nhiêu oán hận, xa cách. Khi biết ông không phải bố đẻ của mình, tôi càng không biết phải đối diện với ông như thế nào. Nhưng bây giờ, cuối cùng thì tôi đã hiểu, bố luôn coi tôi là con gái ruột, yêu thương tôi theo cách của ông. Nghĩ đến đó, nước mắt tôi trào ra, tôi thấy bố tay chân luống cuống, nhìn ngược nhìn xuôi, rồi đẩy Từ Đông. Từ Đông lấy hộp khăn giấy đưa cho tôi, tôi lấy giấy che mặt, nghẹn ngào một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

“Bố, con cảm ơn bố.”

Bố buồn bực nói: “Con nói với bố những lời này làm gì? Mẹ con đi rồi nhưng bố vẫn luôn ở bên con. Tại sao lại giấu bố?”

“Con...con chỉ không muốn làm bố lo lắng.”

“Mọi chuyện trong nhà, lúc nào cũng đều do mẹ con lo lắng, quán xuyến.”

Bố ngừng lời, việc bộc lộ tình cảm như vậy đối với bố từ trước đến nay mà nói là việc khá kỳ quặc. Chúng tôi im lặng nhìn nhau, một lúc sau, tôi nói: “Bố, không cần bố ra mặt đâu, con có thể giải quyết tốt vấn đề này.”

“Giải quyết thế nào?”

Tôi không biết, căn bản tôi chưa có một phương án giải quyết cụ thể, nên đành nói: “Chúng con đều đã lớn rồi, sẽ ngồi lại nói chuyện từ từ ạ.”

“Lúc đầu, bố đã không đồng ý cho con lấy nó, nếu không phải mẹ con khuyên nhủ, chắc chắn bố đã bảo con cắt đứt quan hệ với nó.”

Tôi không kìm được, hỏi: “Lúc đó mẹ con đã nói thế nào ạ?”

Bố có chút chán nản, nói: “Đều là lời chẳng ra sao, sự thật chứng minh bà ấy nhìn người không chuẩn bằng bố.”

“Bố, bố nói cho con biết đi, mẹ đã nói gì ạ?”

Bố có vẻ không muốn nói nhưng cuối cùng vẫn bảo: “Bà ấy nói, nếu không phải sống một cuộc sống đã được sắp xếp trước thì vẫn tốt hơn. Nếu bản thân cảm thấy không hài lòng mãn nguyện thì cuộc sống sau này sẽ không thể vui vẻ.”

Mẹ đang nói tôi, nhưng có lẽ bà đang nói về chính mình thì đúng hơn. Ngay cả một người có phản ứng chậm chạp, không nhạy bén với tình cảm như bố cũng nhận ra được ẩn ý của mẹ, và cho đến nay cũng còn vài phần canh cánh trong lòng. Nước mắt tôi một lần nữa rơi xuống là chỗ. Bố nhìn tôi, vẻ mặt bỗng dịu lại, thấp giọng nói: “Khả Khả, đừng ly hôn con ạ, với độ tuổi của Tôn Á Áu, nó ly hôn với con thì có cả một đồng con gái chưa chồng vậy quanh. Còn con, mang theo một đứa bé, muốn tìm một người đàn ông có điều kiện phù hợp để tái hôn sẽ rất khó, sau này biết làm thế nào?”

Nếu là trước đây, khi nghe những lời này tôi sẽ bức bối, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy chua xót. “Con không sao đâu bố, chuyện này sẽ qua thôi. Hơn nữa, con còn có bố và Từ Đông, không đến mức không biết làm thế nào đâu.”

Bố nghe tôi nói thì gật gù đầu.

4

Sau khi bố và Từ Đông về, tôi gõ cửa phòng đọc sách, Á Âu ra mở cửa. Tôi nói khẽ: “Bố và Từ Đông đã về rồi. Vết thương của anh có cần xử lý không?”

Khỏe mắt trái của anh bầm tím và xung huyết nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh. Anh lắc đầu, nói: “Anh không sao.”

“Một tuần anh chơi đánh tennis ba lần, thể lực và khả năng phản ứng của anh đều rất tốt, rõ ràng có thể tránh được bố.”

Anh không phủ nhận, nói: “Thực ra em không cần thiết bảo anh tránh đi, anh có thể giải thích với bố.”

“Giải thích gì cơ? Nói rằng anh sẽ không ly hôn với tôi ư? Không cần thiết đâu. Bố đến nhà lần này cũng tốt, bây giờ đồng nghiệp của tôi, người thân của tôi đều biết cả rồi, tôi không cần phải giấu giếm điều gì nữa, có thể thẳng thắn đối diện với cuộc sống sau này được rồi.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt phức tạp. “Bảy năm đã trôi qua, một lần nữa, em lại đứng che chắn cho anh.”

Tôi ngán người.

Nếu anh không nhắc, tôi gần như đã quên rồi. Bảy năm trước, quả thật tôi đã từng bắt chấp tất cả đứng chắn cho anh trước ba người khác.

Hồi đó, sau khi hạ quyết tâm ở bên anh, tôi đã hẹn bạn trai ra ngoài nói lời chia tay. Đây là cuộc gặp mặt mà tôi biết trước sẽ không vui vẻ gì. Những điều tôi nói lúc đó là:

“Anh rất tốt, nhưng...”

“Là em không tốt, hãy tha thứ cho em”

“Xin lỗi, em rất tiếc.”

Bất cứ một người đàn ông nào khi nghe được những câu này đều sẽ thấy phẫn nộ, biết là thế nhưng tôi không thể không nói. Bạn trai lúc đó của tôi thật sự rất phong độ, chỉ chất vấn tôi vài câu, sau đó im lặng không nói gì.

Tôi vẫn chưa nghĩ ra cách gì để giải thích với bố mẹ, vậy mà Tôn Á Âu lại biến đâu mất.

Tôi gọi điện cho anh, anh không nghe máy, gửi tin nhắn cho anh, anh không nhắn lại. Trong lúc sốt ruột, lo lắng, tôi nghĩ, cho dù lần thứ hai bị rơi xuống cùng một dòng sông, có chết cũng phải chết cho mình bạch. Sau khi tan làm, tôi tìm đến chung cư anh ở. Ngay tầng dưới, tôi trông thấy hai người đàn ông đang đánh đấm anh, còn một người xò tay vào túi quần đứng nhìn. Anh bị đánh đến tối tăm mặt mũi, phải dựa người vào tường mới đứng thẳng dậy được, vậy mà hai tên đó vẫn tiếp tục đánh. Tôi bắt chấp tất cả lao đến, chắn ở giữa họ, quát to: “Sao các người lại đánh người, mau dừng tay.”

Bọn họ bức bối dừng tay, rồi ngán ngẫm quát lên: “Tránh ra, nếu không bọn tao mặc kệ mày là con gái hay con trai cũng đánh tất.”

Tôn Á Âu đẩy mạnh tôi ra. “Tránh ra đi, ở đây không có việc của em”

Tôi cố chấp đứng chắn trước mặt anh, hỏi hai tên kia: “Các người là ai, rốt cuộc định làm gì?”

Bọn họ nhìn sang người đứng bên cạnh, tôi cũng nhìn theo, nhận ra ngay đó là con trai cả của sếp cũ. Tôi ngạc nhiên kêu lên: “Tổng giám đốc Trương, những khúc mắc giữa Á Âu và công ty các anh đang được pháp luật giải quyết, sao anh lại ra tay như vậy chứ?”

Anh ta nhìn tôi từ đầu đến chân, mỉm cười, nói: “Trông cô quen quen.”

Tôi làm việc ở công ty anh ta ba năm trước, và cũng chỉ là nhân viên quen, chẳng mấy khi gặp mặt chào hỏi anh ta, không ngờ anh ta lại có ấn tượng về tôi. Tôi không tiếp lời anh ta, chỉ nói: “Tôi là bạn gái của anh ấy. Tổng giám đốc Trương, có chuyện gì cũng nên bình tĩnh nói chuyện.”

Anh ta trừng mắt nhìn tôi, lộ vẻ bồn chồn. “Cô có biết bây giờ anh ta đang trong tình cảnh như thế nào không?”

Tôi cố gắng trấn tĩnh, đáp: “Thất nghiệp, bị tố cáo ra tòa, đắc tội với Tổng giám đốc Trương và chủ tịch hội đồng quản trị, đại khái là như vậy.”

Anh ta bật cười ha hả. “Vậy mà cô vẫn muốn đi theo anh ta?”

Tôi vẫn không tiếp lời, nói: “Tổng giám đốc Trương, bị tòa án buộc tội đã quá đủ cho anh ấy rồi, hà tất anh phải ra tay như vậy, xin hãy tha cho anh ấy.”

Anh ta thu lại nụ cười, “hừ” một tiếng, rồi không để ý đến tôi, quay sang nói với Tôn Á Âu: “Đến lúc này mà vẫn còn phụ nữ muốn đi theo mày, xem ra mày cũng được đấy. Hôm nay coi như là một bài học dành cho mày, mọi chuyện dừng ở đây. Nếu mày nói ra chuyện này, cho dù là ai chắn trước mặt

cũng không cứu nổi mày nữa đâu. Tốt nhất mày nên biết điều.”

Đội bọn chúng đi rồi, tôi định đỡ Á Âu, nhưng anh chỉ lắc đầu, hất tay tôi ra. “Anh không sao”, rồi cứ thế đi lên nhà.

Đương nhiên tôi biết, anh luôn là người kiêu ngạo, không muốn người khác nhìn thấy mình thảm hại như thế này. Nhưng tôi vẫn chạy đến cửa hàng thuốc, mua thuốc sát trùng, cồn i ốt, bông băng rồi lên gõ cửa căn hộ của anh, một lúc lâu sau anh mới ra mở cửa. Tôi xử lý vết thương cho anh, hỏi anh chuyện gì đã xảy ra, anh chán nản nói: “Anh đã nói rồi, không phải việc của em.”

Trong lúc bối rối, tôi đã thốt ra câu mà bản thân cũng thấy ngốc nghếch: “Á Âu, em chỉ lo lắng cho anh.”

“Nói với em cũng không ích gì.”

“Nhưng nói ra còn tốt hơn để em không biết chuyện gì, lo lắng không đâu.”

Về mặt anh đã dịu lại, thở dài, nói: “Cha con bọn họ gây rắc rối cho anh trên tòa, định đâm chết anh. Thời gian này anh thực sự không chịu nổi nữa, nên đã chuyển lời đến họ là sẽ công bố một chứng cứ mà họ đã vi phạm quy định ủy thác của đối tác, bắt họ bãi bỏ đơn tố tụng anh, sau đó đường ai nấy đi. Bọn họ cuống quá nên tìm đến tận nhà uy hiếp.”

“Anh ta tự lộ diện, nghĩa là chứng cứ đó rất quan trọng với bọn họ. Nếu cố gắng đàm phán, có lẽ đủ để anh giải quyết vấn đề.”

Anh nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Ý của em là...”

“Em chỉ nghĩ, tính cách của anh và bọn họ đều cố chấp, nếu anh trực tiếp nói ra, coi như là thông điệp cuối cùng, anh ta đương nhiên sẽ không chấp nhận. Nếu...”

“Nếu em nói thì có thể thỏa hiệp được, đúng không?”

Tôi nghe thấy giọng anh có chút phẫn nộ, nên chỉ biết nói khẽ: “Em chỉ muốn giúp anh thôi.”

Chưa nói dứt lời, anh đã gạt phăng tất cả đồ đạc trên bàn trà. “Hứa Khả, việc của anh, anh sẽ tự giải quyết, không cần em đứng chắn trước mặt anh, càng không cần em thay anh đến chỗ hấn mà vấy đuôi xin xỏ.”

Tôi ngớ người, một lúc sau mới định thần lại. “Xin lỗi, em không ngờ anh lại nhìn nhận vấn đề như vậy.”

“Vi em căn bản không hiểu anh.”

Lời anh sắc nhọn và chân thực, đúng là tôi không hiểu anh, nhưng tôi lại yêu anh, thật là mâu thuẫn. Con người ta khi đã rơi vào lưới tình, lý trí và tự trọng đều bằng không. Tôi không nói gì nữa, âm thầm dọn dẹp rác bừa trong nhà, cầm túi xách lên chuẩn bị đi thì anh giữ tay tôi lại.

Tôi cuối đầu nhìn tay anh, rồi lại nhìn anh. Anh thở dài, nói: “Anh không đáng được em đối xử như vậy.”

Ánh mắt anh sâu thẳm, thời khắc đó, tôi đã bị cái nhìn cô độc đến bi thương của anh làm cho cảm động. Tôi nghĩ thầm: Thế giới nội tâm của anh thật phức tạp, mình cần có thời gian mới bước vào bên trong nó được.

Bây giờ nghĩ lại, tôi chỉ biết tự cười nhạo mình: Tình yêu không chỉ làm con người ta mù quáng mà còn khiến người ta muốn hy sinh tất cả, không cần hỏi nguyên do. Thực ra, mày đã yêu anh ấy, yêu đến mức muốn nắm lấy bất cứ lý do nào để được ở bên anh ấy mà chẳng hiểu tí gì về con người anh ấy.

Nhớ lại những việc mình từng làm ngày xưa mới thấy, hồi ức là một thứ thật vô tình.

Tôi chưa chút trả lời: “Những việc ngày trước tôi làm vì tôi thấy như thế rất đáng. Còn việc hôm nay, anh đừng nghĩ ngợi nhiều, tôi chỉ sợ làm tổn thương tới bố tôi thôi.”

Tôi quay người định trở về phòng thì nghe Á Âu nói phía sau: “Khả Khả, chúng ta hãy thử bắt đầu lại từ đầu nhé!”

Tôi dừng bước, chậm rãi quay lại nhìn anh, không tin vào tai mình, một lúc lâu sau mới nói: “Tôn Á Âu, anh nghĩ anh thốt ra câu bắt đầu lại đó, tôi có nên cảm ơn anh không?”

“Không, anh biết em sẽ từ chối. Nhưng ít nhất em hãy suy nghĩ về nó, coi như cho anh một cơ hội. Có lẽ anh không xứng đáng để em yêu nữa, nhưng hãy thử duy trì một gia đình hoàn chỉnh, anh biết nó vẫn còn ý nghĩa với em.”

Anh đã từng khoe khoang rằng, chỉ cần anh chuẩn bị đầy đủ điều kiện là có thể thuyết phục được bất cứ ai trong cuộc đàm phán. Có lẽ anh cũng coi tôi là đối tượng đàm phán của mình, mà còn tìm đúng điểm khiến tôi dao động nhất.

Gia đình hoàn chỉnh. Đó là thứ mẹ tôi đã cố gắng cả đời để bảo vệ và trao nó cho tôi. Thế nên đối với tôi, đương nhiên rất có ý nghĩa.

Nhưng cuộc sống của tôi đã có quá nhiều thứ không rõ ràng rồi. Tôi cần phải hỏi anh một câu: “Tại sao? Rõ ràng anh không yêu tôi, cũng không yêu con.”

Anh nhìn tôi rất lâu, lúc tôi nghĩ anh không thể trả lời câu hỏi này thì anh mở miệng: “Anh đã nghĩ rất nhiều, anh vẫn không muốn mất em.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 11

Cảm giác tan chảy đó vẫn kéo dài đến khi tôi tỉnh dậy. Không cần phải có Chu Công giải mộng thì tôi cũng biết giấc mộng này có nghĩa là gì.

Rõ ràng đang là mùa hạ, vậy mà tôi lại có một giấc mộng xuân. Điều khủng khiếp là, người tôi gặp không phải minh tinh nào đó xa vời, không thể với tới, mà chính là một người đàn ông tôi quen.

Người đàn ông đó dù tôi không nhìn rõ mặt, nhưng vóc dáng cao ráo, lại mặc chiếc áo blouse trắng, không cần phải đoán, tôi cũng biết người tôi gặp trong mộng chính là Hứa Tử Đồng.

Hà Từ Hàng

Type: Mục Y Nhan

1

Tôi nhìn chăm chăm vào mình trong gương giống như nhìn một người lạ. Buổi chụp ảnh hẹn vào chiều cuối tuần. Được nhà tạo mốt tóc, hóa trang, trang điểm suốt hơn hai tiếng, cuối cùng tôi đã có gương mặt hoàn toàn khác. Lần đầu tiên đứng trước ống kính giống như một trải nghiệm chỉ có trong mơ, điều đó khiến tôi cảm thấy không tự nhiên hơn cả khi phải chịu cái nhìn đánh giá, dò xét của chị Hạnh Dịch. Cơ thể tôi cứng đờ, ánh mắt lo lắng. Cứ nghĩ đến tờ áp phích khổng lồ treo trong phòng làm việc của chị Hạnh Dịch, tôi lại thấy áp lực, cảm giác náo nức cứ thế dâng lên.

Sao lúc đó tôi lại bị họ thuyết phục đến nỗi tin rằng mình cũng có cùng khí chất giống cô gái đó nhỉ?

Đây hoàn toàn là một sai lầm.

Chị Hạnh Dịch sai rồi, anh Chúc Minh Lượng đó cũng sai rồi. Họ đã sai lầm khi chọn một người không thể bình thường hơn là tôi.

“Thả lỏng nào.”

“Cằm ngẩng cao lên một chút.”

“Tay trái để thấp xuống một chút.”

“Mặt hướng sang bên trái một chút.”

“Quá rồi, quá rồi, hơi quay lại.”

“Lưng thẳng lên.”

Nhiếp ảnh gia liên tục đưa ra yêu cầu và các mệnh lệnh gần như trái ngược nhau. Tôi cố gắng làm theo, nhưng được cái này lại hỏng cái kia, tôi dần dần càng trở nên bối rối, luống cuống.

“Ánh mắt rời rạc quá.”

“Không đúng, cầm thu lại một chút.”

“Nào, bây giờ tập trung tinh thần, nhìn vào ống kính của tôi.”

Tôi nhìn thẳng vào ống kính mà tay anh ta đang đặt lên. Lúc vào lán che, Chúc Minh Lượng đã kịp “bổ túc” cho tôi biết mấy thiết bị đắt đỏ này. Bây giờ nhiếp ảnh gia đang nhìn tôi qua ống kính, ống kính đó chắc là không biết nói dối, cũng không thể làm sai được. Tôi nghĩ chắc anh ta cũng không phát hiện ra rằng mình đang lãng phí thời gian với một con nhóc như tôi.

Tôi nghe tiếng “dừng lại”, ngoảnh đầu sang, thấy chị Hạnh Dịch đã đứng đó từ lúc nào. Tôi đoán chị không thể nhìn tiếp cảnh này được nữa. Mấy nhân viên tân mốt mỗi người một nơi để nghỉ, còn tôi ngồi sụp ngay xuống đất, duỗi đôi chân đang cứng đờ. Chị bước đến, đưa cho tôi cốc cà phê, rồi ngồi xuống cạnh tôi.

“Chắc em thể hiện quá tệ, nên chị đến cổ vũ phải không ạ?”

Chị bật cười. “Không, chị không có sở trường hầm món canh gà tâm hồn, em cũng không tệ như em nghĩ đâu. Một người không được học chuyên nghiệp, đứng trước ống kính có biểu hiện không tự nhiên là việc rất bình thường. Chị quen rất nhiều người mẫu, cũng đã nói chuyện với họ. Họ chia sẻ rằng bản thân họ luôn phải giữ bình tĩnh, vừa nên biết đến sự tồn tại của quần chúng và ống kính vừa phải coi họ như không khí.”

Tôi thật thà nói: “Nhưng em không chắc mình có phù hợp với tiêu chí của mọi người không.”

Chị nhìn tôi, vẻ mặt dịu dàng. “Em có thể nghỉ ngơi con mắt nhìn người của anh Chúc. Dù sao thời gian này, anh ấy bị chị ép đến nỗi cuống cả lên, đồng ý cho rất nhiều cô gái đến phỏng vấn, nhưng em nên tin chị, những cô gái mà chị thấy là được không nhiều đâu.”

Trong đầu tôi lại hiện lên gương mặt xinh đẹp của cô em họ chị ấy, lắm bả: “Em và em họ chị rõ ràng khác hẳn nhau.”

“Tấm ảnh chụp em họ chị cũng cách đây mười năm rồi.”

Tôi không hiểu, nhìn chị. “Chị muốn nói với em là, cô ấy đã già rồi, không còn xinh đẹp giống như trên tờ áp phích nữa à? Em không tin đâu, em có quen một chị, năm nay ba mươi tư tuổi rồi nhưng vẫn rất xinh đẹp.”

Chị cười. “Không không, em hiểu nhầm rồi. Em họ chị vẫn đẹp, thậm chí còn rất quyến rũ, nhưng quan trọng là khí chất của cô ấy không như trước nữa. Cô ấy không còn vẻ bướng bỉnh, tò mò, trẻ con như trong ảnh nữa, bây giờ nhìn cô ấy rất chín chắn, trầm tĩnh.”

“Ý chị muốn nói là em có những tính khí đó à? Nhưng bướng bỉnh, trẻ con... đều không phải là tính tốt, nếu lan tràn sẽ thành phong trào đấy ạ.”

Chị lắc đầu. “Có nhiều người hay nhìn ngắm mình và so sánh với những suy nghĩ, hành động đặc biệt của người khác, rồi coi thường những gì mình có. Nhưng cá nhân chị lại thích những người đặc biệt.”

“Vấn đề là, khác với mọi người cũng giống như một con lạc đà không bướu lẩn trong bầy cừu.”

Chị nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Ví dụ này rất thú vị. Thế này nhé, thực ra mỗi người đều có điểm khác biệt, nhưng đa số mọi người chọn cách từ bỏ, cam tâm tình nguyện biến thành một thành viên của bầy cừu để được an toàn, được chấp nhận và có thể hòa nhập với xã hội. Còn một số người khác, do nguyên nhân nào đó vẫn giữ được nét đặc trưng riêng của mình. Chị chấp nhận cái khác biệt của chị và cũng thích sự khác biệt của người khác.”

“Khác biệt với mọi người thực ra rất cô độc, không thú vị như chúng ta nghĩ đâu ạ.”

“Em có thể coi nó là khả năng bẩm sinh của mình, chấp nhận nó, nhìn thẳng vào nó.”

Tôi xoa tay. “Cái đó sao gọi là khả năng bẩm sinh được ạ. Phải có khả năng thiết kế như chị, đạt được vô số giải thưởng thì mới gọi là tài năng bẩm sinh chứ!”

Hạnh Định bật cười. “Những điều này là do Chúc Minh Lượng nói sao?”

“Vâng. Anh ấy nói chị còn trẻ đã nổi tiếng, đạt được rất nhiều giải thưởng, là nhà thiết kế hàng đầu trong nước.”

Anh Chúc nói hơi quá đấy. Chị không phải là người khiêm tốn, nhưng chị không được xuất sắc như thế đâu, chị còn cách vị trí “hàng đầu” mà mình luôn mơ ước một bậc nữa.”

“Dù sao những gì em có chỉ là một chút đặc biệt mà hai người nhận thấy, chứ thực ra nó... quá mỏng lung và bé nhỏ.”

“Chị hiểu ý của em, nhưng bọn chị không có chọn lựa nào khác. Em thấy đấy, so với tài hoa, chị còn muốn khác biệt, làm điên đảo công chúng hơn ấy chứ.”

Tôi bị chị chọc cười nhưng trong lòng vẫn rất hoang mang.

“Chúng ta đều phải chấp nhận bản thân, sau đó sẽ cố gắng trở nên tốt hơn. Nói một cách khách quan, em không có khả năng phô diễn cơ thể, hoặc các động tác đi đứng, nhưng lại có đặc điểm riêng về khí chất và gương mặt. Điểm này rất quan trọng, đối với mặt bằng chung của giới người mẫu, đặc điểm riêng nghĩa là có sự khác biệt và sáng tạo. Điều em cần rèn luyện là khả năng biểu hiện và đứng trước ống kính, không đơn giản là sự mạnh dạn mà còn phải thể hiện được thần thái, tố chất riêng của em, thậm chí chứa đựng cả những phương diện khác nữa.”

Tôi suy nghĩ hồi lâu, vẫn chẳng hiểu gì. Chị vỗ vai tôi. “Cứ từ từ, trước tiên thả lỏng người đã, em sẽ tìm được cảm xúc.”

Tôi biết chị đang cố vũ tôi không nên rụt rè, nhút nhát. Đúng là chị đã an ủi được tôi, điều quan trọng là tôi đã hạ quyết tâm: Từ nhỏ đến lớn, mình đã quen không nhìn vào ánh mắt soi mói của người khác, bây giờ sao mình không coi ống kính là những người đó nhỉ? Chẳng qua việc này cũng chỉ để kiếm tiền thôi, nếu thất bại, cũng lắm là không có được số tiền này, đâu đến nỗi phải hoài nghi về cuộc sống.

Chụp ảnh đúng là mệt hơn rất nhiều so với trang điểm, mặc quần áo. Bước ra khỏi studio, tôi vội vàng đến chỗ làm việc. Lúc ngẩng đầu lên thì gặp ngay anh Triệu Thủ Khác đang đứng dưới công ty. Anh nhìn tôi chằm chằm. “Sao em lại thành ra thế này, trông lạ lắm.”

Tôi đã cố gắng tẩy trang, nhưng lông mày đã bị thợ hóa trang tia bột, tóc cũng bị nhà tạo mẫu tóc cắt ngắn, thổi bông và xịt rất nhiều keo định hình nên trông không giống như trước. Tôi không muốn kể cho anh nghe chuyện chưa ra đầu vào đầu này để bị anh mắng, đành hỏi ngược lại: “Sao anh lại ở đây? Nhờ mẹ chị Đồng Nhã Minh nhìn thấy anh thì sẽ khó xử đấy.”

“Mẹ cô ấy đã đến trường tìm anh, còn đe dọa sẽ nói chuyện với thầy hướng dẫn bảo vệ luận án của anh, đúng thật là...”

Anh lắc đầu, cố nhẫn nhịn không nói tiếp, tôi liền giúp anh bổ sung: “Đúng thật là nực cười. Hai người đều đã trưởng thành rồi, đều tự nguyện đến với nhau, có ai lôi kéo, dụ dỗ ai đâu, sao bà ta lại mạnh miệng thế!”

Anh vẫn lắc đầu, đương nhiên không muốn nói thêm gì. “Anh vừa đưa Nhã Minh đến đây, tâm trạng cô ấy không được tốt, em giúp anh an ủi cô ấy nhé!”

Tôi “vâng” một tiếng rồi quay người bước vào trong, chỉ nghe tiếng anh nói phía sau: “Nếu cô ấy mắng anh, em hãy theo cô ấy mắng anh thật nhiều vào.”

“Nhưng sao cô ấy phải mắng anh?”

“Anh và cô ấy chia tay rồi.”

Tôi kinh ngạc đứng lại, rồi quay đầu nhìn anh, trông anh vẫn rất bình tĩnh, không có bất cứ biểu hiện gì, sau đó quay người bước đi. Tôi quen anh từ nhỏ, nhưng anh không giống Chu Nhuệ, tôi không thể đuổi theo, lay cánh tay anh mà hỏi vấn đề riêng tư nhất, chỉ biết nhìn anh đi xa, sau đó mới bước vào công ty làm việc.

Nỗi buồn của Đồng Nhã Minh bộc phát không hề kiêng nể ai.

Chị ta đang ở trong phòng làm việc của mẹ gào khóc thảm thiết, tiếng khóc vọng ra ngoài cánh cửa đóng chặt. Tất cả nhân viên ở ngoài văn phòng đương nhiên đều nghiêng tai lắng nghe. Tôi chẳng có tâm trạng nào nghe trộm, đi thẳng ra nhà kho ở phía sau, bắt đầu đóng gói, phân phối hàng hóa theo đơn hàng.

Trong lòng tôi lúc nào cũng ngập tràn tâm sự, nên trí tò mò không biết từ lúc nào bắt đầu cạn kiệt, như thể chẳng bao giờ muốn biết bất cứ bí mật nào nữa.

Có điều sau khi tan làm, Đồng Nhã Minh đã có ý chờ tôi, thấy chị khóc nhiều đến nỗi mắt sưng đỏ, tôi đành phải ở lại.

“Tại sao anh ấy lại đối xử với tôi như vậy?”

Chị không mắng anh, chỉ muốn nghe một lời giải thích, nhưng tôi làm sao giải thích được hành động của anh. Từ nhỏ đến lớn, chúng tôi lúc nào chẳng ở trạng thái không hiểu nhau. Tôi đành nói: “Mẹ chị phản đối mà, chị hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của mẹ chị à?”

“Không bao giờ. Nhưng tại sao anh ấy không cố thuyết phục mẹ tôi, tôi cảm giác mình không đáng để anh ấy cố gắng.”

Biết rõ là vô vọng mà vẫn cố gắng làm không phải là phong cách của anh Triệu Thủ Khác, nhưng tôi thấy nói ra câu này hoàn toàn không thể an ủi Đồng Nhã Minh.

“Có lẽ anh ấy không yêu tôi. Nhưng chúng tôi đã...” Chị sụt sịt nói, giọng nhỏ dần.

“Mẹ chị nói thế nào về việc này?”

“Mẹ bảo tôi đừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa.”

“Mẹ chị sáng suốt hơn chị đấy. Chuyện này thực sự không phải là sự đảm bảo tuyệt đối nếu hai người ở bên nhau, thậm chí một cuộc hôn nhân được pháp luật công nhận cũng chưa chắc khiến hai người ở bên nhau mãi mãi, có những lúc phải thuận theo tự nhiên thôi.”

Có lẽ chị ấy không nghe tôi khuyên, mà tôi chẳng thể trách chị. Tôi không phải là người giỏi an ủi người khác, điều chị cần lúc này chỉ là có người lắng nghe mình nói.

Tôi cùng chị đi lang thang trên đường đúng bốn tiếng, may mà thời tiết đẹp, nhiệt độ vừa phải nên mới có thể đi bộ được. Chị không ngừng kể chuyện bọn họ cùng nhau đi ăn vặt thế nào, đi xem phim ra sao, nói chuyện gì, mỗi kỷ niệm đều thêm vào một câu ai oán “tại sao”. Sau đó, tôi mệt đến nỗi hai chân nặng trĩu như đeo bị cát nên đành phải đầu hàng, gọi một chiếc taxi cho chị, dặn họ đưa chị về nhà, còn tôi tự về ra lý do cho mình. Nào là trường tôi cách đó không xa, chỉ cần bắt một chuyến xe buýt là được, ngồi xe taxi thì tốn kém quá. Thế là tôi kéo lê đôi chân bước từng bước chậm chạp. Chưa đi được mấy bước, tôi nghe thấy phía sau có người gọi tên mình: “Hà Tử Hằng.”

2

Xe của Tử Đông đậu cách chỗ tôi đứng không xa, anh nhìn tôi rất lâu rồi hỏi: “Em sao thế?”

“Tôi có sao đâu.”

“Nhưng sao mặt mày em bơ phờ thế kia, xảy ra chuyện gì à?”

“Không sao, chỉ là đi bộ mệt quá thôi.”

Anh chỉ quán cà phê phía sau. “Đến đó ngồi nghỉ một lát, tôi mời em uống cà phê luôn.”

Tôi thật sự rất mệt nên đành đi theo anh, ngồi vào chiếc ghế xô pha bọc nhung màu xanh đen sát cửa sổ. Tôi bỗng muốn được ngồi ở đây mãi, không phải đứng lên, quả là một ngày dài đằng đặc.

“Có thật em không sao chứ?”

Tôi đáp mà như sắp hết hơi: “Tôi không biết, cảm thấy rất mệt mỏi, muốn ngủ một giấc dài không cần tỉnh dậy, như thế có phải là một căn bệnh không?”

Anh dường như không biết tôi đang nói đùa, nhìn tôi đăm đăm, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Ông Trương hiện giờ ra sao rồi?”

“Thì cứ ra viện rồi lại vào viện, lúc khỏe lúc yếu.” Tôi không nói với anh điều gì Hồng nói nhỏ với tôi sau khi nhìn thấy sắc mặt của ông. Dĩ nhiên thể trạng và sắc mặt của ông chẳng khác người chồng đã mất của dì, sợ rằng ông sẽ không sống được bao lâu nữa. Lời dì nói khiến tôi nhìn ông chằm chằm lúc đi vào thăm ông, nhưng chẳng nhận ra điều gì khác thường cả.

“Bố em thì sao?”

Với kiểu người lạnh lùng như anh, chủ động gọi tôi đã là một việc rất kỳ lạ rồi, thế mà còn hỏi han này nọ, tôi không thể không kinh ngạc. Có điều, đúng lúc tôi cũng có chút thắc mắc cần hỏi anh. “Bác sĩ Hứa, nghiện rượu có tác hại như thế nào đến sức khỏe ạ?”

Anh cau mày. “Bố em nghiện rượu à?”

“Cũng không đến mức nghiện, nhưng bố uống nhiều hơn xưa, mấy lần tôi về nhà đều nhìn thấy ông khá say, tinh thần cũng không được như trước kia. Lúc viết thư pháp, tay cầm bút hơi run run. Đây có phải dấu hiệu của chứng độc còn không ạ?”

“Trúng độc còn thực chất là do trong thời gian ngắn cơ thể hấp thu quá nhiều ethanol, hệ trung khu thần kinh lúc đầu bị hưng phấn, sau đó bị ức chế, có biểu hiện lâm sàng là khó chịu, buồn nôn, chóng mặt, nói lắp, nóng nảy, người bị nặng có khi không kiểm soát được đại tiện tiểu tiện, mất tri giác, thậm chí...”

“Dừng lại, dừng lại, những cái đấy bố tôi đều không bị...”

“Dù thế nào thì uống rượu nhiều trong thời gian dài cũng rất có hại cho thực quản, dạ dày, gan và não. Chứng run tay của bố em, nếu loại trừ các khả năng khác thì có thể do thói quen uống rượu, thần kinh bị tổn thương dẫn đến tình trạng này.”

Tôi nhìn về phía trước, ánh mắt mờ mờ. Ngày còn nhỏ, tôi thường xuyên chứng kiến ông Trương uống rượu ngà ngà say, sau đó hát hò vỗ tay rất rôm rả. Trong thôn Lý Tập cũng có một vài ma men, sau khi uống say hoàn toàn mất kiểm soát, chửi bới loạn xạ ngẫu nhiên, nôn thốc nôn tháo hay ngủ ngay bên vệ đường mà không hay biết gì. Bố tôi không đến mức đó nhưng trông ông lúc nào cũng thất thần, viết chữ cũng run tay và gầy đi. Trong lòng tôi bỗng có nỗi lo lắng không tên, cảm thấy có điều gì uẩn khúc trong chuyện này.

“Em hãy thuyết phục ông ấy đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe xem sao!”

“Bố sẽ không đồng ý đâu. Tôi cảm thấy con người mình rất mâu thuẫn. Tôi nghĩ bố không uống rượu làm vậy, có thể chỉ là trong lòng bố có điều gì đó đè nén, muốn dùng rượu giải sầu, rượu sẽ làm bố tạm thời quên đi nỗi buồn. Vậy tôi có quyền gì tước đoạt niềm vui nho nhỏ này của ông chứ?”

“Có phải sự xuất hiện của chị tôi khiến ông ấy như vậy không?”

“Chị Hứa Khả là người rất tốt, nhưng tôi nghĩ chuyện này cũng có chút liên quan.”

Anh im lặng không nói.

Phục vụ bung cà phê tới, còn mang thêm cho tôi một ly kem, tôi reo lên một tiếng thích thú, hào hứng xúc ăn. Lúc ngẩng đầu lên, tôi bỗng phát hiện Hứa Từ Đồng đang nhìn mình với nét mặt đăm chiêu.

“Tôi không trách chị Hứa Khả đâu. Nếu tôi biết bố mình là ai, tôi cũng sẽ không thể không đi tìm ông ấy.”

Anh định nói gì đó nhưng lại thôi, tôi cũng không nói gì nữa, tập trung vào ly kem. Ăn xong ly kem, tôi hỏi anh: “Tôi có thể gọi thêm một cái bánh ngọt không?”

Anh gật đầu, vẫy tay ra hiệu phục vụ mang thực đơn đồ ngọt lên. Tôi chọn một miếng bánh ngọt Brownie. Sau khi đĩa bánh mang lên, tôi lại cảm cú ản một mạch hết sạch, cảm thấy tinh thần khá lên rất nhiều.

“Thực ra thất tình cũng không phải là chuyện to tát lắm.”

Vừa ăn xong nên phản ứng của tôi có hơi chậm chạp. Tôi hỏi lại: “Ai thất tình cơ?”

“Em còn trẻ, chắc chắn sẽ gặp được người tốt hơn.”

Tôi cười nhe mếu. “Ặc, sao anh lại nghĩ là tôi bị thất tình?”

“Một tiếng trước tôi ngồi ở đây, nhìn thấy em với một cô gái khác đi ngang qua, sắc mặt ủ rũ, lúc tôi chuẩn bị đứng dậy ra về thì thấy một mình em đang lang thang trên đường.”

“Dựa vào cái đó nên anh đoán tôi thất tình à?”

Anh ngập ngừng liếc nhìn cái đĩa trống không trên bàn. “Mấy cô y tá ở khoa tôi đều nói, lúc thất tình con gái rất thích ăn đồ ngọt.”

Tôi đập tay xuống bàn cười vang. “Thảo nào anh có lòng tốt mời tôi ăn kem, ha ha.”

Tự nhiên, anh bỗng lấp bắp: “Thực ra... cái đó, cái quan trọng là, tuần trước tôi gặp cậu bạn của em là Chu Nhuệ ở quán bar. Cậu ta đang ngồi cùng với một cô gái khác, hai người đó trông rất thân mật.”

Tôi ngẩn người, rồi nhìn anh, nói: “Bác sĩ Hứa, trông anh không giống kiểu người hay đi quán bar như Chu Nhuệ chút nào.”

“Tôi đi cùng với bạn”

Tôi muốn nói Chu Nhuệ không phải là bạn trai của tôi, việc cậu ta yêu ai không liên quan đến tôi, nhưng khi ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu, không hiểu sao, tôi bỗng cảm thấy trống rỗng. Từ lần cậu ta tặng quà sinh nhật cho tôi, tôi chưa gặp lại cậu ta lần nào, cậu ta cũng chẳng liên lạc với tôi, giống như đã biến mất khỏi cuộc sống của tôi vậy. Tâm trạng vui vẻ sau khi ăn đồ ngọt xong bỗng chốc tan biến, tôi tựa hần người vào góc sâu nhất của ghế xô pha, một lúc lâu không nói câu nào.

“Có muốn ăn thêm không?”

Dạ dày sắp bị miếng bánh Brownie làm cho nổ tung rồi, nên tôi lắc đầu.

“Vậy... hay là thử ăn sô cô la, ca cao sẽ làm giảm tâm trạng buồn bã đấy.”

Để nhận thấy Hứa Từ Đông không phải là người giỏi an ủi nhưng vẫn cố gắng an ủi tôi. Tôi cảm thấy khá xúc động, hơi rướn người về phía trước, nắm lấy bàn tay trái anh đang đặt trên bàn. Anh giật nảy mình, định rút tay về. Tôi liền lờm anh. “Để tôi xem tướng tay cho, không định sàm sỡ anh đâu mà lo, để yên nào!”

Ngón tay anh thon dài, cảm giác khi tiếp xúc rất sạch sẽ, ấm áp, đường vân tay rõ ràng, chỗ gần gan bàn tay có một chấm đen nhỏ, tôi chăm chú nhìn vào đó. Anh bối rối hỏi lại: “Có xem được gì không?”

“Anh mắc bệnh sạch sẽ.”

“Đa số bác sĩ đều có tính đó.”

“Không phải về phương diện cơ thể, về mặt tình cảm của anh cũng như vậy.”

“Dựa trên cơ sở nào?”

Tôi không để ý đến lườm anh nói, tiếp tục “phán”: “Anh sẽ trở thành một bác sĩ giỏi.”

Anh bật cười. “Thật ra, vừa nãy tôi còn đang suy nghĩ có nên chuyển nghề hay không đấy.”

“Không, anh sẽ phải làm bác sĩ suốt đời thôi.”

Anh im lặng.

“Chuyện tình cảm của anh không thuận lợi lắm.”

“Có bao nhiêu phần trăm không thuận lợi?”

“Anh chưa thực sự yêu ai, là người có yêu cầu rất cao, sống nội tâm, hiện giờ chuyện tình cảm đang trong tình trạng vô vọng.”

Anh đột ngột rút tay về, tôi không nhìn được bật cười. “Bác sĩ Hứa, phản ứng cơ thể của anh cũng khá thành thực đấy!”

Anh nhanh chóng bình tĩnh lại, mỉm cười. “Còn gì nữa không?”

“Anh đã quyết định bước ra khỏi tình trạng đó. Đây là quyết định đúng đắn, vì anh sẽ nhanh chóng gặp được một người thích hợp.”

“Những điều này là em tự suy đoán, đúng không?”

Tôi bung cóc cà phê lên, uống một ngụm, mỉm cười không nói gì.

“Nếu không thì có lẽ chị tôi đã kể chuyện về tôi cho em biết?”

“Anh đừng đoán nữa, bác sĩ Hứa, điều duy nhất chị Hứa Khả nói với tôi anh là bác sĩ giỏi và giống mẹ anh hơn cả chị ấy.” Ánh mắt anh chột tót lại, tôi hơi hồi hận đã nhắc đến mẹ anh, nên vội vàng chuyển chủ đề: “Anh nói đúng lắm, đa số là tôi suy đoán đấy.”

“Em có thể nói em suy đoán như thế nào không?”

“Lúc ông Trương còn nằm ở bệnh viện của các anh, y tá khoa nội đều nói về anh. Các cô ấy nói có mỹ nữ bày tỏ tình cảm với anh, rồi các bác sĩ đàn anh giới thiệu bạn gái cho anh, anh đều không động lòng, thế nên tôi đoán, anh không mắc bệnh sạch sẽ về tình cảm và yêu cầu khá cao mới lạ! Anh là người rất lạnh lùng, lúc kiểm tra sức khỏe bệnh nhân lại rất tỉ mỉ, nghiêm túc, đối xử thân thiện với bệnh nhân, có thể thấy anh thực sự rất yêu nghề, thế nên tôi mới đoán anh sẽ suốt đời làm bác sĩ và trở thành một bác sĩ giỏi.”

“Vậy còn trạng thái tình cảm của tôi hiện nay...”

“Anh là bác sĩ của một bệnh viện lớn, lần nào đến thăm ông Trương, tôi đều thấy anh ở bệnh viện. Thế mà hôm nay anh lại ngồi một mình uống cà phê trong nhiều giờ liền, chắc chắn là đang gặp vấn đề về tình cảm. Một người đang bị thất tình thì sẽ không quan tâm đến thế giới bên ngoài, vậy mà anh lại nhìn thấy tôi, chứng tỏ việc thất tình của anh không nghiêm trọng lắm, anh đã nghĩ thông suốt và quyết định kết thúc rồi.”

Vội về mặt không chút biểu cảm, anh hỏi tôi: “Vậy tôi sẽ nhanh chóng gặp được một người thích hợp cũng là do em đoán?”

“Câu này tôi bịa đấy, anh có quyền coi đó như một kiểu an ủi để cảm ơn anh đã mời tôi ăn kem và bánh.”

Anh ngẩn người, tôi nghĩ anh sẽ tức giận không thèm nói chuyện với tôi nữa, nào ngờ anh bỗng bật cười ha hả. “Chị tôi nói đúng, em thực sự là một cô nhóc thú vị.”

Lâu lắm rồi tôi không có kiểu bạ đâu nói đấy như thế nên thấy hơi ngại, chỉ biết cúi nhìn đồng hồ, rồi nói: “Tôi phải về trường đây.”

Anh thanh toán tiền xong, nói: “Để tôi đưa em về.”

Chúng tôi bước ra khỏi quán, tôi hỏi anh: “Anh lái xe à?”

Anh chỉ về phía vệ đường, đó là một chiếc mô tô phân khối lớn, trong đêm tôi phát ra ánh vàng sáng bóng. Tôi kinh ngạc. “Một người nho nhã như anh mà lại có sở thích mạnh mẽ thế, tôi không nhìn ra đấy!”

“Không mua được xe mô tô Harley, tôi chỉ biết dùng chiếc xe cà tàng này thôi. Có điều, anh đưa mũ bảo hiểm cho tôi, ‘rất vui vì dù sao tôi cũng có điểm mà em không nhìn ra, hoặc không suy đoán ra được.’”

Anh ngồi lên xe trước, tôi ngồi phía sau anh, bỗng anh quay đầu lại, nói: “Tôi lạnh lùng lắm à?”

Lần đầu tiên chúng tôi gần nhau như thế, tôi nhất thời lơ đãng, ngẩn ngơ nhìn anh. Anh tiếp tục nói: “Thế mà tôi cứ nghĩ mình là người thân thiện lắm.”

Tôi chẳng nói được câu nào.

“Em sao thế?”

Tôi định thần lại, mặt nóng ran, may mà có mũ bảo hiểm che đỡ. “Thân thiện, nhiệt tình là phép xã giao cơ bản của con người, có ai khen anh là người nhiệt tình chưa?”

Anh nghĩ ngợi một lát, dưới ánh đèn đường, dáng vẻ tập trung suy nghĩ của anh vô cùng cuốn hút, làm tôi có cảm giác hơi choáng váng. Anh lắc đầu, thật thà nói: “Đúng là chưa ai bảo thế.”

Anh đội mũ bảo hiểm rồi khởi động xe. Tốc độ dần dần tăng lên, tôi không thể không ôm chặt eo anh. Có lẽ tôi nên thành thật một chút với bản thân, đó là tôi không hề cảm thấy mình gặp khó xử với chuyện ôm eo anh. Từ người anh tỏa ra một mùi hương đặc trưng của bác sĩ, vóc dáng cao ráo, mạnh mẽ, cảm giác chạm vào cơ thể anh lẫn mùi hương thoang thoảng đó đều rất tuyệt. Con gió lạnh thổi qua, có khoảnh khắc tôi muốn áp mặt mình vào lưng anh và cứ được ngồi ôm anh như vậy, ước cho quãng đường dừng bao giờ kết thúc. Anh tập trung lái xe, chắc hẳn không biết được những ý nghĩ lộn xộn trong đầu tôi, lúc này đây tôi không phải suy nghĩ nên đi như thế nào, ngày mai sẽ ra sao. Nhân vật Lý Mạc Sầu sát khí đằng đằng trong tiểu thuyết của Kim Dung đã từng được Dương Quá ôm một lần, thế mà ý định giết người hoàn toàn thay đổi, tuy trong nhiều năm liền không gần gũi với người khác phái, những đã bị mùi cơ thể của người đàn ông xa lạ làm chao đảo tâm hồn. Ít nhất tôi cũng đã từng ngồi sát cạnh Chu Nhuệ, thậm chí được cậu ta hôn, nhưng chẳng thấy xao động như thế này, chứ nói gì đến những ý nghĩ lạ lùng khác.

Tôi chẳng thể giải thích nổi.

Không bao lâu đã đến trường, tôi xuống xe, đưa trả anh mũ bảo hiểm rồi vội vàng chạy vào ký túc.

3

Chúc Minh Lượng gọi cho tôi báo tin ảnh của tôi đã “ra lò”, tôi chỉ dùng dung “ừ” một tiếng khiến anh ta không khỏi ngạc nhiên. “Cô không muốn qua đây xem à?”

“Sáng nào tôi chẳng soi gương và nhìn thấy mình trong đó, cần gì phải đi một quãng đường xa như thế để xem ảnh của chính mình!”

Anh ta bật cười thành tiếng trong điện thoại. “Cô là nữ sinh đầu tiên tôi gặp không có hứng thú với ảnh chụp của mình đấy.”

“Anh đưa cho chị Hạnh Định xem là được rồi, được duyệt thì báo cho tôi một tiếng, không được duyệt thì...”

“Không được duyệt thì đừng đến làm phiền cô, đúng không? Cô thú vị thật đấy.”

Anh ta và Hứa Từ Đông đều bảo tôi thú vị, có lẽ bọn họ coi tôi là đứa con gái không bình thường. Tôi chỉ biết cười nhạt.

“Có lẽ mấy hôm nữa là biết kết quả thôi, dù có nghĩ hè cô cũng đừng bỏ về quê ngay là được.”

“Vâng, tạm biệt anh.”

Tôi không có ý tỏ ra lạnh nhạt như thế, có điều bây giờ đầu óc tôi đang bị chuyện khác làm phân tâm.

Đêm qua, tôi đã mơ một giấc mơ.

Tôi đứng trên cánh đồng cỏ bao la, mắt nhìn ra xa, làn sương mỏng bao phủ khắp cánh đồng, không khí ngập tràn hơi nước. Có người từ xa bước lại gần phía tôi, tôi nín thở chờ đợi, cảm giác như đã mong chờ rất lâu. Cuối cùng, anh cũng đến trước mặt tôi, đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy tôi, phút chốc tôi cảm giác cả người mình như tê dại trong vòng tay ấy. Dường như anh nói câu gì đó bên tai tôi, nhưng tôi không thể hiểu câu đó có ý gì, chỉ cảm giác xung quanh thật ấm áp, bỏ mặc mọi sự chống đỡ, tôi tình nguyện tan chảy như kem...

Cảm giác tan chảy đó vẫn kéo dài đến khi tôi tỉnh dậy. Không cần phải có Chu Công giải mộng thì tôi cũng biết giấc mộng này có nghĩa là gì.

Rõ ràng đang là mùa hạ, vậy mà tôi lại có một giấc mộng xuân. Điều khủng khiếp là, người tôi gặp không phải mình tinh nào đó xa vời, không thể với tới, mà chính là một người đàn ông mà tôi quen.

Người đó mặc dù tôi không nhìn rõ mặt, nhưng vóc dáng cao ráo, mặc chiếc áo blouse trắng, không cần phải đoán, tôi cũng biết người tôi gặp trong mộng chính là Hứa Từ Đông.

Tâm trạng tôi bất ổn đến mấy ngày, sau đó tôi tự nhủ thầm: Mười chín tuổi rồi, có mỗi giấc mộng xuân thì đã sao chứ?

Nhưng tại sao người tôi gặp trong mộng không phải là Chu Nhuệ, Triệu Thủ Khác hay bọn con trai học cùng lớp, thậm chí cũng chẳng phải là bị phó giáo sư trẻ tuổi, phong độ ngời ngời dạy môn kinh tế quốc tế làm bao nhiêu nữ sinh điên đảo, hay là Chúc Minh Lượng cũng được, nếu là họ thì tôi cũng không đến nỗi bồn chồn như thế này.

Di Hồng từ thôn Lý Tập lên thành phố tham gia lễ tốt nghiệp của anh Triệu Thủ Khác, tôi cùng đi với di.

Nghe nói đây là lần đầu tiên nhà trường gửi thư mời tất cả phụ huynh của sinh viên tốt nghiệp, nhưng số người đến dự được không nhiều lắm. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, di bèn hỏi chuyện tình cảm của anh ấy. Tôi cười, nói: “Đợi lúc nữa, di tự hỏi anh ấy không phải tốt hơn sao?”

“Nó có bao giờ nói thật cho di biết đâu.”

“Di lo lắng thì ích gì, đến lúc kết hôn, anh ấy chắc chắn sẽ dẫn một cô gái về ra mắt di.”

“Cháu đừng có nói lảng đánh lừa di nữa. Bạn gái nó ngồi chỗ nào? Cháu chỉ cho di xem!”

Thực ra, tôi đã nhìn thấy Đồng Nhã Minh, chị ấy cũng nhìn qua chỗ tôi ngồi, ánh mắt phức tạp, nhưng tôi đâu dám chỉ chị ấy cho di Hồng xem, đành nói mơ hồ: “Bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp thế này, cháu đi đâu tìm bây giờ?”

Dù không hài lòng với câu trả lời của tôi nhưng khi nhìn thấy Triệu Thủ Khác khoác lễ phục cử nhân, di cảm động đến nỗi nước mắt rung rung, cầm điện thoại chụp liên tục.

Tôi đưa khăn giấy cho di. “Bây giờ di đã xúc động như vậy, sau này anh ấy lấy bằng thạc sĩ, chắc di không khóc to đấy chứ?”

“Bọn trẻ các cháu không hiểu được tấm lòng của những người làm cha làm mẹ, Thủ Khác cũng vậy, nó còn bảo di đừng đến đây.”

“Cháu mà tốt nghiệp chắc chắn sẽ bảo bố đến.”

“Nhắc đến bố cháu...”

“Ông ấy làm sao ạ?”

“Ông ấy trở nên hơi... kỳ lạ.”

“Có phải uống rượu nhiều hơn trước không ạ?”

Di Hồng gật đầu. “Tuần trước, ông ấy được những người trong tổ chủ trì tang lễ đưa về nhà, lần đầu tiên di thấy sông ấy say không biết gì như vậy.”

Trước đây, bố không bao giờ uống rượu ở bên ngoài. Đương nhiên tôi biết điều này nhưng không tiện nói ra.

“Lúc nào cháu về hãy lựa lời khuyên nhủ ông ấy, ở độ tuổi này, uống rượu nhiều rất hại sức khỏe.”

“Nhưng cháu không biết vì sao bố lại trở nên... suy sụp như vậy.”

“Ngày trước, lúc ông ấy vừa đến thị trấn cũng như vậy đấy.”

Tôi ngạc nhiên. “Lúc nào ạ?”

Di Hồng nhăn mặt cố nhớ lại. “Năm nào nhỉ, trí nhớ đi càng ngày càng kém rồi. À, đúng rồi, lúc đó Triệu Thủ Khác được khoảng sáu tháng, đi vừa hết tháng nghỉ đề phải đi làm, thế nên ngày nào đi cũng tranh thủ thời gian về nhà cho nó bú. Lúc đó đi trông thấy ông Trương dẫn bố cháu về, ông ấy rất tiêu tụy, trầm mặc, hầu như không nói chuyện với ai, có điều...”

“Có điều gì ạ?”

Di Hồng có chút ngại ngùng, cười, nói: “Có điều lúc đó trông ông ấy vẫn rất đẹp trai.”

Đó là chuyện hai mươi năm trước rồi. Nếu tôi tính không nhầm, lúc đó bố mới ba mươi ba tuổi, đang là độ tuổi sung sức của một người đàn ông. Biết bố lúc còn trẻ rất đẹp trai, tôi cảm thấy trong lòng vô cùng tự hào.

“Ông Trương có nói đã dẫn bố cháu về từ chỗ nào không ạ?”

Di lắc đầu. “Ông Trương nhà cháu là người mộ đạo, nói năng hừ hừ thực thực, không biết câu nào là thật, câu nào là giả. Ông ấy chỉ nói bố cháu là đồ đệ ông thu nhận về. Hai thầy trò tôi nào cũng uống rượu, chẳng khác nào một cặp ma men. Sau khi uống say, một người kéo đàn, một người hát kịch, cứ thế sống ngày nào hay ngày ấy, sống hôm nay không biết ngày mai. Chồng đi hồi đó nhìn hai người họ thấy rất chướng mắt đấy.”

“Cháu cứ hỏi về chuyện quá khứ là bố lại trả lời qua loa, thế nên cháu chẳng bao giờ biết rõ những chuyện trước kia của bố.”

“Đi đã nói rồi mà, đi biết ông ấy bao nhiêu năm, ông ấy vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định với mọi người.”

Nhưng mình là con gái bố mà, cho dù là đứa con gái được bố nhặt về. Tôi cảm thấy rất mâu thuẫn, ít nhất giữa tôi và đi cũng khác nhau về vị trí.

“Ông Trương của cháu ấy, mặc dù toàn làm những việc huyền bí, lại hay lợi dụng lòng tin của người khác, cũng đã từng bị đi cải tạo, nhưng con người ông ấy cũng không đến nỗi nào, luôn đối xử với bố cháu rất tốt...”

Đi cải tạo ư? Tôi nắm lấy cánh tay đi. “Ông Trương bị đi cải tạo lúc nào ạ? Tại sao phải đi ạ?”

“Đó là chuyện cách đây nhiều năm rồi, cụ thể năm nào đi cũng không nhớ rõ nữa. Lúc đó mọi thứ còn rất nghiêm khắc, không cho phép tổ chức các hoạt động mê tín, vậy mà ông ấy lại làm những việc xem bói, cúng bái, lúc đó ai đến xem mà chẳng mê tín, lại bị họ gặp đúng lúc nên mới bị bắt. Vợ và con trai ông Trương bảo ông ấy làm mất mặt họ nên đã từ mặt ông.”

Vậy có nghĩa là, bố và ông Trương quen nhau thời đó. Họ cũng phải lưu lạc, bị gia đình từ bỏ, thảo nào sau này họ trở thành thầy trò của nhau. Tôi một lúc lâu không nói nên lời. Di Hồng thở dài. “May mà những năm qua, bố cháu luôn chăm sóc ông ấy, chi phí mua thuốc men cho ông ấy không biết bao nhiêu mà kể, nếu không, cuộc sống của ông ấy đã không thể kéo dài đến tận hôm nay.”

“Di Hồng, đi nói bố cháu ngày trước cũng rất hay uống rượu, thế tại sao từ nhỏ tới lớn, cháu thấy hằng ngày sau bữa cơm bố chỉ uống một chén thôi?”

“Từ sau khi mang cháu về nhà, ông ấy trở thành con người khác hẳn, ít uống rượu hơn. Thế nên đi mới bảo cháu khuyên ông ấy, ông ấy sẽ nghe cháu đấy.”

Tôi ngăn người, đi Hồng bỗng thấy lo lắng, nói: “Ôi, sao tự nhiên đi lại nhắc đến chuyện mang cháu về chứ, coi như đi chưa nói, cháu đừng suy nghĩ nhé!”

“Không sao đâu, bố cháu đã kể hết cho cháu nghe rồi.”

Lúc đó, đi mới có vẻ yên tâm. “Đúng là ông ấy đối với cháu rất tốt. Ông Triệu nhà bác trước kia cũng rất thương Thủ Khác nhưng đi làm về cũng chỉ trêu đùa với nó một chút, đâu có như bố cháu, ông ấy chăm cháu rất tỉ mỉ và kiên nhẫn.”

Trái tim tôi lúc này đang rối bời, không thốt nên lời.

“Cháu nghỉ hè rồi thì về nhà ở với bố cháu ít hôm, đừng có như Thủ Khác, nó chẳng bao giờ ở nhà nổi vài ngày, nuôi con trai đúng là như nuôi hộ con nhà người ta, chẳng được tích sự gì cả...”

Di đang mài ca thán, nhưng nào tôi có nghe thấy cái gì. Tôi đã lên kế hoạch kỳ nghỉ hè này ở lại làm thêm, kiếm một ít tiền, vậy mà lúc này tôi bỗng thấy nhớ nhà da diết, chỉ muốn về nhà ngay lập tức.

Chưa đến ngày được nghỉ hè chính thức, sáng sớm hôm đó, tôi nhận được điện của bố nói: “Ông Trương đã qua đời rồi.”

Tôi bắt xe khách đường dài về nhà, lúc về đến nhà đã gần trưa, nhưng thấy nhà cửa vắng tanh, hoàn toàn không giống những nhà có tang ma, không có người ra kẻ vào ồn ào tấp nập, cũng không có linh cữu, thậm chí không có cả vòng hoa. Tôi đẩy cánh cổng khép hờ, thấy bố đang ngồi uống rượu dưới mái hiên, con chó Lai Phúc đang ngồi bên cạnh.

“Bố, ông Trương đâu rồi ạ?”

“Con trai ông Trương đưa ông ấy về làm tang rồi.”

Tôi ngó người. “Mấy lần ông Trương nằm viện, chẳng thấy bóng dáng hần đâu, lúc tổ chức tang cho ông thì tự nhiên lại xuất hiện. Chắc là muốn mang xác ông về nhà hần để nhận tiền phúng viếng đây mà, thật vô liêm sỉ!”

“Tiểu Hàng!”

“Con nói sai à?”

Dù sao bọn họ cũng là bố con, anh ta đón ông về làm tang lễ, ai có thể ngăn cản chứ, như thế cũng tốt mà. Nuôi tiếc lớn nhất của ông Trương là không hòa hợp được với con trai ông, bây giờ ông đã yên lòng về nơi chín suối, sau này dù sao người nhà bọn họ cũng phải thờ cúng, thắp hương cho ông.”

Tôi tức đến nỗi nói không nên lời, chỉ ngồi bên cạnh bố không nói gì. Cả người bố tỏa ra mùi rượu, rõ ràng đã hơi say.

“Con trai ông ấy giờ đang sống ở huyện, nếu con muốn nhìn mặt ông Trương lần cuối...”

Tôi bực bội ngắt lời bố: “Người cũng đã mất rồi, có gì mà nhìn mặt chứ. Con không đi đâu.”

Bố không cảm thấy ngạc nhiên, gãi tay xoa đầu tôi. “Đừng buồn nữa, ông đi rất bình yên, không chịu bất cứ đau đớn nào.”

Tôi chẳng thể nào không buồn.

Bố luôn giúp mọi người tổ chức tang lễ, từ nhỏ đến lớn, tôi đã quen với nhiều cảnh tượng đám ma, nên nhìn nhận cái chết có lẽ bình thường hơn những người khác. Hơn nữa ông Trương bị bệnh cũng đã lâu, đương nhiên tôi cũng có chuẩn bị tâm lý từ trước. Nhưng từ lúc tôi còn bé, ông đã sống ở đây, cho dù không có bất cứ quan hệ ruột thịt nào với tôi, cũng không có tình yêu của ông nội dành cho cháu gái, nhưng tôi vẫn yêu quý ông, luôn coi ông như ông nội của mình.

Lúc trí nhớ và tâm trí ông còn minh mẫn, ông thích uống rượu, có hơi rượu vào, ông hay khoe với tôi cái tài lẻ của ông, khoác lác về sự nổi tiếng của ông, kể cho tôi nghe chuyện Liêu trai mà ông đã thay đổi nội dung gần như hoàn toàn. Sau khi mắc bệnh đàng trí, ông còn không nhớ bố và tôi là ai. Nhưng sự có mặt của ông khiến chúng tôi sống như ba thế hệ trong nhà, thật hoàn chỉnh.

Ông đã đi xa, mang đến cho tôi một cảm giác mất mát, trống rỗng trong lòng.

“Bố quen ông đã gần ba mươi lăm năm rồi, thời gian trôi nhanh quá.”

Giọng bố trầm lắng như đang nói với chính mình. Tôi nín thở lắng nghe, thậm chí nhắm mắt, chị Hứa Khả năm nay ba mươi tư tuổi, có nghĩa là rất có thể lúc chị ấy chào đời, bố đang phải đi lao động cải tạo, ở đó bố gặp và quen ông Trương.

“Ban đầu, con rất ghét ông, lúc nào cũng lừ đừ không nói, lúc nói thì toàn khoác lác, lại vừa ích kỷ vừa keo kiệt.”

Tính cách của hai người đứng là hoàn toàn khác nhau, cho dù bố có uống rượu cũng là một người rất ít nói.

“Có mấy năm bố không gặp ông, lúc gặp lại, ông đang xem bói cho một bà thím ở gần công viên. Ông nói thế nào bà thím đó gật đầu lia lịa. Bố đứng cạnh nghe một hồi, cũng rất ngạc nhiên. Sau khi bà thím đó rời đi, bố hỏi ông, sao ông có thể xem bói giỏi thế. Ông bật cười, nói rất đơn giản rằng, những người tìm đến ông muốn xem bói đều là những người gặp vấn đề nào đó trong cuộc sống. Ông chưa từng gặp người nào thuận lợi mọi đường mà đến xem bói cả. Những vấn đề phụ nữ gặp phải thường là liên quan đến chồng hoặc con cái, và không nằm ngoài những lo lắng về cuộc sống và tương lai.”

Tôi không nhịn được bật cười, đúng vậy, tôi xem bói cho mấy đứa bạn của Chu Nhuyệ, đúng là cũng làm theo cách này.

“Bố không thể nào ngờ, sau này mình lại trở thành đồ đệ của ông và sống cùng nhau lâu như thế, đến bố mẹ, anh em ruột cũng đâu có duyên phận dài lâu như vậy.”

Bố bưng cốc rượu uống một hơi cạn sạch, rồi tiếp tục rót nữa, bàn tay cầm bình rượu run run. Cuối cùng, tôi không nhìn nổi nữa, nắm lấy tay bố: “Bố, bố uống ít rượu thôi.”

Bố không miễn cưỡng, cứ mặc cho tôi cầm bình rượu cất đi. Lúc đó, cánh cổng bị đẩy ra, một người ngó vào, nói: “Thầy Hà, tôi là người sáng nay gọi tới, thầy có thể đi được không?”

Bố gật đầu. “Được, đợi tôi một chút.”

Tôi hỏi: “Bố định đi đâu à?”

“Không xa đâu, cạnh thôn mình có một tang lễ cần người chủ trì.”

“Bố đừng đi nữa, sắc mặt bố kém lắm, nghỉ ngơi một ngày đi ạ.”

“Làm thế sao được, bố đã hứa với người nhà họ rồi.”

Bố thay quần áo rồi xách túi đi theo người đó. Tôi ngồi một mình trong sân, xoa đầu con Lai Phúc. Bình thường nó không thích cho người khác sờ vào, hôm nay chỉ “gừ gừ” rất nhỏ, còn đôi tư thế nằm xuống, cuối cùng nó vẫn không chịu được bố đi.

Con người sống và chết, đến và đi.

Sau này bố chỉ có một mình ngồi ở đây, sống qua ngày, cô đơn biết bao!

Điều tôi hoàn toàn không ngờ tới là, những ngày sống như vậy cũng không có.

Hai ngày sau, con trai của ông Trương gọi điện đến thông báo với chúng tôi, hắn ta muốn lấy lại căn nhà.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ phải đối diện với vấn đề này nên cứ ngỡ người ra.

Di Hồng nghe tin, tức tối nói: “Đúng là đồ vô liêm sỉ, thật xấu hổ khi ông Trương có đứa con này. Hắn ta dám đuổi hai người đi, không biết hắn có phải là người không!”

Kỳ nghỉ hè này anh Triệu Thủ Khác không ở lại làm thêm mà về nhà. Anh tỏ ra khác bình tĩnh và nói với thái độ khách quan: “Trên lý thuyết, sổ hộ khẩu ghi tên bố của hắn ta, hắn là người thừa kế duy nhất, có quyền đưa ra yêu cầu này mà.”

Di Hồng bức quá, quay sang kể lể với bố tôi: “Ban đầu, rõ ràng ông và ông Trương cùng bỏ tiền mua căn nhà này, vậy mà ông lại ghi mỗi tên ông Trương. Ông ấy đã mất khả năng lao động ít nhất cũng mười lăm năm, chưa nói đến đều dựa vào ông. Con trai ông ấy không bao giờ hỏi han, ngó ngang tới bố, cũng không thực hiện nghĩa vụ chăm sóc, dưỡng già, vậy mà ông cũng không bảo ông ấy chuyển tên sở hữu ngôi nhà cho ông. Bây giờ thì hay rồi, con trai ông ấy danh chính ngôn thuận thừa kế tài sản, ông và Tiểu Hàng sống ở đâu bây giờ?”

“Đa số thời gian Tiểu Hàng ở trường, tôi lên thị trấn thuê một phòng trọ là được.”

Thấy bố bình tĩnh khác thường, Di Hồng gợi ý: “Lúc ông và ông Trương mua căn nhà này từ ông Thang, chủ cũ ngôi nhà, tôi và lão Triệu nhà tôi cũng có mặt làm chứng, tôi có thể đứng ra làm chứng là hai người cùng bỏ tiền ra mua. Đúng rồi, nếu muốn kiện ra tòa, có thể tìm ông Thang đó làm chứng. Giờ ông ấy đã chuyển lên Thượng Hải sống cùng con trai, nhưng em gái ông ấy vẫn còn ở thị trấn này, có thể liên hệ được với ông ấy. Ông việc gì phải giao nộp căn nhà cho con trai oanh ấy vô điều kiện như thế chứ?”

Tôi nhìn sang bố, thấy bố lắc đầu. “Tôi không muốn kiện cáo gì cả.”

Di Hồng cuống lên. “Con người hắn ta chẳng tốt đẹp gì, nếu ông không kiện ra tòa, sợ rằng không đòi lại được căn nhà đâu.”

“Tôi nói rồi, anh ta muốn căn nhà này, tôi trả lại anh ta là xong.”

Bố quay người bước vào nhà. Di Hồng trở mặt nhìn, rồi vừa bức vừa tức quay sang tôi, bảo: “Cháu xem, bố cháu uống rượu nhiều đến nỗi trở nên hồ đồ rồi.”

“Bố cháu không phải vì căn nhà mới chăm sóc ông Trương.”

“Cháu nói thế có ý gì? Con người ông ấy như thế nào, ông ấy đối xử với ông Trương ra sao, hàng xóm láng giềng ở đây đều biết cả. Lẽ nào cứ nhất định giao căn nhà cho con trai ông ấy, sống những năm cuối đời ở phòng trọ, như vậy mới chứng minh mình là người tốt sao?”

Tôi cũng nghĩ mình không thể nói được gì hơn.

Anh Triệu Thủ Khác đứng bên cạnh, bình tĩnh nói: “Làm người tốt đúng là không sai, những đề người khác lợi dụng lòng tốt thì mình vừa thiệt thòi, vừa phải sống khổ sở. Phòng thuê ở trên thị trấn cũng chỉ mười mấy đến hai mươi đồng, không đắt đỏ như ở thành phố nhưng cũng là một món tiền. Căn nhà này bố em xứng đáng được hưởng, em không cần ủng hộ cách nghĩ sai lầm của chú ấy, em cần khuyên nhủ chú ấy thì đúng hơn.”

Sau khi Di Hồng ra về, tôi vào nhà thấy bố đang thu dọn đồ đạc.

“Bố, nếu bố cũng bỏ tiền ra mua thì căn nhà này bố cũng có phần chứ ạ.”

“Tiểu Hàng. Năm đó bố không có nhà để về, người thân không thừa nhận bố, chỉ có ông Trương thu nhận bố.”

“Nhưng bố cũng chăm sóc ông nhiều năm rồi mà.”

“Trả nợ tình cảm không đơn giản như vậy đâu con ạ. Cuộc đời của ông rất lận đận, phải xuất gia rồi lại hoàn tục, sau khi lập gia đình lại bất hòa với họ, không thể sống chung, nhưng ông lại luôn nhớ con trai mình. Trước đây, kiếm được đồng nào, ông đều tìm mọi cách gửi họ hàng mang về cho con trai. Bố nghĩ ông rất muốn để lại một chút tài sản này cho con trai. Bây giờ con trai ông cần căn nhà này thì cứ lấy bố không muốn tranh giành làm gì.”

“Nhưng...như thế không công bằng.”

“Đối với bố, từ lâu vô đã không nghĩ đến chuyện công bằng hay không công bằng rồi.”

Tôi định hỏi lý do vì sao, căn cứ vào đâu mà bố nghĩ thế, nhưng nghĩ kỹ mới thấy bố bị lao động cải tạo oan ức, bị người thân đuổi ra khỏi nhà, từ thành phố lưu lạc đến thị trấn nhỏ, có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi và một đứa con gái nuôi. Nếu việc gì cũng hỏi lý do vì sao, căn cứ vào đâu thì đúng là hỏi không hết.

“Chỉ có điều, bố rất áy náy, Tiểu Hằng à, bố làm con phải chịu khổ cùng bố. May mà sau này con tốt nghiệp đại học, có lẽ sẽ không trở về đây nữa, bố phải đi ở trọ cũng không sao cả.”

“Sau này con sẽ sống cùng bố.”

Bố cười gượng. “Lại nói ngốc nghếch rồi, sau này con phải lấy chồng chứ.”

Con nói rồi, con không muốn lấy chồng.”

Bố như không thèm nghe lời tôi nói. “Có thời gian về thăm bố là được. Không phải lo cho bố đâu, ở đâu cũng có người cần chủ trì tang lễ, bố không sợ không có việc làm, lúc nào nhàn rồi bố có thể đọc sách, kéo đàn nhị hồ, uống chút rượu, ngày tháng rồi cũng trôi qua nhanh thôi.”

Bố vui vẻ về mặt bình tĩnh nhưng khắc khổ, có cảm giác phải thuận theo số mệnh sắp đặt, tìm tôi bằng thất vọng như không thờ nổi.

5

Chúc Minh Lượng gọi vào di động của tôi, nói rằng ảnh của tôi đã được Hạnh Dịch và giám đốc công ty chấp nhận, họ quyết định sẽ ký hợp đồng với tôi, bảo tôi nhanh chóng đến thảo luận các điều khoản chi tiết.

Tôi hỏi thẳng: “Tôi sẽ được hưởng mức thù lao bao nhiêu?”

Anh gạt nài mình. “Tiểu thư, cô thẳng thắn quá đấy, tôi chưa gặp ai bộc trực như cô. Tiền thù lao là một trong những điều khoản chi tiết chúng ta sẽ thảo luận khi gặp mặt.”

“Tôi không biết sẽ được bao nhiêu thì có gì phải thảo luận, anh cứ nói một con số đại khái là được.”

Anh ta khó xử nói: “Lúc đầu, chúng tôi định trả cho cô một vạn tệ, nếu bức ảnh nhận được phản hồi tốt và cô muốn tiếp tục làm đại diện hình tượng đó, chụp quảng cáo thương mại thì sẽ bàn bạc lại vấn đề thù lao.”

So với số tiền lương ít ỏi tôi kiếm được ở công ty thời trang kia thì đây là một con số rất lớn, nhưng giờ nó lại không thể giải quyết vấn đề của tôi, thế nên tôi im lặng không nói. Anh ta bần thần hỏi lại: “Cô không hài lòng à? Đối với một người mẫu ảnh mới, hoàn toàn không có kinh nghiệm thì đó là một mức thù lao khác hậu hĩnh.”

“Tôi biết.”

“Cô đang cần tiền à?”

“Ai dám vỗ ngực nói mình không thiếu tiền bao giờ. Sáng ngày mai tôi sẽ qua công ty anh.”

Ngày chiều hôm đó, tôi bắt xe khách ra thành phố, đến trạm xe cuối cùng thì trời cũng đã tối. Tôi không trở về trường học mà bắt xe đến chỗ chị Hứa Khả.

Bình thường, tôi không phải là người hay do dự, khi đã quyết định làm việc gì thì sẽ không nghĩ ngợi, nhưng tôi vẫn lo lắng không yên về chuyện này, cho dù đã bước đến đây, tôi vẫn không thể đưa ra quyết định cuối cùng.

Tôi ngồi cạnh con đường đi bộ ở ngoài chung cư, chần chừ hồi lâu.

“Em ở đây làm gì thế?”

Tôi gạt mình, ngẩng đầu lên nhìn, thấy một chiếc xe máy đỗ trước mặt tôi, Hứa Tử Đông cúi mũ bảo hiểm ra, nhìn tôi.

Chẳng qua tôi cũng chỉ mơ một giấc mộng xưa mà trời biết, đất biết, tôi biết, anh ấy không biết thôi, vậy mà khi nhìn thấy anh, tôi bỗng có cảm giác như bị bắt quả tang đang làm việc xấu, gần như muốn đứng bật dậy và bỏ chạy.

Thấy mãi mà tôi không trả lời, anh hỏi lại: “Em đến tìm chị anh à? Sao không vào nhà?”

Tôi đành đáp: “Em vẫn chưa nghĩ xong là có nên hay không.”

Một người lạnh lùng, không hay nói cười như anh bỗng trêu đùa tôi, tôi ngạc nhiên đến nổi nhất thời không nói được câu nào.

“Em ngồi ở đây bao lâu rồi?”

Tôi nhìn vào điện thoại. “Khoảng gần bốn mươi phút.”

“Chị anh rất quý em, em đến gặp chị, chắc chắn chị sẽ vui lắm.”

“Nhưng em đến để vay tiền chị ấy.”

“Em cần bao nhiêu tiền.”

“Nhiều lắm!

Về mặt anh rất bình tĩnh, không có gì ngạc nhiên nhưng ánh mắt nhìn tôi lại hàm chứa rất nhiều điều. Anh nói: “Đã đến đây rồi thì vào trong đi!”

Đúng vậy, tôi đã đến đây rồi.

Tôi hạ quyết tâm bước theo Hứa Tử Đông vào trong chung cư. Anh dựng xe máy xong, cởi thùng giấy ra, rồi ấn thang máy đi lên phòng, chị Hứa Khả ra mở cửa cho chúng tôi. Chị mặc bộ quần áo ở nhà rộng rãi, tóc buộc gọn, bụng đã lộ ra rất rõ. Nhìn thấy tôi, chị vừa vui vừa ngạc nhiên. “Ồ, Tử Hằng, sao em lại đến cùng với Tử Đông thế này?”

“Em gặp cô ấy bên ngoài.” Hứa Tử Đông đặt thùng giấy xuống.

“Đây là trứng gà và táo tàu chú Năm mang đến, bố bảo em mang qua cho chị, hai người nói chuyện đi, em về đây.”

Tôi giữ anh lại. “Không, anh bình tĩnh hơn chị Hứa Khả, hay là anh ngồi đây cùng nghe với chị ấy, nếu cảm thấy những điều em nói là vô lý, anh có thể từ chối giúp chị ấy.”

Chị Hứa Khả lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Hứa Tử Đông liếc nhìn tôi, sau đó cũng ngồi xuống. Tôi lấy trong túi ra một phong bì, đưa cho chị Hứa Khả. Chị cười khỏ. “Nhà định phải như vậy ư?”

“Bố em rất kiên quyết, bố nói trả chị là sẽ trả dần dần cho bằng hết. Chuyện mà em muốn kể, xin hai người hãy nghe kỹ ạ. Chị Hứa Khả, chuyện này không có liên quan đến bố em, chỉ hoàn toàn là do suy nghĩ của em thôi.”

Chị bắn khoăn nhìn tôi, tôi hít một hơi thật sâu rồi nói: “Ba hôm trước, ông Trương nhà em đã qua đời rồi.”

Chị ngạc nhiên nói: “Em nên nói với chị một tiếng chứ, chị sẽ đến viếng ông.”

“Con trai ông Trương phụ trách làm tang lễ, em và bố cũng không tham gia. Hơn nữa, đường xá xa xôi như vậy, chị đi không tiện.”

“Nhưng chắc là bố em buồn lắm.”

Tôi không muốn tỏ ra yếu đuối, chỉ nói đơn giản: “Cũng bình thường ạ, bố và em đều nghĩ khá thoáng về chuyện sống chết.”

“Cho dù nghĩ thoáng thế nào, trong lòng cũng cảm thấy trống rỗng, giống như mất đi một phần cơ thể vậy. Lúc mẹ chị qua đời, chị cũng đã có cảm giác này.”

Cảm giác ấy, tôi cũng đã từng cảm nhận.

Không thể không công nhận rằng chị Hứa Khả và Hứa Tử Đông đúng là những người có nhận thức và hiểu sự đời. Khi nghe tôi kể xong nguyên nhân tại sao mượn tiền, hai người họ đều không có bất cứ vẻ kinh ngạc nào nữa.

“Bố em đã thuê phòng và chuyển đi rồi, đồ đạc tạm thời đóng gói lại và gửi ở nhà dì Hồng hàng xóm. Sau khi chuyển nhà giúp bố xong, em đã tìm hiểu giá mua nhà ở thị trấn và nhờ người giúp em tính toán giá mua hợp lý, sau đó mới tìm con trai ông Trương nói chuyện.”

“Nói chuyện” là từ tôi đã cố tình nói giảm nói tránh đi. Thực ra, khi nghe tôi báo muốn mua lại nhà, ông ta gầm lên như sư tử, đưa ra cái giá cao hơn năm mươi phần trăm so với giá dự tính sẽ phải ra tòa làm việc. Tôi có nhân chứng chứng kiến việc mua căn nhà ngày trước và có thể chứng minh ít nhất một nửa căn nhà đó thuộc về bố tôi, hơn nữa tôi cũng tố cáo ông ta việc bỏ rơi bố đẻ, không chăm sóc, hiếu nghĩa với bố. Thế rồi tôi và ông ta cãi nhau, lúc sắp bỏ đi trong tức tối thì vợ ông ta đột nhiên xuất hiện. Có thể nói, bà ta hiểu rất rõ thị trấn này không thiếu gì nhà ở, mà căn nhà này đã cũ lắm rồi, phải sửa chữa liên tục, nếu bán đi còn lãi hơn cho thuê rất nhiều. Cuối cùng, chúng tôi đã thỏa thuận và đi đến thống nhất.

“Cho dù nói thế nào, ông ta vẫn một mực chuyển nhượng căn nhà cho bố con em với mức giá cao hơn bình thường.” Với sắc mặt không thay đổi, tôi nói: “Chị Hứa Khả, bố em không nhận chị, cũng không có bất cứ trách nhiệm với chị, chị không nợ gì bố cả, hơn nữa chị còn trả tiền viện phí cho ông Trương, như vậy chị đã làm hết mình rồi. Con người bố em tuyệt đối sẽ không mở miệng nhờ vả, em lại càng không có quyền đó. Nhưng bố đã sống ở

đó hơn hai mươi năm, đó là căn nhà duy nhất của bố. Em không muốn nhìn thấy bố trong những năm tháng cuối đời phải sống khổ sở ở một căn phòng thuê, thế nên em mới đến tìm chị.”

“Từ Hàng, em làm thế là rất đúng. Chị có thể...”

“Không, chị Hứa Khả, em biết chị rất tốt, nhưng đừng có nhận lời ngay như thế, hãy để em nói hết đã.”

“Ừ, em nói đi.”

“Dù chị nhận lời giúp đỡ em, nhưng có lẽ em không thể cho bố biết được, nếu không bố sẽ không bao giờ chấp nhận. Em vừa nhận công việc làm người mẫu quảng cáo ở công ty thời trang, cũng có chút lương. Em sẽ nói với bố, tiền nhà là em lấy tiền lương làm người mẫu quảng cáo để mua. Em hy vọng bố có thể ở đó đến cuối đời. Em sẽ để chị đứng tên người sở hữu, sau này căn nhà ấy sẽ thuộc về chị, em sẽ không đòi hỏi bất cứ quyền lợi gì. Nếu chị không muốn căn nhà đó, em sẽ trả lại tiền cho chị, có điều thời gian chắc là sẽ hơi lâu. Chị hãy suy nghĩ và nghe ý kiến của anh Hứa Từ Đông rồi hãy quyết định ạ.”

Hứa Từ Đông lặng lẽ nhìn tôi, nói: “Anh tin vào phán đoán của chị và tôn trọng quyết định của chị.”

Chị Hứa Khả cũng nói: “Em đã nghĩ quá nhiều rồi, Từ Hàng. Đương nhiên chị sẽ không lộ diện, em cũng không cần để chị đứng tên sở hữu, hãy cứ làm theo cách của em.”

Cảm giác nặng nề trong lòng tôi vẫn không tiêu tan, ngược lại gánh nặng đó ngày một lớn hơn, chẳng thể nào giải tỏa nổi. “Em về trường trước đây, lúc nào có thời gian em sẽ xử lý vấn đề chuyển nhượng căn nhà.”

“Em gửi cho chị số tài khoản của em, chị sẽ chuyển tiền vào thẻ cho em.” Chị Hứa Khả đưa chìa khóa xe cho Hứa Từ Đông, nói với anh ấy: “Lái xe mô tô qua sông thì bụi bám đầy người mất. Em lái xe đưa Từ Hàng về trường đi, sau đó quay lại nhà chị lấy mô tô về.”

Chúng tôi xuống lầu, sau đó lên xe của chị Hứa Khả. Ngồi trong xe, tôi cứ nhìn mãi về phía trước, một lúc lâu không nói câu nào. Anh hỏi: “Em đang lo bố em biết chuyện này à?”

“Từ nhỏ đến lớn, bố đã giấu em rất nhiều chuyện, nhưng hình như em chẳng bao giờ giấu được ông chuyện gì cả.”

“Vậy em không trách bố khi đã giấu em nhiều chuyện sao?”

“Vâng, từ lâu em đã biết mình được bố nhận nuôi, trách móc có ý nghĩa gì đâu ạ.”

“Vậy ông cũng sẽ hiểu những việc em đã giấu ông.”

Làm gì có chuyện đơn giản như vậy. Sự lo lắng trong lòng tôi như đám cỏ dại lan nhanh sau cơn mưa. Tôi không thể bình tĩnh lại được, chỉ biết thờ dài.

“Em cứ nhìn chăm chăm ra ngoài thế, có phải đang lo lắng chuyện này không?”

Tôi nói: “Những chuyện em lo lắng nhiều lắm, nhưng điều em xấu hổ nhất là: Em đã làm một việc thật tệ đối với chị Hứa Khả.”

“Sao lại nói vậy?”

Tôi cười gượng. “Rõ ràng thế còn gì, em đang lợi dụng chị của anh, đưa ra yêu cầu với chị ấy, như thế chẳng khác gì lừa đảo cả.”

“Anh không nghĩ vậy.”

“Trước đây, em mạnh miệng bảo rằng anh không cần phải lo có một đứa em gái không cùng máu mủ tự nhiên nhảy ra đâu. Bây giờ xem ra nỗi lo của anh quả là không sai chút nào.”

Anh nghiêm sắc mặt, nói: “Từ Hàng, anh biết em nghĩ anh là người rất lạnh lùng, nhưng anh không phải là đồ máu lạnh.”

“Không liên quan đến chuyện máu nóng hay lạnh, đôi lại là e, đối diện với một mối quan hệ cha con từ trên trời rơi xuống, chắc chắn em sẽ không lương thiện được như chị Hứa Khả, cũng không khoan dung được như anh đâu.”

“Lần trước chị anh cũng từng nói, năm đó mẹ anh đã rất có lỗi với bố em.”

“Đó là chuyện giữa những người thế hệ trước, thực ra chị anh không cần chịu trách nhiệm về việc này.”

“Mối quan hệ giữa hai chị em anh và mẹ không được gần gũi lắm, nhưng mẹ anh luôn là một người rất mực thước, nghiêm khắc, là một bác sĩ tốt. Bọn anh rất tôn trọng mẹ, yêu mẹ, ngoài sự kiểm chế khắc khổ trong phương diện tình cảm ra, mẹ hầu như không có bất cứ khuyết điểm nào. Anh không tưởng tượng nổi mẹ đã làm gì tổn thương đến bố em. Anh đoán chị cũng không biết tường tận. Nhưng nếu đã là sự nuối tiếc cả đời của mẹ thì bọn anh sẽ cố gắng bù đắp.”

Tôi cười khổ. “Nói như vậy thì em càng không biết mình có làm đúng hay không. Bố em chưa bao giờ nhắc đến chuyện ngày xưa, em đoán những gì ông phải trải qua chẳng thể nào bù đắp được. Nếu bố biết em làm những việc này sau lưng ông, có lẽ ông sẽ rất giận em.”

“Anh có thể thấy em rất yêu bố, mối quan hệ giữa hai bố con rất thân thiết, chị anh vô cùng ngưỡng mộ điều này. Chị không giống anh, chị là người sống rất cảm tính, không thể chịu đựng được những khuyết thiếu trong cuộc sống. Quá khứ đã từng xảy ra chuyện gì, anh cũng không muốn tìm hiểu, cũng biết nhiều việc không thể bù đắp được, nhưng nếu có thể giúp chị yên tâm hơn, anh nghĩ cũng đáng để mình làm.”

Thì ra, quan hệ thân thiết giữa chị gái và em trai là như vậy, người này có thể ủng hộ người kia vô điều kiện, không cần lý do, cũng không do dự, tôi bỗng cảm thấy trong cuộc đời này những thứ mình để tuột mất không ít chút nào.

Nghĩ đến bố, tim tôi dâng lên cảm giác vừa ấm áp vừa chua xót. Ít nhất năm đó, tôi đã vô tình được đặt ở công phụ của Bệnh viện Nhân dân tỉnh và đã không để tuột mất ông, như thế cũng đã đủ để xóa nhòa mọi thứ khác.

Trong xe của chị Hứa Khả không để lọ nước hoa nào, chỉ treo một túi cỏ đuôi ngựa, tỏa hương dịu nhẹ rất dễ chịu. Ngồi ở ghế lái phụ xe ô tô dù sao cũng khác hẳn ngồi sau xe máy, cơ thể không tiếp xúc gần nhau nên sẽ không có những phản ứng kì lạ. Mấy ngày lo lắng thấp thỏm không yên, giờ bỗng thấy tâm trạng được thả lỏng, tôi thực sự cảm thấy mệt mỏi, ngủ thiếp đi lúc nào không biết, hơn nữa hình như còn ngủ rất say. Đến nơi, anh gọi tôi dậy, còn đưa khăn giấy cho tôi. “Từ trước tới giờ, anh chưa nhìn thấy người nào vài phút trước còn lo lắng không yên, thế mà vài phút sau đã ngủ được ngon lành, lại còn chảy cả nước dãi nữa.”

Người đó lại trêu chọc tôi, có vẻ càng ngày càng thành thạo. Tôi cười ngượng, lau khước miệng. “Thì trời chẳng thể nào sập được mà. Cảm ơn anh, tạm biệt.”

Tôi xuống xe, đóng cửa xe lại, đang bước được hai bước thì nghe tiếng anh gọi phía sau: “Hà Từ Hàng!”

Tôi ngoảnh đầu lại, anh từ trong xe bước ra, đứng tựa vào trước đầu xe, nhìn tôi. “Những chuyện này em không phải gánh vác một mình đâu, em còn có chị, và cả anh nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 12

Sức hấp dẫn của anh với tôi bắt đầu giảm đi từ khi nào? Tôi không nhớ rõ, chỉ biết rằng tôi không còn cảm thấy run rẩy bởi sự đụng chạm của anh, không còn bị mất ngủ bởi một câu nói của anh. Tôi nghĩ, tôi không thể yêu anh như trước được nữa, nhưng khi nói không còn yêu anh nữa, tôi không cảm thấy nhẹ nhõm chút nào mà ngược lại, rất mơ hồ, mong lung.

Cảm giác trống rỗng này thật xa lạ và nguy hiểm.

Hứa Khả

Type: Tít Mít

1

Bụng tôi ngày một lộ rõ, cơ thể cũng đầy đặn hơn, hành động ngày càng chậm chạp, bàn chân đã hơi phù, giày dép cũng phải mua cỡ to hơn..

Mang thai là một quá trình lâu dài và chậm chạp nhưng những thay đổi lại nhanh đến chóng mặt, cảm giác như mỗi ngày một khác, cho đến khi bước ra từ phòng tắm, vô tình nhìn mình trong gương, tôi không nén nổi sự kinh ngạc trước vóc dáng xa lạ của mình.

Từ nhỏ, tôi đã được giáo dục là coi nhẹ hình thức bên ngoài. Ngày còn học mẫu giáo, mỗi lần đi chải đầu cho tôi, khen “Khả Khả nhà ta xinh quá!” là bà ngoại ngay lập tức cảnh cáo đi không được “rót” những lời nói đó vào tai cháu gái, tránh sau này lớn lên kiêu căng, kênh kiệu, coi trọng hình thức hơn tâm hồn. Khi trở về bên bố mẹ họ càng không nhắc đến chủ đề liên quan tới ngoại hình. Mẹ luôn cắt cho tôi kiểu tóc đơn giản nhất, mua những bộ quần áo bình thường nhất. Chính bản thân mẹ cũng là tấm gương mẫu mực. Mẹ luôn mặc quần áo giản dị, không bao giờ trang điểm. Tuy nhiên, con gái quan tâm đến ngoại hình của mình dường như là bản năng, cho dù không có tiếng nói bàn tán của bạn cùng học, hay ánh mắt nhìn chăm chú của các bạn nam thì tôi cũng biết mình xinh đẹp. Sau khi đi làm có thu nhập, lúc mua đồ mỹ phẩm và quần áo, tôi luôn có tâm trạng mâu thuẫn, vừa cảm thấy đó là những thứ cần thiết trong cuộc sống của mình, không phải đang chi tiêu hoang phí, nhưng dù sao một phần con người tôi vẫn bị ảnh hưởng từ mẹ, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể kiềm chế được “tâm lý thích ăn diện” ấy và không để ý đến chúng nữa.

Nói tóm lại, tôi là người luôn biết trân trọng và giữ gìn vóc dáng, ngoại hình của mình.

Vậy mà bây giờ, tôi đã mang bầu được hai mươi bảy tuần, cơ thể đã “béo tốt” lắm rồi. Cho dù đã ăn uống đúng như bác sĩ dặn dò, khổng chế không cho cân nặng tăng nhanh thì cơ thể cũng không tránh khỏi bị phát tướng. Tôi nhìn kĩ vào gương, ngạc nhiên đến sợ hãi, nghĩ: Cho dù sau này có giảm béo nhưng xương chậu đã bị giãn rộng, da bụng cũng bị rạn nên mình sẽ chẳng thể nào được như trước nữa. Nhưng khi xoa xoa vào bụng, tôi lại tự an ủi: Mí đã gần ba mươi lăm tuổi, xinh đẹp nhiều năm rồi, thế là đủ rồi, mí đã muốn làm mẹ thì tâm lý thích làm đẹp phải dẹp bỏ đi là vừa.

Tôi mặc áo choàng tắm bước ra, rồi vào bếp pha một cốc sữa nóng. Tôi bỗng nhớ ra là quên không mua bánh phở mai mà mình thích ăn liền thờ dài. Tôi đành lấy trong tủ đựng thực phẩm một hộp bánh quy, ngồi xuống bàn vừa ăn vừa xem tập tài liệu kế hoạch tổ chức tiền lương tôi vừa viết xong. Vừa xem vừa ăn, chẳng biết ăn hết bánh từ lúc nào, thế mà bụng vẫn cảm thấy đói. Tôi không kìm nén được, lại mở tủ lạnh, bỗng nhìn thấy trong tủ có một hộp bánh phở mai, vỏ hộp là của cửa hàng bánh ngọt mà dạo này tôi thích ăn. Tôi bần khoăn cầm chiếc bánh ra, trên đó ghi ngày sản xuất là hôm nay. Đang định mở ra, tôi bỗng nghĩ dạo gần đây mình ăn khá nhiều, bữa tối nay ăn cũng không ít, vừa nãy đã ăn hết hộp bánh quy, nếu ăn thêm một miếng bánh ngọt nữa, e rằng rất khó không chế trọng lượng cơ thể trong phạm vi thích hợp mà bác sĩ nói. Tôi nhìn hộp bánh ngọt đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng cất vào tủ. Bỗng tôi nghe thấy sau lưng vang lên giọng nói của Á Âu: “Em muốn ăn thì cứ ăn một chút đi.”

Tôi đóng tủ lạnh lại. “Bánh phở mai là anh mua à?”

Anh gật đầu, nhìn vẻ ngạc nhiên của tôi, cười gượng. “Đương nhiên anh vẫn luôn là một người không chu đáo, vô tâm, chẳng qua hơn nửa tháng nay, hầu như ngày nào em cũng mua bánh ngọt của cửa hàng này nên anh cũng biết.”

Đúng là anh không phải kiểu người chu đáo, tỉ mỉ, trong cuộc sống hằng ngày của chúng tôi, anh thường quên hoặc không bao giờ đáp ứng những mong muốn vụn vặt, nhỏ bé của tôi. Lúc này, tôi chẳng biết mình có tâm trạng gì nữa, chỉ biết nói: “Cảm ơn anh, ngày mai tôi sẽ ăn.”

“Lúc nào em mới không kiểm chế bản thân mình?”

Kiểm chế bản thân đã trở thành thói quen thâm căn cố đế của tôi, chẳng thể nào bỏ được. Tôi không muốn nói chuyện với anh, đang thu dọn giấy tờ trên bàn và chuẩn bị về phòng thì anh nói: “Hôm nay, anh và ông Tường Minh đã gặp nhau và đi ăn cơm.”

Tôi thực sự ngạc nhiên. Tường Minh là ông chủ cũ của cả tôi và anh, hai người trở mặt với nhau đã lâu, đã từng kiện nhau ra toa, thế mà nay lại gặp nhau và cùng ngồi ăn cơm, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Ông ta muốn mời anh về làm, đưa ra rất nhiều điều kiện khả quan.”

Công ty của ông Tường Minh đó lâm vào tình trạng bế tắc khá lâu, một dạo còn có tin đồn phải rút khỏi thị trường, với tính cách như ông ta mà chịu hạ mình đề nghị người khác, có thể ông ta nghĩ Tôn Á Âu có khả năng giúp được ông ta nhiều việc. Còn về điều kiện lương bổng cao, chắc gì đã dễ lấy thế? Nhưng tất cả những việc này thì liên quan gì đến tôi. Tôi không đáp lại.

Anh cười gượng. “Em thật sự không quan tâm, đúng không?”

“Anh tự biết suy xét, hơn nữa anh cũng có thích người khác cho ý kiến đâu.”

“Bọn anh cũng nói nhiều về chuyện quá khứ, bây giờ anh mới biết là năm đó em đã đi gặp ông ta.”

Bảy năm trước, đúng là tôi đã đi gặp ông Tường Minh.

Con trai ông ta dẫn người đến căn hộ chung cư của Á Âu chặn đánh anh. Một tuần sau, anh bị cảnh sát dẫn đi thẩm vấn vì có người tố cáo anh trong lúc làm việc có dính líu đến vấn đề kinh tế. Thấy vụ tố tụng dân sự này có khả năng diễn biến thành một vụ án kinh tế, lòng tôi như lửa đốt. Thế là tôi trở lại công ty cũ và gặp ông Tường Minh. Đợi khổ sở bốn tiếng, cuối cùng ông ta cũng chịu gặp tôi. Tôi và ông ta đã nói chuyện rất lâu, ông ta không tỏ rõ ý kiến nhưng hôm sau Tôn Á Âu được cảnh sát thả về.

Tôi chưa từng nói với ai về chuyện này. Ông Tường Minh đó gặp anh, ngồi nói chuyện với anh đã nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi, đương nhiên tôi không thể nghĩ là ông ta lại nhắc đến chuyện này.

“Đúng vậy, tôi đã đi gặp ông ta. Nếu anh muốn tính toán chuyện cũ, trách tôi đã giấu anh chuyện này thì tôi có thể xin lỗi.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt phức tạp. “Tại sao em không nói cho anh biết?”

“Anh sẽ tức giận, có thể còn nói chia tay tôi. Lúc đó tôi rất muốn ở bên anh nên không thể không làm như vậy. Chuyện đã xảy ra rất lâu rồi, anh không cần thiết phải nhắc lại đâu.”

Anh như không nghe thấy những gì tôi vừa nói, tiếp tục kể: “VẬY mà ông Tường Minh đó có vẻ rất nhớ, ông ấy còn nói may mà em đến tìm ông ấy, để bên ông ấy kịp thời dừng tay, không đến mức khiến cả hai bên đều bị thiệt hại, nên hôm nay bọn anh mới có thể ngồi nói chuyện với nhau như thế.”

“Tôi không có khả năng thần thánh ấy, có điều hồi đó cũng may ông ấy không hài lòng lắm với một số việc con trai mình làm, hơn nữa cũng có việc quan trọng hơn cần giải quyết nên mới không theo đuổi vụ kiện nữa.”

“Đừng vội vàng phủ nhận như thế, anh biết điều đó có ý nghĩa với mình như thế nào. Nếu ông ấy không dừng tay, đã có thể khiến anh không ngóc đầu lên được trong một thời gian dài.”

“Thế nên anh mới mua bánh phở mai?”

Tôn Á Âu không bị câu nói khích của tôi làm tức giận. Anh chỉ bình tĩnh nói: “Trong mắt em, chắc chắn anh đã hoàn toàn trở thành một kẻ khổ nạn. Đương nhiên, em có lý do để nhìn nhận anh như vậy. Còn bánh phở mai là lúc về nhà thấy trong tủ lạnh không có nên anh đã ra ngoài mua. Anh đã chẳng làm gì được cho em, hình như chỉ đem đến cho em một cuộc hôn nhân không có niềm vui.”

“Hôn nhân là việc tôi chọn, có vui hay không tôi đều chấp nhận hết.”

“Em đã hạ quyết tâm phủ nhận tất cả những gì thuộc về ngày xưa rồi à?”

“Sao lại hỏi tôi câu đó, người phủ nhận trước là anh đấy chứ!”

Tôi bước về phòng ngủ, chỉ nghe thấy Tôn Á Âu nói phía sau: “Anh rất nhớ những ngày chúng ta cùng sống trong căn hộ ở đường Thẩm Dương.”

Tôi bỗng dừng bước, điều này làm tôi kinh ngạc hơn cả việc anh mua bánh phô mai và hỏi tôi về chuyện tôi đi gặp ông Tưởng Minh kia. Những ngày chúng tôi sống ở khu chung cư đường Thẩm Dương có thể nói là những ngày khó khăn nhất của anh. Việc kiện cáo mãi không chấm dứt, không có việc làm, bạn bè cũ hầu như không liên lạc, tính khí anh u uất, chán nản, có khi mấy ngày liền anh không ra khỏi nhà, trò tiêu khiển duy nhất là đi đánh tennis cho người mệt rồi rồi. Sau khi thoát khỏi giai đoạn khó khăn đó, anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, công việc thành công, mua nhà, chuyển nhà và không bao giờ nhắc đến chuyện cũ.

“Hôm đó em bắt anh ra khỏi nhà, anh định đến khách sạn ở nên về văn phòng lấy ít đồ, lúc mở ngăn kéo bàn phát hiện chiếc chìa khóa căn hộ ở đường Thẩm Dương. Không hiểu vì sao anh đã đi đến đó. Tuy một thời gian dài không có người ở nhưng không ngờ bên trong vẫn rất sạch sẽ, chẳng khác gì lúc chúng ta sống ở đó. Anh hỏi nhân viên dọn dẹp, họ nói cứ cách một dạo em lại thuê người quét dọn. Tại sao em lại làm như vậy chứ?”

“Tôi mắc bệnh sạch sẽ, anh cũng biết rồi mà.”

“Bệnh sạch sẽ nghiêm trọng đến mức dọn dẹp cả một căn hộ không bao giờ về ở ư? Anh không nghĩ như vậy đâu.”

Tôi không thể nói lại được anh, nhưng tôi cũng không muốn giải thích.

Anh tiếp tục nói: “Lúc ở đó, nghĩ đến những chuyện ngày xưa, anh phát hiện anh không buồn chán như mình tưởng. Ít nhất lúc đó còn có em ở bên cạnh anh.”

“Là vợ anh, vậy mà cảm giác tồn tại của tôi trong cuộc sống của anh thấp thụt đấy, phải vài năm sau nhớ lại, anh mới biết giá trị của tôi khi ở bên cạnh anh.”

“Anh không phải là người dễ hòa đồng, anh muốn biết tại sao em lại chịu đựng anh được lâu đến vậy?”

Tôi lắc đầu. “Tôi đã nói rồi, tôi không chịu đựng, tôi chỉ chấp nhận sự lựa chọn của mình mà thôi.”

“Anh còn nhớ đêm đầu tiên sau khi chúng mình kết hôn, em đã xắn tay áo lên nấu cơm cho anh ăn, bị mỡ bắn vào bóng ngón tay mà vẫn không muốn để anh nhìn thấy.”

Tâm trạng rồi ren phức tạp, tôi chẳng thể thốt nên lời.

“Anh tự biết, nếu sống cùng anh một thời gian, em sẽ thấy anh là người rất tẻ nhạt, tính cách lạnh lùng, không thể gần gũi với người thân và không chịu nổi cuộc sống bình thường nhạt nhòa. Từ việc gây mâu thuẫn với sếp cũ hay khiến cho cuộc hôn nhân của chúng ta trở nên như vậy thì đều do bản thân anh muốn đảo lộn, muốn phá vỡ cuộc sống có trật tự. Nhưng anh vẫn yêu em, Khả Khả, hãy thử cho anh một cơ hội nữa để nối lại quan hệ của chúng ta.”

Tôi chưa bao giờ thấy anh nhắc lại chuyện cũ, đương nhiên càng không bao giờ nghe anh tự kiểm điểm bản thân thế này nên nhất thời ngỡ ngàng, hỏi: “Tại sao? Chỉ vì tôi chịu đựng và kiềm chế, nhân nhện anh quá lâu, quá nhiều ư?”

“Anh biết mình đã làm tổn thương em, hãy tha thứ cho anh.”

“Tôi mệt rồi, Á Âu. Không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi đã sống theo một quán tính, dọn dẹp nhà cửa thật gọn gàng sạch sẽ, luôn để ý đến tâm trạng của anh, không phiền anh lúc anh đang bực tức, cáu gắt, là quần áo cho anh, thắt cà vạt cho anh, sắp xếp bữa ăn, gác ngủ cho anh, nhân lúc anh rảnh rồi rủ anh cùng tôi đi du lịch, hưởng thụ vài ngày vui vẻ. Nếu không có sự xuất hiện của Du Vịnh Văn, không có đứa bé này, có lẽ tôi sẽ duy trì nó cả đời, nhưng bây giờ thì khác rồi...”

Hai tay tôi phải ôm lấy bụng vì em bé bỗng cựa mình thật mạnh, tâm trạng của tôi đã ảnh hưởng đến cái thai. Tôi cố gắng bình tĩnh nói tiếp: “Bây giờ, tôi chỉ muốn chăm sóc tốt cho con và bản thân mình, không còn hơi sức đâu để nghĩ đến việc khác nữa.”

“Anh không yêu cô ấy, đó chỉ là một sai lầm.”

“Không cần cố gắng giải thích với tôi chuyện này, thậm chí tôi chẳng muốn ghen với cô ta, vì thực ra, anh có yêu ai bao giờ đâu.”

“Không, em đối với anh không như vậy.”

“Nếu anh nói câu này sớm hơn, có lẽ tôi đã cảm động, nhưng bây giờ thì đã muộn rồi.”

“Chúng mình có thể nói vấn đề này sau, nhưng anh muốn để em biết suy nghĩ của anh.”

Thực ra, tôi chưa bao giờ hiểu hết suy nghĩ của anh là vợ anh mà phải thừa nhận điều này, tôi cảm thấy mình khá đáng thương, lúc anh chủ động nói ra thì lại chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tôi cũng giống những phụ nữ mang bầu khác, mua một loạt sách mang thai, sinh nở, nuôi con, rồi giờ đọc từng cuốn lúc rảnh rỗi, sau đó thờ dài cảm thán, thì ra nuôi một đứa con phức tạp như vậy.

Lý Giai Nhân cũng giới thiệu một cuốn sách nuôi dạy trẻ với tôi, ca ngợi cuốn sách này rất thực tế, bổ ích, tôi tin lời cô ấy đặt mua trên mạng, rồi như bị ai xúi giục, tôi mua thêm cuốn Sông Đông êm đềm.

Lúc sách được mang đến, tôi còn không có dũng khí xé giấy bọc. Tôi chẳng có khái niệm gì về văn học Liên Xô, lẽ nào tôi muốn nhờ cuốn sách này để nhớ lại thời thiếu nữ của mẹ, tưởng tượng và cảm nhận lúc chú Hà Nguyên Bình nghe mẹ kể cuốn tiểu thuyết này như thế nào ư? Nhưng điều đó có ý nghĩa gì chứ? Cuối cùng tôi đặt cuốn sách vẫn còn nguyên bọc lên giá sách, cạnh đó là bức kệ chú Hà Nguyên Bình viết:

“Thương yêu cùng tụ hội

Do nhân duyên hợp thành

Sống ngập tràn âu lo

Mạng như sương trên cỏ

Vì yêu nên lo

Vì yêu nên sợ

Nếu không có yêu thương

Thì không còn lo sợ.”

Lúc đầu tôi không hỏi ý kiến mà đã lấy bức kệ này ở nhà Từ Hàng, mang nó về thành phố rồi đi đặt khung. Người thợ làm khung cười và bảo: “Chữ viết cũng đẹp đấy, có thể thấy được tâm sức của người viết, nhưng giấy viết bình thường quá, cũng không đề tên người viết.” Ông lắc đầu, không nói tiếp nữa, chắc hẳn ý ông muốn nói là bức này không đáng để đóng khung, nhưng tôi vẫn cố chấp bảo đảm, nên ông cũng không từ chối đơn đặt hàng này.

Tôi cũng cảm thấy cách làm của mình hơi nực cười, nhưng trong quá trình đi tìm lời giải đáp cho cuộc đời mình, nhìn thấy một thứ đầu tiên liên quan đến ông, tôi cảm thấy vô cùng ý nghĩa.

Cuộc đời luôn có những mối âu lo, có những thời khắc không thể nào tự thoát ra được, muốn vô lo vô nghĩ thật khó lắm thay.

Nếu Tôn Á Âu không nhắc đến chuyện căn hộ ở đường Thẩm Dương thì tôi đâu có cảm thấy rối rắm, phức tạp thế này.

Tuy chỉ sống ở đó một thời gian ngắn nhưng điều đó có ý nghĩa đặc biệt với tôi.

Sau khi trở về thăm chốn cũ, anh đã nhớ đến một vài chuyện, còn trong trí nhớ của tôi, đó là khoảng thời gian thật tuyệt vời.

Năm hai mươi tư tuổi tôi yêu Á Âu, có thể coi đó là quãng thời gian bị kìm nén của tuổi trẻ bông bột. Năm hai mươi tám tuổi tôi quyết định kết hôn với anh, đây là quyết định lớn nhất trong đời tôi.

Cho dù cuộc hôn nhân đó có thể coi là một trò mạo hiểm, cho dù cuộc đời không thể đoán trước được kết cục, cho dù việc tôi yêu anh bị bố mẹ phản đối, dì và Hạ Văn ra sức khuyên nhủ nhưng vẫn không thể thuyết phục được tôi.

Không sinh con là yêu cầu anh đưa ra, lý do rất đơn giản là anh không thích trẻ con, anh cũng chẳng có suy nghĩ phải có con nối dõi tông đường như bao người đàn ông khác. Tôi thấy rằng nỗi ám ảnh mang bầu ngoài ý muốn lần trước quá lớn, cộng thêm việc tiền đồ tương lai của anh chưa biết ra sao nên nghĩ không có con cũng đúng.

Sau khi kết hôn, tôi hăng hái sắp xếp lại tổ ấm nhỏ, mua rất nhiều sách dạy nấu ăn, dụng cụ nấu nướng, mỗi ngày sau khi đi làm về, tôi vẫn đi giày cao gót, mặc quần áo công sở tất tả ra chợ mua thức ăn mang về nấu bữa tối với những món đầy đủ chất dinh dưỡng, buổi sáng dậy sớm nấu ăn sáng xong xuôi cho anh rồi tôi mới đi làm. Tôn Á Âu không thân nhiên chấp nhận, ngược lại còn nói với giọng mệt mỏi: “Em làm như vậy khiến một thằng đàn ông rồi việc ở nhà như anh cảm thấy rất áp lực, cứ đại khái thôi là được.”

Tôi đành cố gắng làm việc nhà trong thời gian ngắn nhất, dọn dẹp phòng trong lúc anh đi chạy thể dục, nhớ bổ sung vào ngân sách một số tiền để anh chi tiêu. Mỗi lần anh đi ra ngoài về khuya, lòng tôi thấp thỏm, lo lắng như lửa đốt, cố gắng không gọi điện hỏi anh đi đâu, càng không dám hỏi anh có ý định thế nào cho tương lai.

Tôi đã sống trong một gia đình quá ồn ào, từ nhỏ đến lớn, nỗi khổ tâm lớn nhất là không được sống yên tĩnh, thiếu sự riêng tư cần thiết. May thay cuộc sống và mối quan hệ của anh đơn giản đến mức gần như xa cách với thế giới bên ngoài, sống cùng anh, hầu như không có ai đến làm phiền chúng tôi.

Thực ra anh cũng là người rất dễ sống chung. Anh không có yêu cầu cao, mặt không hề biến sắc khi nếm món canh tôi nấu thất bại, luôn khuyên tôi đơn giản hóa mọi việc, cho tôi một vài ý kiến về công việc, cổ vũ tôi theo đuổi sự nghiệp của mình. Nhưng để có tất cả điều này, điều kiện anh đưa ra là tôi

không nên tùy tiện thăm dò suy nghĩ của anh, không được yêu cầu gần gũi, thân mật hơn.

Nghe thì có vẻ tôi đang ngược đãi bản thân, nhưng tôi phải thẳng thắn thừa nhận rằng, phần lớn khoảng thời gian đó tôi cảm thấy rất vui.

Hồi đó, tình yêu của tôi dành cho anh ở trạng thái cuồng si. Cái ôm của anh khiến tôi ngây ngất, sự bức bối, không hài lòng sự xa cách của anh đều không làm cho tôi nản lòng thất vọng, thậm chí tôi còn rất bao dung, độ lượng với anh. Tất cả những khổ sở trong tình yêu đó, có lúc lại làm cho tôi yêu anh hơn, khiến tôi coi nhẹ rất nhiều chuyện.

Tôi chỉ thực sự bắt đầu nghĩ lại sau khi đã rời khỏi căn hộ ở đường Thẩm Dương.

Cuối cùng, tương lai của anh cũng bắt đầu khởi sắc, công việc mới tiến triển rất thành công, chế độ đãi ngộ tốt. Anh mau chóng mua được căn hộ hiện chúng tôi đang ở. Tôi thì tập trung toàn bộ tinh thần vào việc mua sắm, trang trí nhà cửa, còn phần lớn thời gian của anh dành cho công việc, như muốn đoạt lại tất cả những tổn thất mà anh đã từng phải chịu. Ngoài thời gian ở văn phòng, anh đi họp hành, công tác từ Nam ra Bắc. Chúng tôi chuyển đến nhà mới nhưng anh không đưa ra bất cứ một ý kiến gì về việc trang trí. Sau khi dọn đến ở, anh bảo thư ký tìm một người giúp việc theo giờ, làm tất cả việc nhà. Tôi tự tay nấu bữa tối cho anh, ăn xong, anh chỉ lạnh nhạt nói: “Em hãy dành thời gian vào những việc có hiệu quả hơn.”

Đó chưa hẳn là một lời phê bình, nhưng tôi lại giống như bị một quả búa tạ đập vào đầu.

Tôi quá mong muốn làm một người vợ hoàn hảo để cuộc sống của chúng tôi thật hoàn hảo, nhưng tất cả những cố gắng đó của tôi trong mắt anh lại bị coi là quá sức.

Anh có yêu tôi không? Tại sao anh lại lấy tôi?

Câu hỏi này bắt đầu xuất hiện dai dẳng trong đầu tôi. Anh không muốn có con, tổ ấm mà tôi cố gắng tạo ra thì lại chẳng hấp dẫn được anh, điểm đặc biệt duy nhất có lẽ là lúc anh gặp khó khăn, tôi đã kiên trì ở bên anh và muốn lấy anh.

Nỗi băn khoăn đó cứ đeo bám lấy tôi, chẳng thể nào xua đi được. Có điều, đối với một phụ nữ ba mươi tuổi, tôi chẳng lấy đâu sức mạnh hay sự bướng bỉnh như thời thiếu nữ để so đo tính toán với anh, kiểu như: Anh nói đi, anh có yêu em không? Anh yêu em ở điểm gì? Anh có thể yêu em nhiều hơn được không?

Trong lúc đang hoang mang như thế, chúng tôi đã đi New Zealand du lịch, nhân tiện đến thăm cô bạn thân của tôi là Hạ Vân.

Hạ Vân và chồng cô ấy định cư ở thành phố Auckland của New Zealand. Đó là một thành phố rất dễ chịu, nhịp sống chậm rãi, không khí trong lành. Hai vợ chồng cô ấy đã có một cô con gái mười bốn tháng tuổi rất đáng yêu. Cô bé đang tập đi. Chồng cô ấy xoa xoa tay, nói: “Tôi muốn có hai trai, hai gái, nhưng cô ấy nhướng lông mày lên, nói: hai đứa đã là mức tối đa rồi.”

Hạ Vân nói: “Nếu anh thực sự muốn, có thể ra ngoài tìm người sinh con cho anh, sau đó tôi sẽ phụ trách nuôi con giúp anh.”

Chồng cô bạn che miệng vợ lại, cười, mắng yêu: “Em điên rồi, nói những câu này trước mặt con gái, có cho anh mấy lá gan anh cũng không dám đâu.”

Hai vợ chồng họ cãi cọ trêu chọc nhau rất thoải mái, mỗi động tác đều vô cùng thân mật, cô con gái nhỏ hoạt bát với đôi má hồng bầu bĩnh, đáng yêu, lẫm chẫm tập đi, bi bô nói khiến tim tôi như tan chảy. Nhà cô bạn còn có một chú chó lông vàng rất thân thiện, dễ bảo, căn bếp rộng rãi, sáng sủa, Hạ Vân đang nướng thịt dê trong đó. Từ cửa sổ nhìn ra, hoa hồng trong vườn đang khoe sắc... Tôi biết, tất cả những điều này đều là những gì tôi ao ước nhưng không bao giờ có được.

Vậy tôi có được những gì?

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Á Âu, anh đang nói chuyện gì đó với chồng Hạ Vân. Chồng Hạ Vân là một kiến trúc sư mang những đặc điểm tiêu chuẩn của một người đàn ông như tính tình hiền hòa, chậm rãi, dễ tính, mặc dù không đẹp trai nổi bật như Á Âu và không có sức cuốn hút đặc biệt của người đàn ông nhiều tham vọng.

Tôi có được một người chồng đẹp trai và thành công trong sự nghiệp.

Dường như muốn bù đắp cho tôi nên về phương diện vật chất, anh tỏ ra rất hào phóng, những thứ mà tôi chưa bao giờ yêu cầu anh mua như xe, nhà, đồ trang sức... thì anh lại đáp ứng đầy đủ. Anh làm việc chăm chỉ bận rộn đến nỗi không có thời gian nhìn ngó đến người con gái khác.

Anh chưa từng yêu ai sâu sắc, những gì anh đem lại cho tôi đã là sự nhiệt tình to lớn nhất trong phạm vi tính cách bẩm sinh của anh. Vậy tôi còn muốn đòi hỏi gì nữa?

Khi đã phải nhắc nhở bản thân nên biết thế nào là đủ, có nghĩa là tình yêu đã nhạt màu. Tôi bắt đầu dùng lí trí đánh giá và nhìn nhận mọi thứ.

Tôi vẫn yêu anh, nhưng không phải là tình yêu như trước kia nữa.

Chính vì thế, sau khi rời khỏi căn hộ chung cư ở đường Thẩm Dương, tôi vẫn thường xuyên quay lại đó quét dọn.

Ở đó lưu giữ tình cảm chân thành nhất và trọn vẹn nhất của tôi.

Cuộc hôn nhân của tôi đã có bước ngoặt, hơn nữa lại xảy ra đúng lúc tôi không có bất cứ cố gắng nào để cứu vãn.

Vấn đề bỗng bày ra trước mắt tôi lại là: Mi có muốn tha thứ, quên đi tất cả để làm lại từ đầu không?

Tôi không biết.

Tôi thực sự cảm thấy mệt mỏi rồi.

So với đàn ông, tình cảm của đàn bà có lẽ ổn định và bền vững hơn. Chúng ta cảm nhận được niềm vui đặc biệt khi mình hy sinh tất cả, làm tất cả mọi thứ cho chồng. Có nhiều khi, cho đi càng nhiều, chúng ta lại càng cảm thấy như thế là xứng đáng. Nhưng tình cảm cũng giống như cơ thể sẽ có lúc mệt mỏi, đến một giới hạn nào đó, chúng ta sẽ thấy không thể tiếp tục kiên trì, cố gắng được nữa. Sự hấp dẫn của anh với tôi bắt đầu giảm đi từ khi nào? Tôi không nhớ rõ, chỉ biết rằng tôi không còn cảm thấy run rẩy bởi sự đụng chạm của anh, không còn bị mất ngủ bởi một câu nói của anh. Tôi nghĩ, tôi không thể yêu anh như trước được nữa, nhưng khi nói không còn yêu anh nữa, tôi không cảm thấy nhẹ nhõm chút nào mà ngược lại, rất mơ hồ, mông lung.

Cảm giác trống rỗng này thật xa lạ và nguy hiểm.

3

Di gọi điện đến nói: “Khả Khả, đi xem dự báo thời tiết, ở chỗ con bây giờ đang rất nóng, đi nhớ mùa hè năm con sinh, đúng là thời điểm nóng nhất trong lịch sử mà đi từng trải qua. Con nhớ không được tùy tiện ra ngoài, bà bầu mà bị cảm nắng là rất nguy hiểm đấy.”

Tôi bảo di, tính đến hôm kia là tôi đã mang bầu được ba mươi hai tuần rồi. Tôi bắt đầu nghỉ ngơi, hầu như ở nhà liên lạc với khách hàng và chỉnh sửa những phương án công việc với đồng nghiệp qua email, chỉ thỉnh thoảng tôi mới tới công ty. Di hỏi chuyện của tôi và Á Âu, tôi chỉ biết trả lời đi tất cả đều tốt.

Bề ngoài thì đúng là như vậy.

Hơn một tháng qua, Á Âu đã ít đi công tác và làm tăng ca, thời gian ở nhà nhiều hơn, hôm sinh nhật tôi, anh còn đặt trước bữa tối ở một nhà hàng rất lãng mạn. Thật trùng hợp, hôm đó ở cửa ra vào nhà hàng, chúng tôi gặp vợ chồng sếp Lư Trạ, sau một hồi đứng nói chuyện, ai về bàn nấy ngồi. Một lát sau, tôi nhận được tin nhắn của Lý Giai Nhân nói rằng cô ấy đang ở nhà vệ sinh đợi tôi thế là tôi đành phải đến đó. Cô ấy hỏi: “Hai người làm lành rồi à?”

Tôi mơ hồ gật đầu.

Lý Giai Nhân lộ vẻ thấu hiểu, thờ dài, nói: “Em căm ghét bọn đàn ông phản bội, suy bụng ta ra bụng người, nỗi ám ức này đúng là khó có thể nuốt trôi được, nhưng vì đứa trẻ, anh ta đã nghĩ lại, cũng đành phải nhượng bộ thôi, không thể làm căng được.”

“Chị muốn sinh đứa bé ra rồi tính tiếp.”

“Đừng ngốc nữa chị Hứa Khả, sau khi sinh, chị sẽ mất một khoảng thời gian dài bận rộn, mệt mỏi với con cái, làm gì có thời gian để hàn gắn quan hệ vợ chồng. Hãy làm rõ mọi chuyện ngay bây giờ để anh ta không còn ý nghĩ nào khác nữa mới là thượng sách.”

Trở lại chỗ ngồi, tôi thấy trước mặt mình là một hộp đựng trang sức Tiffany. Á Âu nói: “Em mở ra xem đi!”

Đó là chiếc vòng đeo tay, anh đeo lên giúp tôi, trông nó phát sáng lấp lánh, đẹp vô cùng.

Đương nhiên, việc làm này chu đáo hơn nhiều so với việc trước kia anh quên sinh nhật tôi, sau đó bù đắp bằng cách nhờ thư ký mua cho tôi một chiếc khăn lụa.

Thậm chí anh còn dành thời gian đưa tôi đi khám thai một lần.

Nhìn thấy các bà bầu ngồi ở dọc hành lang, lông mày anh hơi chau lại, nhưng anh cũng kiềm chế rất giỏi, không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên hay chán nản chút nào. Lúc cầm trên tay ảnh chụp siêu âm, anh cũng xem tỉ mỉ rất lâu. Nhưng tôi có thể nhận ra, anh vẫn không hề yêu thích trẻ con.

Làm được đến như thế này, đối với anh mà nói đã là rất cố gắng rồi.

Tôi tự hỏi bản thân, tôi và anh có thể làm lại từ đầu không?

Tôi không biết trả lời thế nào, cứ nghĩ đến vấn đề này, tôi bỗng cảm thấy chán nản, đành tự an ủi mình: Đợi sinh con xong rồi tính tiếp.

Hà Từ Hàng gọi điện cho tôi, nói rằng đã gửi giấy báo đám và bản phô-tô giấy chứng nhận mua đất cho tôi. Tôi không hài lòng, nói: “Chị có yêu cầu em viết mấy thứ ấy đâu.”

“Nhưng em đã bảo với chị là em viết rồi, chị Hứa, chị phải nhận đấy nhé!”

Tôi đành phải bảo cô bé qua nhà. Khoảng nửa tiếng sau, Từ Hàng ấn chuông cửa, Á Âu ra mở cửa, chào hỏi xong liền bảo: “Tôi phải ra sân bay bây giờ, Từ Hàng, cô ở đây nói chuyện với Hứa Khả nhé!”

Anh đi rồi, tôi lấy nước quả ở tủ lạnh mời cô bé: “Em mau uống đi nhìn em mồ hôi nhễ nhại kia!”

“Hôm nay nóng thật đấy, em ra khỏi chỗ chụp hình mà suýt bị say nắng.”

“Việc chụp hình có thuận lợi không?”

“May mà kết thúc trước mùa hè. Ngày nào cũng bị thợ chụp ảnh mắng cho tối tăm mặt mũi. Bây giờ em bị mắng đến nổi mặt không biến sắc, da mặt cũng dày lên trông thấy, đúng là khâm phục mình quá đi mất.” Cô bé cười. “Chị Hứa Khả, hình như chị là người duy nhất trong số những người quen của em không ngạc nhiên khi em làm người mẫu ảnh thời trang.”

“Chị đã nói rồi, em rất đặc biệt mà.”

Tôi ngắm cô bé, vẫn gương mặt trong sáng, nhưng tóc được búi một búi tóc giả, hàng lông mày trước đây hơi rậm và to, nay được tỉa gọn gàng, có độ cong tuyệt đẹp, tô điểm cho đôi mắt dài nhỏ thêm có hồn, chóp mũi cô bé lấm tấm mồ hôi, làn da mịn màng, sáng bóng. Điều quan trọng là, cả gương mặt này toát lên vẻ thuần khiết, trong sáng. Một cô gái như vậy mà lúc nào cũng cho rằng mình không đẹp.

“Nhà thiết kế cũng nói như vậy à, nhưng em nhìn ngang nhìn dọc cũng chẳng thấy mình đặc biệt ở điểm nào, cứ bản khoăn không hiểu có phải cái nhìn của hai người khác biệt không?”

“Cứ nhìn em là chị lại muốn thở dài, tuổi trẻ thật tuyệt vời.”

Cô bé cười ha ha. “Em lại muốn giống như chị, sau ba mươi tuổi mà vẫn có vẻ đẹp của mỹ nữ.”

Tôi xoa bụng. “Em thật biết an ủi người khác, chị như thế này cách xa cái tiêu chuẩn như em nói nhiều lắm.”

“Chị Hứa Khả, lúc nào chị sinh em bé ạ?”

“Dự kiến sinh là hạ tuần tháng Chín.”

Cô bé thử dùng ngón tay chạm vào bụng tôi, tôi thấy cái vẻ cẩn thận, rón rén của cô bé thì bật cười. “Không phải đồ dễ vỡ đâu em không phải sợ thế.”

Cô bé lắc đầu. “Thật không thể tin nổi.”

Đúng vậy, mang thai đúng là một quá trình không thể tin nổi. Bản thân tôi đang trải qua mà còn thấy thật thần kỳ.

“Chị muốn có bé trai hay bé gái?”

“Con nào cũng được, có điều,” tôi xoa bụng cười, “lần siêu âm trước chị mới biết, đúng như chị nghĩ, bé là con gái.”

“Được thừa hưởng gen của anh chị, bé chắc chắn rất xinh xắn.”

Cô bé lấy trong túi xách ra một tập giấy, đưa cho tôi. “Đây là bản phôi-tô giấy chứng nhận bất động sản, còn đây là bản phôi-tô giấy chứng nhận mua đất, em không ngờ thủ tục lại phức tạp như vậy. Thời gian này em phải đi chụp ảnh, hơn một tháng sau mới sang tên được. Đây là giấy bảo đảm không nhận quyền thừa kế em viết, nếu chị cảm thấy cần thiết, chúng ta có thể đi công chứng.”

Trên tờ giấy bảo đảm không chỉ có chữ ký của cô bé mà còn có dấu vân tay đỏ chói. Tôi vội vàng xoa tay. “Không cần, không cần đâu, chị đã bảo không cần viết những thứ này, chị không hiểu tại sao em lại cứ khẳng khẳng như vậy.”

Cô bé cười. “Chị Hứa Khả, em đã lợi dụng chị, nếu cả cái này cũng không viết thì cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào nói chuyện với chị, mong chị nhận lấy cho em.”

Tôi đành nhận và hỏi: “Bố em chuyển về chưa?”

“Chuyển thì chuyển về rồi, nhưng...”, cô bé nhăn mày, “hình như bố rất nghi ngờ, vì thế em đã phải nịnh bố, đưa bản hợp đồng giả chữ ký của công ty thời trang cho bố xem, bố xem xong bán tin bán nghi, không vui chút nào.”

“Có lẽ ông hy vọng chăm sóc cho em, chứ không phải để em chăm sóc ông ấy nên không tránh khỏi buồn phiền.”

Cô bé nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Có lẽ thế ạ. Cho dù nói thế nào thấy bố và con chó Lai Phúc dọn về nhà ở, em rất vui, cảm thấy mình làm tắt cả chuyện này cũng đáng. Cảm ơn chị, chị Hứa Khả.”

“Chị nghĩ những gì chị làm cũng đáng, nên không cần khách sáo với chị đâu. Từ Hàng, nếu không có việc gì nữa, ở đây ăn tối với chị rồi hãy về, bây giờ ra ngoài nóng lắm.”

Cô bé gạt đầu đồng ý.

Ăn xong bánh ngọt, chúng tôi dựa vào ghế xô pha nói chuyện. Từ Hàng hỏi tôi: “Hình như là hai người làm lành rồi à?”

Tôi cười gượng. “Cứ coi là như vậy đi.”

Cô bé không muốn truy hỏi đến cùng, chỉ nhún vai tỏ ý hiểu biết, rồi nói đơn giản: “Thế cũng tốt.”

Tôi thở dài, không biết phải hiểu từ “tốt” của cô bé như thế nào, có thể trong mắt của cô gái mười chín tuổi, ở độ tuổi của tôi, đương nhiên phải có gia đình ổn định, không có bất cứ vướng mắc nào, như vậy mới gọi là tốt.

“Em và Chu Huệ thế nào rồi?”

Cô bé cười. “Bác sĩ Hứa nói với chị là thấy Chu Huệ thay lòng đổi dạ à?”

“Nó rất quan tâm đến em, chị còn cười nó, bảo nó bây giờ cũng nhìn ra được tâm trạng của người khác cơ đấy thật đáng chúc mừng.”

Một lúc lâu cô bé không nói câu nào.

“Dù sao các em vẫn còn nhỏ, có lẽ vẫn chưa muốn có cái gì ổn định.”

“Em nghĩ sức hấp dẫn của từ “ổn định” đó không lớn đâu ạ, hơn nữa con người của Chu Huệ rất ham chơi, cho dù mười năm nữa cũng không có từ “ổn định” trong từ điển của cậu ta đâu.”

Bọn trẻ chia tay rồi lại làm lành, không hiểu vì sao tôi bỗng nhiên mỉm cười, có lẽ chỉ ở độ tuổi của chúng mới tràn đầy sức sống, sự đam mê và nhiệt tình đến thế, cho dù có bị dẫn dắt thế nào cũng không tổn thương sâu sắc, ở độ tuổi của tôi mà như vậy thì làm sao chịu nổi. “Nói như vậy có nghĩa là em không trách cậu ấy?”

“Trách cậu ấy à?” Từ Hằng mở to mắt nhìn tôi. “Em không cảm thấy cậu ấy có lỗi gì với em cả.”

Thôi rồi, đúng là tôi không thể theo kịp với tư duy của bọn trẻ bây giờ.

“Bọn em chưa từng hứa hẹn với nhau điều gì, em cũng không nghĩ là cậu ta thích em.”

“Cậu ta đương nhiên thích em rồi.”

“Vậy thì em không có cảm giác yêu đương với cậu ta. Người em thích không phải tuýp người như cậu ta.”

“Thế em thích tuýp người như thế nào?”

Cô bé cười, mặt tự nhiên đỏ lựng lên, nói hơi lắp bắp: “Cái này, dù sao... cũng không phải kiểu người như Chu Huệ.” Dường như muốn thoát khỏi sự ngại ngùng, cô bé lắc đầu, nói thêm “Thực ra em cũng không biết mình thích người như thế nào nữa.”

“Đại khái là lúc gặp nhau sẽ tìm đập nhanh, không gặp nhau sẽ cảm thấy nhớ, muốn ở bên người đó mãi mãi.”

“Ở bên nhau mãi mãi có nghĩa là kết hôn phải không ạ? Vậy em lại không nghĩ thế, sau này em chỉ muốn ở cạnh bố thôi, em không muốn kết hôn. Theo em hiểu thì thích ở đây có nghĩa là muốn được ở gần anh ta, muốn có được cơ thể anh ta.”

Tôi ngó người, không kịp được bật cười ha ha. Cô bé cũng cười. “Câu nói này có phải quá thẳng thắn, quá vô liêm sỉ không ạ?”

“Không, em rất thẳng thắn và cũng không sai. Tình yêu có thuần khiết thế nào thực ra cũng bao gồm cả ham muốn được gần gũi nhau, còn về việc kết hôn...”, tôi nghĩ ngợi một lát rồi nói, “chẳng qua chỉ là về mặt luật pháp đảm bảo hai người yêu thương nhau cùng phải gánh vác trách nhiệm gia đình, em ở độ tuổi này chưa nghĩ về chuyện lập gia đình cũng là bình thường.”

“Bố em đã từng kết hôn, người đó do ông Trương giới thiệu nhưng không duy trì được đến hai năm.”

Tôi rất muốn biết cuộc sống trước đây của chú Hà Nguyên Bình nên hỏi: “Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Khoảng hai mươi năm trước ạ, sau khi bố mang em về thì hai người ly hôn. Có thể người phụ nữ đó không thích em, nếu không bố là người dễ sống như thế chẳng có lý do gì ly hôn với bố cả.”

“Em đừng nghĩ như vậy. Có rất nhiều nguyên nhân khiến người ta không giữ được hạnh phúc gia đình, cặp vợ chồng có yêu thương nhau nhiều đến đâu cũng có lúc cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Nguyên nhân dẫn người ta đến hôn nhân đa số là tình yêu, nhưng duy trì cuộc hôn nhân sau này lại không phải chỉ cần có tình yêu là được. Cuộc sống thường ngày mài mòn dần tình cảm, cần phải bổ sung thêm vào đó cả tình thân, trách nhiệm, sự tin tưởng và sống nương tựa vào nhau. Nếu không có những điều này, thật sự khó có thể ở bên nhau đến đầu bạc răng long.”

“Phức tạp quá. Thế nên em tình nguyện sau này ở với bố sống đơn giản một chút cũng tốt.”

Tôi im lặng không nói.

“Ôi, chị Hứa Khá, em không có ý nói những lời làm chị buồn đâu.”

“Chị biết. Không cần em nói, bây giờ chị cũng không có niềm tin vào hôn nữa. Có điều người bạn thân nhất của chị ở New Zealand lại sống rất ổn, cuộc hôn nhân của họ rất hạnh phúc, thế nên không có gì là tuyệt đối cả.”

Ánh nắng buổi chiều hắt qua tấm rèm cửa mỏng đã dịu hơn, chỉ còn vài đốm sáng chiếu xuống nền nhà tĩnh lặng. Trong ấn tượng của tôi, đã từ rất lâu rồi, hồi còn thiếu nữ, tôi và Hạ Vân cũng nằm và nói chuyện lâu như thế này, thời gian trôi thật nhanh. Tôi giờ đây sắp trở thành một phụ nữ trung tuổi mệt mỏi, vác cái bụng bầu to không nhìn thấy chân mình, chờ đợi đứa trẻ chào đời, trong sự âu lo, hoài nghi về tương lai.

Cả hai chúng tôi đều mệt nên mơ màng thiếp đi.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, tôi hơi nhoài người với lấy, đưa lên tai.

“Chị Hứa, chị có nhà không ạ?”

Tôi bắn khoảhỏi lại: “Ai đấy ạ?”

“Tôi là nhân viên quản lý của tòa chung cư đường Thẩm Dương, tên là Tiểu Lư.”

“Ồ, chào anh Tiểu Lư, hiện tại tôi không ở chỗ đó.”

“Vậy phòng chị có ai đang ở ạ?”

“Để trống mà, có ai ở đâu, có phải nước bị rò rỉ không?”

Anh ta hấp tấp nói: “Phiền chị đến ngay đây được không ạ? Ở ban công nhà chị có một phụ nữ đang ngồi, tôi đoán hình như muốn tự sát, dưới lầu có rất nhiều người đang đứng. Chúng tôi đã báo cảnh sát, cảnh sát và nhân viên phòng cháy chữa cháy đang đến. Chúng tôi đã lên lầu gọi cửa nhưng không có ai trả lời, cũng không dám tự ý phá cửa xông vào.”

Tôi giật mình đứng dậy. “Tôi lập tức đến ngay.”

Từ Hàng cũng choàng tỉnh, lo lắng hỏi: “Chị chậm một chút, đừng vội vàng như thế. Xảy ra chuyện gì đấy ạ?”

Tôi bảo cô bé cùng đi, trên đường xuống hầm để xe, tôi kể lại nội dung cuộc điện vừa nhận cho cô bé nghe.

“Có người tự ý vào nhà chị và định nhảy lầu xuống ư? Thật kỳ lạ!”

Ruột gan tôi rối bời, đành nói: “Phải đến đó xem thế nào đã.”

Tôi lái xe cùng Từ Hàng đến đó, chung cư đường Thẩm Dương vốn là một nơi náo nhiệt của đô thị, hiện giờ dưới lầu đã có rất nhiều người đứng, tất cả bọn họ đều đang ngẩng đầu nhìn lên, không ít người còn giơ điện thoại lên chụp ảnh. Có vài cảnh sát đang giữ trật tự, xe phòng cháy chữa cháy cũng ở dưới lầu, mấy phóng viên đài truyền hình vác máy quay đang phỏng vấn, một người trả lời với vẻ hào hứng: “Đứng, đứng, tôi là người nhìn thấy cô ấy đầu tiên.”

Nhân viên quản lý tòa nhà và một cảnh sát bước đến, nói: “Chị Hứa, cuối cùng chị cũng đến rồi, chị mau đi xem có quen người phụ nữ đó không?”

Đang là giữa hè, ánh nắng buổi chiều vẫn còn rất nóng bức, chói chang, ngẩng đầu nhìn lên, cảm giác không thể thấy rõ cái gì.

Chỉ thấy ở tầng tám của tòa chung cư, nhà tôi, trên ban công có một người con gái, tóc dài, váy đỏ, cả hai chân đang gác ra ngoài. Mặc dù không nhìn rõ mặt, nhưng tôi đoán quả không sai.

Đó là Du Vịnh Văn.

4

Cảnh sát nhìn tôi nghi hoặc. “Chị chắc chắn chứ?”

“Tôi không nhìn rõ, nhưng chắc là cô ta.”

“Cô ấy có quan hệ gì với chị, tại sao cô ấy lại chạy đến nhà chị muốn nhảy lầu tự tử?”

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi, việc đã đến nước này, tôi không thể không nói: “Cô ta chẳng có quan hệ gì với tôi cả, nhưng cô ta từng là tình nhân của chồng tôi, tôi đoán cô ta đã lấy chìa khóa ở chỗ chồng tôi để vào nhà. Còn việc tại sao cô ta làm vậy thì tôi thực sự không rõ.”

Những ánh mắt nhìn tôi càng tò mò hơn, mọi người đứng xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán. Hình như thấy tôi đang có bầu, người cảnh sát nói chậm rãi: “Chị hãy liên lạc với anh nhà, mời anh ấy đến đây đi ạ.”

Tôi lấy điện thoại, bấm số của Tôn Á Âu, anh đã tắt máy. “Chồng tôi đi công tác, bây giờ có lẽ đang ở trên máy bay rồi.”

“Đưa chìa khóa cho chúng tôi vậy, chúng tôi sẽ thử vào khuôn nhũ cô ấy.”

Tôi đưa chìa khóa cho anh ta, họ bước vào trong. Lúc này tôi đã gần như kiệt sức, ngã vào người Từ Hàng. Cô bé giữ chặt lấy tôi. Phóng viên đài

truyền hình vác máy quay bước đến. “Xin hỏi, chị có thể...”

Từ Hàng liền ngắt lời anh ta: “Không thể, chị ấy đang mang bầu, xin đừng làm phiền.”

Phóng viên ngăn người trước cách nói chuyện lạnh lùng của cô bé nhưng họ cũng không muốn rời đi. Tim tôi đập dồn dập, môi miệng khô khốc, cái thai trong bụng bị kinh động, bắt đầu đập liên tục khiến bụng nhâm nhâm đau.

“Chị Hứa Khả, chúng ta đi thôi.”

“Bỏ đi thế làm sao được?”

“Thì ít nhất ngồi trong xe, đừng đứng dưới cái nắng thế này nữa, trông sắc mặt chị kém lắm.”

Mồ hôi chảy ra ròng ròng, tôi lắc đầu. “Không sao đâu, chị đứng ở đây đợi cũng được.”

Chưa đầy mười phút sau, anh cảnh sát vừa nãy lại bước đến. “Chị Hứa, cô ấy đòi gặp chồng chị, chúng tôi bảo cô ấy là chồng chị đang trên máy bay, thế nên cô ấy muốn gặp chị.”

Từ Hàng giận dữ nói: “Chị ấy đã mang bầu tám tháng rồi, làm sao đến nơi như thế này được? Người phụ nữ đó rõ ràng muốn tự sát nên mới đưa ra các yêu cầu bất hợp lý như vậy.”

Anh cảnh sát bối rối. “Chúng tôi quan sát bằng ống nhòm, thấy cô ấy còn rạch cổ tay, không chỉ một lần, vết thương rất sâu và đang chảy nhiều máu, ý thức của cô ấy đã hơi hỗn loạn. Cứ để như vậy, cho dù cô ấy không muốn nhảy lầu, nói không chừng cũng...”

Tôi nắm tay Từ Hàng. “Chị phải lên đó xem thế nào.”

Cô bé nhìn tôi, đành nói: “Được rồi, em đi cùng chị.”

Đã hơn nửa năm rồi tôi chưa đến đây, lúc bước từ thang máy ra, tôi nhìn thấy trước cánh cửa quen thuộc nhà mình có mấy cảnh sát và nhân viên phòng cháy chữa cháy nên nhất thời hơi hoảng hốt. Một nhân viên phòng cháy chữa cháy nói nhỏ với tôi: “Ở phía dưới đang trải tấm đệm khí, nhưng chỉ đảm bảo cứu hộ an toàn ở độ cao mười lăm đến hai mươi mét tương đương với tầng sáu, nhà chị lại ở tầng tám, chúng tôi đã thử lên ban công tầng trên xem có thể tiếp cận cô ấy không, nhờ chị cố gắng đánh lạc hướng sự chú ý của cô ấy.”

Tôi gật đầu, bọn họ liền nhường đường cho tôi, nhưng Từ Hàng nắm chặt tay tôi đứng ở mép cửa, không cho tôi bước vào.

Đây là một căn chung cư nhỏ, phòng khách chỉ khoảng mười lăm mét vuông, từ cửa đến cửa sổ không đến năm mét trong phòng không mở điều hòa, gió nóng thổi vào, Du Vịnh Văn ngồi trên ban công quay đầu lại nhìn tôi. Cô ta mặc chiếc váy màu đỏ ngắn đến đầu gối, cô chữ V, tay trần, đôi giày cao gót cời ra đặt gần cửa sổ, ở cô' tay phải thông xuống có mấy vết rạch rất đáng sợ, máu cứ thế chảy xuống nền ban công. Trên tường còn có một vết máu kéo dài và có cả trên nền đất. Trong phòng khách, khắp nơi đều thấy vết máu, trên ghế xô pha cũng có vết máu, chắc chắn sau khi rạch cổ tay, cô ta đã đi lại khắp nơi trong phòng, thậm chí ngồi ở ghế xô pha, sau đó mới ra ban công.

Tôi bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, gần như đứng không vững, phải dựa vào người Từ Hàng, cô bé cũng hơi run nhưng vẫn gắng giữ lấy tôi.

Du Vịnh Văn nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi sau đó ánh mắt dừng trước cái bụng bầu của tôi. Toàn thân rùng mình, tôi lấy tay che bụng theo bản năng, cố gắng lấy tinh thần, nói: “Ồ đây nóng quá, tôi mở điều hòa lên được không?”

Trong phòng khách có một cái điều hòa tủ đứng, điều khiển đang để gần cửa sổ. “Chị đứng nguyên ở đó, đừng có qua đây. Anh Á Âu đâu rồi?”

“Anh ấy đang trên máy bay khoảng bốn mươi phút nữa là hạ cánh, cô hãy bình tĩnh, trèo xuống để xử lý vết thương đã, sau khi anh ấy mở máy, cô hãy nói chuyện với anh ấy.”

“Chắc chắn anh ta đang trốn tôi.”

“Không, anh ấy không trốn cô, anh ấy đi Thượng Hải họp, chắc ngày mai sẽ về. Tôi sẽ bảo anh ấy đặt vé máy bay hôm nay để về nhà một cách nhanh nhất.”

“Chị đang khoe với tôi hiện tại chị rất có sức ảnh hưởng với anh ta, có thể chỉ đạo anh ta làm bất cứ việc gì theo ý chị, đúng không?”

“Cô hiểu nhầm rồi, tôi không có ý đó.”

“Chị nói hay không nói cũng giống nhau thôi, dù sao anh ta đã nói với tôi rồi, cho dù có đứa bé hay không, người anh ta không muốn để mất là chị. Tôi không cam tâm, tôi đã đứng bên ngoài căn hộ chị ở, theo dõi hai người, thấy anh ta dẫn chị đến nhà hàng dùng cơm.”

Chắc hẳn đó là hôm sinh nhật tôi, cứ nghĩ đến việc cô ta âm thầm theo dõi phía sau, toàn thân tôi đã run lên.

“Hai người trông có vẻ là cặp vợ chồng hạnh phúc đấy. Tôi bỗng nhận ra, mình chỉ là khách qua đường, là một con rối, thậm chí không hề để lại vết tích gì trong cuộc sống của hai người, thua một cách thảm hại, và chị đã thắng rồi đấy.”

Tôi không biết nên nói gì, Từ Hàng đột nhiên mở miệng, giọng rất điềm tĩnh: “Chị này, không biết chị có nghĩ đến không, cho dù anh Tôn Á Âu đó nghĩ như thế nào thì cuộc hôn nhân của chị Hứa Khả đã bị chị phá hoại rồi.”

Tôi sợ hãi kéo tay cô bé, sợ cô ấy làm Du Vịnh Văn kích động. Cô bé nắm nhẹ tay tôi, ý bảo tôi bình tĩnh lại, rồi tiếp tục nói: “Tôi từng nhìn thấy chị đến công ty chị Hứa Khả nói chuyện với chị ấy chị ấy không hề muốn lằng nhằng với các người. Còn hơn một tháng nữa là chị ấy sinh rồi, chị ấy đã bảo tôi rằng chị ấy đã mất niềm tin vào hôn nhân, chị nghĩ liệu chị ấy có cảm giác chiến thắng được không?”

Du Vịnh Văn không nói gì, ánh mắt hoảng loạn, máu trên cổ tay vẫn nhỏ từng giọt xuống sàn nhà, nhìn thật khủng khiếp, nhưng cô dường như không có bất cứ cảm giác đau đớn nào.

Từ Hàng nói: “Chuyện đã như vậy rồi, chẳng có ai chiến thắng cả. Chị hãy mau xuống đi, có chuyện gì bình tĩnh nói. Chị hãy nghĩ đến bố mẹ chị...”

“Dù sao từ lâu họ đã rất thất vọng về tôi rồi. Tôi ở Mỹ mấy năm, đã đổi ngành học hai lần, chưa lấy được bằng, chẳng có sự nghiệp gì. Đối với tôi, cuộc sống không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

“Cuộc sống không chỉ có tình yêu.”

“Vậy còn có cái gì chứ? Tình thân, lý tưởng, sự nghiệp, gia đình, con cái...” Cô ta đột nhiên cười ha hả, thân người ngã nghiêng trên ban công, tôi gần như kêu lên thất thanh, may mà cô ta vẫn ngồi vững. “Chị không cần khoe khoang với tôi, các thứ khác tôi không có, tôi cũng chẳng quan tâm, cả cuộc đời này tôi chỉ yêu mỗi anh Tôn Á Âu. Tôi cứ nghĩ cuối cùng mình đã có được anh ấy, kết quả chỉ là ảo tưởng.”

Từ Hàng nói to: “Nói như vậy có nghĩa là, người phụ bạc chị chính là anh Tôn Á Âu, cho dù chị muốn dùng tính mạng để báo thù anh ta, tốt nhất nên tiến hành trước mặt anh ta thì hơn.”

“Không, tôi không hận anh ấy. Từ đầu tới cuối anh ấy không lừa tôi, anh ấy chỉ không yêu tôi như tôi yêu anh ấy, yêu đến mức có thể từ bỏ gia đình.”

“Ồ, số anh ta may thật, đến nước này rồi mà chị còn bênh vực anh ta. Nếu chị thật sự yêu anh ta như lời chị nói thì nên chúc phúc cho anh ta, sao phải đến tận nhà anh ta để tự sát?”

“Cô không hiểu đâu. Anh ấy nói sống ở đây mới hiểu ra người anh ấy yêu là vợ. Tôi chỉ muốn xem căn phòng này có điểm hấp dẫn gì mà có thể khiến một người đàn ông hồi tâm chuyển ý.”

Tôi nói một cách khó khăn: “Anh ấy không yêu tôi, Du Vịnh Văn à. Cô nghĩ nếu không có tình yêu thì sống cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng nhiều khi, tình yêu xuất phát từ bản năng, không phải là lý trí. Cô vẫn không hiểu hết con người Tôn Á Âu. Anh ấy chẳng yêu ai cả.”

Cô ta kinh ngạc mở to mắt nhìn tôi.

“Hãy tin tôi, tôi và anh ấy đã sống bên nhau gần bảy năm, hiểu được điều này đối với tôi không dễ chịu chút nào. Nhưng chúng ta đều phải nhìn thẳng vào sự thật, không ai quy định tình yêu phải là khoản đầu tư có lãi, khi người mình yêu thương không đáng tin cậy thì chúng ta đành phải nhận thua thôi.”

“Chị muốn đóng vai người khai sáng cuộc đời à? Ha ha ha, thật nực cười, không dùng được cách này với tôi đâu.”

Tôi buông tay Từ Hàng ra, chậm rãi bước vào nhà. “Tôi chẳng có tư cách khai sáng bất cứ ai, chỉ muốn nói cho cô biết cô muốn đối xử như thế này với người cô yêu ư?”

Cô ta do dự không nói, hình như do mất máu nhiều, tư duy đã hơi hỗn loạn, một lúc lâu sau mới hỏi tôi: “Chị đã nói chị không còn yêu anh ấy nữa đúng không? Vậy tại sao chị vẫn sinh con cho anh ấy?”

“Đứa bé không phải là công cụ để tôi giữ anh ấy lại càng không phải là sản phẩm tái tạo gen đơn thuần. Tôi muốn làm mẹ, cảm nhận được quá trình thai nghén và một sinh mệnh chào đời, trưởng thành thế nào. Du Vịnh Văn, cô có ý nghĩa rất lớn với bố mẹ của cô, lớn hơn nhiều so với sự tưởng tượng của cô đấy. Bọn họ có thể nhất thời thất vọng về cô nhưng chắc chắn không thể chịu đựng được nỗi đau mất cô.”

Trong quá trình nói chuyện, tôi đã nhìn thấy dây an toàn bên ngoài cửa sổ được thông xuống nên căng thẳng đến nỗi cổ họng khô đắng. Tôi tiếp tục nói: “Xin lỗi, tôi bây giờ đứng lâu một chút là cảm thấy rất mệt, muốn ngồi xuống ghế xô pha nghỉ một lát.”

Không đợi cô ta trả lời, tôi liền bước tới ghế xô pha ngồi xuống. Cô ta bất giác ngã đầu vào bên trong nhìn tôi, hỏi: “Chị vẫn muốn sống cùng với anh ấy à?”

“Tôi không biết nữa.”

“Hai người sẽ ở bên nhau thôi. Từ đầu đến cuối, chỉ có tôi là kẻ nực cười, thất bại thảm hại...”

Lúc này cô ta hình như cũng cảm thấy trên đầu mình có tiếng động bèn quay đầu lại và hét lên: “Đừng có lại đây.” Vết máu trên cổ tay vẽ một đường vòng cung về phía tôi, cơ thể cô ta mất thăng bằng ngã ra bên ngoài, tôi che miệng để kìm lại tiếng kêu, mắt mở to nhìn nhân viên chữa cháy đã thắt dây an toàn cố gắng đưa tay ra nắm lấy cánh tay cô ta, nhưng trong lúc vội vàng không giữ vững, cô ta cứ thế rơi xuống.

Tôi muốn đứng dậy nhưng không thể cử động được. Từ Hàng giữ chặt lấy tôi. “Chị cứ ngồi yên đấy nhé!”

Cô bé lao nhanh ra ban công và ngó xuống, sau đó quay đầu lại nói với tôi: “Roi xuống tắm đệm khí, hiện giờ nhân viên cứu hộ đang khiêng chị ta xuống.” Một lúc sau, cô bé lại nói: “Chị ta được cho lên xe cấp cứu rồi.”

Cả người tôi rơi vào trạng thái mơ hồ, cứ ngồi thẫn thờ ở đó, cảnh sát bước đến nói gì với tôi, tôi hoàn toàn không đáp lại được, Từ Hàng nói gì đó với họ, cuối cùng, họ cũng rời đi.

Từ Hàng lấy khăn mặt ra lau mặt cho tôi, tay cô bé run run. Lúc này, tôi mới nhận thấy chiếc áo phông của cô bé có vết máu, trên mặt tôi cũng có máu.

Có một cô gái trẻ ngó vào, nói: “Tôi là phóng viên Văn Báo, muốn phỏng vấn hai chị một chút...”

Từ Hàng không nói câu nào, bước đến đẩy cô ta ra ngoài rồi thô bạo đóng sầm cửa lại. Tôi nghĩ, may mà có em ấy ở đây, nếu chỉ có một mình tôi, tôi thực sự không thể từ chối dứt khoát như thế. Tôi thử đứng dậy, nhưng cảm thấy cơ thể nặng trĩu như đang phải gánh một vật nặng vô hình, chân tay không thể cử động được nhịp nhàng, hơi thở nặng nề và bụng bắt đầu đau, tầm nhìn dần dần mờ đi, rồi tôi chỉ nghe thấy Từ Hàng gọi to tên tôi, nhưng tôi không thể nào trả lời cô bé được, cuối cùng tôi rơi vào hôn mê.

5

Lúc tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trên giường ở bệnh viện, Từ Đông đang ở bên cạnh. Tôi định giơ tay sờ bụng theo bản năng, Từ Đông liền nắm lấy tay tôi. “Chị, đứa bé không sao, chị không phải lo đâu.”

Tôi không còn sức lực nào để đáp lại.

“Chị bị cảm nắng, may có Từ Hàng kịp thời gọi điện cho em nên mới có biện pháp cứu chữa kịp thời.”

Ánh mắt tôi dịch chuyển xuống cuối giường, Từ Hàng đang đứng ở đó, vẫn mặc chiếc áo phông dính máu. “VẬY CÒN DU VINH VĂN, CÔ ẤY...”

Từ Hàng lắc đầu, Từ Đông đáp: “Vừa nãy cô ta cũng được đưa đến bệnh viện này, đang tiến hành cấp cứu, tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm, vẫn còn sống.”

Tôi ngả người về phía sau, muốn được tiếp tục rơi vào trạng thái hôn mê, muốn trốn tránh tất cả, bỗng tôi nghe Từ Đông nói tiếp: “Chủ nhiệm Cổ nội huyết áp của chị khá cao, tốt nhất nên ở lại bệnh viện để theo dõi một đêm. Em đã gọi điện cho anh rể rồi, anh ấy đã đặt vé máy bay quay về.”

“Từ Đông, giúp chị tìm một bộ quần áo cho Từ Hàng thay rồi tiễn cô bé về ngày mai cô bé còn phải đi làm nữa. Chị không sao, chị muốn ngủ một chút thôi.”

Từ Đông gật đầu rồi tiễn Từ Hàng đi ra. Tôi không thể ngủ được vừa nhắm mắt thì trong đầu đã xuất hiện cảnh tượng đầy máu me trong phòng, ở đó có bóng người mặc váy đỏ cứ thế rơi từ trên cao xuống. Tôi chỉ biết mở mắt nhìn trần trần lên trần nhà trắng toát của bệnh viện, cho đến khi thấy mắt cay nhức rất khó chịu.

Sau khi tan làm bố đã vội vàng đến thăm tôi, nét mặt sầm lại, đứng bên giường tức giận nói: “Con lớn như vậy rồi, lại đang mang bầu, cũng phải cẩn thận một chút chứ, trời nóng thế này, chạy ra ngoài làm gì để đến nỗi bị cảm nắng hả?”

Tôi biết Từ Đông không kể rõ mọi chuyện cho bố biết nên thờ phào nhẹ nhõm. “Con không sao ạ, bác sĩ nói cần theo dõi thêm một chút, bố không phải lo đâu.”

“Hồi mẹ con mang thai con sắp được chín tháng, đi xe buýt bị ngã nên đã sinh non, bà ấy cũng suýt mất mạng. Lúc đó, bố ở bên ngoài phòng bệnh đã nghĩ, nếu mẹ con có mệnh hệ gì, bố phải ăn nói thế nào với ông bà ngoại của con đây. Con có chuyện gì thì sau này bố biết ăn nói thế nào với mẹ con?”

Lần đầu tiên tôi mới biết, lúc mình sinh ra còn có chuyện bất ngờ và nguy hiểm như thế. Nghe bố nhắc đến mẹ, tôi bỗng nghĩ, hồi đó hai người họ kết hôn chưa lâu, vợ lại mang thai đứa con của người khác, không biết bố ngồi ở ngoài đã có tâm trạng phức tạp như thế nào. Vậy mà tôi đã từng đánh giá sai về bố, nghĩ đến đó tôi cảm thấy vô cùng căm ghét bản thân, bao nhiêu nước mắt kìm nén từ hôm qua đến giờ mới có dịp tuôn rơi. Bố đột nhiên luống cuống, nói: “Sao thế Khả Khả, con thấy không khỏe ở đâu à? Để bố gọi Từ Đông đến!”

Tôi nắm lấy tay bố, nói: “Không cần đâu ạ, bố, con chỉ mệt thôi.”

Hai bố con rất ít khi có sự tiếp xúc thân mật, bố không thích cũng không quen bộc lộ tình cảm như vậy, thế nên ông lắc đầu như muốn lảng sang chuyện khác. “Khả Khả, con muốn ăn gì bố đi mua cái gì cho con ăn nhé!”

Tôi chẳng muốn ăn bất cứ cái gì nên lắc đầu.

“Không ăn làm sao được? Bố đi mua cháo cho con ăn nhé!”

Từ Đông bước vào, nói: “Bố, chị cần nghỉ ngơi. Một lát nữa con mlla cho chị chút gì ăn cũng được, bố cứ yên tâm.”

Đội bố đi khỏi Từ Đông nói: “Cô ta tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, hiện đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, lá lách bị rách nên phải cắt, não bị chấn thương, xương sườn bị gãy đâm vào mạch máu ở sườn, màng phổi và phổi bị tràn khí, xương chậu gãy vụn, đùi bên phải có hai chỗ bị gãy.”

Tôi không nói được lời nào.

Từ Đông an ủi tôi: “Tình trạng như thế có thể hồi phục được, quan trọng là cô ta còn sống. Nhà chị ở tầng tám, tầng một lại là mặt tiền của siêu thị, chiều cao siêu thị đó cũng phải đến hai tầng lầu. Cô ta rơi xuống từ độ cao vượt quá mức bảo đảm của tấm nệm khí, còn sống được cũng là may đấy.”

Cơ thể gần như gãy nát từng mảnh lại vẫn được coi là may mắn, nhưng không coi là may mắn thì coi là gì đây. Tôi thở dài, chẳng có cảm giác nhẹ nhõm chút nào, mắt vẫn nhìn trần trần lên trần nhà.

Buổi tối khoảng hơn chín giờ, Tôn Á Âu mới vội vàng bước vào, không còn vẻ trấn tĩnh như thường ngày, tóc tai anh rối bù, ống tay áo xấn cao. Anh gọi tên tôi: “Khả Khả, em không sao chứ?”

Tôi ngăn anh bước lại gần. “Xin đừng lại gần, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Anh khựng người lại, sắc mặt trắng bệch. “Khả Khả, nghe anh giải thích xảy ra chuyện này, anh rất...” Lần đầu tiên thấy anh nói ngập ngừng trước mặt tôi, cứ như đang phải chọn lọc từ ngữ. Những lời nuối tiếc hay đau lòng đấy? Tôi nhìn anh, cuối cùng anh nói: “Anh rất không muốn như vậy.”

Đúng là ngôn từ chuẩn của dân ngoại giao. Nếu tôi còn đủ sức, chắc chắn sẽ bật cười.

“Sau khi đi Mỹ, Du Vịnh Văn liên tục gửi email cho anh, lúc đầu là vì môn ngoại ngữ thi không qua, sau đó gia đình cô ấy xảy ra một số chuyện, tâm trạng rất chán chường, anh không thể không an ủi cô ấy.”

“Anh không cần kể với tôi những chuyện này.”

Anh không để ý đến lời tôi, tiếp tục nói: “Anh đi Mỹ công tác, nhân tiện ghé thăm cô ấy, đương nhiên, những chuyện xảy ra sau đó là không nên, nhưng anh nghĩ em cũng có thể hiểu được.”

Đương nhiên tôi có thể hiểu, vì đó là những gì tôi đã trải qua, cảm giác như đang tái hiện lại cảnh lần đầu tiên chúng tôi ở bên nhau, rất tùy hứng, không hề chân thành. Anh thấy như thế là rất bình thường nhưng không nghĩ được rằng đối phương lại rất nghiêm túc với chuyện ấy. Cuối cùng thì tôi cũng phải bật cười, thật mỉa mai làm sao!

“Nhiều lúc tâm trạng của cô ấy rất tồi tệ nên mãi không lấy được bằng tốt nghiệp, gia đình không cho cô ấy tiền học phí nữa. Anh có cho cô ấy vài lần, để cô ấy không phải sống quá khổ sở và có thể tốt nghiệp thuận lợi, có lẽ vì thế mà cô ấy đã hiểu lầm. Năm ngoái cô ấy đột ngột từ Mỹ trở về...”

Đó chính là thời điểm mẹ tôi bị bệnh nặng.

“Cô ấy nói muốn ở bên cạnh anh, điều này khiến anh rất bất ngờ, anh liên tục khuyên nhủ cô ấy trở lại Mỹ.”

Cho đến một hôm, cô ta không thể chấp nhận lời an ủi của anh nữa, lật bài ngửa với tôi. Thảo nào khi tôi đề nghị ly hôn, một việc mà trong mắt anh chẳng coi là gì bỗng nhiên diễn tiến tới mức anh không thể không chế nộ, điều đó đã làm anh nổi giận.

“Sau đó cô ấy trở lại Mỹ, nhưng một tuần trước đột nhiên quay về đến công ty tìm anh, anh đã nói rõ ràng với cô ấy là anh và cô ấy không thể tiến thêm được thêm được nữa. Anh đề nghị chu cấp cho cô ấy tiền học phí để trở về Mỹ tiếp tục học môn yêu thích, nhưng cô ấy đã từ chối. Bọn anh nói chuyện rất bình thường, cô ấy không hề để lộ ý định muốn tự sát, anh cũng không biết cô ấy lấy chìa khóa của căn hộ đường Thẩm Dương lúc nào.”

Tôi mở miệng, giọng nói khô khốc: “Anh coi chuyện đó là bình thường nhưng lại làm người khác tổn thương, điều đó tôi đã được lĩnh giáo rồi.”

“Em nói gì cơ?”

“Anh nói với tôi là anh rất nhớ những ngày sống trong căn hộ ở đường Thẩm Dương, thực ra tôi cũng nhớ những ngày đó, vì từ khi chuyển đến đây, tôi không còn yêu anh như trước nữa.” Tôi bình thản nói tiếp: “Sau khi chuyển đến nhà mới, anh bận rộn với công việc, suốt ngày đi công tác, có một đêm, tôi bị sốt đầu đau như búa bổ, gọi điện cho anh, anh nói: ‘Anh đang đi gặp khách hàng, đau đầu thì gọi cho anh làm gì, đến bệnh viện hoặc gọi điện cho Từ Đông ấy.’ Giọng nói của anh rất bình thản, nhưng chính lúc đó, tôi hoàn toàn hiểu ra, anh không hề yêu tôi.”

“Hồi ấy thực sự anh rất bận, thậm chí còn không nhớ nổi chuyện đó, cái gì em cũng để trong lòng, mấy năm sau mới tính toán với anh, như thế thật không công bằng.”

“Công bằng ư? Đừng nói từ công bằng với tôi, Tôn Á Âu, cũng đừng nói công bằng với cô gái ngốc nghếch đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt kia. Đêm hôm đó, nhìn căn hộ mới trông hươu trông hoác, trong phút chốc, tôi cũng cảm thấy mình sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Anh không biết em lại để ý như vậy, anh xin lỗi, Khả Khả, em đối với anh rất đặc biệt.”

Tôi nhìn anh như nhìn một người xa lạ. “Tôi chẳng thấy có gì khác nhau cả. Đương nhiên, tôi chưa đến mức tuyệt vọng như Du Vịnh Văn. Tôi có cha mẹ, anh em, họ đều yêu tôi, vì họ, tôi sẽ không từ bỏ mạng sống của mình. Tôi muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này, chỉ hy vọng nếu không có tình yêu thì ít nhất cũng có thể sống cạnh nhau. Tôi luôn thầm nhủ với bản thân, phải chấp nhận mình là kẻ thua cuộc, nhưng chẳng ai đáng phải trả một cái giá quá lớn như vậy. Nếu như cô ấy thật sự... thì những tháng ngày còn lại của tôi và anh liệu có thể sống thanh thản không?”

Anh không nói gì nữa, tôi nhắm mắt lại, cố chịu đựng cảnh máu me thoáng hiện qua trong đầu. “Anh đi đi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Tôi không biết Tôn Á Âu đã rời đi từ lúc nào.

Cuối cùng tôi đã ngủ thiếp đi, gặp hết ác mộng này đến ác mộng khác, trong mơ chỉ thấy cảnh roi ngã khiến tôi rùng mình toát mồ hôi lạnh.

Sáng sớm hôm sau, y tá đã đến đo huyết áp và kiểm tra tình trạng thai cho tôi. Chủ nhiệm Cố ghé qua phòng bệnh và nói với tôi: “Huyết áp của cô vẫn còn cao lắm”

Tôi lo lắng hỏi: “Tại sao lại như vậy ạ? Kiểm tra thai thời kỳ đầu, họ đều nói rằng huyết áp của cháu hơi thấp mà. Có phải cháu mắc chứng tăng huyết áp khi mang thai không?”

“Các thai phụ hiện nay đều đọc không ít tài liệu và ai cũng muốn tự chẩn đoán tình trạng sức khỏe của mình. Chứng tăng huyết áp khi mang thai quả thực rất nguy hiểm, nhưng đó là do cô quá lo lắng thôi. Kết quả kiểm tra sáng nay, mặc dù huyết áp của cô tăng cao hơn huyết áp bình thường là 30/15mmHg, nhưng đã thấp hơn mức đo ngày hôm qua khi mới nhập viện. Hiện tại nhịp tim và số lần thai đập ổn định. Tôi đã nói chuyện với em trai cô, cậu ấy nói rằng cô phải chịu một số kích thích, có lúc tinh thần lại quá căng thẳng, nghỉ ngơi chưa đầy đủ, chịu áp lực lớn dẫn đến huyết áp tăng cao. Tôi sẽ kê thuốc hạ huyết áp cho cô.”

Đương nhiên tôi biết từ chiều qua đến giờ bản thân luôn ở trong trạng thái căng thẳng tột độ, tuy cố gắng điều chỉnh cảm xúc, nhưng vẫn không thể làm được.

“Uống thuốc đó có ảnh hưởng đến thai nhi không ạ?”

Bác sĩ cười. “Mẹ cô, em trai cô đều là bác sĩ và rất tin tưởng chúng tôi, cho dù kê đơn hay đặt ra phác đồ điều trị, chúng tôi đều xem xét đến tình hình sức khỏe của bệnh nhân, vậy nên cô không cần quá lo lắng. Bây giờ việc cô cần làm là điều chỉnh lại tâm lý, nằm nghiêng về bên trái nghỉ ngơi, cố gắng thả lỏng cơ thể, như vậy sẽ giúp hạ huyết áp đấy.”

“Cháu có cần nằm viện không ạ?”

“An toàn là trên hết, hãy cứ ở lại bệnh viện thêm một ngày nữa, chúng tôi cũng tiện quan sát sự thay đổi huyết áp của cô.”

Chủ nhiệm Cố đi khỏi, bỏ tôi bước vào, hỏi: “Sao cái thằng Á Âu không ở lại với con?”

“Con không sao, không cần ở lại đâu bố ạ.”

Bố rõ ràng không hài lòng nhưng không nói gì, lúc lấy đồ ăn sáng ra, tôi thấy không chỉ có cháo, còn có bánh bao, bánh cảo, miến, thịt bò hộp. Nhìn đồng hồ ăn trước mặt, tôi vừa buồn cười vừa thấy có chút xót xa. “Bố ơi, một mình con làm sao ăn hết ạ?”

“Bố định gọi Từ Đông đến ăn cùng, nhưng lúc đến phòng bệnh khoa nội thấy nó đang nói chuyện với hai người nữa, nhìn thấy bố nó vẫy tay bảo bố đi.” Bố tôi nói tiếp: “Cái cô gái đó, hôm qua lúc bố đến thấy nó đang nhúng nhằng cầm tay con bé, lẽ nào đó là bạn gái nó?”

Tôi không tiện giải thích thân phận của Từ Hàng, đành nói mơ hồ: “Có lẽ không phải đâu ạ, chắc chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Bạn bè bình thường thì cần gì dẫn cả bố đến nói chuyện với thằng bé?”

“Sao bố biết ạ?”

“Lúc bọn họ rẽ vào góc hành lang, bố để ý nghe thấy cô bé đó gọi người đàn ông ấy là bố, còn nói chuyện nhượng bất động sản gì đó. Chắc Từ Đông không làm chuyện gì ngu ngốc đâu chứ?”

Tôi giật mình sững sờ, may mà bố không phát hiện ra sự khác thường của tôi. “Bố để hết ở đây, con cứ từ từ mà ăn, bố phải đi làm đây, tối bố sẽ đến.”

Bố vừa rời đi, tôi lập tức xuống giường, nhưng vẫn tự nhắc nhở mình bình tĩnh, không nên kích động. Tôi đi thang máy lên tầng của khoa nội quả nhiên lúc ở chỗ rẽ nghe thấy tiếng của Từ Đông: “Chú mà làm như vậy sẽ khiến chị cháu rất đau lòng, chị ấy luôn muốn bày tỏ thành ý với chú.”

Tôi ủ rũ nghĩ thầm, ông ấy cuối cùng đi phát hiện ra, còn tìm đến tận đây để trả lại căn nhà. Tôi định bước qua thì nghe ông ấy nói: “Mấy người nhầm rồi, tôi tuyệt đối không phải là bố của Hứa Khả.”

Mọi thứ trước mắt tôi bỗng tối sầm lại, phải dựa vào tường tôi mới có thể đứng vững.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 13

Tôi yếu ớt lùi lại phía sau rồi dựa người vào tường. Ngoài cửa sổ, một loạt tiếng sấm rền vang như muốn xé toang bầu trời. Tuy nhiên, tôi chẳng có phản

ứng nào với âm thanh ầm ầm đó, sự rung động từ sâu bên trong cơ thể khiến tôi run rẩy, một cảm giác lạ lẫm cứ lan ra, từng chút từng chút bao bọc lấy toàn thân. Đó là cảm giác gì vậy? Tôi hoàn toàn không biết.

Hà Từ Hàng

Type: BH. Diễm My

1

Tận mắt nhìn thấy Dư Tịnh Văn từ trên lầu cao rơi xuống, tôi khiếp sợ đến đờ đẫn.

Tôi và cảnh sát cùng lúc lao ra ban công và ngó nhìn xuống, chị ta rơi lên tấm đệm khí, bộ váy đỏ như bó sát vào cơ thể. Cảnh sát và nhân viên phòng cháy chữa cháy lần lượt cùng với các đồng nghiệp ở dưới lầu gọi điện thông báo tình hình. Tôi nhìn đắm đắm vào cơ thể đó dưới cái nắng gắt, không dám tin vào mắt mình.

Sắc mặt chị Hứa Khả trắng bệch, rồi ngất đi, tôi bối rối không biết làm thế nào.

Trong lúc hoảng loạn, tôi đã gọi điện cho Từ Đông, lắp bắp kể lại tình hình. Anh rất bình tĩnh, vừa điều động xe cứu thương vừa giữ máy với tôi, dặn tôi đặt chị Hứa Khả nằm thẳng ra, đóng cửa sổ lại, mở điều hòa nhưng không được để nhiệt độ quá thấp, càng không để gió điều hòa thổi thẳng vào người chị, rồi sau đó còi cúc áo của chị ra, dùng nước ấm lau người cho chị... Tôi luống cuống làm theo từng bước anh chỉ dẫn, cuối cùng thì anh cũng đến. Dù trong điện thoại tôi đã kể lại đại khái tình hình xảy ra cho anh nghe, nhưng khi nhìn thấy khắp phòng đầy vết máu, anh vẫn hoảng hốt, kinh ngạc. “Hai người có bị thương không?”

Tôi lắc đầu, sau khi nghe nhịp tim của chị Hứa Khả xong, anh bảo nhân viên cứu hộ đưa chị ấy lên xe cứu thương. Trên đường đi, anh lại hỏi tôi: “Em chắc chắn không bị thương ở đâu chứ?”

Tôi cúi nhìn xuống người, trước ngực áo dính đầy máu, chắc là dính lúc chạy đến chỗ ban công, cộng thêm mồ hôi ướt đầm áo nên trông nhếch nhác đến thảm hại. Điều quan trọng là, tim tôi đập rất nhanh, tay chân đều lạnh toát, không thể xua tan được nổi hải hùng, khiếp sợ.

“Vây... chị ta có chết không?”

“Anh không biết, không lạc quan lắm, có thể cô ta đã được đưa đến bệnh viện của bọn anh, dù sao bệnh viện cũng cách đây không xa lắm. Anh sẽ đi hỏi thăm xem thế nào.”

Chúng tôi không nói gì thêm nữa.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho chị Hứa Khả, Từ Đông đưa tôi đến phòng nghỉ của bác sĩ, tìm một chiếc áo phông đưa cho tôi. “Đây là áo của anh, sạch đây, em thay tạm đi.”

Tôi thay xong áo bước ra ngồi xuống ghế ngoài hành lang, muốn để cho tâm trạng của mình được bình tĩnh lại. Một cốc kem sô cô la Sundae giờ ra trước mặt, tôi ngẩng đầu nhìn lên, là Hứa Từ Đông.

“Ăn xong có lẽ sẽ không thấy khó chịu nữa.”

“Sô cô la trị được bách bệnh không?”

Anh cười, không hiểu vì sao, nhìn thấy nụ cười của anh, tôi bỗng cảm thấy thế giới này không tồi tệ đến mức không thể chấp nhận được. Tôi cầm cốc kem Sundae nhưng chẳng có tâm trạng nào để ăn, chỉ cần hai miếng rồi thôi.

“Chọn ngành y sẽ phải chứng kiến rất nhiều điều mà người bình thường khó có thể chấp nhận. Hơn nữa bọn anh phải coi đó là chuyện bình thường, và dần dần cũng có thái độ chuyên nghiệp, nhưng anh hiểu em cảm thấy sợ hãi thế nào.”

“Thực ra hiện trường lúc đó không kinh sợ như cảnh người chết em từng gặp.”

Anh ngạc nhiên nhìn tôi.

“Anh quên bố em làm nghề gì rồi à? Ấn tượng sâu sắc nhất của em là hồi em năm tuổi, có lần người ta mời bố đến tổ chức tang lễ, ông Trương lúc đó cũng có việc nên không ở nhà, bố không yên tâm để em ở nhà một mình nên dẫn em theo...”

Lúc đến nhà đó, ông cụ đang trong tình trạng hấp hối. Bố để tôi ở ngoài sân, dặn tôi không được chạy lung tung. Tôi chẳng thể ngồi yên nên lén đi vào trong nhà. Tôi thấy một cụ già nằm trên giường, phát ra âm thanh ngắt quãng, nói chính xác là tiếng rên đau đớn, cộng thêm tiếng thở khô khè. Giống như một con cá mắc cạn, khuôn mặt cụ nhăn nhó, hai mắt mở to, nhìn lên nóc nhà với cái nhìn vô hồn, trống rỗng, chân tay không ngừng co giật. Người nhà của cụ vây xung quanh, lặng lẽ chờ đợi cụ tạ thế. Nhưng ông cụ vẫn như thế không biết bao lâu, rồi mới trút hơi thở cuối cùng. Cảnh tượng đó đáng sợ đến nỗi dường như đã vượt qua sức chịu đựng của con người. Tôi cứng đờ người, cho đến khi bố chạy đến ôm tôi, tôi mới òa lên khóc, thảm thiết hơn cả những người thân họ hàng của ông cụ.

“Người đến viếng đám ma đó đều nói rằng ông cụ coi như phúc thọ song toàn, sống thọ và mất tại nhà. Anh thấy không, cuộc đời có sống có chết, cái chết thực ra cũng là một chuyện bình thường, chỉ cần sống đủ thọ, cho dù chết có đau đớn thế nào vẫn được coi là cái chết yên lành. Bố em từng nói bố

không thích tang lễ lắm cho những người chết trẻ, bây giờ em đã hiểu, điều đó thực sự khiến người ta hải hùng, đau buồn.”

Anh cầm cốc kem Sundae đặt ở bên cạnh, nắm lấy bàn tay đầy mồ hôi lạnh của tôi. “Cô ấy đang được cấp cứu, có lẽ vẫn còn hi vọng.”

Tôi hơi xấu hổ, lẩm bẩm: “Bình thường em không đa sầu đa cảm như vậy đâu.”

“Phản ứng đó là bình thường mà. Có điều đối với anh, chị và em không sao là điều quan trọng nhất.”

Tôi bất giác không động đậy, ánh mắt nhìn xuống bàn tay anh, tim đập nhanh hơn. Đúng lúc đó, có người khê ho một tiếng: “Tử Đông.”

Tôi vội vàng ngẩng đầu lên, cách đó không xa là một người đàn ông hơi béo khoảng năm mươi tuổi nhìn chúng tôi với ánh mắt nghi hoặc. Hứa Tử Đông vội buông tay tôi ra. “Bố, bố đến rồi ạ.”

Bác ấy “ừ” một tiếng, nhìn tôi từ đầu đến chân nhưng lại nói với Tử Đông, ngữ điệu nghiêm khắc: “Con không ở bên cạnh trông chị, ở đây làm gì đấy?”

Tôi vội đứng bật dậy. “Em về đây ạ.”

Tôi chạy một mạch ra khỏi bệnh viện không cả quay đầu lại, cho đến khi lên xe buýt, ngồi vào chỗ mới thở ra một hơi. Tuy vậy, tim tôi vẫn đập rộn rã, lòng bàn tay ra đầy mồ hôi, đầu óc rối bời, cả quãng đường đi tâm trí hỗn loạn.

Nghỉ hè, kí túc xá trường tôi đóng cửa, anh Triệu Thủ Khác được phân đến ở ký túc xá dành cho nghiên cứu sinh, tôi liền thuê trọ ở căn phòng cũ của anh. Phòng trọ không có điều hòa, chỉ có một chiếc quạt treo tường thổi ra gió nóng nhưng dù sao cũng làm không khí lưu thông một chút.

Bước vào phòng, tôi liền nằm nhoài ra giường, lưng tựa đầy mồ hôi, nhưng tôi chẳng muốn động đậy nữa. Nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, tôi mặc kệ, tuy nhiên người ngoài đó cứ gõ mãi, lúc nhẹ lúc mạnh, tôi nghe mà lòng càng thêm rối bời, đành phải dậy mở cửa ngó ra, thì ra là Chu Nhuệ.

“Tại sao không mở cửa?”

“Đang ngủ, ồn chết đi được.”

“Sao lại tắt điện thoại?”

“Hết pin rồi.”

“Nóng thế này làm sao mà ngủ được, ở lì trong này không sợ bị cảm nóng à? Đi theo tôi ra ngoài.”

“Mệt lắm, không muốn đi đâu cả.”

Cậu ta nhìn tôi từ đầu đến chân. “Cậu mặc áo của ai vậy?”

Tôi cúi đầu nhìn cái áo, thực ra là liếc mắt nhìn, cái áo phong in chữ kỷ niệm hoạt động hiến máu nhân đạo của Bệnh viện Trung tâm thành phố. Tôi chẳng buồn trả lời cậu ta, vào giường nằm tiếp.

“Bác sĩ Hứa Tử Đông đó, có phải đã nói gì với cậu không?”

Tôi có tật giật mình, bật ngay dậy. “Nói gì cơ?”

“Một lần tôi gặp anh ta ở quán bar.”

“Ồ, nói rồi, là chuyện cậu và cô bạn Tiểu Ngải gì đó đi uống rượu à?”

“Bọn tôi chia tay rồi.”

Thế có gì đáng ngạc nhiên đâu, ngay cả tiếng “ờ” tôi cũng lười không đáp lại.

Cậu ta bực bội vò đầu, đi đi lại lại trong phòng. Tôi thấy thế đau hết cả đầu. “Cậu đến đâu để tìm tôi chỉ vì việc đó à? Dừng đầuu gối nghĩ cũng biết, bọn cậu chia tay không phải là chuyện sớm muộn sao?”

“Có phải cậu đang giận tôi không?”

“Cậu làm ơn chín chắn một chút đi, Chu Nhuệ, đừng có dùng miệng lưỡi của học sinh cấp hai nói chuyện với tôi nữa, được không? Trời nóng thế này, tôi chụp ảnh mẫu cũng đã mệt gần chết rồi, buổi chiều lại còn... một đồng chuyện, làm gì có thời gian rảnh mà giận cậu. Cậu có tiền, có thời gian, có thể chơi các trò chơi, tôi mừng cho cái số phận tốt đẹp của cậu, có điều tôi không thể chơi đùa cùng cậu được.”

Cậu ta nhìn tôi chằm chằm, hồi lâu không nói câu nào, tôi bị cậu ta nhìn đến sồn gia ốc. “Làm sao à?”

Cậu ta chẳng nói năng gì, quay người bỏ đi, còn đập cửa đánh rầm một cái. Tôi ử rử nằm ra giường nghĩ, khẩu khí của mình vừa rồi giống hệt anh Triệu Thủ Khác hay dạy dỗ mình. Tôi lúc nào cũng chán ngán cái kiểu từ trên cao nhìn xuống và cách nói nghiêm túc của anh ấy, vậy mà không ngờ bây giờ tôi

lại nói y như thế với Chu Huệ, chẳng trách cậu ta giận là phải.

Cánh cửa lại một lần nữa bị gõ, tôi vội vàng bò dậy ra mở cửa, tuôn một tràng: “Cong người cậu bây giờ dễ trở mặt thế... O, bố, sao bố lại đến đây?”

Bố đứng ngoài cửa nhìn tôi, tôi lại bị nhìn đến nỗi sồn gai ốc, cảm thấy có gì không ổn, cười hi hi. “Bố, bố vào đi ạ.”

Bố bước vào, thấy nóng quá liền nhăn mặt, mở chiếc cặp màu đen bố hay mang theo khi đi tổ chức tang lễ, đưa cho tôi giấy chứng nhận nhà ở và giấy chứng nhận đất đai tôi mới làm xong cách đây không lâu, rồi nói: “Đem trả lại cho người ta.”

Tôi bậm môi không nói lời nào.

“Tiểu Hằng, bố hoàn toàn không ngờ con lại gạt bố, thậm chí còn làm giả hợp đồng. Sao con lại làm vậy hả?”

Tôi hít một hơi thật sâu. “Được rồi, nếu bố muốn biết, con sẽ nói lý do của con. Hôm đó sau khi cùng bố chuyển nhà, gửi hòm đựng sách của bố sang nhà dì Mai, trong lúc đóng gói, có một tờ giấy rơi ra từ cuốn Sông Đông êm đềm, trên đó viết ngày sinh của con. Chiếc chăn nhỏ và mảnh giấy này là toàn bộ những gì người sinh ra con để lại, chẳng trách bố không muốn đưa tờ giấy đó cho con xem. Bọn họ bỏ rơi con mà không hề nói nguyên nhân bỏ con, thậm chí không viết thêm một câu nhờ ai nhặt được thì hãy chăm sóc con. Bố đã nuôi nấng con bao nhiêu năm, cho con một mái nhà nên con cũng muốn vì bố làm một việc gì đó.”

“Tiểu Hằng, bố không cần con phải làm việc này vì bố, con...”

Tôi nắm lấy hai tờ giấy chứng nhận, ném mạnh xuống đất. “Không cần thì thôi, muốn trả lại thì tự bố đi mà trả.”

Tôi mở cửa chạy ra ngoài.

2

Tôi chạy một mạch xuống lầu.

Trời đã khá muộn nhưng nhiệt độ vẫn không giảm, không khí oi bức kinh khủng. Tôi chạy chưa được bao xa đã không còn sức nữa, ngồi sụp xuống vệ đường thở dốc, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Coi như cậu còn có lương tâm, biết chạy đuổi theo tôi, tôi tha thứ cho cậu đấy.”

Tôi ngẩng đầu lên, là Chu Huệ, bức khoen biết phải nói thế nào. Cậu ta cùng ngồi xuống bên cạnh, nhìn tôi chăm chú. “Này, cho dù không đuổi kịp tôi cũng đừng cần phải khóc lóc như thế?”

Tôi lấy ống tay áo lau mặt, nước mắt và mồ hôi trộn lẫn vào nhau, Chu Huệ thấy thế nhăn mặt, đưa khăn giấy cho tôi, còn chê bai: “Đáng vẻ cậu thế này mà cũng làm người mẫu ảnh.”

Tôi bỗng giận điên người, đẩy mạnh cậu ta một cái, cậu ta không chút đề phòng nên bị đẩy ngã dúi xuống đất, đau đến nỗi kêu oai oái. Tôi không thể bỏ mặc, bèn đứng lên kéo cậu ta dậy.

Vậy mà cậu ta không thèm trở mặt với tôi, còn cầm khăn giấy lau mồ hôi trên trán tôi. Tôi hỏi: “Sao cậu còn ở đây chưa đi?”

Cậu ta bức bối nói: “Vừa nãy bố cậu gọi cho tôi, nói cậu cãi nhau với chú Ấy rồi bỏ ra ngoài, chú Ấy đuổi theo không kịp, gọi điện cho cậu thì tắt máy nên đã gọi cho tôi, tôi đành phải quay lại tìm cậu. Mới có một lúc, cậu làm tôi tức điên người bỏ đi, rồi cậu lại cãi nhau với chú Hà, hiệu suất lên cơn của cậu cũng cao đấy chứ!”

Bị cậu ta nói cho một hồi, cơn bức của tôi cũng hạ hỏa, bình tĩnh lại, tôi lấy giấy ăn lau nước mắt.

“Cậu cáu với tôi, dù sao tôi cũng đáng bị thế. Nhưng cậu không nên cãi nhau với chú Hà, chú Ấy đối với cậu rất tốt.”

Hiếm khi thấy cậu ta nói năng tử tế như vậy, tôi cười gượng lắc đầu. “Tôi về trước đây, kéo bố tôi lại lo.”

Cậu ta gật đầu. “Ừ, về đi.”

Tôi quay về căn nhà trọ, cửa phòng vẫn đang mở, bố ngồi ở mép giường, hai vai sụp, cảm giác già đi rất nhiều, nhìn thấy mà xót xa.

Bố ngẩng đầu lên nhìn tôi, thờ phào một cái. “Con nhóc này, chạy gì mà nhanh thế, bố xuống lầu đã không thấy tăm hơi đâu, gọi điện cho con thì tắt máy, bố đang không biết tìm con ở đâu.”

“Con định đi dạo quanh một lát rồi về, để bố phải lo lắng một chút.”

Bố nhìn tôi rồi bỗng nói: “Bố xin lỗi, Tiểu Hằng, trời nóng như thế này, ban ngày con đi chụp ảnh kiếm tiền, buổi tối lại phải ở trong căn phòng nhỏ bí bức thế này là vì bố, bố hiểu cả.”

Nước mắt tôi cứ thế lăn xuống.

“Nhưng bố không thể lấy căn nhà đó.”

“Bây giờ bố cứ ở đi, sau này trả lại cho chị Hứa Khả là được. Con viết giấy bảo đảm không lấy căn nhà đó rồi.”

Bố lắc đầu. “Tiểu Hàng, ngày mai cùng bố đến gặp Hứa Khả, rồi trả lại giấy tờ nhà đất cho cô ấy.”

Tôi giận đùng đùng, nói: “Người ta đang nằm viện dưỡng thai, bố thật sự muốn đi làm chị ấy thêm buồn ư?”

“Vây thì gặp em trai của cô ấy là bác sĩ Hứa cũng được.”

Tôi không còn gì để nói, một lúc lâu mới hỏi bố: “Sao bố lại phát hiện ra?”

“Bố chỉ nghỉ ngơi, chụp hình cho công ty thời trang làm sao có thể kiếm được nhiều tiền để mua nhà như thế. Sáng nay bố bỗng nhớ ra, thẻ tiết kiệm của con là do bố làm, bố có mặt khẩu tra tìm, thế là bố nhờ Thủ Khắc lên mạng tìm ngân hàng rồi nhập mặt khẩu, nhìn người chuyển tiền và số tiền là hiểu ra tất cả.”

Tôi thầm mừng anh Triệu Thủ Khắc nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, đành im lặng không lên tiếng.

“Thuê phòng cũng không khác gì nhà cả, điều kiện cũng không kém hơn ở đây đâu. Tiểu Hàng, con không phải lo cho bố. Đi thôi, bố dẫn con ra ngoài ăn chút gì đó.”

Sau khi xuống lầu, bố bắn khoăn nhìn xung quanh, trầm ngâm suy nghĩ rồi cười tự giễu. “Thành phố hoàn toàn thay đổi rồi, không thể nhớ được là nên đi thế nào nữa.”

Từ nhỏ bố đã sống ở thành phố này, vậy mà lại phải bỏ đi, trở thành một người tha hương. Tôi không thể nhìn tiếp vẻ mặt này của bố bèn kéo cánh tay bố. “Con biết một quán có đồ ăn vừa ngon vừa rẻ, cạnh bờ sông, ở đó cũng rất mát.”

Chúng tôi đến quán ăn cạnh bờ sông, quán ăn này thấp đèn sáng trưng, khách ra vào tấp nập, tiếng cười nói ồn ào, huyền ảo. Bố nhăn mặt. “Ồn quá!”

“Bố con mình mua đồ ăn, sau đó ra bờ sông ngồi ăn cũng được.”

Tôi chọn mấy món quen thuộc, thêm một chai bia và nước uống có ga, sau đó bước qua đường đến chỗ bờ sông, ngồi xuống một chiếc ghế dài, đã có khá nhiều người ngồi hóng mát ở đây, gió sông thổi vào mát rượi, rất sáng khoái.

Thấy tôi vẫn buồn rầu không vui, bố trêu: “Cái mặt của con thế này mà cũng chụp ảnh được à?”

Tôi lườm bố, không nói câu nào.

“Được rồi, được rồi, con lừa bố cũng coi như thành công đấy, cái hợp đồng giả này còn có cả con dấu, đúng là bố không thể tìm ra sơ hở được.”

“Hừ, con phải tìm người chuyên khắc dấu đấy, phí mất của con năm mươi đồng, bố đền cho con đi.”

Bố tôi lắc đầu cười.

“Con không hiểu, tại sao bố lại cố chấp như vậy? Bố hiền lành thế cơ mà? Có phải bố rất hận mẹ của chị Hứa Khả không? Hồi đó rốt cuộc bà ấy đã làm gì bố thế?”

Về mặt bố trầm xuống, nhưng lần này tôi không thể chịu nổi nữa, cứ thế nhìn bố chăm chăm, cuối cùng bố cũng nói. “Đều là chuyện quá khứ rồi, bố không hận ai cả, nhưng bố đã mất rất nhiều thời gian mới có thể chấp nhận được mọi chuyện. Cuộc sống của bố bây giờ rất bình lặng, lại có con nữa, bố không muốn nhắc đến những chuyện không vui.”

Sống mũi cay cay, tôi hỏi: “Tại sao bố lại mang con về?”

Đây là câu hỏi có lẽ bố không muốn trả lời, nhưng bố không né tránh như trước nữa. “Lúc đó, tinh thần bố rất suy sụp, Tiểu Hàng à. Bố cảm giác thị trấn nhỏ này vô cùng ngột ngạt, vậy mà vẫn phải làm một công việc không hề muốn làm để giải quyết chuyện cơm ăn áo mặc. Sau đó, vì chán quá, bố và ông Trương đã uống một trận say túy lúy, uống say rồi thì đương nhiên chẳng muốn nghĩ đến cái gì, nhưng khi tỉnh dậy cảm thấy mình chẳng khác gì một xác chết di động.”

Trong tình trạng như thế, chuyện hôn nhân khó có thể khiến cho đôi bên hài lòng, chẳng trách sau đó họ ly hôn.

“Có một lần bố uống rượu say, lúc tỉnh dậy thấy mình đã ngủ mê một gần hai ngày, nhìn lên lịch mới biết hôm đó chính là sinh nhật của mẹ bố. Đã tám năm rồi bố không về lại thành phố, bố lấy hết dũng khí bắt xe khách về nhà, mua một gói quà và gõ cửa, nhưng kết quả anh trai bố nói với bố, mẹ của bố đã mất năm kia và bố của bố mất năm ngoái rồi.”

Tôi kinh hãi mở to mắt. “Bố, tại sao lâu như vậy bố không liên lạc gì với họ?”

“Bố được trại cải tạo cho về nhà năm 1980, lúc đó bố mẹ đều không cho bố vào nhà. Cũng không thể trách họ được, dù sao những gì bố phải chịu

khiến họ cảm thấy nhục nhã. Sau đó bố tìm được việc làm ở một công trình xây dựng trong thành phố, có lần chỉ đi qua khu chung cư nhà máy hóa chất và đứng từ xa nhìn họ, cứ như vậy năm năm trời.”

“Trong năm năm đó mà họ vẫn không cho bố vào nhà ư?” Tôi không thể tin được, cảm thấy vô cùng bức tức. “Họ là cha mẹ đẻ của bố, sao lại đối xử với bố như vậy được?”

Bố không trả lời câu hỏi của tôi. “Sau đó, lưng bố bị thương, không thể làm việc nặng được nữa, đúng lúc đó thì gặp ông Trương. Ông làm nghề xem bói trong thành phố, sức khỏe cũng yếu, định trở về quê nghỉ ngơi, bố nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định cùng đi với ông. Sau khi có chỗ ăn ở ổn định, bố liên tục viết thư gửi về nhà, thông báo cho họ biết bố đang ở đâu, liên lạc với bố như thế nào nhưng không nhận được bất cứ bức thư trả lời nào. Dần dần, bố cũng thấy nản lòng, không viết thư, cũng không quay trở lại thành phố nữa. Không ngờ ngay nhìn mặt bố mẹ lần cuối bố cũng không được nhìn, vì không ai muốn thông báo cho bố biết. Bố nói với anh trai muốn vào tháp hương cho bố mẹ, nhưng ông ấy không đồng ý. Bố cầu xin ông ấy nói cho bố biết mộ bố mẹ được an táng ở đâu để bố đi tảo mộ, ông ấy cũng không nói.”

Toàn thân tôi run rẩy, ngồi bên cạnh bố, tôi đưa tay nắm lấy tay ông, bố lắc đầu, vỗ nhẹ vào mu bàn tay tôi. “Không sao đâu con, bố giờ đã nghĩ thông rồi. Có điều thời điểm đó, bố vô cùng phẫn nộ nên đã to tiếng với ông ta rồi đánh nhau, sau đó bố bỏ đi. Bố đi lang thang không mục đích, thành phố đó đã thay đổi rất nhiều, bố không biết mình đang đi đâu, chợt nghĩ sống như thế này chỉ bằng chết đi cho xong.”

“Bố...” Tôi nghĩ đến cảnh cô Du Tịnh Văn đó rơi từ trên lầu cao xuống trước mắt mình, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi.

“Thế nên bố không muốn nhắc đến chuyện này. Khi con người ta đã có ý nghĩ là cuộc đời này không còn ý nghĩa gì nữa. Bố nhắm chuẩn phương hướng, cứ nhắm hướng bờ sông mà đi...”

Bố phải tuyệt vọng đến thế nào mới có ý nghĩ như vậy. Tôi bỗng khóc nức lên, toàn thân run rẩy, bố nắm lấy vai tôi.

“Bố đi ngang qua cổng phụ của Bệnh viện Nhân dân tỉnh, vô tình nhìn thấy con.”

Thì ra là vậy. Tôi dựa đầu vào vai bố, bố xoa đầu tôi. “Lúc đó con mới được sinh ra có vài ngày, vẫn còn rất nhỏ bé, yếu ớt, bế lên cảm giác nhẹ như sợi lông vậy. Chuyện là như thế đấy, bố không biết cuộc đời con sau này thế nào nhưng ít nhất bố cũng có thể dẫn con đi một đoạn đường. Thế là bố đã bế con lên và quay trở về khu tập thể của nhà máy hóa chất, đi một vòng qua trường tiểu học mà bố từng học, coi như tạm biệt với quá khứ, sau đó đưa con tới thôn Lý Tập.”

Thị trấn nhỏ tẻ nhạt đó dung nạp hai con người bị bỏ rơi là tôi và bố, lần đầu tiên trong đời, tôi biết ơn sự tồn tại của nó đến vậy.

“Trước đây con từng hỏi bố, tại sao bố đặt tên con là Từ Hằng. Đối với bố, con chính là con thuyền từ bi, có con, bố mới có thể trở về nhà. Con muốn giúp bố lấy lại ngôi nhà, bố hiểu tâm ý của con. Nhưng Tiểu Hằng à, thật sự không cần thiết đâu, con và ông Trương đã cho bố một ngôi nhà, bố cảm thấy thế là đủ rồi.”

Bố lau nước mắt cho tôi, nhưng nước mắt tôi cứ thế rơi xuống không ngừng. Sau khi biết mình là con nuôi của bố, tôi luôn nghĩ, tôi sẽ không để ý bố mẹ đẻ là ai, tôi cũng sẽ không đi tìm họ, nhưng trong lòng chẳng lúc nào buông bỏ được nỗi băn khoăn, day dứt: Tại sao họ lại bỏ rơi tôi? Chỉ đến lúc này, tôi mới thực sự từ bỏ được. Bất kể họ là ai, lúc đó đã nghĩ như thế nào, điều ấy không còn liên quan đến tôi nữa.

Cách không xa có một hồ bơi cạnh bãi sông, bố nhìn những người đang bơi ở đó với ánh mắt xa xăm.

“Bố sao thế ạ?”

“Hồi còn nhỏ, vào mùa hè, bố cũng ra sông bơi, lúc đó chưa có công viên nước đẹp như bây giờ, cũng không có hồ bơi, bọn bố đều bơi ở bãi sông bỏ hoang trước mặt, lấy bánh xe ô tô người ta vứt đi làm phao bơi.”

“Vui thật bố nhỉ?”

“Vui thì vui thật, nhưng người lớn sợ bọn bố gặp nguy hiểm nên không cho đi bơi. Nghỉ hè, anh trai nhân lúc bố mẹ đi làm, lén dẫn bố đến đây. Bọn bố luôn về nhà trước khi bố mẹ đi làm về, cứ nghĩ làm như thế là qua mắt được bố mẹ. Nào ngờ mẹ chỉ dùng móng tay cào nhẹ lên cánh tay bọn bố là đã phát hiện ra bọn bố lén đi bơi, thế là mẹ lấy mặc áo quất cho một trận.”

Tôi nghe thấy vậy bật cười ha hả. “Không ngờ ngày nhỏ bố nghịch thế!”

“Đưa trẻ nào mà chẳng nghịch. Anh trai lúc nào cũng chịu đòn thay cho bố, vậy mà chớp mắt đã già hết rồi.”

Nghĩ đến ông anh khắc nghiệt của bố, tôi nhìn bố và nhận ra rằng, bố vẫn nhớ những kỉ niệm xưa, thảo nào không bao giờ trách người anh đã hời hợt đầu mà vẫn đuổi ông ra khỏi nhà.

“Bố, chẳng lẽ nào thì cũng đi thuê nhà, hay bố chuyển ra thành phố đi, hai bố con mình sống với nhau, như thế tốt hơn.”

Bố cười. “Ở đây người ta không mời bố đi tổ chức tang lễ đâu, chẳng lẽ hai bố con ta ăn không khí để sống à?”

“Thì bố không cần căn nhà đó, trả lại nó cho chị Hứa Khả, chị ấy nhất định sẽ trả lại một phần tiền con đã bỏ ra, như vậy cũng đủ cho bố con ta sống một thời gian.”

“Sau khi tiêu hết thì sao?”

“Bố có thể kéo nhị hồ trước cổng trường con kiếm tiền, chắc thu nhập cũng không đến nỗi nào đâu, hơn nữa con cũng có thể tìm được công việc khác.”

Bố cười, vuốt tóc tôi. “Đừng nghĩ lung tung nữa, con phải học hành cho tốt vào.”

“Con hứa sẽ học hành tốt, bố cũng phải hứa với con uống ít rượu thôi, đặc biệt là rượu trắng đấy.”

Bàn tay cầm lon bia của bố hơi khựng lại. “Được, bố hứa.”

Bố nói lời là giữ lời. Tôi nghĩ, trả lại nhà cũng được, chỉ cần luôn có bố bên cạnh là tôi coi như đã có nhà rồi.

3

Sáng sớm hôm sau, tôi và bố cùng đến Bệnh viện Trung tâm thành phố.

Hứa Từ Đông và một số bác sĩ trẻ đang cùng đi với một bác sĩ trung niên đến các phòng bệnh thăm bệnh nhân. Họ đều mặc áo blouse giống nhau nhưng anh vẫn rất nổi bật với vóc dáng dong dỏng cao và chiếc blouse trắng khoác ngoài. . . “Mày lại đang mắc bệnh mê trai đẹp đấy, thật xấu hổ, hãy tỉnh táo lại đi, làm một người bình thường xem nào.” Tôi thầm nhắc nhở mình.

Anh xong việc liền đến chỗ chúng tôi, nghe bố tôi nói rõ mục đích đến đây, anh khó xử nhìn sang tôi. Tôi xua tay. “Em không biết đâu, lúc bố em có chấp thì chẳng ai thay đổi được. Bố đã muốn như vậy thì làm theo ý bố thôi.”

“Cho dù Từ Hàng không nghĩ gì, nhưng...” Hứa Từ Đông cười gượng. “Chú Hà, làm như vậy sẽ làm tổn thương đến chị cháu, chị ấy luôn muốn tỏ chút thành ý của mình.”

Bố tôi do dự một lát rồi nói: “Hai người làm rồi, tôi tuyệt đối không phải là bố của Hứa Khả.”

Tôi kinh ngạc đến nỗi suýt rơi cả cằm, nhưng Từ Đông vẫn tỏ ra bình tĩnh, nói nhỏ: “Cháu biết.”

Tôi nhìn bố, bố cũng có chút nghi hoặc rồi lại nhìn Hứa Từ Đông. “Hai người đang chơi trò gì vậy? Cậu đã biết, tại sao chị cậu lại không biết?”

“Lần trước đầu chú bị thương, sau đó cháu đổi thuốc giúp chú nên nhận tiền lấy mẫu đi xét nghiệm DNA, cháu nhờ bạn cháu xét nghiệm hộ mới biết chú và chị cháu không có quan hệ huyết thống.”

Tôi vừa kinh ngạc vừa bức bối, cười nhạt. “Anh làm như vậy khác gì coi bỏ em là kẻ lừa đảo.”

“Không, em hiểu nhầm rồi Từ Hàng. Anh không bao giờ nghi ngờ chú Hà, chỉ thấy chị luôn canh cánh trong lòng việc chú Hà không nhận con, thế nên anh chỉ muốn giúp chị xác nhận lại một chút, có thể điều đó giúp chị yên lòng, dù sao việc giám định riêng tư thế này cũng không có bất cứ hiệu lực pháp lý nào mà. Cầm kết quả, anh không muốn chị biết sẽ càng thêm một mối nên mới giữ im lặng.”

Tôi quay sang bố, hỏi: “Bố, sao bố không nói sớm mà lại kéo dài đến tận hôm nay?”

Bố lại ngần ngừ không định nói, sau đó lắc đầu. “Thôi con, chuyện này đừng nhắc đến nữa, tóm lại căn nhà này bố không thể nhận được.”

Lúc này, phía lối rẽ hành lang có tiếng người kêu thất thanh: “Chị sao thế? Có ai không, mau đến đây giúp với, có người ngã rồi.”

Hứa Từ Đông vội vàng bước đến, tiếp đó nghe thấy tiếng anh kêu to ý tá, tôi cũng chạy đến đấy, thấy người nằm trên nền nhà là chị Hứa Khả, chị lại bị ngã. Y tá nhanh chóng chạy lại cùng Từ Đông đưa chị vào phòng bệnh.

Tôi quay lại nhìn bố, bố cũng đang sững sờ. Hai bố con nhìn nhau, bố lo lắng nói: “Tình hình cô ấy có nghiêm trọng không?”

“Con cũng không biết nữa.”

Nhưng lòng tôi cũng thấp thỏm không yên, hình ảnh chị ấy ngã xỉu với sắc mặt trắng bệch hôm qua lại hiện lên trước mắt tôi, giờ lại thêm cú sốc này nữa, liệu chị ấy có chịu nổi không?

Một lát sau, chị Hứa Khả được đẩy từ phòng bệnh ra ngoài. Tôi vội vàng hỏi Từ Đông: “Chị Hứa sao rồi ạ?”

Anh đáp ngắn gọn: “Xuất hiện triệu chứng tiền sản giật, phải đưa chị đến phòng cấp cứu khoa nội.”

Họ vào thang máy chuyên dụng, tôi và bố vào thang máy khác đến tầng dành cho khoa sản, tìm một vòng mới thấy Tôn Á Âu và Hứa Từ Đông.

Tôn Á Âu hỏi: “Sao lại như vậy chứ? Hôm qua không phải tình hình đã ổn định hơn sao?”

Từ Đông lạnh lùng nói: “Có thể anh nghĩ rằng cú sốc mà chị phải chịu qua một đêm sẽ hoàn toàn hồi phục, nhưng các chức năng cơ thể thì không hồi phục đơn giản như anh tưởng đâu.”

Tôn Á Âu không còn nói được gì, một lúc lâu mới hỏi: “Từ Đông, nói cho anh biết, tình trạng của cô ấy có nguy hiểm không?”

Từ Đông nhìn thấy chúng tôi bước đến gần, giọng nói đã dịu hơn: “Giờ mới chỉ là kiểm tra lâm sàng để đánh giá tình trạng cơ thể chị ấy và thai nhi, áp dụng các biện pháp để hạ huyết áp, ngăn chặn phát triển thành chứng tiền giật sản. Nếu bệnh tiếp tục diễn biến, sợ rằng phải ngừng việc mang thai.”

Tôi giật mình sợ hãi trước một loạt từ chuyên ngành của anh. “Ngừng nghĩa là thế nào ạ?”

“Tức là cho bé sinh ra trước, rồi chăm sóc theo phương pháp của trẻ sinh non.”

Tôn Á Âu lầm bầm: “Nhưng cô ấy mới mang bầu được ba mươi hai tuần.”

Tôi quay sang nhìn anh ta, lần đầu tiên thấy đầu tóc anh ta rối bời, quần áo xộc xệch, mắt đầy tia máu, gương mặt tràn đầy lo lắng, không còn thái độ lạnh lùng xuất chúng trước kia. Lòng đầy ác cảm, tôi nghĩ, hai người phụ nữ có liên quan đến cuộc đời anh ra đều đang nằm trong cùng một bệnh viện, đối mặt với sống chết, nếu anh ta giữ được về mặt lạnh lùng bình tĩnh thì quả là máu lạnh.

Tôi quay sang nhìn Hứa Từ Đông, trong mắt anh ánh lên cái nhìn sắc bén mà tôi không hiểu được, nhưng giọng nói vẫn rất điềm đạm “Theo tôi hiểu, nếu áp dụng phương pháp ngừng mang thai, không chỉ cần hạ huyết áp mà chị còn phải điều trị bằng thuốc Gluco-corticois (*), giúp đẩy nhanh quá trình phát triển của phổi thai nhi, nâng cao tỉ lệ sống. Bây giờ chỉ có thể đợi xem bác sĩ sẽ áp dụng phương pháp chữa trị nào.”

(*) Gluco-corticoid: là hormone vỏ thượng thận, có vai trò quan trọng trong việc duy trì chuyển hóa năng lượng và duy trì huyết áp.

Tôi và bố ngồi cạnh nhau, Hứa Từ Đông và Tôn Á Âu mỗi người ngồi hai đầu ghế, đều im lặng không nói.

Tôi hơi nghiêng đầu nhìn thì bỗng thấy một người đàn ông sai từng bước dài đi đến, Từ Đông đứng bật dậy, kinh ngạc hỏi: “Bố, sao bố lại đến đây?”

Ông giật dứ gì tờ báo vào tay con trai, hỏi: “Con nói cho bố biết, thế này là thế nào?”

Hứa Từ Đông nhìn vào tờ báo, còn ông quay sang Tôn Á Âu. “Anh giải thích cho tôi biết, sao lại có người chạy đến nhà của hai đứa ở chung cư đường Thâm Dương nhảy lầu tự sát hả?”

Tôn Á Âu không biết nói thế nào, Hứa Từ Đông tiện tay đưa tờ báo cho tôi, kéo ông lại. “Bố, đừng làm ồn nữa.”

Ông bức tức nhìn con trai. “Sao con lại giấu bố? Nếu không đọc báo ở văn phòng, nhìn thấy ở đó viết là nhà của Khả Khả thì bố chẳng biết chuyện gì đang xảy ra. Chẳng trách nó đang khỏe mạnh như thế lại phải nhập viện.”

“Bố, chị bị chứng tiền sản giật, hiện đang phải cấp cứu. Con đang định gọi điện cho bố.”

Ông kinh ngạc, gần như hoảng lên. “Có nghiêm trọng không, có nguy hiểm không?”

“Bố đừng lo quá, bố ra đây con kể cho bố nghe.”

Anh kéo bố ra một góc, tôi giờ tờ báo ra, tiêu đề đập vào mắt: Một cô gái tự tử vì chuyện tình cảm, nhảy từ lầu tám mươi xuống rơi vào tấm đệm khí, hiện vẫn sống sót. Bên dưới là một bức ảnh to, góc chụp từ dưới lên, có thể nhìn thấy cô gái mặc váy đỏ ngồi trên lan can. Bài báo viết tỉ mỉ, còn phòng văn cả cảnh sát, nhân viên phòng cháy chữa cháy, nhân viên quét dọn, người dân xung quanh đó, thậm chí còn nhắc đến cả người phụ nữ mang bầu, chủ căn nhà vì quá kinh hãi nên đã phải nhập viện.

Bố tôi cầm tờ báo xem, biểu cảm phức tạp. Lúc này, ánh mắt bố Hứa Từ Đông hướng về chỗ chúng tôi, tôi kéo bố đứng dậy, nói nhỏ: “Chúng ta đi thôi.”

Bố tôi gật đầu và đứng dậy cùng tôi bước vào thang máy. Sau khi ra khỏi thang máy, bố nói: “Bố không yên tâm, hay là chúng ta ở dưới lầu đợi vậy.”

“Bố, con cũng không yên tâm về chị Hứa Khả, nhưng gặp bố của chị ấy... thực sự không thể nói rõ ràng mọi chuyện. Bố con mình nên về trước thì hơn, con sẽ gọi điện cho bác sĩ Hứa hỏi thăm tình hình.”

Chúng tôi lên xe buýt, cả quãng đường đi bố không nói câu nào. Tôi lại có vô số vấn đề cần hỏi, ví dụ như: Bố và mẹ chị Hứa Khả rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Hồi đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bố lại im lặng suốt thế?

Tôi nghiêng đầu nhìn bố, khuôn mặt bố vẫn không có bất cứ biểu cảm nào, cảm giác như tâm trí bố đang phiêu du về những kỷ niệm xa xôi. Tôi thầm nghĩ: Nếu bố không nói, mấy cũng đừng vì thỏa mãn trí tò mò mà hỏi han gì hết!

4

Cả hai ngày sau đó, tôi gọi điện cho Hứa Từ Đông, anh đang bận việc nên nói rất ngắn gọn, chỉ bảo rằng chị đang tiếp tục điều trị, các bác sĩ đều đưa ra phương án ngừng mang thai, nhưng chị nhất quyết muốn để cái thai phát triển hoàn thiện thêm. Tôi lo lắng nói: “Chị ấy nên nghe lời bác sĩ chứ.” Anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Tôi có thể cảm thấy giọng nói anh trầm xuống, tình hình của chị Hứa Khả chắc chắn không lạc quan. Tôi kể cho bố nghe, bố trầm mặc hồi lâu không nói.

Lúc tôi đi khai giảng về, bố đã không ở nhà trọ nữa. Tôi gọi vào di động của bố, hình như bố đang ở trên xe buýt, xung quanh rất ồn ào, bố chỉ nói đi

một lát rồi về.

Tôi càng đợi càng không yên tâm, trời cũng sắp tối rồi, tôi gọi điện lần nữa nhưng bố không nghe máy. Tôi còn nhớ rõ lần trước bố ra ngoài một mình và đã xảy ra chuyện, thế nên tôi bắt đầu cuống lên, nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định bắt xe buýt đến bệnh viện xem sao.

Tôi lên tầng đến phòng chị Hứa Khả, điều làm tôi bất ngờ là chị Hứa Khả không nằm trên giường bệnh. Hứa Từ Đông và Tôn Á Âu đứng ở bên trong, đang nói chuyện gì đó, cạnh cửa sổ là một người phụ nữ trung tuổi, tôi trông thấy khá quen.

“Chủ nhiệm Cố nói rất rõ, tình trạng của cô ấy đang nguy hiểm, không thể kéo dài thêm nữa.” Tôn Á Âu nói. “Anh là chồng của cô ấy, có quyền yêu cầu tạm ngưng mang thai bây giờ.”

“Nhưng chị không mất tri giác, chị vẫn kiên quyết yêu cầu đợi phổi của bé phát triển hoàn thiện hơn mới sinh, chúng ta cần tôn trọng ý kiến của chị.”

“Cậu không nhận ra sao? Tâm trạng cô ấy bây giờ rất hỗn loạn, sa sút, quyết định trong tình trạng như thế liệu có lí trí không? Cô ấy không muốn gặp anh, nếu cậu không khuyên cô ấy, sau này cô ấy xaury ra chuyện gì, đó là trách nhiệm của cậu đấy.”

Hứa Từ Đông bậm môi không nói, tôi không nhìn nổi nữa, bước đến, nói: “Bây giờ mới quy kết trách nhiệm thuộc về ai, còn vợ vả thanh minh cho bản thân, anh xử sự như vậy có hợp lý không?”

Sắc mặt Tôn Á Ân tái xanh, không nói thêm câu nào nữa đã bỏ đi. Hứa Từ Đông ngồi ở mép giường với vẻ chán nản.

“Thực ra anh và anh ấy có cùng ý kiến, nhưng bây giờ ngừng mang thai sẽ an toàn hơn cho chị. Anh đã khuyên nhủ chị, nhưng chị cố chấp một cách bất thường, không nghe lời ai hết.”

“Vâng, em biết anh ta nói không sai, nhưng nghe anh ta nói đến trách nhiệm, thấy anh cũng không phản bác lại, em mới cáu.”

Hứa Từ Đông cười gượng. “Anh và chị có một điểm chung, từ nhỏ đến lớn đều không muốn cãi nhau.”

Điều này thì tôi nhìn ra. So với hai chị em họ, tôi hoàn toàn là một đứa bướng bỉnh, ngang ngược. Lúc này bên ngoài vang lên tiếng sấm, rồi mưa dội xuống như trút. Tôi nhìn bầu trời tối đen như mực bên ngoài cửa sổ, càng cảm thấy lo lắng.

Hứa Từ Đông nói: “Từ Hàng, thời tiết xấu thế này, sao em lại đến đây?”

“Em muốn qua xem bố em có đến đây không, bố vì chuyện của chị Hứa Khả nên rất áy náy. Chị Hứa Khả đâu rồi ạ?”

“Chị được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt rồi.” Anh lắc đầu, nói thêm: “Không thể trách chú Hà được, chú ấy không còn cách nào khác mới nói ra sự thật thôi.”

Lúc này, người phụ nữ trung niên ngồi bên cửa sổ từ nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng. “Từ Hàng, cô đã nêu ra đề nghị không hợp lý với bố cháu, ông ấy giấu chuyện lâu như vậy, cô rất cảm ơn ông ấy.”

Hứa Từ Đông và tôi đều ngạc nhiên, tôi nhìn cô ấy, vẫn cảm thấy rất quen nhưng không thể nhớ đã gặp ở đâu. Hứa Từ Đông giới thiệu. “Đây là dì anh, là em gái ruột của mẹ anh.”

“Cô tên là Nghiêm Tiểu Thanh, Từ Hàng, Tết vừa rồi cô có đến nhà cháu, cháu còn nhớ không?”

Tôi bỗng nhớ ra, ngày mùng Hai Tết có một vị khách ghé thăm nhà tôi.

“Lúc đó, cô đến nhà đề nghị bố cháu đừng kể chuyện năm xưa với Khả Khả. Cô đã thay chị mình xin lỗi bố cháu và có đưa một số tiền coi như bù đắp, ông á đã từ chối và hứa sẽ im lặng.”

Tôi ngớ người, sau đó nổi nóng. “Cháu cho rằng bố cháu không nói là có lý do của ông ấy, cô dựa vào cái gì mà yêu cầu bố cháu làm việc đó?”

“Cô thật sự xin lỗi, Từ Hàng. Trước khi mất, chị cô đã kể cho cô nghe mọi chuyện. Cô nghĩ chuyện này đã lâu rồi, nếu nhắc lại chỉ làm đảo lộn cuộc sống của Khả Khả, thế nên cô mới không nói. Không ngờ Khả Khả tự phát hiện ra nhóm máu của mình không giống với mọi người, rồi tìm đến đi Mai và nghe ngóng tin tức của bố cháu.”

Sự bức tức của tôi ngày càng dâng cao, tôi to tiếng: “Vì thế cô đã đi tìm bố cháu, cô nghĩ rằng nói một câu xin lỗi đó là bù đắp tất cả sao? Cô lại còn đưa ra đề nghị với bố cháu sao? Những năm qua, ông ấy đã phải sống cuộc sống thế nào, cô có biết không? Ông ấy bị đi lao động cải tạo, sau khi được tha, bố mẹ không nhận ông ấy, anh trai tuyệt giao, không cho ông ấy vào nhà. Ông ấy làm việc nặng trong suốt năm năm ở công trường xây dựng nhưng lại không có một chỗ dung thân ở thành phố, phải phiêu bạt đến một thị trấn nhỏ bé xa lạ, làm công việc tổ chức tang lễ. Ngay cả bố mẹ qua đời cũng chẳng ai thông báo cho ông ấy một câu, cho đến nay vẫn không biết bố mẹ ở đâu...”

“Đừng nói nữa, Tiểu Hàng.”

Bố bước vào, ngắt lời. Bố cảm ô đi mưa nhưng vai vẫn ướt một nửa. Tôi hỏi bố: “Bố chạy đi đâu thế, làm con lo gần chết.”

“Bố định đi đến bệnh viện xem thế nào nhưng lại lên nhầm xe buýt, thế là phải đi một vòng thành phố.” Bố không vui, nhìn tôi. “Con nhắc đến những

chuyện này làm gì chứ?”

Tôi mím chặt môi không nói,

“Ông đừng trách Từ Hàng, là do tôi nhắc đến trước.” Nghiêm Tiểu Thanh nói. “Lúc còn sống, biết bao lần chị tôi muốn đi tìm ông, nhưng chị ấy cũng biết, sai lầm đã gây ra không thể cứu vãn được nữa, chị ấy không thể tha thứ cho bản thân.”

Bố tôi lắc đầu. “Đừng nhắc đến chuyện này nữa. Tình hình Hứa Khả hiện nay thế nào rồi?”

Nghiêm Tiểu Thanh và Hứa Từ Đông nhìn nhau, cùng lắc đầu. “Tình trạng con bé không tốt lắm, huyết áp không giảm, Chủ nhiệm Cố đề nghị con bé ngừng việc mang thai, nhưng con bé vẫn kiên trì đợi kết thúc liệu trình tiêm thuốc đẩy nhanh quá trình phát triển cho phôi của em bé mới tiến hành phẫu thuật. Chờ sợ rằng nếu cứ để tình trạng này kéo dài sẽ xuất hiện tiền sản giật.”

“Tại sao cô ấy không chịu nghe lời khuyên của bác sĩ?”

Từ Đông ngần ngừ một lát rồi nói: “Tinh thần của chị ấy rất sa sút, có lẽ do mấy hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, chị gặp phải cú sốc quá lớn nên nhất thời không chịu đựng được.”

Tôi hỏi: “Không phải cô Du Vịnh Văn đó đã thoát khỏi nguy hiểm rồi sao?”

“Đó chỉ là một chuyện, điều chị ấy không thể chịu đựng nổi có lẽ là chuyện chú Hà không phải bố đẻ của chị ấy.”

Tôi không thể hiểu nổi. “Chuyện này quan trọng với chị ấy đến thế sao?”

“Em không hiểu con người chị ấy đâu, chị ấy lúc nào cũng tỏ ra kiên cường, nhưng thực ra rất yếu đuối. Về chuyện thân thể của chị ấy, nhận thức hơn ba mươi năm qua của chị tự nhiên thay đổi, khi nghĩ rằng bản thân đã tìm ra sự thật và luôn tin là đúng thì hóa ra lại không phải, thế nên chị không thể bình tĩnh được.”

Nghiêm Tiểu Thanh nói khẽ: “Chuyện này là lỗi của dì, nếu dì nói cho con bé biết sớm, có lẽ nó sẽ không đau khổ đến thế.”

“Chúng ta cùng vào thăm cô ấy đi.” Bố tôi nói.

Chúng tôi đi theo Từ Đông vào phòng chăm sóc đặc biệt. Chị Hứa Khả đang được truyền dịch, bố chị đang ngồi bên cạnh xem báo. Thấy tôi và bố, ông nhăn mặt, hỏi: “Từ Đông, hai người này là ai vậy?”

Chưa đợi Hứa Từ Đông trả lời, cô Nghiêm Tiểu Thanh đã cười. “Anh rể, em đói rồi, lại không quen thuộc đường xá ở đây, anh dẫn em ra ngoài ăn chút gì nhé, tiện thể mua cho Khả Khả chút đồ ăn nữa.”

Bác ấy có vẻ hơi do dự nhưng rồi cũng đi cùng cô Nghiêm Tiểu Thanh ra ngoài. Chị Hứa Khả thều thào nói: “Chú Hà, đi kẻo hết với cháu rồi, cháu xin lỗi đã mạo muội làm phiền đến cuộc sống của chú và Từ Hàng.”

Bố tôi lắc đầu. “Không có gì đâu.”

Tôi hỏi thẳng. “Chị Hứa Khả, bác sĩ nói nếu cứ để thế này sẽ rất nguy hiểm, tại sao chị không đồng ý để bác sĩ tiến hành phẫu thuật?”

Chị cười gượng. “Chị nghĩ như vậy rất có lỗi với đứa bé, cuộc đời chị đã phải đối mặt với quá nhiều việc, chị đã không thể cho bé một gia đình êm ấm, nên ít ra cũng đợi bé phát triển hoàn thiện thêm một chút rồi chị mới sinh, nếu sinh ra mà chức năng tim phổi không hoàn thiện, sẽ gặp trở ngại về hô hấp. Chị không thể để bé có một khởi đầu như vậy được.”

Tôi nhăn mặt, nói không khách sao: “Chị Hứa Khả, em có thể hiểu chị yêu em bé đến nhường nào, nhưng không cần thiết phóng đại sự áy náy đến mức độ ấy.”

“Chị chỉ nghĩ tất cả chẳng còn ý nghĩa gì nữa, trước đây chị nghĩ, mẹ sinh ra chị, ít nhất cũng là sản phẩm của tình yêu, giờ xem ra hoàn toàn không phải thế. Mẹ sinh ra chị khiến cho một người tốt vì việc làm của mẹ mà bị xã hội, gia đình từ bỏ, mất đi tất cả. Chị hoàn toàn không hiểu được cách làm của mẹ. Nhưng chị thì có tốt đẹp gì đâu. Chị kiên trì giữ đứa bé lại nhưng chẳng thể cho nó một gia đình hoàn chỉnh, một cơ thể khỏe mạnh, có lẽ tương lai nó sẽ oán hận chị, việc duy nhất chị có thể làm bây giờ là cố gắng giúp tỉ lệ sống sót của bé cao hơn một chút thôi.”

“Mỗi người sinh ra đều phải đối mặt với số phận khác nhau, số phận của em là từ khi sinh ra đã bị người ta vứt ở cổng bệnh viện, nhưng em vẫn lớn lên bằng ngàn này và cảm thấy rất hài lòng với những gì mình có.”

“Em rất may mắn, Từ Hàng, em có một người bố tốt.”

Chị nói câu đó rồi ngoảnh mặt đi, gương mặt mệt mỏi bơ phờ xen lẫn hoang mang. Tôi nghĩ mình không thuyết phục được chị, lại chẳng thể an ủi được chị điều gì.

Bố tôi im lặng suốt từ nãy, giờ mới lên tiếng: “Bác sĩ Hứa, nếu không phiền, tôi có thể nói chuyện riêng với chị cậu một lát được không?”

Tôi và htd ra ngoài, đến chỗ rẽ thì dừng lại, ở đó có khung cửa sổ nhìn ra ngoài. Trời tối sầm, mưa gió gào thét, những tia chớp thỉnh thoảng rạch ngang

bầu trời, kèm theo tiếng sấm rền vang. Tôi thấy anh có vẻ bồn chồn lo lắng nên nói thẳng: “Anh yên tâm đi, em nói năng bộp chộp, chứ bố em sẽ không nói ảnh hưởng đến chị Hứa Khả đâu.”

“Xin lỗi em, Từ Hàng.”

Tôi không phản ứng kịp, hỏi lại: “Sao cơ?”

“Chuyện anh làm, lại cả di của anh nữa. Nhà anh đối xử với em thật không công bằng. Lòng khoan dung của ông ấy khiến anh thấy xấu hổ.

“Nếu bố không phải là người như vậy thì có lẽ ông cũng không khờ khạo đến thế. Nhưng đổi lại, nếu ông thật sự không phải là người như vậy thì có lẽ em cũng chẳng thể trở thành con gái ông. Em muốn bố có cuộc sống tốt hơn, nhưng nếu đem cuộc sống đó trao đổi với em, em sẽ không đổi đâu.”

“Em rộng lượng hơn anh rất nhiều.”

Tôi không sợ người khác nói nặng lời nhưng không thể chịu được lời khen thẳng thắn như vậy nên bỗng cảm thấy không được tự nhiên.

“Lúc nhận kết quả giám định, quả thực anh đã hơi nhỏ nhen, đoán rằng tại sao chú Hà lại không phủ nhận chuyện này.”

Tôi cười tươi. “Chắc anh nghĩ bố em mập mờ không nói rõ là muốn lợi dụng chứ gì?”

Anh đỏ mặt. “Đừng giận anh, anh thừa nhận đã có ý nghĩ đó.”

Tôi không hề cảm thấy giận. “Không sao, lúc đó em cũng có rất nhiều suy nghĩ, em còn nghĩ chị Hứa Khả là con gái ruột của bố thì chắc chắn bố không còn yêu thương mình như trước đây nữa.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt phức tạp, tôi không hiểu là gì, chỉ cảm thấy đang bị ánh mắt đó bao bọc nên càng mất tự nhiên, toàn thân dâng lên một cảm giác kỳ lạ, râm ran như bị gai đâm, chỉ muốn quay người bỏ chạy. “Sao lại nhìn em như vậy? Em nghĩ như thế thực ra là vì em không có cảm giác an toàn, muốn độc chiếm bố cho mình, thế nên trước đây dù bản thân đã đoán trước được kết quả nhưng em vẫn muốn chị anh làm giám định DNA, còn định lừa gạt chị ấy. Còn nữa, em...”

Chưa đợi tôi nói hết, anh đã ôm ghì lấy tôi. Vì không có chút phong bị nào, người tôi như hóa đá, không có bất cứ phản ứng nào, phải một lúc lâu sau mới định thần lại. Cách anh ôm tôi không khiến tôi tan chảy giống như giấc mộng xuân hôm đó, ngược lại nó giống cách người lớn ôm đứa trẻ con hơn, không mang bất cứ cảm giác chiếm hữu nào, anh còn xoa đầu tôi như muốn an ủi, cưng nựng tôi.

Anh đang thương hại tôi ư? Từ trước đến nay, tôi ghét nhất bị người khác thương hại, nhưng cái ôm của anh dễ chịu quá, tôi chẳng cảm thấy bị tổn thương gì cả. Tôi cũng thử ôm lấy lưng anh, vùi đầu vào vai anh, anh cúi đầu xuống, hôn lên trán tôi, tim tôi bỗng chốc đập thành thịch, miệng khô khốc, không dám động đậy.

Điện thoại trong chiếc áo blouse của anh bỗng rung lên, anh buông tôi ra, cầm điện thoại lên xem rồi nói: “Từ Hàng, anh phải ề phòng bệnh khoa nội bây giờ.”

Tôi không hiểu ý câu nói đó là gì, chỉ gật đầu bừa, anh nắm tay tôi một lát rồi vội vàng bước đi.

Tôi yếu ớt lùi lại phía sau, rồi dựa người vào tường. Ngoài cửa sổ, một loạt tiếng sấm rền vang như muốn xé toang bầu trời. Tuy nhiên, tôi chẳng có phản ứng nào với âm thanh ầm ầm đó, sự rung động từ sâu bên trong cơ thể khiến tôi run rẩy, một cảm giác lạ lẫm cứ lan ra, từng chút từng chút bao bọc lấy toàn thân. Đó là cảm giác gì vậy? Tôi hoàn toàn không biết.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 14

Chú Hà đã giúp tôi hiểu được rằng, cho dù cuộc đời có cơ hội được sống lại lần nữa thì đa số chúng ta vẫn sẽ phạm phải những sai lầm của kiếp trước; đối với những người không nên yêu, chúng ta lại không thể không yêu họ. Duy nhất có một điều an ủi chúng ta là: những lỗi lầm đã qua giúp chúng ta trưởng thành hơn, còn những người chúng ta đã yêu lại khiến chúng ta sống chân thực hơn và không cảm thấy có gì đáng hối hận.

Hứa Khả

Type: LDMhiNhi

1

Từ Đông nói: “Chị, em giấu chị vì không muốn thấy chị đau khổ vì chuyện này. Mẹ đã mất rồi, chuyện xảy ra năm đó không ai nói rõ được, cũng chẳng

ai có thể thay đổi được quá khứ, điều quan trọng là sống thật tốt về sau.”

Tôi mệt mỏi đáp: “Chị hiểu mà.”

Tôi không giận em trai, tất cả những đạo lý đó tôi đều hiểu. Nó là em trai tôi, nó làm tất cả mọi chuyện là vì nghĩ cho tôi, nó muốn tôi cứ tin vào đáp án mà tôi tưởng là đúng để từ bỏ những vướng mắc trong lòng. Nếu là người ngoài cuộc, có lẽ tôi cũng cho rằng cách làm của em trai là hợp lý. Nhưng trớ trêu thay, tôi là người trong cuộc. Sau khi biết chú Hà là người bị tôi vô tình đẩy vào vòng luẩn quẩn, rồi tỉnh rồi mù, còn bố đẻ của tôi vẫn không biết là ai, trái tim tôi trống rỗng tưởng như không còn gì cả, nhưng tâm trí lại không thể nào trấn tĩnh được.

Người cho tôi đáp án chỉ có thể là di.

Di vội vàng từ Bắc kinh đến, không kịp cất hành lý đã đến thẳng bệnh viện, nắm lấy tay tôi. “Di xin lỗi, Khả Khả.”

“Di ơi, hãy nói cho con biết sự thật.”

“Hiện giờ huyết áp của con chưa giảm, hay là cứ chịu khó chữa trị, đợi sinh đứa bé ra rồi nói chuyện sau, di bảo đảm sẽ không giấu giếm con bất cứ điều gì nữa.”

“Không, con muốn biết ngay bây giờ.”

Di vẫn do dự, sự khổ sở khó xử trong ánh mắt di không thuyết phục được tôi, cuối cùng di đành phải kể.

Bị liên lụy bởi vấn đề của ông bà ngoại, mẹ tôi đã xuống nông thôn và ở đó năm năm. Những người cùng xuống với mẹ đều lần lượt có cơ hội trở về thành phố, được giới thiệu đi làm hoặc giới thiệu học lên đại học, cho đến khi mẹ trở thành thanh niên trí thức có thâm niên lao động nông thôn lâu nhất. Mẹ không sợ gian khổ, vì dù sao ở thời đại đó, mọi người đều phải sống như thế, nhưng hết năm này đến năm khác mà mẹ không thấy có bất cứ hy vọng nào được trở lại thành phố, điều này khiến mẹ dần dần trở nên chán nản. Mẹ nhớ nhà, nhớ ông bà ngoại, muốn trở về bên họ. Thấy từng cơ hội cứ vụt qua trước mắt và rơi vào các đồng nghiệp khác, mẹ càng ngày càng lo lắng sốt ruột, cuối cùng quyết định làm một cuộc giao dịch, đối tượng giao dịch của mẹ chính là người nắm chỉ tiêu giới thiệu - bí thư xã.

Hà Nguyên Bình vô tình bị coi là mục tiêu của cuộc giao dịch, trở thành người mà tên bí thư muốn loại bỏ. Thế nên ông bị vu oan thành kẻ quấy rối, bị giam giữ, bị điều tra xét hỏi rồi bị cho đi cải tạo.

Điều nực cười là, một tháng sau khi chuyện này xảy ra, ông bà ngoại được khôi phục công tác, cùng thời gian đó, sức khỏe của hai người họ không tốt nên đã xin với tổ chức cho mẹ trở lại thành phố.

Tôi muốn tìm lại bố đẻ, không ngờ bố đẻ chỉ là người cung cấp nguồn gen trong cuộc giao dịch. Đương nhiên, tôi không bao giờ hy vọng con người đó xuất hiện trước mặt tôi. Tôi muốn biết sự thật nhưng không ngờ sự thật lại cay đắng đến thế.

Thảo nào di thà để tôi cho rằng chú Hà Nguyên Bình và mẹ có ân tình cũ còn hơn để tôi biết kết quả cuộc giao dịch thô bỉ này.

Di nói: “Trước khi mất, mẹ con kể cho di nghe tất cả, nhưng mẹ con không muốn cho con biết. Mẹ con nói sau khi rời khỏi đó, mẹ con chưa bao giờ thoát khỏi sự dằn vặt của lương tâm. Bệnh ung thư có lẽ là cái giá mà mẹ con phải trả cho sự ích kỷ, hèn nhát của mình, thế nên mẹ con cũng không hề sợ đối mặt với cái chết. Di đã suy nghĩ rất nhiều, dù sao người cũng đã ra đi rồi, di chỉ muốn giữ lại hình ảnh tốt đẹp của mẹ trong lòng hai chị em, thế nên mới quyết định không nhắc lại chuyện này.”

Trong suốt hơn ba mươi năm qua, mẹ không phải là một bà mẹ thân thiết nhưng lại là một bà mẹ có trách nhiệm, là một người vợ không bao giờ phàn nàn về gánh nặng cơm áo gạo tiền, một bác sĩ có tinh thần cống hiến quên mình vì công việc. Tôi đã tôn trọng mẹ như vậy, đã đau đớn như thế nào khi mẹ ra đi. Liệu giờ đây tôi có cần đập nát tất cả để nhìn nhận lại về mẹ không?

“Tết vừa rồi di qua thăm con, mừng Hai đi đến gặp ông Hà Nguyên Bình, cầu xin ông ấy giữ bí mật. Từ Đông sau khi lấy được mẫu giám định DNA của ông Hà Nguyên Bình đã gọi điện cho di. Di nói với nó rằng, sự thật không phải ai cũng có thể đối diện được, con đang mang bầu, khi biết được chuyện này sẽ là cú sốc lớn. Thế nên thằng bé cũng đồng ý không nhắc đến chuyện này.”

Họ đều muốn bảo vệ tôi, và đúng là tôi không chịu được khi biết sự thật.

Mẹ coi cái chết là một sự giải thoát khỏi những giày vò của hồi ức và đau khổ của bệnh tật. Nhưng mẹ để lại cho tôi cái gì đây?

“Vâng, con biết rồi.”

Tôi nhắm mắt lại, tôi không muốn nói chuyện tiếp, vì tôi không cần hiểu thêm bất cứ điều gì nữa.

Ai đó nói rằng tất cả vấn đề này sinh chỉ vì thiếu một đáp án? Có một số đáp án mãi mãi không phải là điều bạn muốn biết.

Chủ nhiệm Cố đến thăm bệnh, lại khuyên tôi nên lập tức đồng ý phẫu thuật, ngừng việc mang thai, nhưng tôi đã từ chối.

Tôn Á Âu vào phòng, cũng muốn khuyên tôi nên suy nghĩ lý trí một chút, tôi không muốn nghe, bảo anh ra ngoài.

Tôi nằm nhiều đến nỗi tê dại hết cả người, gần như rơi vào trạng thái hoảng loạn, nửa thức nửa ngủ, thỉnh thoảng tỉnh lại thấy bố đang ngồi cạnh giường

xem báo. Bố nói với tôi: “Tôi qua trên tu vi cũng chiều rồi.”

“Cái gì ạ?”

“Vụ nhảy lầu đó.”

“À!”

“Phóng viên bây giờ không có tin tức nào đáng quan tâm hơn hay sao? May mà họ không chụp ảnh con. Mọi chuyện ổn thỏa, hãy nhờ môi giới bất động sản bán căn nhà đó đi con ạ, thật chẳng ra sao cả.”

Bình thường, bố không phải là người hay nói chuyện, vậy mà bố đã coi một chuyện đáng sợ như thế thành chủ đề nói chuyện phiếm khiến tôi chẳng nói được câu nào. Không hiểu tại sao, tôi bỗng bật cười. Có lẽ là do phải tiêm nhiều thuốc nên miệng lúc nào cũng đắng chát. Tôi nghiêng đầu nhìn túi dịch truyền treo bên trên, bỗng nghĩ, tất cả những vấn đề xuất hiện trên cơ thể con người gần như đều được các bác sĩ giải quyết: Gan tạng rách vỡ có thể cắt bỏ; Gãy xương có thể bó bột; Huyết áp cao có thể hạ thấp; Phổi thai nhi chưa phát triển hoàn thiện có thể tiêm thuốc kích thích tăng trưởng... Duy nhất trong tim xuất hiện lỗ hồng lớn thì không cách nào bù đắp được.

Trước đây, tôi đã từng nghe người khác nhắc đến một quan điểm gần như nguy hiểm là: Ông trời sẽ không gây ra cho bạn cú sốc lớn vượt quá sức chịu đựng của bạn. Nhưng lúc này đây, tôi bỗng nghĩ, những chuyện này tôi thực sự có thể chịu đựng được không? Tôi thấy mình đã mất đi sức lực cần thiết để đối mặt với tất cả, chưa bao giờ tôi thấy mệt mỏi và sa sút như thế này, thậm chí sự tồn tại của đứa bé trong bụng cũng không làm cho tinh thần của tôi phần chần chờ lại.

2

Tôi không ngờ chú Hà Nguyên Bình lại đến thăm tôi, còn muốn nói chuyện riêng với tôi.

Sau khi Từ Đông và Từ Hằng ra ngoài, tôi nói: “Nếu họ lại nhờ vả chú, bảo chú đến đây an ủi cháu, hoặc thuyết phục cháu tha thứ cho mẹ, xin chú hãy từ chối họ, họ không có quyền lợi dụng lòng tốt của chú mãi như thế.”

“Không, không có ai yêu cầu tôi đến đây.” Chú do dự một lát, cuối cùng nói tiếp: “Khả Khả, sự việc không hoàn toàn như cháu hiểu đâu.”

Đây là lần đầu tiên chú ấy gọi tên tôi, trước đó, chú chỉ luôn gọi tôi là cô Hứa, rất lịch sự nhưng vô cùng xa cách, thế nên tôi có chút ngạc nhiên.

“Cho dù thế nào, di cháu cũng không nên giấu cháu chuyện này, cũng không nên bảo chú giữ im lặng, cháu đã làm phiền chú rất nhiều, con gọi lại cho chú những kỷ niệm không vui.”

“Tôi sống đến từng này tuổi rồi, không phải kỷ niệm nào cũng đáng buồn, Khả Khả à. Lần đầu tiên gặp cháu, cháu nói ra tên mẹ cháu là tôi đã biết cháu đúng là con gái của bà ấy. Hai người giống hệt nhau ở đôi mắt, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng giống.”

Tôi gần như nín thở lắng nghe.

“Chúng tôi đã sống gần bốn năm trong ngôi làng nhỏ. Bốn năm đó với những thanh niên thành phố như chúng tôi là gian khổ. Sau đó, rất nhiều người luôn mong mỏi trở về thành phố. Tôi lại khác, thậm chí tôi còn nghĩ, nếu cần ở lại, tôi cũng sẽ chấp nhận.”

Tôi kinh ngạc nhìn chú ấy, rất muốn hỏi: “Chú có yêu mẹ cháu không?” Nhưng về mặt chú ấy bình thản đến nỗi tôi nghĩ câu hỏi này xem ra rất đường đột và bất lịch sự.

“Đến bây giờ, tôi vẫn còn nhớ rõ cô ấy đã kể cho bọn tôi nghe những tình tiết trong cuốn Sông Đông êm đềm, tác phẩm kinh điển gần một triệu năm trăm nghìn chữ, vậy mà cô ấy kể lại hoàn toàn dựa vào trí nhớ, lại kể bằng giọng phổ thông chuẩn và cuốn hút.”

Như vậy có nghĩa là chú ấy đã yêu mẹ. Những gì chú ấy nhớ không chỉ là hành động vô tình của mẹ đã hủy hoại cả cuộc đời sau này của chú.

“Hồi đó, tôi rất tò mò và đã hỏi cô ấy, sao cô ấy lại nhớ rõ thế, cô ấy nói rằng rất thích đọc sách, đã đọc cuốn đó mấy lần, trước đây lúc ở nhà, cứ có thời gian rảnh rỗi là ngồi đọc, có lúc đọc không dứt ra được. Sau đó tôi mua cuốn sách ấy, lúc đó mới phát hiện ra, có những chi tiết rất nhỏ mà cô ấy cũng không bỏ sót. Tôi đã từng nghĩ, nếu phải ở lại, ban ngày bọn tôi sẽ đi làm đồng, buổi tối nghe cô ấy đọc sách, lúc nào mệt thì nghe tôi kéo nhị hồ, cuộc sống như vậy cũng rất tốt. Có điều, đó không phải là cuộc sống mà cô ấy muốn.”

Mỗi người đều có ước muốn khác nhau, làm thế nào mới khiến cho chúng ta từ bỏ tất cả, bắt chấp tất cả để đi theo một con đường khác? Tôi cũng không biết nữa.

“Chuyện xảy ra sau đó cũng không phải là do ý của cô ấy. Thời đại các cháu bây giờ khó có thể cảm nhận được, vì thực ra điều đáng sợ nhất khi sống ở nông thôn không phải là gian khổ mà chính là sự tẻ nhạt, nhàm chán, vô vọng. Cô ấy làm thế chỉ vì quá tuyệt vọng và nhớ nhà.”

“Mẹ muốn trở về nhà, điều này cháu có thể hiểu, nhưng sao mẹ có thể hại chú lâm vào tình cảnh ấy?”

“Chẳng ai có thể đoán trước được hậu quả xảy ra, nếu tôi biết tất cả những gì đang đợi mình trước mắt, có lẽ tôi cũng sợ hãi, cũng nản lòng, bắt chấp tất cả để biện bạch cho bản thân. Lúc đó tôi chỉ nghĩ là, tôi muốn ở lại là vì cô ấy, nhưng cô ấy chỉ muốn quay về, tôi không đáp ứng được nguyện vọng của cô ấy thì ít nhất cũng không thể phá hoại những cố gắng của cô ấy.”

Tôi hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người.

“Nếu tôi bảo rằng chưa bao giờ hối hận thì là nói dối. Không, tôi không phải là thánh nhân, những ngày sau đó, hết lần này đến lần khác, tôi tự hỏi bản thân, cái giá mà mình phải chịu có đáng không? Tôi đã đưa ra rất nhiều đáp án, vô số giả thiết, nhưng tôi biết rõ rằng, lúc đó tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Chú ấy đã từng yêu mẹ như vậy, dù chưa hề nói ra một từ nào. Mẹ đã sống một cuộc đời buồn bã, vậy mà cũng đã từng được một người yêu thương đến thế, tôi thực sự bị xúc động mạnh.

“Vậy sau đó chú có hận mẹ cháu không?”

Chú im lặng rất lâu, sau đó mới nói: “Tôi đã từng hận cô ấy.”

Đương nhiên, có yêu mới có hận, thời gian có thể làm phai nhạt và xóa mờ mọi tình cảm, khiến nhiều chuyện trôi qua nhanh như mây khói, nếu không yêu sâu sắc thì lấy đâu sức lực mà hận.

“Lúc tuyệt vọng nhất, tôi đã hy vọng mình đừng quen biết cô ấy, nhưng khi nghĩ lại mới thấy, tôi có thực sự muốn như thế không?”

Tôi không kìm chế được tâm trạng, toàn thân run rẩy. Chưa bao giờ tôi nghĩ được rằng, thời đại đã thay đổi nhiều mà sao cảm giác hụt hẫng, tan vỡ của con người vẫn giống nhau đến thế!

“Tất cả đã trở thành quá khứ rồi. Tôi chỉ muốn cháu biết rằng, chuyện ngày xưa dù có khó khăn thế nào, tôi cũng đã cam tâm tình nguyện chịu đựng, thế là đủ. Hiện tại, tuy cuộc sống của tôi không đầy đủ nhưng có thể coi là rất yên bình, tôi không nghĩ rằng cuộc đời này của tôi chỉ có sự giãy vò và uất hận. Không phải buồn vì tôi, càng không nên day dứt về chuyện quá khứ, đến một cửa ải nào đó, chúng ta đều cần có sự chọn lựa, học cách buông bỏ.”

“Vì yêu nên lo; Vì yêu nên sợ; Nếu không có yêu thương; Thì không còn lo sợ. Chính là ý này sao? Cháu cảm thấy nếu thật sự buông bỏ được tất cả thì cuộc sống này chẳng còn có ý nghĩa gì nữa, chỉ còn lại sự trống rỗng, hụt hẫng mà thôi.”

Chú ấy có chút bất ngờ, lắc đầu, nói: “Cháu cũng biết đoạn kệ này sao? Tôi đã chép nhiều lần, nhưng thực hiện được điều đó không phải là cảnh giới người thường có thể làm được. Những cái khác tôi không nói đến, tôi không tưởng tượng được nếu cuộc sống này mà không có con bé Từ Hàng thì mình sẽ sống ra sao. Cháu từng nói là con bé đó thật may mắn, nhưng người thực sự may mắn là tôi. Cháu cũng sắp làm mẹ rồi, sẽ nhanh chóng cảm nhận được niềm vui này thôi.”

Sau khi chú Hà Nguyên Bình đi khỏi, tôi đặt tay lên bụng. Ở đó, cái thai đang đập, tôi đã quá quen với thời gian và cách thức co duỗi của bé.

Tôi không phải là sinh mệnh mà mẹ tôi mong đợi nhưng cũng lớn lên trong cơ thể mẹ với cách thức giống như vậy. Thế giới ngoài kia có khôn lường thế nào, chúng ta vẫn phải lớn lên, trưởng thành, thử thách chọn lựa với tất cả những điều không lường trước, cảm nhận sự run rẩy của tình yêu, của hy vọng và những niềm vui nho nhỏ.

Mẹ tôi đã từng được yêu, bà đã phụ bạc lại tình yêu ấy và mang bí mật đó ra đi.

Cho dù thân thể không được như ý nguyện, tôi cũng đã từng được yêu, cũng từng yêu, tôi làm sao có thể không yêu con gái tôi chứ?

3

Sáng hôm sau, tôi đồng ý phẫu thuật sinh mổ, ca phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, nhưng em bé chỉ nặng 2,3 kg, phải ở trong lồng kính hai mươi ngày.

Sau khi vết mổ ổn định, tôi xuất viện về nhà nghỉ ngơi, nhưng ngày nào tôi cũng lái xe đến bệnh viện thăm con.

Ai cũng khuyên tôi không nên làm như vậy, trong tháng ở cữ phải nằm nhà nghỉ ngơi, nếu không sau này sức đề kháng sẽ kém, có thể mắc nhiều bệnh. Nhưng nhìn từ góc độ của một bác sĩ Tây y, Từ Đông nghĩ rằng chỉ cần tôi không bị nhiễm lạnh hoặc quá mệt mỏi thì có thể ra ngoài vận động vừa phải, như thế còn hơn ở nhà mà lo lắng không yên.

Em trai rất hiểu tâm trạng tôi lúc này, quả thực tôi không thể không nhớ đến đứa con gái bé bỏng vừa chào đời của mình.

Bé nằm trong lồng kính, yếu ớt khiến ruột gan tôi thất lại, may mắn thay chân tay bé hoàn thiện, hô hấp ổn định, gương mặt nhỏ xinh non nớt như một bông hoa, tôi chẳng thể rời mắt khỏi con mình.

Những ngày con ở viện, tôi đã gặp Tôn Á Âu một lần. Những ngày này anh không về nhà, tôi cũng không hỏi anh ở đâu. Tôi đứng ở cửa, không gọi anh, anh cũng không bước đến gần lồng kính mà đứng cách một đoạn nhìn con gái, dáng vẻ rất chăm chú. Anh quay lại và nhìn thấy tôi. “Em đến rồi à?”

Tôi gật đầu, bước đến gần lồng kính ngắm con, bỗng nghe thấy tiếng anh nói phía sau lưng: “Anh từ chức rồi.”

Từ chức lúc công ty sắp lên sàn chứng khoán, đương nhiên đây là lựa chọn hoàn toàn bất ngờ, nhưng anh giờ đây không còn hành động theo lẽ thường nữa, lại thêm những chuyện vừa xảy ra gần đây nên tôi cũng không thấy ngạc nhiên lắm.

“Anh nhận được lời mời làm việc của một công ty ở Bắc Kinh, giờ anh đang tiến hành bàn giao công việc, nửa tháng sau sẽ đến đó nhận chức.”

Đây là điều khiến tôi khá bất ngờ. Tôi đứng thẳng, quay lại nhìn anh.

“Đi cùng anh đến Bắc Kinh nhé, Khả Khả, mang theo cả con, chúng ta rời khỏi đây và làm lại từ đầu.”

Một lúc lâu sau, tôi lắc đầu. “Anh thậm chí không bàn bạc với tôi đã nhận công việc mới, cũng giống như trước đây, ý kiến của tôi không có trọng lượng gì cả, cho dù đồng ý hay không cũng chẳng thể nào thay đổi được quyết định của anh.”

“Anh đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy như vậy là chọn lựa thích hợp nhất đối với cả hai chúng ta.”

“Tôi lại không nghĩ như vậy. Đó chủ là suy nghĩ của anh thôi, không liên quan đến tôi, cũng chẳng liên quan đến đứa bé. Không phải cứ đổi địa điểm thì có thể bắt đầu lại.”

Tôi lại cúi người xuống ngắm con gái, anh đứng sau lưng tôi rất lâu, sau đó mới rời đi. Tôi mãi nhìn con, cũng không quay đầu lại.

Hôm nay, cuối cùng bác sĩ cũng thông báo cho tôi biết, con gái tôi đã ổn định sức khỏe, có thể xuất viện về nhà. Tôi vui mừng quá đỗi, cứ thế mang theo bao nhiêu đồ đạc lái xe một mạch đến bệnh viện. Sau đó, tôi gọi điện cho Tôn Á Âu: “Nếu có thời gian, tôi hy vọng anh có thể cùng tôi đến đón con về nhà.”

Anh đồng ý, chúng tôi gặp nhau ở cổng bệnh viện. Tôi đón con gái từ tay y tá, vui đến nỗi nước mắt trào ra.

“Tôi định đặt tên ở nhà của con là Tiểu Bội, tên đi học vẫn đang nghĩ, anh có ý kiến gì không?”

“Tuỳ em quyết định. Tiểu Bội, cái tên rất hay.”

“Anh muốn bé con không?”

Anh do dự. Tôi cười. “Tôi biết anh không phải là người thích bé trẻ con, Á Âu, nhìn bộ dạng anh, có lẽ cũng không thể có đứa con nào khác đâu, anh sắp phải đi rồi, bé con một chút, đừng bỏ qua cơ hội này.”

Tôi đưa con cho anh, anh dường như rất sợ, chờ người một lúc mới gỡ tay ra đón.

“Anh bé như thế, đứng rồi, đứng ở đây đợi tôi. Tôi làm thủ tục xuất viện rồi sẽ quay lại ngay.”

Làm xong thủ tục xuất viện cho con gái, tôi đến phòng bệnh khoa ngoại.

Trước đó, tôi đã từng ghé qua một lần, hôm tôi được bác sĩ cho phép xuất viện thì Du Vịnh Văn cũng được chuyển ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt. Tôi đứng ngoài cửa nhìn vào, cô ấy nằm trên giường, cánh tay bị quần dây chằng chặt, chân phải bị bó bột, gương mặt không chút biểu cảm nhìn về phía trước. Tôi thấy một người phụ nữ đang chăm sóc cô ấy. Đương nhiên, tôi không có ý định kích động tâm trạng của cô ấy nên đã nhờ y tá giúp tôi đem hoa và thực phẩm dinh dưỡng vào phòng, còn tôi chỉ đứng bên ngoài.

Hôm nay tôi đến, cửa phòng bệnh mở toang, cô ấy đang nằm nghe nhạc, hai mắt nhắm nghiền nhìn về phía trước, mái tóc được chải gọn gàng, sắc mặt cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Cô ấy nhìn thấy tôi, gỡ tai nghe xuống. “Chị đến đây làm gì?”

“Tôi đến đón con gái về nhà, tiện thể ghé qua thăm cô.”

Cô ta nhìn tôi, tôi mặc bộ quần áo rộng, có điều nghe chị giúp việc theo giờ nhà tôi nhận xét, tôi gầy đến mức chẳng giống người phụ nữ vừa sinh con được một tháng chút nào. “Chị đã sinh rồi ư? Á Âu và chị ở cùng nhau à?”

Tôi gật đầu, cô ấy bật cười thành tiếng, tiếng cười khô khan. “Ừm, tôi biết ngay mà, có gì danh chính ngôn thuận hơn việc dùng đứa con để níu kéo một người đàn ông.”

Cô ấy nghĩ thế nào, tôi không quan tâm, tôi chỉ nói: “Có lẽ tôi không có thời gian đến thăm cô nữa, cô hãy giữ gìn sức khỏe nhé!”

“Đợi đã, những đồ ăn và cả hoa tươi kia là chị mang đến à?”

“Đúng vậy.”

“Thực ra cũng chỉ có chị gửi đến. Anh ấy còn không đến thăm tôi, chị đưa một khoản tiền cho mẹ tôi.”

Tôn Á Âu làm như vậy tôi không hề cảm thấy bất ngờ, nên nhất thời chẳng có gì để nói.

“Cách một ngày lại gửi một bó hoa tươi đến cho người tự sát không thành, có phải chị muốn châm chọc tôi không?”

“Chuyện này chẳng có gì đáng châm chọc cả. Cô vẫn còn sống, đó là điều quan trọng nhất. Mỗi lần nhìn thấy hoa đẹp, tôi đều cảm thấy vui vẻ hơn, nghĩ thế nên mua nó tặng cô, hãy nhớ rằng thế giới này còn rất nhiều điều tốt đẹp đáng để cô níu giữ.”

“Thực ra tôi không nhớ đã xảy ra chuyện gì, mấy ngày liên tục tôi đều cảm thấy hoảng hốt, cảm giác như đang mơ một giấc mơ vậy.”

Có lẽ cô ấy không nhớ gì cũng tốt, ít nhất cũng đừng gặp ác mộng như tôi, lúc nào cũng nhìn thấy những cảnh tượng đáng sợ.

“Nếu như nằm mơ thì khi tỉnh dậy sẽ không thể phát hiện xương sườn bị bó bột, xương chậu bị đóng đinh, chân phải cũng bị bó bột như thế này. Nghe người ta nói tôi không bị ngã chết là may, không bị bại liệt thì càng nên chúc mừng. Tin tức viết trên báo còn liệt kê ra cả giá tấm đệm khi tôi làm hỏng, tấm đệm khi đó còn không thể sửa được phải đem vứt đi, thật buồn cười.”

“Cô sẽ bình phục thôi.”

“Ai cũng nói như vậy, nhưng tôi rất nghi ngờ điều đó.” Cô ấy nói khẽ, rồi bỗng hỏi: “Anh ấy yêu đứa bé không?”

“Bây giờ thì chưa thấy điều đó.”

“Có lẽ chị nói đúng, anh ấy chẳng yêu ai cả, chỉ yêu bản thân mình.”

“Mỗi người đều phải tự yêu lấy bản thân mình, như thế đã là công đức cô biên rồi.”

“Chị lại bắt đầu thuyết giảng rồi đây, Hứa Khả, nghe cái này chán chết đi được.”

Tôi mỉm cười. “Không cần phải chán, tôi đi ngay đây.”

“Đợi đã, đừng đi.” Cô ấy buột miệng nói, rồi tự cười nhạo bản thân: “Phải thừa nhận với chị, tôi sợ cô đơn, có chị ở đây nói chuyện cũng còn hơn một mình nằm nhìn trần nhà.”

“Mẹ cô đâu rồi?”

“Bà ấy về nhà lấy quần áo sạch rồi.”

“Vậy mẹ cô sẽ quay lại ngay thôi.”

Cô ấy không để ý đến lời tôi nói, giọng bắt đầu khàn khàn: “Tôi đã làm mẹ mất mặt, đi du học mất năm mà chẳng đạt kết quả gì, bây giờ lại trở thành nhân vật chính của báo đài, níu kéo một người đàn ông có vợ đến nỗi nhà lâu tự tử, chết đi đã dành một nhẽ, đáng này lại may mắn sống sót, thật chua chát. Có nhiều người đọc báo, xem tin tức đi qua phòng tôi rồi chỉ trỏ. Nếu tôi có đứa con gái như vậy, tôi cũng cảm thấy nhục nhã.”

“Bà ấy là mẹ cô, sẽ không nghĩ như vậy đâu.”

“Chị vừa mới làm mẹ, thế nên cũng bắt đầu thần thánh hoá tình yêu của các bà mẹ rồi đây. Nói cho chị biết nhé, mỗi đứa trẻ khi chào đời đều đáng yêu như những viên ngọc, nhưng chẳng thể biết tương lai của chúng sẽ làm người lớn thất vọng thế nào, mà bản thân tôi là ví dụ điển hình nhất.”

Nằm trên giường bệnh, vậy mà cô ấy vẫn thích tránh luận, tôi lắc đầu. “Cô chịu khó phối hợp với bác sĩ chữa trị cho tốt, sẽ nhanh được xuất viện thôi. Xin lỗi, tôi không thể để con gái đợi quá lâu.”

Cô ấy nhìn tôi chằm chằm rồi nói: “Lần này thì chị đã thắng rồi. Nhưng có lẽ sau này tôi vẫn sẽ đeo bám anh ấy, chị không sợ ư?”

“Tôi không nghĩ mình thắng gì cả. Sau này tôi phải sắp xếp thật chu đáo cho cuộc sống của con gái và tôi, sợ rằng không có thời gian để lo sợ. Tôi vẫn muốn nói với cô, hãy giữ gìn sức khoẻ, tạm biệt.”

Tôi đi xuống lầu, phát hiện tư thế ôm con của Tôn Á Âu đã thoải mái hơn, có điều lúc anh đưa con cho tôi, thấy anh thờ phào nhẹ nhõm, tôi không nên được cười thầm. Lúc chúng tôi bước ra ngoài, thấy tôi đã mua ghế an toàn dành cho trẻ sơ sinh và đã lắp xong đầu vào đấy, anh hơi ngạc nhiên, nói: “Những việc em phải chuẩn bị đúng là không ít.”

“Vâng, chị Lý giúp việc đã tìm giúp tôi một bảo mẫu, nửa năm đầu họ sẽ giúp tôi chăm sóc con. Còn sau này...”, tôi chưa biết nên sắp xếp thế nào, đành nói “để sau vậy, chắc sẽ có cách thôi.”

Về đến nhà, mặc dù có chị Ngô bảo mẫu giúp đỡ, tôi vẫn lóng ngóng, nào là khử trùng bình sữa, pha sữa, thay tã lót... Cứ thế bận rộn liên tục không được nghỉ, mệt đến nỗi tôi chỉ muốn nằm xuống giường thiếp đi, tôi đâu có ngờ chăm sóc một sinh linh bé nhỏ lại mệt đến vậy.

Nhưng nhìn khuôn mặt bé bỏng, nắm nhẹ lấy ngón tay bé xíu của con, tôi tình nguyện chịu đựng tất cả mọi gian khổ.

Tôn Á Âu nhìn tôi về con gái đã ngủ say đặt vào nôi.

“Bé rất đáng yêu, nhưng Khả Khả à, anh thực sự cần thay đổi môi trường sống.”

“Tôi biết, tôi cũng không nghĩ anh bế con một chút thì sẽ quyết định ở lại.”

“Em muốn để anh nhìn thấy anh sẽ để lỡ thứ gì sao?”

“Anh đã để lỡ rất nhiều thứ rồi, và chắc chắn còn để lỡ nhiều thứ nữa. Có điều, anh là bố của đứa bé, cho dù hiện giờ vé chưa nhận thức và ghi nhớ được thì tôi cũng hy vọng con có một chút tình yêu thương của bố.”

Một lúc lâu anh không nói câu nào, trái tim tôi cũng dần dần nguội lạnh.

“Hãy cho anh một chút thời gian, Khả Khả, anh hy vọng sau khi ổn định, chúng ta có thể ở bên nhau.”

Tôi nhìn anh, anh vẫn là một người đàn ông tuấn tú, thậm chí thêm vẻ đăm chiêu càng thấy cuốn hút. Nhưng hy vọng mà anh nói thật mù mịt, chúng tôi phải gạt bỏ bao tôn thương mới có thể làm lại được đây?

Chúng tôi đều cần thời gian, thời gian có thể chữa lành tất cả nhưng đồng thời cũng có thể thay đổi tất cả. Số phận đã sắp đặt không thể như lúc ban đầu

4

Con gái phải tiên phòng nhiều đến nỗi khiến tôi hoa mắt chóng mặt.

Tôi thầm nghĩ: Khoa học cứ mạo danh thế thôi, đúng là nhiều căn bệnh có thể phòng ngừa trước được nhưng đâu phải mũi tiêm phòng nào cũng làm cho con người ta khỏe mạnh đến mức đề kháng được tất cả bệnh tật.

Hiển nhiên những ý nghĩ ngốc nghếch này tôi đâu cần nói ra, nhưng khi đã làm mẹ, bế đứa con bé bỏng trên tay, nhìn ngắm đôi môi như cánh hoa mỏng manh của con ngán lên những âm thanh non nớt vô nghĩa, cùng với sự yêu thương là cảm giác lo lắng, chỉ sợ có điều gì đó bất ngờ xảy ra với con, mong có cách nào đó che chắn cho con tất cả tôn thương của thế giới bên ngoài.

Kết quả của sự lo lắng thái quá đó là, cho dù ban ngày có bảo mẫu giúp đỡ, tôi vẫn muốn tự tay làm tất cả mọi việc cho con thì mới yên tâm. Hai tháng đầu về nhà, con gặp phải rất nhiều vấn đề: quấy khóc đêm, chớ sữa, nổi mẩn, tiêu chảy, sốt, sốt co giật... Tôi gần như kiệt sức đến nỗi gầy sọp đi, còn thêm tình trạng mất ngủ trầm trọng, ban đêm chỉ ngủ được hơn một tiếng là giật mình tỉnh dậy, vội vàng đến xem con thế nào, chắc chắn con không có chuyện gì mới nằm ngủ tiếp, nhưng nằm mãi mà không thể ngủ được.

Hôm đó, sau khi bảo mẫu ra về, Tiểu Bội lại bị chớ sữa khiến quần áo, nhà cửa bẩn hết cả. Tôi lại phải tắm và thay quần áo cho con lần nữa, rồi khử trùng bình sữa, pha sữa cho con uống, nhưng con cứ khóc ngằn ngặt, ăn một lúc rồi lại nhả ra, ngủ một lát lại tỉnh, tôi mệt đến nỗi thở không ra hơi. Đợi con ngủ lại, tôi mệt mỏi nằm ra ghế xô pha, đúng lúc đó nghe thấy tiếng chuông cửa. Tôi mở cửa thấy Từ Đông xách túi du lịch đứng bên ngoài. “Chị, bố bảo em dọn đến nhà chị ở, ít nhất chị đỡ nửa đêm nửa hôm gọi điện cho em hoặc một mình chạy đến bệnh viện.”

Tôi nhìn em trai, nước mắt cứ thế trào ra, nó thả chiếc túi du lịch xuống, ôm lấy tôi. “Chị đừng khóc nữa, đừng khóc nữa mà.”

Tôi càng khóc to hơn, khóc mãi không dừng, cho đến khi Tiểu Bội trong nôi khóc oà lên. Tôi sợ đến nỗi ngưng khóc, chạy đến chỗ con thì Từ Đông ngăn lại. “Để em trông bé cho, chị đi tắm đi, nghỉ ngơi một lát.”

Tôi bước vào phòng tắm, nhìn người phụ nữ trong gương, đầu tóc rối bù, gương mặt hốc hác, mắt đầy tua máu, quần áo vẫn còn dính sữa con chớ ra, thật là thảm hại. Người phụ nữ ba lăm tuổi lại suy sụp, tàn tạ đến mức này, đúng là mất hết thể diện, may mà người vừa gặp là em trai mình.

Tôi không ung dung ngâm mình trong bồn tắm như Từ Đông khuyên mà chỉ tắm qua loa cho xong rồi thay bộ quần áo ở nhà bước ra ngoài, thấy Tiểu Bội đang nằm trên tay Từ Đông ngủ ngon lành. Em trai nhẹ nhàng đặt bé vào nôi, vào bếp mở một chai rượu vang và lấy hai cái cốc rồi nói: “Hai chị em mình ra ban công ngồi đi.”

“Bên ngoài có gió, không thể bế bé ra ngoài được đâu.”

Em trai lộ vẻ dờ khóc dờ cười, kéo tôi ra ban công, ép tôi ngồi xuống, rồi để nôi ở bên trong cánh cửa kính phòng khách, từ chỗ ngồi có thể nhìn thấy được. “Chị thả lỏng người đi, bây giờ là thời tiết đẹp nhất trong năm, chị phải chịu khó hóng gió một tí chứ.”

Mùa hè dài đằng đẵng vừa kết thúc, thỉnh thoảng có cơn gió đêm thổi tới, cảm giác vô cùng dễ chịu, nhưng tôi không thể hoàn toàn thả lỏng mình để thưởng thức, thỉnh thoảng vẫn quay lại nhìn cái nôi.

“Chị, bố rất lo cho chị.”

“Hôm trước bố đến thăm chị, nói rằng cô muốn đến đây giúp chị chăm em bé, chị sợ quá, một mực từ chối. Liệu bố có giận chị không nhỉ?”

“Chắc không đâu, bố nói chị có vẻ rất lo lắng.”

“Đương nhiên chị lo lắng rồi. Không phải em không biết, những người họ hàng của bố...” Tôi ngừng lại, lắc đầu. “Cô rất thích chỉ tay năm ngón, từ nhỏ đến lớn chị sợ nhất là những người chưa bước vào nhà đã nghe giọng nói, đầu dám đề cô đến đây. Chắc bố không tự quyết định nhờ cô đến đây chứ?”

“Đúng là bố đã định gọi điện cho cô, nhưng chị đừng lo, em đã ngăn bố rồi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng bố nói cũng không sai, chị cần có người giúp.” Lúc này thấy Tiểu Bội đã tỉnh và cất tiếng khóc, tôi lập tức đứng dậy, nhưng em trai giữ tôi lại,

“chị đứng yên đây.”

Tôi sốt ruột. “Bé đang khóc, chị phải đi xem nó thế nào.”

“Chị đọc nhiều sách giáo dục trẻ đúng là vô tác dụng, trong sách viết rất rõ ràng là, thấy trẻ khóc cha mẹ vội vã bế trẻ lên sẽ hình thành thói quen khóc có phản xạ, sau này rất khó rèn tính nết và thói quen sinh hoạt cho bé.”

“Nhưng chị không thể cứ đứng nhìn con khóc được.”

Tiếng khóc của con gái khiến tôi đứt từng khúc ruột, không biết lấy sức lực ở đâu, tôi liền đẩy mạnh Tủ Đông ra và chạy vào phòng khách, bế bé lên, thay tã cho bé rồi cho bé ăn, nhưng bé chỉ mút vài cái là nhả ra rồi ngủ tiếp. Tôi lại đặt con xuống nôi, ngẩng đầu lên thấy Tủ Đông đang lặng lẽ nhìn tôi.

“Chị không phải là bà mẹ tốt, đúng không?”

“Vớ vẩn.”

“Đừng an ủi chị, chị phải sinh bé sớm, lại không có sữa mẹ cho bé bú, bé cũng phát triển không đạt tiêu chuẩn, sức đề kháng yếu, hay giật mình tỉnh giấc...”

“Đủ rồi, đủ rồi, chị cứ nghĩ như thế sẽ bị tẩu hỏa nhập ma đấy. Khúc mắc lớn nhất của chị là chị kiên trì có đứa bé này nhưng nó lại không nhận được tình yêu của bố nó.”

Bị em trai nói đúng suy nghĩ, tôi ngẩn người nhìn nó, không nói câu nào.

“Chị hãy nhớ lời Tủ Hàng nói với chị trong bệnh viện: không cần thiết phóng đại sự áy náy đến mức ấy. Sự áy náy đều không giúp được gì cho chị và đứa bé cả, chị chắc chắn là một bà mẹ tốt, nhưng chị cần học cách thả lỏng bản thân, em sẽ giúp chị.”

Tủ Hàng và Tủ Đông nói không sai, đúng là tôi bị cảm giác áy náy trói buộc. Tôi cam tâm tình nguyện chịu khổ, nhưng con gái tôi không cần một người mẹ suy sụp thảm hại như vậy. Nếu cứ căng thẳng như thế, tôi sẽ không thể trụ nổi và điều đó cũng không có lợi gì cho bé.

Tôi hạ quyết tâm bắt đầu điều chỉnh lại tâm trạng và cuộc sống của mình.

Tủ Đông giúp tôi rất nhiều, sau khi tan làm, em trai liền về nhà hỗ trợ tôi, trong nhà có một bác sĩ nội khoa tận tâm khiến tôi an tâm hơn rất nhiều, chữa khỏi phần lớn căn bệnh lo lắng quá độ của tôi. Tôi bị em trai thuyết phục, không còn liên tục kiểm tra nhiệt độ cơ thể của con, không bọc con quá nhiều, cho ăn sữa theo giờ, giảm số lần cho ăn sữa đêm, tập hình thành thói quen ngủ cho bé. Dần dần, bé đã có thể ngủ ngon hơn sáu tiếng một đêm, hiện tượng quấy khóc không rõ nguyên nhân đã giảm nhiều, gương mặt nhỏ xinh giờ trở nên bầu bĩnh hơn, mức phát triển cũng kịp với tiêu chuẩn của trẻ bình thường, điều này khiến tôi thực sự ngạc nhiên và vui mừng.

Sau khi tôi thả lỏng bản thân, việc ăn ngủ của bé Tiểu Bội cũng có quy luật hơn, nên giấc ngủ của tôi được cải thiện rõ rệt. Ban ngày thời tiết đẹp, tôi cho bé ra ngoài dạo bộ và tắm nắng. Trong khu chung cư có rất nhiều bà mẹ trẻ, tôi nói chuyện với họ về cách chăm sóc con cái và cảm thấy rất hợp ý nhau. Lúc nào bé ngủ, tôi đọc sách, giữ liên lạc với đồng nghiệp, rồi sau đó nhận xử lý một vài hợp đồng, tài liệu của công ty.

Bố đến thăm tôi, rất hài lòng về trạng thái hiện giờ của tôi. Bố bế bé Tiểu Bội lên, ngắm nhìn rất lâu, vẻ yêu thương hiện rõ khiến tôi và Tủ Đông kinh ngạc. Tôi vào bếp pha trà, Tủ Đông cũng đi vào theo, nói nhỏ: “Còn nhớ từ bé tới lớn, ngày nào hai chị em mình cũng nhìn bộ mặt nghiêm khắc, khó đoán của bố, thật không ngờ bố cũng có lúc dịu dàng như thế, mỗi nếp nhăn đều giãn ra trông rất phấn khởi, thật đúng là kỳ tích của trần gian.”

Tôi véo em trai một cái, cũng không nén được bật cười. Chúng tôi bung trà bước ra thì nghe thấy ông đang nói thầm với cháu gái: “Lúc nào ông nghỉ hưu, có thể ngày ngày đưa cháu đi học mẫu giáo, được không nào?”

Tủ Đông cũng véo tôi một cái, chúng tôi không kìm được bật cười thành tiếng. Bố ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi, không hiểu hỏi: “Sao thế?”

Cả hai chị em đều làm ra vẻ nghiêm túc. “Không có gì ạ.”

Bố lại cúi đầu ngắm cháu gái, nói: “Lúc nào con mang bạn gái về nhà ăn cơm đấy?”

Tôi kinh ngạc nhìn Tủ Đông, cậu em hiền lành không phòng bị gì cũng giật mình nhưng không phủ nhận.

Bố tiếp tục nói: “Tại sao không chọn bạn gái tuổi đương tương một chút, nhìn cô bé đó cứ như là học sinh ấy.”

Miệng tôi há hốc, nhìn chăm chăm vào Tủ Đông, em trai bị tôi nhìn cho mặt đỏ lên nhưng không hề tránh né cái nhìn đó.

Sau khi bố về, tôi lập tức hỏi Tủ Đông: “Đúng là Tủ Hàng à?”

Cậu em không biết làm thế nào, đành gật đầu. “Em cũng không hiểu tại sao lại trùng hợp thế, bị bố bắt gặp mấy lần.”

“Hai đứa đang... yêu nhau thật à?”

“Nếu chị hỏi em thì là thật. Nhưng nếu chị hỏi Tủ Hàng, cô ấy sẽ nói không biết cho mà xem.”

“Nhưng cô bé kém em những mười tuổi, hai đứa...” Tôi thật sự không biết nên nói thế nào.

“Chị cảm thấy chúng em không hợp nhau?”

“Từ Đông, em cũng biết là chị quý mến Từ Hàng thế nào mà. Nhưng...”, tôi định thần lại nghĩ ngợi một lát rồi nói thẳng, “vẫn cảm thấy hai đứa... đúng là không thể tin nổi.”

“Em còn cảm thấy không thể tin nổi nữa là chị.”

Về mặt của em trai dịu dàng hẳn, khoé miệng còn hơi cong lên. Tôi nhìn thấy vậy liền nghĩ, nếu đây không phải là về mặt đang chìm đắm trong tình yêu thì tôi đã sống vô ích ba mươi lăm năm trời. Nhưng tôi vẫn không nén được tò mò, hỏi nó: “Sao em lại yêu cô bé? Cô bé đâu phải tuýp người em thích.”

“Cô ấy rất đặc biệt, không thuộc tuýp nào hết.”

Câu nói đó em trai nói ra với vẻ mặt rất chân thành. Tôi tiếp tục hỏi: “Hai đứa bắt đầu từ khi nào? Ai tỏ tình trước? Bây giờ thế nào rồi?”

Em trai không trả lời những câu hỏi của tôi. “Bí mật, chị, phải tôn trọng sự riêng tư của em chứ, đừng có lấy những chuyện hời hợt hù dọa em. Em không nói cho chị biết đâu. Nếu còn bắt ép em, em sẽ cười xe máy chạy mất, nói không chừng còn tiện tay mang theo cả Tiểu Bội đấy.”

Tôi vừa tức vừa buồn cười, thầm nghĩ: Chuyện lạ đây, mình phải hỏi Từ Hàng mới được.

5

Lúc Từ Hàng đến thăm, tôi lại không biết bắt đầu như thế nào.

Cô bé mang ảnh chụp làm người mẫu thời trang cho tôi xem, bắt giác tôi kêu lên: “Đẹp quá!”

Cô gái trong tấm ảnh là Từ Hàng nhưng lại giống một người xa lạ, tấm ảnh bằng phương thức nào đó đã thể hiện rõ được những nét rất riêng của cô bé: gương mặt trẻ trùn kiêu hãnh, ánh mắt trong sáng bình thản, nhưng lại có cảm giác một sức sống vô hạn đang lan toả từ trong ra ngoài. Trang phục lấy tông màu đen trắng và tro lạnh làm phong cách chủ đạo trông rất đặc biệt, vừa cuốn hút lại mang cảm giác thoát tục, rất thích hợp khi được khoác trên người cô bé. Lần đầu tiên tôi cảm nhận rằng, thời trang cũng giống như âm nhạc, văn học, có thể biểu đạt được cách nhìn độc đáo của thế giới loài người.

“Nhưng em luôn cảm thấy người trong ảnh không phải là mình. Chị thiết kế mẫu nói cảm giác này của em không kỳ quái chút nào, nó tiêu biểu cho khả năng biểu đạt và sáng tạo của em.”

“Tấm ảnh này tặng cho chị nhé, chị muốn cho bé Tiểu Bội xem.”

Cô bé bật cười ha hả. “Cẩn thận chị làm con bé sợ hết hồn đấy. Chu Huệ nói mấy tấm ảnh này giống ma nữ, có thể dọa người được.”

“Thảm nỡ của cậu ta vẫn dừng lại ở tuýp con gái đáng yêu, mắt to, cằm nhọn, em đừng để ý đến lời cậu ta nói.”

Cô bé luôn nhắc đến Chu Huệ, tôi càng muốn hỏi em ấy, vậy em và em trai chị là thế nào? Nhưng dù sao cô bé cũng không phải là Từ Đông. Với Từ Đông, tôi hoàn toàn có thể bắt chấp hình tượng chị gái truy hỏi đến cùng, nhưng Từ Hàng là một cô gái rất nhạy cảm, tôi không muốn vô tình làm tổn thương cô bé.

“Chú Hà có khoẻ không?”

“Bố em đã uống rượu ít hơn trước rồi. Cảm ơn chị, chị Hứa Khả.”

“Sao lại cảm ơn chị?”

“Không phải chị mới sinh xong em bé, vết thương vừa liền miệng, ra khỏi phòng phẫu thuật đã khuyên bố em không nên thuê nhà khác ở thì bố em đâu có chịu nghe lời như vậy.”

Chú ấy khuyên tôi đừng cố chấp, đương nhiên tôi cũng khuyên chú ấy như vậy. “Được rồi, chị đừng khổ nhọc kể ấy mà, nhưng chú ấy vẫn kiên trì chuyển tên sở hữu ngôi nhà cho chị, nên hai người đành phải nhường bộ nhau vậy.”

Cô bé cười. “Em chẳng biết chị dùng kế gì, em chỉ muốn nhìn thấy bố và con Lai Phúc sống ở đó, trở về nhà đầy cánh cổng ta, thấy chẳng có gì thay đổi, thế là đã vui rồi.”

Tôi hoàn toàn hiểu cảm giác mà cô bé vừa nói, trước khi kết hôn, mặc dù ở nhà bố mẹ khách khứa người thân ra vào tấp nập, hoàn toàn không có chỗ riêng tư, nhưng dù sao đó cũng là nhà của tôi, cứ đứng ở tầng dưới, ngẩng đầu nhìn lên thấy ngọn đèn đường là đã yên tâm rồi. Về căn hộ chung cư ở đường Thâm Dương, sau khi xảy ra chuyện, tôi cố gắng tránh nghĩ đến nói như một cách để tiền đưa đoạn hồi ức khủng khiếp đó.

Từ Hàng bế bé Tiểu Bội, rồi thốt lên: “Bây giờ em mới biết trẻ con lại dễ bế thế, vừa thom tho vừa mềm mại, thích thật đấy.”

“Con bé lúc nào gào khóc là khóc ngằn ngặt không ngừng, rồi đập tung mọi thứ, em thấy cảnh tượng đó mà vẫn thích mới là yêu trẻ con thực sự.”

“Đừng thử thách em như thế, em không có lòng kiên nhẫn đâu, thế nên nhân lúc bé ngoan phải bế nhiều mới được.”

Bé Tiểu Bội cũng khá “biết điều”, không những không khóc gài mà còn nằm trên cánh tay Từ Hàng ngủ ngon lành. Cô bé lưu luyến đặt Tiểu Bội vào nôi, sau đó ngắm nhìn bé, rồi bỗng nói: “Em bé có vẻ giống bố hơn.”

Chỉ có Từ Hàng là tính bộc trực nói thẳng, còn những người trong nhà tôi đều tránh không nhắc đến sự thiếu hụt của người chủ gia đình. Tôi gật đầu. “Ừ, nửa phần trên của khuôn mặt nhìn rất giống.”

“Huyết thống đúng là thứ kỳ diệu, không cần phải nói nhiều, cứ thế lặng lẽ đánh dấu lên con người ta.” Cô bé thốt lên, sau đó chúng tôi cùng im lặng. Tôi đoán cô bé chắc đang nghĩ không biết mình giống ai. Tôi có đôi mắt đặc biệt giống mẹ, các bộ phận khác thì không thể đoán biết được, còn gương mặt đang được nhà thiết kế ca ngợi của cô bé không biết được thừa hưởng từ ai?

Cô bé nhìn tôi, đột nhiên nhún vai, cười, bảo: “Ai quan tâm chứ? Chị là chị, em là em mà.”

Đúng vậy, có gì cần phải quan tâm chứ?

Cô bé hỏi tôi: “Bố em bé không quay lại lần nào ả?”

“Tuần trước anh ấy có về nhà một lần.”

Sau khi nhận công việc mới, nghe nói có rất nhiều khó khăn vất vả, Tôn Á Âu đã nhận lỗi với tôi, nói rằng anh không về nhà sớm hơn được. Tôi khách sao nói không sao. Anh bảo tôi chắc sống vất vả lắm, tôi nói cũng tạm ổn. Anh chăm chú nhìn tôi, nói sắc mặt tôi khá tốt, còn tôi bảo anh gầy đi, cần chú ý giữ gìn sức khoẻ. Chúng tôi bỗng trở thành đôi vợ chồng đến cách nói chuyện và đối xử với nhau cũng như khách, cả hai đều cảm thấy mất tự nhiên.

Được sự giúp đỡ của Từ Đông, tôi đã trải qua thời kỳ chăm con vụng về, lóng ngóng, mệt mỏi chỉ muốn phát điên. Tôi bắt đầu để ý đến cảm xúc, tâm trạng của mình. Tôi đi chăm sóc da, sửa sang lại mái tóc, dọn dẹp nhà cửa thật gọn gàng sạch sẽ. Bé Tiểu Bội cũng mập lên rất nhiều, tôi không nhìn con với ánh mắt thiên vị của một người mẹ đâu, vì ngay cả Lý Giai Nhân sau khi đến thăm em bé cũng thốt lên khen bé giống búp bê Tây, còn tha thiết muốn được “tác thành” cho cậu con trai của họ.

Anh ngập ngừng cúi xuống nhìn con gái. “Bây giờ trông bé khác lúc ở viện nhiều quá, bé con lớn nhanh thật đấy.”

Tôi mỉm cười không nói gì. Đối với anh, sự gọn gàng trong nhà, thái độ ôn hoà của tôi, sự lớn lên của con gái đều là việc đương nhiên. Anh căn bản không cần biết đến những ngày tôi một mình đầu bù tóc rối, bộ dạng nhếch nhác tiêu tụy, nửa đêm nửa hôm lái xe đưa con đến bệnh viện khám bệnh. Tôi cũng hoàn toàn không muốn kể cho anh nghe bất cứ điều gì, anh đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, đó là tổn thất mà anh phải chịu... Ý nghĩ lạnh lùng này khiến tôi cảm thấy thật bất an.

Anh ở lại một hôm, bế con gài xuống nhà faoj bộ, còn pha sữa và thử cho con uống sữa, khi tôi hướng dẫn, anh đã vỗ nhẹ lên lưng để con ợ hơi ra. Ăn bữa cơm tối xong, anh phải ra dân bay gấp để bay đi Hồng Kông. Trước khi đi, anh nói với tôi: “Công ty đã thuê cho anh một căn hộ chung cư ở Bắc Kinh, diện tích khá rộng. Khả Kahr, em hãy suy nghĩ lại đề nghị của anh, đem Tiểu Bội đến đó, chế độ giáo dục ở đó cũng tốt hơn ở đây, sau này em muốn đi làm lại cũng có nhiều cơ hội hơn.”

“Tôi và con cần một mái nhà ổn định.”

“Chúng ta có thể thuê căn hộ đó ở tạm một thời gian, sau đó anh sẽ tìm mua một ngôi nhà thích hợp, với thu nhập của anh hiện nay, anh nghĩ tiền không thành vấn đề.”

“Anh không hiểu ý của tôi, Á Âu, chuyển đến thành phố khác cũng không thể giải quyết được vấn đề giữa hai chúng ta.”

“Anh đã giải thích với em rồi, anh cần phải thay đổi môi trường sống. Em đang trách anh không nghĩ đến cảm nhận của em ư? Anh đương nhiên phải nghĩ đến nên mới hu vọng em đến đó ở cùng anh.”

“Những gì anh muốn giải quyết đầu tiên luôn là vấn đề của anh, còn mối quan hệ giữa anh, tôi và con gái anh luôn xếp sau cùng.”

“Chúng ta có cần phải phân biệt rạch ròi thế không? Anh yêu em, cũng yêu con gái của chúng ta. Em không thể vì anh không khóc lóc, nói lời ăn năn hối hận trước mặt em mà nghi ngờ thành ý của anh, cứ phải trừng phạt anh em mới vui ư?”

“Á Âu, anh có biết chú Hà đã giúp tôi hiểu ra được điều gì không?”

Anh không hiểu, nhìn tôi.

“Chú Hà đã giúp tôi hiểu rằng, cho dù có cơ hội được sống lại lần nữa thì đa số chúng ta vẫn sẽ phạm phải những sai lầm của kiếp trước; đối với những người không nên yêu thì chúng ta lại không thể không yêu. Điều duy nhất an ủi chúng ta là: những lỗi lầm đã qua giúp chúng ta trưởng thành hơn, những người chúng ta đã yêu giúp chúng ta sống chân thực hơn và không cảm thấy có gì đáng hối hận.”

Anh nhăn mày cườu gượng gạo. “Ý em muốn nói là, tôi là một thằng khốn nạn không đáng để em yêu, vậy mà không hiểu thế nào em lại yêu tôi. Em coi việc yêu tôi, lấy tôi như việc giẫm vào phân chó, tự nhận mình xui xẻo, thế nên không muốn tính toán thiệt hơn với tôi sao?”

“Anh mà nghĩ như vậy thì tôi cũng chẳng biết nói thế nào nữa.” Tôi cười gượng. “Tôi chỉ muốn nói với anh, tôi không phải là kẻ thích bị ngược đãi, bản thân tôi tự đánh giá mình không kém cỏi gì, tôi mắc bệnh sạch sẽ, từ trước tới giờ không nghĩ mình có con đấm để mở to mắt nhìn mình giẫm vào phân chó. Tôi đã từng yêu anh, cuộc hôn nhân của chúng ta đã từng đem đến cho tôi những tháng ngày rất hạnh phúc và mãn nguyện. Bây giờ anh lại cho tôi một đứa con gái, vì điều này tôi vô cùng biết ơn, thế nên tôi không định trừng phạt anh gì cả.”

Có lẽ anh nhận thấy tôi thực sự không có ý châm biếm, cười nhạo anh, nên vẻ mặt cũng dịu đi ít nhiều. Tuy nhiên, anh lại thờ dài, nói: “Khả Khả, em thực sự làm anh cảm thấy mình là kẻ khốn nạn, cảm giác này rất gầy vò, đau đớn. Cho anh hỏi một câu nữa thôi: Anh còn có cơ hội không?”

Tôi không biết. “Ngày của bố hôm nay coi như rất hoàn hảo rồi, anh mà không đi là lỡ chuyến bay đấy.”

Anh xách hành lý, định bước ra rồi dừng lại, nhìn chăm chú vào bé Tiểu Bội tôi đang bế trên tay, rồi lại nhìn tôi, sau đó mới rời đi.

Chị nữ đề anh ấy làm người bay trên không trung thỉnh thoảng bay về thăm mẹ con chị sao?”

“Bé Tiểu Bội sẽ dần dần lớn lên, bọn chị sớm muộn cũng phải nhai đắng vào cuộc hôn nhân của mình.”

Từ Hàng nói nhỏ: “Ôi, từ yêu đến không yêu, nhất định là một quá trình lấy mạng người mà.”

“Không đâu, chỉ lấy nửa mạng người thôi.” Cây nói đùa này làm sao thích hợp với một cô gái, đặc biệt cô gái đó và Hứa Từ Đông – em trai tôi lại đang yêu nhau.

Tôi đang định chuyển chủ đề thì Từ Hàng tiện tay lấy trên giá sách cuốn Sông Đông êm đềm và nói: “Bố em cũng có cuốn này, bìa sách khác bìa cuốn này. Em đã đọc qua, thấy có quá nhiều đoạn kể về chiến tranh, cứng nhắc lắm, em không thể đọc nổi.”

“Chín cũng cảm thấy hơi khô khan, nhưng đây lại là cuốn sách mẹ chị ngày xưa thích đọc nhất, thậm chí còn đặt đến trình độ thuộc lòng. Chị muốn kiên trì đọc tiếp để hiểu thêm về mẹ.”

“Có phải bố em đã từng yêu mẹ chị không?”

Tôi không muốn nói đến vấn đề này nên nói quanh co: “Chuyện của người thế hệ trước rất khó dùng một từ yêu đơn giản để khái quát.”

Cô bé cười. “Chị Hứa Khả, lúc nào chị cũng coi vấn đề này rất nghiêm trọng. Theo em thấy, yêu thì sẽ ở bên nhau, không yêu thì chia tay, rất đơn giản mà.”

Tôi chẳng biết nói thế nào, quyết định hỏi thẳng: “Từ Hàng, chuyện em và Từ Đông là thế nào vậy?”

“Ặc, em không biết đâu.”

Vậy là Từ Đông đã đoán đúng, tôi dở khóc dở cười. “Từ Hàng, em thông minh như vậy, sao lại trở nên mơ hồ thế.”

Cô bé xua tay. “Em thật sự không biết mà. Theo cách nói của bác sĩ Hứa thì anh ấy thích em, muốn cùng em hẹn hò nghiêm túc. Em không biết sự nghiêm túc mà anh ấy nói có phải là sau này bọn em sẽ kết hôn không?”

“Đó là lẽ tự nhiên mà. Nó là đứa nghiêm túc và cổ hủ, khó động lòng với ai, nên đương nhiên rất nghiêm túc trong chuyện này.”

“Em đã nói rồi, em không muốn kết hôn.”

“Em còn trẻ, không muốn kết hôn sớm cũng là lẽ đương nhiên.”

“Ý của em là không bao giờ kết hôn.”

“Vì sao?”

“Sau này em muốn tìm một công việc, dọn bố về sống cùng, như vậy thật tự do thoải mái.”

“Nhưng việc đó đâu có ảnh hưởng gì đến chuyện kết hôn, Từ Đông rất tôn trọng chú Hà mà.”

“Nhưng em chẳng cảm thấy kết hôn có gì tốt đẹp. Ngộ nhỡ không thể tiếp tục sống với nhau lại phải mất công nghĩ cách chia tay, khiến cả hai đều khốn vui. Em cũng nói rằng em không có ý định sinh con, muốn bé em bé, cứ đến bé bé Tiểu Bội đáng yêu sẵn có này là được.”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc.

“Em bảo với bác sĩ Hứa, chúng ta cứ yêu nhau, em thích anh ấy ôm em, cả hôn em nữa, anh ấy muốn tiến thêm một bước cũng không vấn đề.” Cô bé ngừng lời, nhìn tôi rồi cười. “Chị Hứa Khả, anh ấy nghe em nói những lời này, mặt cũng đỏ lựng lên giống hệt chị, đúng là da mặt em dày đến nỗi hết thuốc chữa rồi.”

Mặt tôi quả thực nóng ran lên từ lúc nào không biết.

“Anh ấy còn nói sẽ chịu trách nhiệm với em. Xi, em tự chịu trách nhiệm với em là đủ rồi, cũng chẳng phải là người không có năng lực hành vi, cần gì phải để người khác chịu trách nhiệm.”

Hứa Từ Đông ơi là Hứa Từ Đông, thảo nào em có chết cũng không chịu tiết lộ với chị tình hình hiện giờ của hai đứa.

“Thực ra, chị cũng tán thành hai đứa tận hưởng niềm vui của tình yêu, Từ Hàng à. Em trai chị, chị hiểu mà. Nó sẽ không phụ lòng em đâu.”

“Nhưng em cứ nghĩ tương lai có thể phụ lòng anh ấy mà khỏi cảm thấy sợ hãi. Em vừa nói ra ý nghĩ này, anh ấy càng giận em thêm, mấy ngàyd không thèm nói chuyện với em.”

Tôi hoàn toàn chịu thua, chỉ biết xua tay. “Coi như chị không nói gì, hai đứa tự giải quyết đi.”

Từ Hàng cười. “Hai người đúng là chị em ruột, đến cái vẽ đau đầu cũng giống hệt nhau.”

Cô bé cười rất vô tư khiến tôi nhớ đến cảnh lần đầu tiên bước chân vào nhà cô bé, với một người khách không mời mà đến như tôi, cô bé cũng cười như vậy, còn kèm theo cả ý châm chọc “Chị đúng là ngây thơ thật.” Từ đó đến nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, tương lai sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa, ai có thể nói rõ được đây? Tôi bỗng thấy bình tĩnh lạ lùng, tự nhủ với lòng mình: Sao phải lo lắng trước chứ!

Từ Hàng bỗng cất tiếng hỏi: “Đúng rồi, chị Hứa Khả, em quên không hỏi, tại sao chị đặt tên con gái là Tiểu Bội?”

“Ngày nhỏ chị thích xem bộ phim hoạt hình tên là Nàng Tiên Hoa, nhân vật chính trong đó tên là Tiểu Bội.”

“Ồ, em nhớ ra rồi, lần đầu tiên chị đến nhà em cũng nhắc đến bộ phim này, cô bé đó còn có một chú chó tên là Lai Phúc.”

“Đúng rồi, còn có một con mèo tên là Mimi. Cô bé đó có huyết thống của gia tộc tiên hoa. Sinh nhật mười hai tuổi, cô bé nhận được một chiếc chìa khoá hoa, sau đó bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh thế giới, đi tìm bông hoa bảy sắc. Cô bé có thể dùng phép thuật của chiếc chìa khoá hoa biến ra nhiều bộ váy áo xinh đẹp. Có một cậu bé khôi ngô tên là Lý Gia Văn xuất hiện bảo vệ cô bé trong những thời khắc quan trọng, cuối mỗi tập đều giới thiệu ngôn ngữ của một loài hoa.”

“Cuối cùng cô bé và cậu bé đó kết hôn.”

“Sao em biết?”

Từ Hàng phì cười. “Thì truyện cổ tích nào chẳng như thế ạ. Hoàng tử và công chúa cuối cùng sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.”

Tôi cũng cười. “Có phải là rất trẻ con không?”

“Thực ra rất thiếu nữ mới đúng, ha ha. Hồi nhỏ, em toàn đọc mấy loại sách kiểu như Tây du ký, Phong thần bảng, Liêu trai chí dị thời, chẳng trách không có chút nữ tính nào cả.”

“Bây giờ nghĩ lại thấy bộ phim đó thật cũ kỹ, nhưng hồi đó chị và cô bạn thân Hạ Vân xem đến mê mẩn. Cứ đến lúc chiếu phim, hai đứa bọn chị lại ngồi châu chực sẵn trước ti vi, mắt nhìn không chớp đến khi bộ phim kết thúc. Những thứ cô bé Tiểu Bội có là tất cả những gì mà thiếu nữ hồi đó muốn như: quần áo đẹp, người bạn trung thành, chuyến phiêu lưu mạo hiểm và vô cùng lãng mạn, còn có cả chàng trai giốn hệt hoàng tử.”

“Chị cũng muốn con gái mình có được tất cả những thứ này sao?”

Cổ tích chỉ là ước mơ thời thơ ấu của mỗi người, lớn lên một chút, thế giới hiện thực ập đến, chúng ta không thể không đối mặt với cuộc sống thực tại. Những gì tôi đã trải qua khác rất nhiều so với những gì Từ Hàng đang trải qua. Câu chuyện sẽ mãi mãi không đặt dấu chấm hết ở cảnh công chúa được gả cho dũng sĩ thu phục rồng hung ác hay hoàng tử lấy cô bé Lộ Lem, phía sau đó còn tiếp diễn cuộc sống dài dạn xen giữa buồn vui, đau khổ.

Tôi càng không thể đoán trước tương lai đón đợi bé Tiểu Bội sẽ là thế giới như thế nào.

Điều tôi thật sự mong muốn là con gái có thật nhiều, thật nhiều tình yêu thương.

Mong muốn này có xa xỉ quá không? Tôi cúi đầu nhìn ngắm bé Tiểu Bội, gương mặt nhỏ xinh đáng yêu như thiên thần đang ngủ say, bàn tay nhỏ nằm lại đặt cạnh má, phong ba bão táp trên thế gian này còn cách bé rất xa, rất xa.

Tôi sẽ cho con thật nhiều, thật nhiều tình yêu thương và cũng dạy con biết yêu thương, sống cuộc sống của riêng con.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Thanh Sam Lạc Thác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

